

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Merhabalar

Buraya Yüklediğimiz e-kitaplar

Görme engellilerin okuyabileceği formatlarda hazırlanmıştır.

Buradaki E-Kitapları ve daha pek çok konudaki Kitapları bilhassa görme engelli arkadaşların istifadesine sunuyoruz.

Ekran okuyucu program konuşan Braille Not Speak cihazı kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlar

sayesinde bu kitapları okuyabiliyoruz. Bilginin paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum.

Siteye yüklenen e-kitaplar aşağıda adı geçen kanuna istinaden tüm

kitap sever arkadaşlar için hazırlanmıştır.

Amacımız yayın evlerine zarar vermek ya da eserlerden menfaat temin etmek değildir elbette.

Bu e-kitaplar normal kitapların yerini tutmayacağından kitapları beğenipte engelli olmayan okurlar,

kitap hakkında fikir sahibi olduklarında indirdikleri kitapta adı geçen

yayınevi, sahaflar, kütüphane ve kitapçılardan ilgili kitabı temin edebilirler.

Bu site tamamen ücretsizdir ve sitenin içeriğinde sunulmuş olan kitaplar

hiçbir maddi çıkar gözetilmeksizin tüm kitap dostlarının istifadesine sunulmuştur.

Bu e-kitaplar kanunen hiç bir şekilde ticari amaçla kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Bilgi Paylaşmakla Çoğalır.

İlgili Kanun: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK

MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç

güdülmezsizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya

dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen

izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca

bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme

yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

ANKARA

1

Alarm saat altıyı biraz geçe çaldı. Kadın gerindi, bir kolunu yorganın altından çıkararak saati susturdu. Hâlâ onu hiç duymamış olduğunu farzedebilir, uykusuna devam edebilirdi. Gitmek zorunda değildi... Her Şey farklıydı... Sonra telefon çaldı. "Kahretsin!" Kaitlin Harper yatağın içinde doğruldu. Önceki gün örmüş olduğu kahverengi uzun saçları omuzlarındaydı ve yüzü güneşten bronzlaşmıştı. Telefon bir kez daha çaldı. Kaitlin içini çekerek ahizeyi kaldırırken, esnemesinin duyulmaması için dişlerini birbirine kenetledi. Mutlu olduğu zamanlar hep gülermiş gibi görünen çok hoş bir ağzı vardı, ama bugün yeşil gözleri Şimdiden çok fazla ciddi görünüyordu. Artık iyice uyanmıştı. Oysa uyuyup her Şeyi unutmak çok daha kolaydı.

"Selam, Kate," Tanıdık sesi duyunca gülümsedi. Arayanın Felicia olduğunu tahmin etmeliydi. Nerede olduğunu başka hiç kimse bilmiyordu.

"Bu saatte ayakta ne yapıyorsun?"

"Eh, alışılmış Şeyleri."

Kate'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Saat altıda mı? Ne kadar da alışılmış." Licia'yı. buna inanmayacak kadar iyi tanıyordu. Felicia Norman saat sekizden önce pek yataktan çıkamazdı ve bürosundaki sekreteri onu saat ondan önce sarsıcı haberlerle yüz yüze getirmemesi konusunda dikkatlice uyarılmıştı. Sabahın altısının onun saati olduğu kesinlikle söylenemezdi. Ama Kate Őözkonusu olduğunda durum farklıydı. Kate için bu inanılmaz saatte bile kalkabilirdi. "Beni kontrol etmekten daha iyi bir işin yok mu, Licia?"

"Şu anda yok. Eee, yeni bir Şey var mı?" Felicia'nın kendini uyanık tutmak için ne kadar zorlandığı sesinden anlaşılıyordu. Manikürlü eliyle

- 5 -

keskin hatlı yüzündeki buz mavisi gözlerini kaparken, omuzlarına inen biçimli sarı saçları yastığının üzerine yayılmıştı. Kate gibi onun da yüzü tıpkı bir modelinkini andırıyordu, ama o Kate'ten on iki yaş büyüktü.

"Tabii ki yok, aptal. Ve seni seviyorum. Ama ben iyiyim. Yemin ederim."

"İyi. Yalnızca belki bugün oraya gelmemi istersin diye düşünmüştüm." Oraya... Gizli bir yer için, gizli bir sözcük. Ve Felicia yalnızca arkadaşıyla 'orada' buluşabilmek için, iki saatlik araba yolculuğunu göze alıyordu. Ne için? Kate bunun üstesinden yalnız başına gelmek zorundaydı. Bunu biliyordu. İnsan sonsuza dek sırtını başkalarına dayayamazdı. Bunu zaten yeterince uzun bir süre yapmıştı.

"Hayır, Licia, iyiyim. Ayrıca, bana bakıcılık yapmak için gün ortasında işten çıkmaya devam edecek olursan seni kapı dışarı ederler." Felicia Norman, San Francisco'nun en şık mağazalarından birinin moda direktörüydü ve Kate onunla orada mankenlik yaptığı sıralarda tanışmıştı.

"Saçmalama. Yokluğumu farketmeyeceklerdir bile." Ama bunun bir yalan olduğunu her ikisi de biliyordu. Kate'in bilmediği bir diğer şey de, Felicia'nın o öğleden sonra Norell gösterisini denetlemek zorunda olduğuydu. Bütün kış çizgisini. Üç gün sonra Halston, gelecek hafta da Blass gösterileri yapılacaktı. Bu hayal gücünün sınırlarını zorlayacak bir durumdu. Felicia için bile. Ama Kate bütün bunlardan kurtulmuştu. Aylardan beri mevsim ve çizgileri düşünmüyordu.

"Küçük dostum nasıl?" Bu soruyu sorarken Felicia'nın sesi yumuşamıştı. Kate'in de gözlerinde yeniden bir gülücük belirdi. Bu seferki gerçek bir gülücüktü. Elini karnının üzerinde gezdirdi. Üç hafta daha... üç hafta... ve Tom...

"Oğlum çok iyi."

"Bebeğin erkek olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Beni bile buna inandırdın." Felicia geçen hafta yedinci kata ısmarlamış olduğu bebek giysilerini düşünerek gülümsedi. "Her neyse, erkek olsa iyi olur!" Her ikisi de güldüler.

"Olacak. Tom dedi ki..." Bunu bir sessizlik izledi. Bu sözleri ağzından kaçırmıştı. "Her neyse hayatım, bugün bir bakıcıya ihtiyacım yok. Yemin ederim. San Francisco'da kalıp iki saat daha uyuyabilir ve huzur-

- 6 -

lu bir biçimde işine gidebilirsin. Sana ihtiyacım olursa ararım. Güven bana."

"Bu sözleri daha önce nerede duymuştum?" Felicia yumuşak ve derin bir ses tonuyla güldü. "Eğer senin aramanı bekleyecek olursam saçlarım beyazlar. Bu arada, önümüzdeki hafta sonunda gelsem olur mu?"

"Yine mi? Buna dayanabilecek misin?" Dört aydır neredeyse her hafta sonu gitmişti. Öte yandan Kate de onu bekler olmuştu. Felicia'nın sorması ve Kate'in buna verdiği yanıt formaliteden başka bir şey değildi.

"Sana ne getirmemi istersin?"

"Hiçbir şey! Felicia Norman, eğer bana bir hamile giysisi daha getirecek olursan bağırırım! Bütün bu elbiseleri nerede giyeceğimi düşünüyorsun? Süpermarkete giderken mi? Hayatım, ben bir sığır kasabasında yaşıyorum. Bilirsin işte; burada erkekler fanila, kadınlarda ev elbiseleriyle dolaşıyorlar. İşte böyle." Kate'in sesi neşeliydi.

Ama Felicia'nınki değildi. "Bu senin kahrolası hatan. Sana söylemiştim."

"Aman, kapa çeneni. Ben burada mutluyum." Kate kendi kendine gülümsedi.

"Sen çılgının birisin. Bu yalnızca hamileliğin neden olduğu bir yuva içgüdü. Hele bir bebek doğsun. Aklın başına gelecektir." Felicia buna kesin olarak inanıyordu. Şimdiden uygun bir daire aramaya başlamıştı bile. Telegraph Hill'de, kendi evinin hemen yakınında çok iyi iki üç daire vardı. Kate'in orada kalması delilikti. Ama o da bunu farkedecekti. Başlangıçtaki coşkusu yavaş yavaş ölmekteydi. Birkaç ay sonra huzura geri dönecekti.

"Hey, Licia," Kate çalar saatine baktı. "Kalksam iyi olacak. Önümde üç saatlik bir araba yolculuğu var." Yatağının içinde dikkatle

gerindi. Bacaklarına kramp girmesinden korkuyordu. Kramp yüzünden yataktan sıçrayak kalkmak zorunda kalmak istemiyordu. Yaptığına 'sıçramak' denebilirse tabii.

"Bu da ayrı bir konu. Önümüzdeki ay içinde oraya gitmekten vazgeçmelisin; en azından bebek doğana kadar. Gereksiz yere,"
"Licia, seni seviyorum. Hoşçakal." Kate yavaşça telefonu kapadı.

— 7 —

Bu sözleri daha önce de işitmişti. Ne yaptığıнын bilincindeydi. Bu, yapmak zorunda olduğu, yapmak istediği şeydi. Ayrıca başka bir seçeneği var mıydı? Oraya gitmekten şimdi nasıl vazgeçebilirdi? Yavaşça yana doğru yuvarlanarak, yatağının kenarına oturdu. Pencereden görünen dağlara bakarak derin bir soluk aldı. Düşünceleri yıllarca ve kilometrelerce uzaktaydı; bir ömür boyu uzakta.

Tom..." Çok sessiz konuşmuştu. Yalnızca tek bir sözcük. Bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğinden bile emin değildi. Tom... neden burada değildi? Neden şu anda küveti doldurmuyor, düşün altında şarkı söylemiyor ya da mutfakta ona takılmıyordu?.. Gerçekten gitmiş miydi? Adını söylediğinde, onun sesini duyması üzerinden henüz o kadar az bir zaman geçmişti ki! Yanında olmuştu. Her zaman. Uzun boylu, sarışın, yakışıklı Tom. Her zaman güler, onu kucaklardı. Harika anlar yaratmakta ustaydı. Tom'la kolejdeki ilk yılında tanışmıştı. Tom'un takımı San Francisco'ya gelmiş ve Kate önce maça, sonra da bir partiye gitmişti. Oradakilerden biri takımdan birini tanıyordu. Çılgınlık ve şans... Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ona on sekiz yaşında âşık olmuştu. O bir futbol oyuncusuydu. Bu durum başlangıçta komiğine gitmişti. Bir futbolcu... Ama Tom yalnızca bir futbolcu değildi. O özeldi. O Tom Harper'dı. Sevgi dolu, sıcak ve düşünceliydi. Tom'un babası Pen-silvanya'da kömür işçisiydi, annesi ise oğlunun okuyabilmesi için garson olarak çalışmıştı. Tom koleje gidebilmek için gece-gündüz, yaz-kış demeden çalışmış, sonunda da futbolu sayesinde burs almıştı. O bir yıldız olmuştu. Sonra da bir profesyonel. Sonra gerçek bir yıldız. Bir tür ulusal

kahraman. Tom Harper... Kate onunla karşılaştığında Tom bir yıldızdı. Tom...

"Selam Prenses," Gözleri Kate'in üzerinde sıcak yaz yağmuru damlaları gibi gezindi.

"Selam," Kate kendini aptal gibi hissediyordu. Selam... aklına söyleyecek daha iyi bir şey gelmemiştir. Gerçekte ona söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Midesinde keskin bir sızı vardı. Gözlerini başka yana çevirdi. Araştırmacı bir ifadeyle yüzüne bakan parlak mavi gözler, o gülümseyiş, onun için çok fazlaydı. O gözlere bakmak, güneşe bakmaya çalışmaktan farksızdı.

"San Francisco'lu musun?" Tom dev boyuyla ona yukarıdan baka-

— 8 —

rak gülümsüyordu. İriyarı, güçlü yapılı bir adamdı; vücut biçimi tam meslek için gerektirdiği gibiydi. Kate onun kendisi hakkında ne düşün-düğü-ü merak ediyordu. Herhalde gülünç olduğunu veya bir yeniyet-rv'i /a da yalnızca bir çocuk olduğunu.

"Evet, San Francisco'luyum. Ya sen?" Birdenbire her ikisi de gülmeye başladılar; çünkü Kate, Tom'un oralı olmadığını biliyordu. Tom Harper'in nereli olduğunu herkes biliyordu. Ve takımın merkezi de Chicago'daydı.

"Neden bu kadar utangaçsın?"

"Ben... şey... ah kahretsin!" Yine güldüler ve o andan sonra her şey yoluna girdi. Birlikte partiden sıvışıp hamburger yemeye gittiler.

"Arkadaşların buna üzülürler mi?"

"Herhalde," Tezgâhta hemen onun yanındaki tabureye oturmuş tek bacağını sallayan Kate, sosu damlayan hamburgerinin üzerinden bakarak mutlu bir ifadeyle gülüyordu. Aslında partiden sonra bir yerde randevusu vardı, ama artık bunun önemi yoktu. Şu anda Tom Harper'la birlikteydi. Bu fikre alışmak oldukça zordu. Öte yandan onun, hakkında işitmiş olduğu efsanelerle de pek bir ilgisi yoktu. O yalnızca bir erkekti. Kate ondan hoşlanmıştı. Tom Harper olduğu için değil, nazik biri olduğu için. Hayır... bundan da fazlası vardı... ama Kate bunun ne olduğundan pek emin değildi. Tek bildiği şey; tuhaf küçük bir kelebeğin, içinde mutlulukla uçup

durduğuydu. Tom'a ne zaman baksa aynı şey oluyordu. Acaba o da bunu farketmiş miydi?

"Bunu sık sık yapar mısın, Prens? Yani partilerde randevularını atlatır mısın?" Bir an için Kate'e ciddi ciddi baktı, sonra birlikte gülmeye başladılar.

"Asla. Yemin ederim."

"Bunu bana yapmasan çok iyi olur."

"Başüstüne efendim."

Gece boyunca birbirlerine takılıp, birlikte güldüler. Kate bir yandan ona yakınlaştığını hissederken, bir yandan da kendini çok önemsiz hissediyordu. Tom, Kate'in kendisini küçük bir kız gibi hissetmesine neden oluyor; ama aynı zamanda da sanki ömrü boyunca onun gelip kendisini korumasını beklemiş gibi güven duymasını sağlıyordu. Bu çok tuhaf bir duyguydu, ama Kate bundan hoşlanmıştı. Hamburgerleri-

— g —

ni yedikten sonra Carmel'e gidip, okyanus kıyısında yürüdüler.

Ama Tom onunla sevişmeye kalkışmadı. Yalnızca yürüdüler, el ele tutuştular ve güneş doğana kadar konuştular. Birbirlerine çocuklukları ve gençlik-leriyle ilgili anılarını anlattılar. "Bak bir de ne anlatacağım..."

"Çok güzel bir kızsın, Kate. Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" Kate bu soruya gülerek karşılık verdi ve yavaşça Tom'un gömleğinin arkasına bir avuç dolusu kum fırlattı. Tom da ona aynı şekilde karşılık verince, Kate onun kendisini öpeceğini sandı. Ama Tom bunu yapmadı. Oysa Kate onu öpmek için umutsuz bir arzu duyuyordu. "Yeter artık. Ben çok ciddiyim. Ne yapmak istiyorsun?" Bu soru karşısında Kate omzunu silkerek arkasına yaslandı.

"Bilmiyorum. Koleje daha yeni başladım. Sanırım ya siyasi bilimler ya da edebiyat gibi yararlı bir dal seçeceğim. Kim bilir? Belki de mezun olduktan sonra Saks'ta kozmetik ürünleri satarım." Ya da buralardan kaçır, serseri olur veya öğretmenlik, hemşirelik, itfaiyecilik yapardı... Bu ne aptalca bir soruydu böyle.

Tom masmavi gözleriyle ona gülümseyerek bakınca, neredeyse pantolonunun dikişlerinin erimesine neden oldu. "Kaç yaşındasın,

Kate?" Sorularla dolu biriydi ve Kate'e onu önceden tanıyormuş gibi bakıyordu. Sanki bütün bu sorular yalnızca bir formaliteden ibaretti. Nedense Kate, Tom'un sorduğu soruların yanıtlarını bildiğini hissediyordu.

"Geçen ay on sekizimi doldurdum. Ya sen?" "Yirmi sekiz yaşımdayım hayatım. Senden tam on yaş büyüğüm. Hemen hemen yolun yarısına geldim. Bu meslekte sonuna geldiğim bile söylenebilir." Bunları söylerken yüzü gerilmişti. "Peki ya jübilenden sonra ne yapacaksın?" "Seninle birlikte Saks'ta kozmetik ürünleri satarım." Kate bunu gözünün önüne getirince gülmekten kendini alamadı. Tom çok uzun boyluydu, onun zırhlı bir savaş gemisinden daha küçük bir şey sattığını düşünmek olanaksızdı.

"Emekli futbolcular ne yaparlar?"

"Evlenirler. Çocukları olur. Bira içerler. Şişmanlarlar. Sigorta poliçesi satarlar. Hayattaki diğer iyi şeyleri yaparlar." Sesi yan alaycı, yarı korkulu ve çok ciddiye.

— 10 —

"Kulağa korkunç geliyor." Kate hafifçe gülümseyerek denize bakarken Tom koluyla omuzlarını sardı.

"Pek sayılmaz." Bu sözleri söylerken aklında sigorta poliçesi satmakla ilgili söyledikleri vardı. Sonra Kate'e baktı. "Sence evlenmek ve çocuk sahibi olmak korkunç mu, Kate?"

Kate omuzlarını silkti. "Sanırım. Bütün bunlar benden çok uzakta." "Çok gençsin." Tom bu sözleri öylesine ciddi bir ifadeyle söylemişti ki, Kate gülmeye başladı.

"Evet, büyükbaba."

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Ciddi olarak mı? Avrupa'ya gitmeyi. Birkaç yıl orada yaşamak istiyorum. Etrafta dolaşmak... Çalışmak... Önüme gelen fırsatları değerlendirmek. Sanırım o zamana kadar okul disipliniyle iyice beslenmiş olurum." Bütün bunların gerçekleşmesi için daha önünde üç yıl vardı.

"Demek bunu böyle adlandırıyorsun: 'Disiplin'. Tom, Kate'in partiye birlikte geldiği zengin çocuklardan oluşan gürültücü grubu düşünerek kendi kendine gülümsedi. Hepsi de Stanford'a

gidiyordu. Hepsinin de parası ve şık giysileri vardı, dışarıdaki park yerinde de bir Morgan'la yepyeni bir Corvet duruyordu.

"Avrupa'nın neresine gideceksin?"

"Viyanaya ya da Milano'ya. Belki de Bolonya'ya. Ya da Münih'e.

Henüz karar vermedim. Ama gideceğim yer küçük bir yer olacak."

"Cık, cık, cık."

"Hey, kes sesini." Tom'u öpme arzusu yine iyice kabarmıştı.

Karanlık gecede gülümsedi. İşte tam burada, Tom Harper'in kollarının arasında oturuyordu. Ülkedeki kadınların yarısı onun yerinde olmak için çıldırırdı. İşte iki çocuk gibi oturmuş, neşeyle konuşuyorlardı ve Tom kolunu onun omzuna atmıştı. Anne babası bilse bu duruma pek sevinmez-lerdi. Bunu düşünerek bir kez daha gülümsedi.

"Seninkiler nasıl insanlar?" Sanki Tom düşüncelerini okumuş gibiydi.

"Sıkıcı, ama samrım iyi insanlar. Ben tek çocuğum ve oldukça geç doğmuşum. Benden çok şey bekliyorlar."

"Sen de bunları yerine getiriyor musun?"

"Çoğu zaman. Ama aslında bunu yapmamalıyım. Onlara kötü alışkanlıklar kazandırdım. Şimdi her zaman onların isteklerine uymamı bek-

— 11 —

liyorlar. Birkaç yıllığına buradan uzaklaşmak istememin nedenlerinden biri de bu zaten. Kolejdeki son yılımı bile yurtdışında okuyabilirim. Ya da gelecek yaz giderim."

"Babacığının desteğiyle tabii." Tom'un sesinde bir kendini beğenmişlik havası vardı. Kate öfke saçan yeşil gözlerini ona doğru çevirdi.

"Bu şart değil. Kendi paramı kendim kazanıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, yolculuğumun parasını kendim ödemeyi tercih ederim. Orada bir iş bulabilirsem tabii."

"Üzgünüm, Prenses, bu yalnızca bir tahmindir. Bilemiyorum...bu gece partiye geldiğin grup son derece varlıklı görünüyordu. Michigan State'deyken böyle tiplerle beraber oldum. Hepsi de

Grosse Pointe, Scottsdale ya da buna benzer bir yerdendi. Hep aynı şey."

Kate başını salladı. Ona katılmıyor değildi, ama bütün o çocuklarla aynı kefeye konmak hoşuna gitmemiştir. Ne var ki, onun ne demek istediğini biliyordu. Hiçbir zaman karşı koymadığı halde, bu yaşam tarzı aslında onun da pek hoşuna gitmiyordu. Herkes her şeye sahipti sanki. Yaşamlarında baskı, acı, sorun ve dert yoktu. Çok fazla şeye sahiptiler ve Kate'in de durumu onlardan farklı değildi. Ama en azından o bunların bilincindeydi.

"Kendi paranı kazanmakla ne kastettin?" Tom'un neşesi yerine gelmişti.

Kate sıkkın bir ifadeyle karşılık verdi. "Modellik yapıyorum."

"Ciddi misin? Dergiler için filan mı?" Bu gerçekten onun için sürpriz olmuştu. Bu meslek için uygun bir görünüme sahip olmasına sahipti, ama Tom onun çalışmadığını tahmin etmişti. Öte yandan modellik hoş bir işti. Bundan oldukça etkilenmişti. Dönüp Kate'e baktı, yüzündeki öfke izleri yumuşamıştı.

"Her türlü iş için modellik yapıyorum. Geçen yıl bir reklam filmi çevirdim. Çoğu zaman I. Magnin, Saks ve bunun gibi mağazalardaki defilelere çağrılırım. Yalnızca bu iş için kente inmek bazen çok sıkıcı oluyor, ama iyi para ödüyorlar ve bu da bana bir tür bağımsızlık kazandırıyor. Ayrıca bazen de son derece hoş vakit geçiriyorum." Tom, Kate'in, ince uzun gövdesi üzerinde beş yüz dolarlık bir elbiseyle podyumda bir ceylan gibi yürüdüğünü görür gibiydi. Tom'un moda hakkında pek bilgisi yoksa da doğru tahmin etmişti.

— 12 —

"Okulu bitirdikten sonra Avrupa'da yapmak istediğin iş mankenlik mi?" Sıcacık koluyla Kate'in omuzlarını sararken, ona merakla baktı. Kate'in rahatı yerindeydi.

"Yalnızca açlıktan ölmekten başka seçeneğim kalmazsa. Aslında başka şeyler yapmak istiyorum."

"Ne gibi şeyler?" Kate'i kendine biraz daha yaklaştırdı. Kate hayatında ilk defa bir erkeğin kendisiyle sevişmesini istiyordu. Bu çılgınlıktı. Bakireydi ve onu tanımıyordu bile... henüz. Ama o, bir

kızın ilk defa birlikte olmayı isteyeceği erkeklerdendi. Onun son derece nazik ve sevecen olacağını hayal edebiliyordu. "Hadi, Kate, Avrupa'da ne tür 'başka şeyler' yapmak istiyorsun?" Sesinde belli belirsiz bir alay vardı. Kate gülümsedi. Her zaman bu şekilde konuşan bir ağabeyi olmasını dilemişti.

"Bilmiyorum. Belki bir gazete için çalışmak. Ya da bir dergi için. Gazeteci olabilirim. Örneğin Roma ya da Paris'te." Konuşurken yüzü aydınlanmıştı. Tom onun saçlarını karıştırdı.

"Dinle, küçük, neden mankenlikte karar kılıp bir hanımefendi gibi yaşamıyorsun? Yangın ve katillerin peşinden koşup ne yapacaksın? Tanrım, bu işi burada da yapabilirsin. İngilizce olarak."

"Babam bunu duyarsa sinir krizi geçirir." Kıkırdadı.

"Ben de öyle." Sanki Kate'i görünmeyen kötülüklerden korumak istermişçesine, onu iyice kendine yaklaştırdı.

"Sen bir parti kuşusun, Tom Harper. Ben korkunç iyi bir yazarım. Çok iyi bir gazeteci olabilirim."

"iyi bir yazar olduğunu kim söylüyor?"

"Ben. Ve günün birinde bir kitap yazacağım." Kahretsin, ağzından kaçırmıştı. Gözlerini kaçırıp sustu.

"Bu konuda ciddisin, öyle değil mi, Kate?" Tom'un sesi sabah kadar yumuşaktı, Kate yavaşça başını salladı. "Öyleyse belki bir gün gerçekten yazarsın." Onun hayallerini altüst etmek istemediği için son derece dikkatli konuşmaya çalışıyordu. "Bir zamanlar ben de kitap yazmak istiyordum. Ama bu düşünceden vazgeçtim."

"Neden vazgeçtin?" Kate dehşete kapılmış gibiydi. Tom ciddiyetini bozmamak için kendini zorladı. Onun bu ateşliliği hoşuna gidiyordu.

"Yazamadığım için bu düşünceden vazgeçtim. Belki bir gün kitabı-

— 13 —

mı benim yerime sen yazarsın." Bir süre denizi seyrederek ve yüzlerine vuran gece melteminin tadını çıkararak, sessizce oturdular. Birlikte Tom'un kalın parkasının altına girmişlerdi. Yeniden konuşmaya başlamadan önce epey bir zaman geçti.

"Ailen ne yapmanı istiyor?"

"Daha sonra mı?" Tom başını salladı. "Ah, herhangi 'hoş' bir şey. Müzede bir iş ya da üniversitede veya lisede öğretmenlik. Ya da hepsinden iyisi bir koca bulmam. Sıkıcı şeyler. Ya sen? Gazeteler bize senin ne kadar muhteşem bir oyuncu olduğunu anlatmaktan vazgeçince, ne yapmayı düşünüyorsun?" Kumsalda yatarken tıpkı bir çocuğa benziyordu, ama gözlerinde kadınsı bir ateş vardı ve Tom.Harper da bunun farkındaydı.

"Sana söylediğim gibi, jübilemi yapacağım, sonra da birlikte kitabımı yazacağız." Kate bu sözler karşısında hiçbir yorum yapmadı. Sessizce güneşin doğuşunu izledikten sonra San Francisco'ya döndüler.

"Seni bırakmadan önce kahvaltı etmek ister misin?" Palo Alto'daydı-lar ve Tom'un kentte kaldığı sürece kullanmak için kiraladığı küçük İngiliz spor arabayla Kate'in oturduğu sokağa iyice yaklaşmışlardı

"Sanırım gitsem iyi olacak." Eğer annesi arayıp, onun bütün geceyi dışarda geçirdiğini öğrendiyse, Kate buna iyi bir bahane bulmak zorundaydı. Ama herhalde kızlar onu ele vermemişlerdi. O da sık sık onlar için küçük yalanlar söylerdi. Dört kızdan ikisi artık bakire değildi. Ve üçüncüleri de bu durumu değiştirmek için fırsat kolluyordu. Kate buna aldırmıyordu ya da en azından Tom'u tanıyana kadar aldırmamıştı.

"Bu geceye ne dersin?"

Kate üzgün bir tavırla karşılık verdi. "Çıkamam. Aileme onlarla akşam yemeği yiyeceğime söz verdim. Yemekten sonrası için de senfoni için bilet almışlar. Ondan sonra buluşmaya ne dersin?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin... Sonra o kentten ayrılacak ve onu bir daha göremeyecekti.

Birden Kate'in yüzünde son derece üzgün bir ifade belirmişti. Tom onu öpmek için içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bir çocuğu değil, bir kadını öper gibi... Onu sıkıca kendine yaslamak, yüreğinin atışlarını hissetmek istiyordu. Ve... Tom bu düşünceleri aklından uzaklaştırmak için kendini zorladı. Kate henüz çok gençti.

"Daha sonra buluşamayız, Prens. Yarın maçımız var. Saat onda yatakta olmalıyım. Bunun için üzülme. Belki yarın uçak kalkmadan önce birlikte birkaç dakika geçirebiliriz. Benimle havaalanına gelmek ister misin?"

"Elbette." Yüzündeki düşkırıklığı ifadesi biraz hafiflemeye başlamıştı.

"Yarınki oyuna da gelmek ister misin?" Kate'in yüzünde beliren ifadeyi görünce gülmeye başladı. "Bebeğim, bana gerçeği söyle. Futboldan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Elbette etmiyorum." Ama o da gülmeye başlamıştı. Yakalanmıştı.

"Yalnızca fazla hoşlanmıyorsun, haksız mıyım?" Kate başını iki yana sallarken Tom gülmeye devam etti. Mükemmeldi. O bir çocuktuk ve tutucu bir ailenin kolejli kızıydı. Bu çılgınlıktı. Büyük bir çılgınlık.

"Pekâlâ, Bay Harper. Haklıysanız ne çıkar? Dünyanın en ateşli futbol hayranı olmamam çok mu önemli?"

Tom yüzünde geniş bir gülümsemeyle Kate'e bakıp, başını iki yana salladı. "Hayır, hiç önemli değil." Aslında bu fikir onu eğlendiriyordu. Ateşli hayranlardan bıkmıştı. Birdenbire evinin önünde bitiveriyorlar-dı. "Pekâlâ, ufaklık, seni daha sonra ararım."

Kate bu konuda ondan kesin bir söz almak, arayacağından emin olup olmadığını sormak, aile yemeğini iptal edeceğini söylemek istedi. Ama, lanet olsun, o Tom Harper, kendisi ise yalnızca sıradan bir kızdı. Tom asla aramayacaktı. Kayıtsız bir hava takınıp başını salladı ve gülümseyerek arabadan inmeye yeltendi. Daha ayağı yere basmadan durduruldu. Tom Harper sıkıca koluna yapışmıştı.

"Hey, Kate, bu şekilde gitme. Seni arayacağımı söyledim. Ve ciddiydim." Bunu da anlamıştı. Her şeyi anlıyordu zaten. Kate rahatlamış bir şekilde gülümseyerek ona döndü.

"Tamam. Yalnızca düşündüm ki..." Kolunu tutan el gevşedi. Tom eliyle hafifçe Kate'in yanağını okşadı.

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama yanılıyorsun."

"Öyie mi?" Bir an bakıştılar.

"Evet." Bu Kate'in yaşamında duyduğu en yumuşak sözcüktü.

"Haydi git de biraz uyu. Seni daha sonra ararım."

Dediğini de yaptı. O sabah iki, gece de bir kere aradı. Tom yatağına yatmış, ama uyuyamamıştı. Ertesi gün maçtan sonra buluşmak üze-

- 15 -

re plan yaptılar. Ama her şey farklı gelişti. Fazla hızlı ve gergin... Maçı kazanmışlardı ve Tom'un çevresi sarılmıştı. Kate sinirliydi. Ne Carmel' deki sahildeydiler, ne de şafak zamanıydı.

Havaalanının kalabalık harındaydılar. Takım bir maç için Dallas'a uçmak üzereydi. Tom Harper'in çevresi hiç boş kalmıyordu. Takımdaki diğer oyuncular yanlarına geliyor gidiyor, onlara el sallıyordu, iki kadın Tom'dan imza istedi, barmen durmadan Tom'a bakıp el sallıyordu. Sürekli başlar onlardan yana dönüyor, insanlar fısıldaşıyor, başlarıyla onu gösteriyorlardı... Şuradaki Tom Harper değil mi?... Evet... evet o!... Tom Harper!

"Dallas'a gelmek ister misin?"

"Ne?" Kate afallamıştı. "Ne zaman?"

"Şimdi."

"Şimdi mi?"

Tom, Kate'in yüzündeki ifadeye bakarak sırtıttı. "Neden olmasın?"

"Sen çılgının birisin. Ben... şey... benim sınavlarım var..." Tıpkı ürkmüş küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Aniden Tom bir şeyin bilincine vardı. Onunla birlikte Carmel'e gitmek Kate için bir güven ve cesaret gösterisiydi. Bununla başa çıkabilirdi. Ama bir Dallas yolculuğu... bu apayrı bir şeydi. Pekâlâ. Anlamıştı. Yavaş yavaş ilerlemeliydi. O çok özel bir kızdı.

"Rahatla, Prenses. Şaka ediyordum. Ama sınavların bittikten sonra benimle başka bir yerde buluşmaya ne dersin?" Tom bu sözleri son derece nazik bir biçimde söylemişti. O anda kimsenin kendisinden imza istememesi ya da tebrik etmek için yanına gelmemesi için dua ediyordu. Böyle bir şey olmadı. Kate gözlerini ona doğru çevirince soluğunu tuttu.

"Evet, bunu yapabilirim." Kate içten içe titriyordu, ama bu güzel bir duyguydu.

"Pekâlâ, bunu sonra konuşuruz." Ama bir daha bu konuya dönmedi. Çıkış kapısına kadar yol boyunca gülüşüp birbirlerine

takıldılar. Çıkış kapısının önünde bir an hareketsiz durdular. Kate, Tom'un kendisini öpüp öpmeyeceğini merakla bekliyordu. Tom yumuşak ve sevecen bir gülümsemeyle öne doğru eğilerek Kate'i öptü. Son derece yumuşak başlayan öpücük, Kate'in kollarını onun bedenine sarmasıyla ateşlendi. Tom onu sıkıca kollarının arasına aldı. Kate'in soluğu kesilmişti ve başı

— 16 —

dönüyordu. Sonra her şey bitti, Tom gitmiş ve Kate de çıkış kapısının önünde yapayalnız kalakalmıştı.

Tom o gece aradı. Ve bir ay boyunca her gece aramayı sürdürdü. Tom onu maçı olduğu çeşitli yerlere davet etmişti; ama her seferinde bir engel çıkmıştı. Kate'in işi çıkmış ya da Tom'un programı fazla yoğun olmuş veya Kate modellik işi almış ya da ailesi ondan bir şey yapmasını istemişti. Ayrıca Kate 'bunu yapmak' isteyip istemediğinden henüz pek emin değildi. İstedikini sanıyordu, ama... Bu durumu Tom'a hiç açmadı. Yine de o bunun farkındaydı.

"Bana ne söylemek istiyorsun, Prenses? Seni bir daha hiç göremeyeceğimi mi?"

"Elbette hayır. Yalnızca bu ana kadar fırsatım olmadı. Hepsi bu kadar."

"Saçmalık. Hemen o küçük sıska kıcını kaldırıp bu hafta sonu Cleveland'a uçan ilk uçağa bineceksin, yoksa seni almaya kendim gelirim." Sesinde her zamanki gibi bir gülümseme ve Kate'e güvende olduğunu söyleyen o nezaket vardı. O yaşamında tanıdığı en kibar erkekti. Ve gözüne biraz da şımarık görünmeye başlamıştı. Yanına gelmesi konusunda ısrar etmeyi sürdürüyordu. Ama bunun için iyi bir nedeni vardı. Kate'in; yaşadığı yerden, oda arkadaşlarından, ailesinden ve suçluluk duygusundan uzaklaşmasını istiyordu. Ona yalnızca bir gece değil, balayı vermek istiyordu.

"Cleveland, bu hafta sonu mu?" Kate'in sesi hâlâ titriyordu.

"Evet, aşkım, Cleveland. Milano olmadığı için özür dilerim."

"Dinlemelisin,"

Kate, Cleveland'a gitti. Cleveland iğrenç olduğu halde Tom tıpkı bir düş gibiydi. Uçaktan indiğinde, Tom onu yüzünde hayatında gördüğü en mutlu gülümsemeye kapıda bekliyordu. Elinde uzun dallı kırmızı bir gülle öylece durarak Kate'in kendisine doğru gelmesini bekledi. Takım arkadaşlarından birinin kuzeni ona evini ödünç vermişti. Lüks olmamakla birlikte sıcak ve hoş bir evdi. Tıpkı Tom gibi iddiasız, sevecen ve sevgi dolu bir yerdi. Tom, Kate'e karşı hep böyle olmuştu. Kızlığını alırken öylesine nazikti ki, Kate bunu bir ikinci kez yaşamayı bile diledi. Tom'un da amacı Kate'in kendisini arzulamasıydı. O andan sonra Kate ona aitti. Bunu her ikisi de biliyordu.

— 17 —

Tutku Yılları / F: 2

"Seni seviyorum, Prenses."

"Ben de seni seviyorum." Tom'a utangaç bir ifadeyle baktı. Uzun kahverengi saçları onun omuzlarına yayılmıştı. Kate ilk andan itibaren onun yanında nasıl bu kadar rahat olabildiğine şaşıyordu.

"Benimle evlenir misin, Kate?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözleri iri iri açıldı. Yatakta çırılçıplak yatıyor, şöminede kaybolmakta olan ateşi seyrediyorlardı. Saat neredeyse sabahın üçüydü ve Tom'un ertesi gün bir maçı vardı. Ama bu hayatında maçlarından daha çok önem verdiği ilk şeydi.

"Hayır, Kate, ciddiyim."

"Bilmiyorum." Ama gözlerinde bir ilgi alevi parlamıştı. Bu da yeterliydi. "Şimdiye kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim. Sanki önümde daha çok uzun oir yol varmış gibi hissediyordum. Henüz on sekiz yaşındayım ve..." Başını kaldırıp Tom'a baktı; bakışlarında ciddi ve aynı zamanda da muzip bir ifade vardı. "... ailem bunu duyarsa deliye döner."

"Benim yüzümden mi, yaşın yüzünden mi?" Aslında Tom bu sorunun yanıtını biliyordu. Kate doğru sözcükleri bulmak için bir an durala-dı. "Tamam, tamam, seni bir kitap gibi okuyabiliyorum." Tom gülümsedi, ama incinmiş görünüyordu. Kate çabucak kollarını onun boynuna

doladı. .

"Seni seviyorum, Tom. Ve eğer seninle evlenirsek, bu seni sevdiğim için olacaktır. Seni sen olduğun ve yaptıkların için seviyorum; yani Tom olduğun için, bütün o diğer şeyler benim için önemli değil. Başkalarının ne düşüneceği de hiç umurumda değil. Sorun şu...pekâlâ, bu konuyu daha önce hiç düşünmemiştim ve bir süre oradan oraya sürükleneneğime inanmıştım."

"Bu çok saçma, sevgilim. Sen oradan oraya sürüklenecek bir tip değilsin." Her ikisi de onun haklı olduğunu biliyordu. Ama yine de bu çılgınlıktı. Aslında evlenmeyi isteyenin Kate olması gerekirdi, oysa Tom bunu ona gümüş tepsi içinde sunuyordu. Bir an için Kate'in içinde harika bir güç duygusu uyandı. Artık bir kadındı. Bundan da ötesi Tom Harper'ın kadınıydı.

"Biliyor musunuz, beyefendi, çok müthiş birisiniz." Tom'a yaslanarak gülümsedi, gözleri kapalıydı. Tom da bu hoş yüze bakarak gülümsedi.

"Sizde müthişsiniz, Bayan Kaitlin."

Kate suratını buruşturdu. "Bu addan nefret ediyorum."

Tom onu öpünce her şeyi unutuverdi. Sonra Tom birden yataktan fırlayarak bir bira almak için mutfığa gitti. Kate doğal ihtişamıyla odaya giren Tom'un geniş omuzlarına, dar kalçalarına ve uzun bacaklarına baktı. O muhteşem bir erkekti. Tom birden arkasını dönüp gülümseyin-ce, Kate utanarak kızardı. Gözlerini ateşe çevirdi. Gözlerini başka yana çevirmesine karşın, yanaklarındaki kırmızılık geçmedi.

Tom, Kate'in yanına yatağa oturarak onu öptü. "Bana bakmaktan korkmamalısın, Prenses. Bu çok hoş." Kate başını sallayarak Tom'un birasından bir yudum aldı.

"Çok güzelsin." Kate bu sözleri yumuşacık bir ses tonuyla söylemişti. Tom, Kate'in göğüslerine bakarak, elini hafifçe omuzlarından aşağı kaydırды.

"Sen çılgınsın. Biraz önce aklıma harika bir fikir geldi. Henüz evlenmek istemediğine göre, bir süre birlikte yaşamamıza ne

dersin?" Bu düşünce çok hoşuna gitmişe benziyordu. Başlangıçta hayrete düşen Kate, birden gülümsedi.

"Biliyor musun, sen çok şaşırtıcı birisin. Sanki bana mavi saten bir kurdele üzerinde ayı sunuyormuşsun gibi hissediyorum." Bu sözlerden sonra Tom'un gözlerinin içine baktı.

"Sen kırmızı kadife mi isterdin?"

Kate başını olumsuz bir ifadeyle iki yana salladı.

"Eee, öyleyse?"

"Bir süre bekleyemez miyiz?"

"Neden? Çok ender rastlanan bir şey paylaşıyoruz, Kate. Ve her ikimiz de bunun bilincindeyiz. Birbirimizi, hiç kimsenin bizi tanıyamayacağı kadar iyi tanıyoruz. Geçen ay telefonda bütün düşüncelerimizi, duygularımızı, umutlarımızı, korkularımızı paylaştık. Birbirimiz hakkında gerekli olan her şeyi biliyoruz, öyle değil mi?"

Kate başını salladı. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. "Peki her şey değişirse ne olur? Ya..." Tom onu neyin rahatsız ettiğini anlamıştı.

"Ailen mi?" Kate başını salladı. Tom bunu da anlamıştı.

"Bir çaresini buluruz, Prenses. Bunun için kaygılanma. Ve eğer bu

— 18 —

— 19 —

fikre alışmak için biraz zaman istiyorsan, tamam. Biraz rahatlayıp, okuldaki sömestrenin bitmesini beklememize ne dersin?" Bu, beklemesi kolay bir süreydi. İlk yılın sona ermesi için yalnızca altı hafta daha beklemesi gerekecekti. Sonra yaz başlayacaktı. Tom her şeyin ayarlandığını biliyordu. Ve gizliden gizliye Kate de bunun farkındaydı. Bir süre sonra Tom, son derece sessiz, yumuşak ve nazikçe dudaklarını Kate'in ağzından ensesine indirdi.

Parmaklarıyla göğüs uçlarını okşamaya başladı. Kate ellerinin teması altında yeniden erimeye başlamıştı. Tom aynı gecede üçüncü bir denemeden korkuyordu; onu incitmek istemiyordu. Ama her konuda gösterdiği sevecenliği burada da kullanarak, Kate'in hafifçe inlemeye başladığını duyana kadar dilini onun

bacaklarının arasında gezdirdi. Kate bu geceyi yaşamı boyunca büyük bir sevgiyle anımsayacaktı.

Kate, San Francisco'ya dönerken uçakta ağladı. Kendini Tom'dan zorla koparılmış, köklerinden ayrılmış hissediyordu. Ona ihtiyacı vardı. Artık onundu. Palo Alto'daki evine döndüğünde, orada onu Tom'un gülleri bekliyordu. Tom, Kate'e ailesinin bile göstermediği kadar büyük bir yakınlık gösteriyordu. Annesiyle babası oldukça soğuk ve uzak insanlardı, onun duygularından da pek haberdar değillerdi. Tom ise bambaşkaydı. Günde üç kere arıyordu. Telefonda saatlerce konuştukları oluyordu. Tom'un kendisiyle uzun vadeli bir ilişki istediği apaçıktı. Cleveland'dakini izleyen hafta sonunda Tom, San Francisco'ya gelerek, yine takım arkadaşlarından birinin dairesini ödünç aldı. Son derece dikkatli ve ketum davranıyordu. Kate'i gazetecilere karşı korumak istiyordu. Okul bittiğinde Kate artık onunla birlikte olmak zorunda olduğunu biliyordu. Altı hafta boyunca her ikisi de ülkenin çeşitli yerlerine gidip gelmişlerdi ve bu oldukça çılgın bir yaşam biçimiydi. Okul kapandıktan bir hafta sonra Tom, San Francisco'ya transfer oldu. Bu mükemmeldi. Artık San Francisco'da bir daire kiralayabilirlerdi. Geri kalan zamanda da Kate onunla birlikte yolculuk edecekti. Her zaman birlikte olacaklardı. Kate bundan emindi. Tom yaşamındaki en önemli şeydi. Okulu daha sonra da bitirebilirdi; belki bir ya da iki yıl sonra yeniden okula dönerdi. Bu durum geçiciydi. Tom jübilesini yapana kadar her şey böyle gidecekti. Okul o kadar önemli değildi.

Ama annesi ve babası durumu böyle görmüyorlardı.

— 20 —

"Sen aklını mı kaçırdın, Kaitlin?" Babası ateşin yanında her zamanki yerinde durmuş ona bakıyordu; duyduklarına inanamıyor gibi görünüyordu. Bir süre odayı arşınlamış, sonra gözlerinde umutsuz bir ifadeyle orada durmuştu. "Okuldan ayrılıp ne yapacaksın? O adamla mı yaşayacaksın? Evlilik dışı bir çocuk mu doğuracaksın? Ya da başka birinin bebeğini? Takımda seninle birlikte olmaktan mutluluk duyacak başka erkekler de olduğundan eminim."

Durduğu köşeden ayrılıp yeniden yürümeye başladığında, gözleri ateş saçıyordu. Kate odanın öbür ucunda duran Tom'un sinirlenmeye başladığını gördü.

"Baba, konuştuğumuz konu bu değil. Kimsenin çocuğunu doğuracak değilim." Sesi titriyordu.

"Öyle mi? Nasıl emin olabiliyorsun? Bu adamla ne tür bir yaşam süreceğin konusunda bir fikrin var mı? Sporcuların nasıl kaba saba ve berbat bir hayat tarzları olduğunu bilmiyor musun? Gerçekte istediğin nedir? Barlarda oturup televizyonda futbol maçları seyretmek, salı geceleri bovlinge gitmek mi?"

"Tanrı aşkına, baba, sana bütün söylediğim bir sömestre için okuldan ayrılacağım ve Tom'a âşık olduğum. Nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

"Çok kolay. Çünkü ne yaptığını bilmiyorsun." Sesinden onu ne kadar kınadığı anlaşıyordu. Bir sandalyede kaskatı oturan annesi de onaylarcasına başını salladı.

"Araya girip bir şey söyleyebilir miyim, efendim?" Geldiklerinden beri Tom hiç konuşmamıştı. Kate'e eşlik etmesinin tek nedeni, ona manevi destek olmaktı. Kate'le ailesinin arasındaki sorunun halledilmesi gerektiğini biliyordu. Aslında karışmayı amaçlamamış, yalnızca Kate'e moral vermek istemişti; ama artık araya girmesi kaçınılmazdı. Kate'in babası işi çığrından çıkarmaya başlamıştı ve bu durum da hoşuna gidiyordu. Bu gözlerinden anlaşıyordu.

Tom gözlerinde sessiz bir ilgiyle Kate'in babasına döndü. "Sanırım yaşam tarzımla ilgili bazı korkularınız var. Doğru, hayatımı avukatlık ya da borsacılık yaparak kazanmıyorum ve futbol oynamanın entellektüel bir yanı olduğu da söylenemez, ama bu benim hayatım. Futbol çok çalışmayı gerektiren fiziksel bir iş. Ve bu işi yapanların, diğer işlerde çalışanlardan farkı yoktur; iyileri de vardır, kötüler de, akıllıları da var-

— 21 —

dır, aptalları da. Ancak Kate zamanını takımla birlikte geçirmeyecek. Özel hayatım oldukça sessiz ve sakindir, eğer siz..."

Kate'in babası öfkeyle parlayarak sözünü kesti. "Ne diyeceğinizi biliyorum, Bay Harper, ama çok basit. Kaitlin, eğer bunu yapacak, okuldan ayrılıp bizi bu şekilde utandıracaksan, işin bitti demektir. Seni bu evde bir daha görmek istemiyorum. Özel eşyalarını toplayıp gidebilirsin. Artık seninle işim kalmadı. Annenin de öyle, onun seni görmesini yasaklıyorum."

Kate, babasına bakarken gözleri acı ve öfke yaşlarıyla dolmuştu. "Anlıyor musun?" Kate gözlerini onunkilerden ayırmadan başını salladı. "Kararını değiştirmeyecek misin?"

"Hayır, değiştirmeyeceğim." Derin bir soluk aldı. "Bence hatalısın. Ve sanırım son derece... zalimsin."

"Hayır, haklıyım. Eğer on sekiz yılımı kendi kızımı evden atmak, tek çocuğumu görmemek amacıyla yaşadığımı sanıyorsan, yanıyorsun. Annen ve ben senin için elimizden gelen her şeyi yaptık. Senin için yalnızca her şeyin en iyisini istedik, sana her şeyi verdik, bildiğimiz ve inandığımız her şeyi öğrettik. Sense şimdi bize ihanet ediyorsun. Bundan çıkardığım sonuç da; on sekiz yıl boyunca aramızda bir yabancı, bir hain barındırdığımızdır. Bu tıpkı, senin bizim değil de, başka birilerinin çocuğu olduğunu öğrenmeye benziyor." Tom bu sözleri gittikçe büyüyen bir dehşetle dinlerken, bir gerçeğin bilincine vardı: Kate artık başka birine aitti. Kate onundu. Bugünden sonra onu daha da çok sevecek ve koruyacaktı. Kate'in anne ve babası ne kadar da korkunç insanlardı. "Sen artık bizim değilsin, Kaitlin. Bizim böyle şeyler yapan bir kızımız olamaz." Adam bu sözleri törensel bir ifadeyle söylemişti. Kate'in gırtlığından neredeyse isterik bir kahkaha yükseldi.

"Nasıl şeyler yapıyormuşum? Okuldan ayrılmamı mı kastediyorsun? Her yıl kaç çocuğun okuldan ayrıldığından haberin var mı? Bu mu o kadar önemli olan?"

"Sanırım asıl konunun bu olmadığını her ikimiz de biliyoruz." Gözlerini Tom'a çevirdi. "Bir kez şerefine leke sürdükten sonra -ki bunu yapmaya kesin kararlısın- okula gidip gitmemenin önemi

kalmıyor. Okul bunun yalnızca bir parçası. Sözkonusu olan eğilimlerin, hedeflerin ve tutkuların. Hayatını hangi yöne götürdüğün... ve senin nereye gittiğin.

— 22 —

Görünüşe göre Kaitlin'in bizimle bir işi kalmadı. Herşey bitti. Ve şimdi..." Gözlerini Kate'ten annesine çevirdi. "Eğer almak istediğin eşyaların varsa, bunu hemen yap. Annen zaten fazlasıyla hırpalandı." Ne var ki, uzak ve cam gibi gözlerle tek kızına bakan annesi hiç de bitkin ya da sarsılmış görünmüyordu. Bir an için Tom onun şokta olup olmadığını düşündü. Ama kadın az sonra buz gibi bir ifadeyle ayağa kalkarak, oturma odasının -tartışmaların dışarıdan duyulmaması için- özenle kapatılmış olan kapısını açtı. Eşikte durarak, acı dolu bir ifadeyle oturduğu sandalyeden yavaşça kalkan Kate'e baktı.

"Eşyalarını toplarken seni izleyeceğim, Kate. Ne götüreceğini görmek istiyorum."

"Neden? Gümüşleri götürmemden mi korkuyorsun?" Kate annesine baktı; sersemlemiş gibiydi.

"Bu mümkün değil, hepsi kilit altında." Bu sözlerden sonra kadın hızla odadan çıktı. Kate tarn arkasından gidecekken durdu. Tom'a baktı, sonra nefret dolu bakışlarını babasına çevirdi.

"Unut bunu."

"Neyi unutayım?" Babası bir an için afallamış gibiydi.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Şimdi gidiyorum. Odamdaki her şey senin olabilir."

"Ne kadar da cömertsin."

Kate başka bir şey söylemeden yavaşça odadan çıktı. Annesi koridorda onu bekliyordu; yüzünde öfkenin neden olduğu keskin çizgiler vardı.

"Geliyor musun?"

"Hayır, anne, gelmiyorum. Sanırım bugün verdikleriniz bana yeter." Uzun bir an boyunca hiç kimse konuşmadı. Sonra Kate kapının önünde son bir kez daha durarak onlara baktı ve yalnızca tek bir şey söyledi: "Elveda." Bunu söyler söylemez de çabucak kapıdan çıktı. Kolunu sıkı sıkı omzuna sarmış olan Tom da hemen

yanındaydı. Tom'un asıl isteği geri dönüp Kate'in babasını öldürmek ve annesine bir yumruk indirip dişlerini dökmekti. Bu insanların nesi vardı? Neden yapılmışlardı? Tek çocuklarına böyle bir şeyi nasıl yapabiliyorlardı? Kate'in az önce yaşamak zorunda bırakıldığı şeyleri düşününce, kendi annesinin ona vermiş olduğu sevginin anısıyla gözleri yaşardı. Arabasının yanına

— 23 —

geldiklerinde onu kendine doğru çekti ve uzunca bir süre sıkı sıkı tutarak, ona sözcüklerle söyleyemediklerini kollan, yüreği ve bedeninin sıcaklığıyla aktarmaya çalıştı. Onun bir daha böyle şeyler yaşamasına asla izin vermeyecekti.

"Senin hiçbir tuhaflığın yok, bebeğim. Sen çok iyi ve güzelsin, ben seni çok seviyorum." Ama Kate ağlamıyordu. Yalnızca kollarının arasında hafifçe titriyordu. Başını kaldırdı, gözlerinde son derece ciddi bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

"Bunlara tanık olduğun için çok üzgünüm, Tom." "Bunları yaşamak zorunda kaldığın için de ben çok üzgünüm." Kate sessizce başını salladı ve yavaşça onun kollarının arasından sıyrıldı. Tom arabaya binebilmesi için ona kapıyı tuttu.

Tom arabaya Kate'in yanına bindikten sonra, Kate kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Pekâlâ. Sanırım bu yalnızca ikimizin kaldığı anlamına geliyor. Babam beni bir daha görmek istemediğini, onlara ihanet ettiğimi söyledi." Derin bir iç geçirdi. İhanet etmişti. Tom'a âşık olarak mı? Okuldan ayrılarak mı? Stanford'a gitmek bir aile geleneğiydi. Evlilik de öyle. Babasının söylemiş olduğu gibi 'biriyle birlikte yaşamak' büyük bir onursuzluktu. Bir 'hiçi' sevmek de öyle. Bir kömür işçisinin oğlu. Kate kim olduğunu; ailesinin, atalarının kim olduklarını unutuyordu... Hepsi de doğru okulları bitirmiş, doğru kulüplere üye olmuş ve doğru eşler seçmişlerdi. Annesi gençler kulübünün başkanı, babası da kendi hukuk bürosunun patronuydu. Kendisi ise donuk bir ifadeyle Tom'un yanında oturuyordu. Tom, Kate'e endişeyle baktı. "Fikrini değiştirecektir." Kate'in elini okşayıp arabayı çalıştırdı. "Belki değiştirir, belki de değiştirmez."

Tom onu yumuşacık bir edayla öpüp, saçını okşadı. "Haydi, bebeğim, eve gidelim."

Bu haftaki evleri yeni takımındaki bir oyuncunun dairesiydi. Ama ertesi gün Tom'un Kate için bir sürprizi vardı. Bu işle bütün hafta uğraşmıştı. Körfeze bakan bir tepenin üzerine inşa edilmiş Viktorya tarzı bir evin bir katını kiralamıştı. Kapının önünde Kate'i arabadan indirdi, anahtarı eline tutuşturdu ve onu kucaklayarak hiç zorlanmadan üçüncü kata çıkardı. Bir yandan ağlayan, bir yandan gülen Kate'i kucağında eşikten geçirdi. Ev tıpkı bir bebek evine benziyordu. Hatta ondan da güzeldi.

— 24 —

Tom, Kate'e karşı her zaman çok iyi oldu. Kate'in anne ve babasından bir daha hiç haber almayacaklarını anladıklarında da bu durum değişmedi. Tom onların kızlarına ne yaptıklarını ve bunun nedenini tam olarak anlayamıyordu. Onun için aile aileydi; bunun anlamı sevgi ve asla sarsılamayacak kökler, asla kopamayacak bağlar ve -ne kadar öfkeli olurlarsa olsunlar- seni asla dışlamayacak insanlardı. Ama Kate onları anlayabiliyordu. Annesi ve babası onun kendileri gibi olmasını beklemişlerdi. Ama Kate farklı birine âşık olmak gibi affedilemez bir yanlış yapmış, onların dar görüşlü kısıtlamalarına ve umutlarına karşı çıkma cesaretini göstermişti. Kate onları incitmişti, şimdi de onlar Kate'i incitiyordu. Kate'in günahlarının ceremesini çektiğinden emin olmadıkları sürece yaptıklarını haklı göstermeye ve savunmaya devam edecek, kızlarını yitirmenin kendilerine ne kadar acı verdiğini birbirlerine bile itiraf etmeyeceklerdi. Bir anlık şüpheyi düştüklerinde de annesi briç arkadaşlarıyla, babası da ortaklarıyla konuşacak ve onlar da kararlılıklarını destekleyeceklerdi: "Tek yolu bu... siz yapılabilecek tek şeyi yaptınız." Kate biliyordu. Artık Tom onun her şeyiydi -annesi, babası, ağabeyi, arkadaşı- ve bundan böyle onun ellerinde büyüyecekti.

Tom'la birlikte yolculuk ediyor, modellik yapıyor, şiirler yazıyor, dairelerine çok güzel bakıyordu. Ara sıra bazı eski arkadaşlarıyla görüştüğü de oluyordu, ama bu gittikçe seyrekleşen aralarla gerçekleşiyordu. Tom'un takımındaki bazı oyuncularla da arkadaş

olmuştı. Bununla birlikte çoğu zaman Kate'le Tom yalnızdılar ve Tom, Kate'in hayatının merkeziydi. Birlikte yaşamaya başladıktan yaklaşık bir yıl sonra evlendiler. İki küçük olay az kalsın bunu bozuyordu, ama gerçekte bunu hiçbir şey başaramazdı. Olaylardan birincisi Kate'in annesiyle babasının düğüne gelmeyi reddetmeleri idi, ama bu bir sürpriz değildi. İkinci olay ise Tom'un her zaman gittiği barda hararetli bir tartışmaya girip bir adamla yumruklaşmasıydı. O sıralar Tom çok büyük bir baskı altındaydı. San Francisco takımını eski takımını kadar iyi değildi ve kendisi takımdaki 'ihtiyarlardan' biriydi. Bardaki olay pek önemli olmasa da gazeteler bunu çirkinleştirdiler. Kate bunun çok saçma olduğunu düşünüyordu, Tom ise buna gülüp geçti ve her şeye rağmen düğün gerçekleşti.

Tom'un takım arkadaşlarından biri sağdıç, Kate'in Stanford'daki oda arkadaşlarından biri de başnedimeydi. Belediye Sarayında küçük,

— 25 —

garip bir tören yapıldı. Düğünle ilgili ayrıntıları Sports illustrated gazetesi yazdı. Artık Kate tamamen ve sonsuza kadar Tom'undu. Kat kat organzeden yapılmış, zarif işlemelerle süslü, eski moda kabarık kolları olan gelinliğinin içinde çok çarpıcı görünüyordu. Elbise Felicia'nın armağanıydı. Ceylan gibi yürüyen genç mankenin bu ulusal kahramanla evlenmesi çok hoşuna gitmişti ve Felicia, Kate için ilkbahar koleksiyonunun en gözde parçasını seçmişti. Kate düğünde Victoria tarzı taranmış ve zambaklarla süslenmiş uzun saçlarıyla güzel bir çocuğa benziyordu. Elinde aynı beyaz zarif çiçeklerden yapılmış bir buket vardı. Birbirlerine altın yüzüklerini takarlarken ve yargıç artık evli olduklarını ilan ederken; onun da, Tom'un da gözlerinde yaşlar vardı.

Balaylarını Avrupa'da geçirdiler. Kate, Tom'a bütün sevdiği yerleri gösterdi. Bu Tom'un yurtdışına ilk çıkışıydı ve bu gezi her ikisi için de bir eğitim gezisi oldu. Tom kültürünü artırırken, Kate de olgunlaştı.

Evliliklerinin ilk yılı rüya gibi geçti. Kate, Tom'un gittiği her yere gitti, yaptığı her şeyi yaptı ve geri kalan zamanını da şiir yazarak

geçirdi. Tek sorunu Tom'a maddi açıdan bağımlı olarak yaşamak istememesiydi. Felicia'nın konumu sayesinde Kate istediği zaman mankenlik işi alabiliyordu, ama Tom'la birlikte sürekli yolculuk ettiği için istediği kadar çok çalışamıyordu. Gerçi büyükannesinin bırakmış olduğu mirastan küçük bir geliri vardı, ama bu küçük bir harçlıktan öteye gidemiyordu. Bu parayla Tom'un kendisine almakta olduğu pahalı armağanlara karşılık vermesi olanaksızdı. İlk yıldönümlerinde Kate bir karara vardığını açıkladı. Bundan sonra Tom'la yolculuklara çıkmayacak, evde kalarak sürekli mankenlik yapacaktı. Bu ona göre çok mantıklı bir karardı. Ne var ki, Tom aynı düşüncede değildi. Kate yanında olduğu zaman bile şimdiki takımıyla yolculuk etmek yeterince zordu. Kate'in yanında olmasına ihtiyacı vardı. Bu konuda bir savaş başlattı, ama kaybetti. Kate kararlıydı. Üç ay sonra Tom bir maç sırasında bacağını kırdı. "Pekâlâ, Prenses, anlaşılan benim için sezon sona erdi." Uçakla eve döndüğünde morali oldukça yerindeydiler. Ama her ikisi de bunun sporculuk hayatının sonu olabileceğinin bilincindeydiler. Yaşı otuzu geçmişti ve bu oldukça tehlikeli bir yaşı. Ayrıca bacağı kötü kırılmıştı, çok berbat bir durumdaydı. Ama Tom zaten maçlardan bıkmaya başla-

— 26 —

mıştı ya da en azından böyle söylüyordu. Sahip olmayı istediği başka şeyler vardı; çocuk, dengeli bir yaşam ve gelecek gibi. San Francisco takımına transferi onu mesleki açıdan güvensiz kılmıştı; bunun nedeni takımın yapısı ya da onu 'ihtiyar' diye çağıran takım menajerinin gizli tehditleri olabilirdi. Bu adamın davranışları Torn'u çılgına çeviriyordu ve menajerinden ne kadar nefret etse de bununla yaşamayı kabullenmişti.

Ayrıca yolculukları sırasında Kate'i yalnız bırakmak da onu kaygılandırıyordu. Henüz yirmi yaşındaydı; kendisinin olabildiğinden daha çok yanında olabilecek bir kocaya ihtiyacı vardı. Sonuçta o evdeydi, Kate ise dışarda. Sık sık modellik işleri alıyordu, ayrıca bir de Halk Evinde kadınlara verilen edebiyat dersine yazılmıştı. Haftada iki kere oraya gidiyordu.

"Gelecek dönem de yaratıcı yazma dersi verilecek."

"Dehşet." Dersler hakkında konuşurken küçük bir çocuğu andırıyordu. Tom'sa böyle zamanlarda kendini, takımda çağırdıkları gibi hissediyordu: 'İhtiyar'. Sıkıcı, sinirli ve yalnız bir ihtiyar. Maçları özlüyordu. Kate'i özlüyordu. Ve sanki yaşamdan çok şey yitirmiş gibi hissediyordu. Bir ay içinde barda adamın birini yumruklamış, nezarete atılmış ve bütün bunlar gazetelere malzeme olmuştu. Tom sürekli bu olaydan söz ediyor ve kâbuslar görüyordu. Takımdan kesilirse ne olacaktı? Ancak korktuğu başına gelmedi. Hakkındaki suçlamalar düştü ve adama yüklü bir çek gönderdi. Ne var ki, bacağı henüz iyileşmemişti ve Kate hâlâ zamanının çoğunu dışarda modellik yaparak geçiriyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Bir ay sonra barda başka bir adamla kavgaya tutuştu ve adamın çenesini kırdı. Bu kez suçlandı ve tazminat ödemek zorunda bırakıldı. Takım menajeri ürkütücü bir sessizlik içerisindeydi.

"Tatlım, belki futbol yerine boksa başlasan daha iyi olacak, ne dersin?" Kate hâlâ Tom'un bu davranışlarının komik olduğunu düşünüyordu.

"Kahretsin, bunların eğlenceli olduğunu düşünebilirsin, ufaklık, ama bence hiç de değil. Oturup bu lanet olası bacağın iyileşmesini beklemekten çıldıracağım." Kate mesajı almıştı. Tom umutsuzluğa kapılmıştı. Bunun nedeni de bacağı değil, pek çok başka şeydi. Ertesi gün eve elinde bir armağanla geldi. Ne de olsa mankenlik yapmasının asıl sebebi ona armağanlar alabilmektir. Paris'e iki bilet almıştı.

— 27 —

I

Bu yolculuk tam Tom'un ihtiyacı olan şeydi. İki hafta Paris'te, bir hafta Cannes'da, beş gün Dakar'da ve bir hafta sonu da Londra'da kaldılar. Tom, Kate'i elinden geldiğince şımarttı. Kate ona bu yolculuğu armağan ettiği için çılgınca mutluydu. Eve döndüklerinde her ikisi de yeniden güç kazanmıştı ve Tom'un bacağı da iyileşmişti. Hayatları eskisinden bile güzeldi. Artık bar kavgaları sona ermiş ve Tom takımla yeniden antrenmanlara

çıkmağa başlamıştı. Kate'in yirmi birinci yaşgünün-de Tom ona araba -bir Mercedes- armağan etti.

İkinci evlilik yıldönümlerinde Tom, Kate'i Honolulu'ya götürdü. Ve kendini hapiste buldu. Time dergisiyle Newsweek, Khala Hilton'un harındaki kavga hakkında çok kötü şeyler yazdılar. Olay ülkedeki bütün gazetelerin birinci sayfalarında yer aldı. Kate ancak Time'daki makaleden kavganın asıl nedenini anlamıştı: Görünüşe göre etrafta Tom'un sözleşmesinin yenilenmeyeceğine dair bir söylenti dolaşıyordu. Otuz iki yaşındaydı. On yıldır profesyonel olarak futbol oynuyordu.

"Neden bana söylemedin?" Kate incinmişti. "Nedeni o kavga mı?" Ne var ki, Tom başını iki yana sallayıp, gözlerini ondan kaçırmakla yetindi. Ağzının kenarında sert çizgiler oluşmuştu.

"Hayır. Takımı yöneten herifin yaşla ilgili bir takıntısı var. O bu işde çalışan herkesten daha berbat. Kavgalar o kadar önemli değil. Herkes kavga eder. Rasmussen sokaklarda, sahada olduğundan daha çok insan deviriyor. Jonas geçen yıl uyuşturucu yüzünden tutuklandı. Hil-bert'se eşcinsel. Herkesin olumsuz bir yönü var. Ama benim sorunum yaşıım. Ben fazla yaşıyım, Kate. Otuz iki yaşındayım ve hâlâ futboldan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi ağlamaklıydı, Kate'in de gözleri dolmuştu.

"Neden başka bir takıma transfer olmuyorsun?" Tom gözlerini Kate'e çevirdiğinde, yüzünde karamsar bir ifade vardı. "Çünkü çok yaşıyım, Kate. Bu gerçek. Burası son durağım. Onlar da bunu biliyorlar ve bu nedenle de beni sürekli aşağılamaya çalışıyorlar. Ellerinde olduğumu biliyorlar."

"Öyleyse ayrıl. Birçok şey yapabilirsin. Spor yazarı, antrenör, menajer..." Kate konuşurken Tom başını olumsuz bir tavırla iki yana sallıyordu.

"Bir süredir bu konuda etrafı yokluyorum, hiçbir sonuç alamadım."

— 28 —

"Pekâlâ. Sen de başka bir şey bulursun. Hemen şu anda bir iş ihtiyacın yok. Birlikte okula gidebiliriz." Neşeli görünmeye çalışıyordu. Tom'u da mutlu görmek, onunla gençliğini paylaşmak

istiyordu. Ama bütün bu çabalarına karşın ondan üzgün bir gülümsemeden başka bir tepki alamadı.

"Ah bebeğim, seni seviyorum." Kate'i kollarının arasına aldı. Belki de önemi yoktu. Belki de önemli olan tek şey sahip oldukları şeydi. Kate'in desteği de ona çok yardımcı oluyordu. Bir yıl kadar her şey, az çok iyi gitti. Ama üçüncü evlilik yıldönümlerinden sonra, her şey kötüye gitmeye başladı. Tom'un sözleşmesi görüşülmeye başlanmıştı. Tom yeniden kavgalara karışmaya başladı. Bu kez iki hafta hapis cezası ve bin dolar tazminat ödemeye mahkûm edildi. Takım da kendisine beş bin dolarlık bir ceza verdi. Tom haksızlık iddiasıyla dava açtı ve kaybetti. Takımdan uzaklaştırıldı. Ve Kate bir düşük yaptı. Hamile olduğunun farkına bile varmamıştı. Tom bunu duyunca çılgına döndü. Hastanede Kate'ten daha çok ağladı. Çocuklarını kendi öldürmüş gibi hissediyordu. Kate olayların gelişimi karşısında afallamıştı. Uzaklaştırma cezası bir yıllıktı ve Kate kendilerini nelerin beklediğini biliyordu: bar kavgaları, tazminatlar ve hapis cezaları. Ama yine de Tom ona karşı çok iyiydi. Çok tatlı ve nazikti. O her zaman düşlerinde yaşattığı erkekti. Ama ufukta büyük dertler olduğunu görebiliyordu.

"Neden önümüzdeki yılı Avrupa'da geçirmiyoruz?"

Tom, Kate'in bu önerisi karşısında ilgisiz bir edayla omuzlarını silketti. Haftalarca, sahip olmaya o kadar yaklaştıkları çocuğu düşündü. Ama onu asıl korkutan meslek hayatına olanlardı. Cezası sona erdiğinde meslek hayatı da bitecekti. Yeni bir başlangıç yapmak için fazla yaşlıydı.

"Öyleyse bir işe gireriz." Kate hâlâ çok gençti ve onun bu iyimserliği Tom'un karamsarlığını daha da artırıyordu. Kate, hiç kimse olmamanın, kamyon kullanmak zorunda olmanın ya da Tom'un babası gibi madende çalışmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Tom, pek iyi yatırımlar yapmamıştı ve hayatını şimdiye kadarki gelirlerine bağlayamazdı. Lanet olsun, ne yapacaktı? İç çamaşırı reklamlarına mı çıkacaktı? Kate'e anılarını mı yazdıracaktı? Yoksa kendini aşmalı mıydı? Yalnızca Kate'e duyduğu aşk onu korkunç şeyler yapmaktan alıkoyuyordu. İşin

en kötüsü de hâlâ futbol oynamak istemesiydi. Diğer oyuncuların hiçbiri kendisini antrenör olarak benimsemeyecekti. Bütün o kavgalarla çok berbat bir ün kazanmıştı.

Böylece Avrupa'ya gittiler. Orada bir hafta kaldılar. Tom orada olmaktan nefret etti. Meksika'ya gittiler. Orada da kendini aynı derecede kötü hissetti. Evde kaldılar. Bu da içinde nefretten başka duygu uyandırmadı. En çok da kendisinden nefret ediyordu.

İçmeyi ve her yerde kavgaya etmeyi sürdürdü; gazeteciler peşini bırakmadılar. Ama artık yitireceği ne vardı? Zaten takımdan uzaklaştırılmıştı ve büyük bir olasılıkla sözleşmesini yenilemeyeceklerdi. Kesin olarak emin olduğu tek şey, bir erkek evlat istediği. Ve oğluna her şeyi verecekti.

Noel'den hemen önce Kate'in yeniden hamile kaldığını öğrendiler. Bu kez her ikisi de çok dikkatliydi. Her şey sona erdi: Kate'in mankenliği, Tom'un içmesi, barlardaki kavgaları. Zamanlarını birlikte evde geçiri-yorlardı. Kate son derece mutlu ve huzurluydu. Arada sırada sinirleri bozulup hüngür hüngür ağlasa da, her ikisi de bu durumu çok fazla ciddiye almıyorlardı. Onlara göre bu da hamileliğin bir parçasıydı ve diğer belirtiler gibi bu da Tom'u eğlendiriyordu. Artık takımdan uzaklaştırılmış olmasına bile aldırılmıyordu. Hepsinin canları cehennemeydi. Sürenin sona ermesini bekleyecek, sonra da sözleşmesini yenilemeleri için onları zorlayacak, hatta onlara yalvaracaktı. Tek istediği, oğluna bakabilmektir. Bu yüzden, bir köşeye yeterince para koyabilmesi için ona bir yıl daha tanınmalarını istiyordu. Gelecek sene bebek için oynayacaktı. Noel'de Kate için bir mink kürk satın aldı.

"Sen delisin, Tom! Bunu nerede giyeceğim?" Geceliğinin üzerine giydiği kürkü sergilerken, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Kürk bir düş gibiydi. Ancak Kate, Tom'un ne saklamaya çalıştığını merak etmekten kendini alamıyordu. Yine neyle yüzleşemiyordu. Bilmediği neydi?

"Oğlumu dünyaya getireceğin zaman onu hastaneye giderken giyersin." Ayrıca antika bir beşik, dört yüz dolara İngiliz bir bebek arabası ve Kate için safir bir yüzük almıştı. Delinin biriydi ve Kate'e çılgınca âşıktı. Kate de onu, en az Tom'un kendisini sevdiği kadar

çok seviyordu. Ne var ki, yüreğinin tâ derinliklerinde bir korku hissediyordu. Noel'i San Francisco'da baş başa geçirdiler. Tom yeni bir ev satın almaktan söz ediyordu. Evin büyük olması şart değildi, istediği; çocuk büyütme

— 30 —

için uygun bir çevrede hoş bir ev bulabilmektir. Kate de aynı düşüncede olmakla birlikte, bir ev alacak maddi güçte olduklarından pek emin değildi. Yeni yıl geldiğinde aklına bir fikir gelmişti. Tatili Carmel'de geçireceklerdi. Bu her ikisine de iyi gelecekti.

"Yeni yılda mı? Bunu neden istiyorsun, tatlım? Orası şimdi sisli ve soğuktur. Pizza ve taco, tamam. Çilek de vardır. Ama aralık ayında Car-mel ha?" Sırıtarak elini Kate'in hâlâ düz olan karnında dolaştırdı. Yakında..- çok yakında... bu düşünceyle içi sımsıcak oldu. Bebekleri... oğlu.

"Carmel'e gitmek istiyorum, çünkü orası birlikte gittiğimiz ilk yer. Gider miyiz?" Yirmi üçüne girmek üzere olduğu halde, o anda tıpkı küçük bir kıza benziyordu. Birbirlerine tam beş yıldır âşıktılar. Ve Tom tabii ki onun bu isteğine de boyun eğdi.

"Eğer hanımefendi Carmel'e gitmek istiyorsa, Carmel'e gideriz." Ve gittiler de. En iyi otelin, en iyi süitinde kaldılar ve orada kaldıkları üç gün boyunca hava oldukça iyiydi. Kate'in tek kaygısı, ne zaman dükkânların önünden geçseler, Tom'un bebek ve kendisi için her gördüğünü almasıydı. Ancak zamanın çoğunu odalarında şampanya içerek geçirdiler ve Kate'in kaygıları biraz hafifledi.

"Daha önce sizi ne kadar çok sevdiğimi hiç söyledim mi, Bay Harper?"

"Bunu duymak hoşuma gidiyor, Prenses. Ah, Kate..." Karısına sıkı sıkı sarılarak, uzunca bir süre öylece durdu. "Benim yüzümden sıkıntı çektiğin için çok üzgünüm. Bundan sonra değişeceğime söz veriyorum. Bütün o saçmalıklar geride kaldı."

"Ancak böyle mutlu olabilirsin." Kollarının arasında yatan Kate son derece huzurlu görünüyordu. Tom onun her zamankinden de güzel olduğunu düşündü.

"Hayatımda hiç bundan daha mutlu olmamıştım." Gerçekten de öyle görünüyordu.

"Öyleyse bu, bu işe son vermen için uygun bir zaman."

"Ne demek istiyorsun?" Tom şaşırmıştı.

"Futbolu kastediyorum aşkım. Böylece bütün o tatsızlıklar ve 'ihtiyar' olduğunla ilgili saçmalıklar sona ermiş olur. Yalnızca kendimiz ve bebeğimiz için varoluruz."

"Ve açlıktan ölürüz."

- 31 -

"Yapma, tatlım. Şu anda zaten açlıktan ölmek üzereyiz."

Şakalaşmayı sürdürmesine karşın Kate'in bir anda içini bir korku sarmıştı. Eğer Tom para için bu kadar kaygılanıyorsa, mink kürkü ve yüzüğü neden almıştı?

"Hayır, değiliz. Ama henüz gerçek, sağlam bir yuvamız ve geleceğimiz yok. Bebeği beş on yıl sonra rahat yaşatacak kadar paraya sahip değiliz. Takımda yalnızca bir yıl daha oynarsam, her şey değişecek." "Mankenlikten kazandığım parayla yatırım yapabiliriz." "O para senin." Bu sözleri oldukça soğuk bir ses tonuyla söylemişti. "Bu parayı istedin ve kazandın. Bebeğime ve sana ben bakabilirim. Böyle de olacak. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Tamam."

Tom'un yüzündeki ifade yumuşadı. Akşam alacakaranlığında tutkuyla seviştiler. Bu sevişme, Kate'e Cleveland'daki ilk 'balaylarını' anımsattı. Ama bu kez Kate'in kolları arasında uykuya dalan Tom oldu. Kate düşünerek; bu sene her şeyin farklı olmasını, ona karşı daha nazik olmalarını ve Tom'un bu kez baskılardan o kadar çok etkilenmemesini umarak, saatlerce kocasını seyretti. Şu anda tek istediği buydu. Artık büyüyordu.

San Francisco'ya döndüklerinin ertesi gününde gazetelerde Tom Harper'in 'işinin bittiğine' dair bir haber yayınlandı. Haber ülkenin bütün büyük gazetelerinde çıkmıştı. İş bitti! Tom bu haberi

okuyunca çılgına döndü. Dikkatli birkaç araştırmadan sonra haberin takım tarafından sızdırıldığını öğrendi. Takım tarafından... Takım tarafından... Kate'e tek bir söz bile söylemeden evden fırladı. Kate onu o akşam saat altıya kadar bir daha görmedi. Akşam haberlerinde Tom karşısındaydı.

Tom takımın sahibinin evine gidip adamı tehdit etmiş ve araya giren takım menajeriyle büyük bir kavgaya tutuşmuştu. Her iki adam da Tom'un sarhoş ve kendini bilmez bir halde olduğunu söylüyorlardı. Takımın sahibi, Tom'un bir çılgın gibi davranarak, oğluna bunu yapamayacaklarına dair abuk subuk bir şeyler söylediğini iddia ediyordu. Haber spikeri monoton bir ses tonuyla Tom Harper'in oğlu olmadığını açıkladı; bu sözlerden sonra Harper'in delirmiş olduğuna dair bir yorum yapmasına gerek kalmıyordu. Kate haberleri izlerken boğazının düğümlendiğini hissetti. Haber spikeri, iki adamın kendilerine çılgın gibi

— 32 —

saldıran Harper'ı etkisiz hale getirmeye çalıştıklarını anlattı. Ancak Harper birden cebinden bir tabanca çıkararak takımın sahibine nişan almış sonra da menajerin üzerine saldırarak silahı ateşlemişti. Mucize eseri hedefini tutturamamış ve daha kimse hareket edemedi silahı kendisine doğru çevirerek iki kere ateş etmişti. Ama bu kez hedefi kaçırmamış-tı. Menajerle takımın sahibi yaralanmamışlardı, ama Harper hastaneye kaldırılmıştı ve sağlık durumu ciddiyetini koruyordu. Haber spikeri bir an için kasvetli bir yüz ifadesiyle kameralara baktıktan sonra sözlerini tamamladı: "Bu, Amerikan futbolu için gerçek bir trajedi."

Kate kısa bir an için, eğer hemen ayağa fırlayıp kanalı değiştirirse, bu duyduklarını olmamış kılabilceği duygusuna kapıldı. Tek yapacağı, başka bir kanala geçmek ve spikerin bütün bunların doğru olmadığına dair söyleyeceklerini dinlemektir. Doğru olamazdı. Oh, hayır, Tom... hayır... lütfen... Yavaşça kalkıp gözlerini odanın içinde dolaştırırken, sessiz sessiz ağlıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Tom'un hangi hastaneye kaldırıldığını söylememişlerdi. Ne yapmalıydı? Polisi mi aramalıydı? Yoksa takımı ya da televizyon istasyonunu mu? Neden kendisini kimse

aramamıştı? Sonra, uyurken rahatsız edilmemek için telefonun ahizesini iki saat önce kaldırmış olduğunu anımsadı. Ah, Tanrım... ya öldüyse? Hıçkırarak televizyonu kapattı ve telefona koştu. Felicia... Felicia ona yardım edecekti, o ne yapılacağını bilirdi. Düşünmeden Felicia'nın mağazadaki özel numarasını çevirdi. Hâlâ oradaydı.

Felicia olanları duyunca hayretten donakaldı ve Kate'e yerinden kımıldamamasını buyurdu. Yardımcısına, derhal bir taksi çağırmasını söyledikten sonra, diğer hattan polisi arayarak bilgi aldı. Tom, San Francisco General'a kaldırılmıştı. Henüz hayattaydı. Durumu kritikti, ama hâlâ yaşıyordu. Felicia koşarak bürosundan çıkarken, bir an için hayretle Kate'in neden kendisini aramış olduğunu düşündü. Mutlaka başka birileri olmalıydı. Annesi, daha yakın bir arkadaşı, herhangi biri. İşleri dolayısıyla Kate ve Felicia iyi dosttular, ama özel yaşamlarında pek sık görüşmezlerdi. Kate her zaman Tom'la meşguldü. Kızın hayatının merkezi, San Francisco General'da ölüm döşeginde yatan adamdı. Felicia geldiğinde Kate oldukça sarsılmış bir haldeydi, ama giyinmişti. Taksi aşağıda onları bekliyordu.

"Haydi, ayakkabılarını giy."

— 33 —

Tutku Yılları / F: 3

"Ayakkabılarım." Kate boş boş etrafına bakındı. "Ayakkabılarım?" Gözleri yeniden yaşlarla doldu. Felicia dolapta bir çift topuksuz siyah

ayakkabı buldu.

"İşte." Kate ayakkabıları ayaklarına geçirip, yanına çanta ve palto almadan evden çıktı. Felicia kendi paltosunu onun omuzlarının üzerine koydu. Tek başına bir yere gidecek durumda olmadığı için nasıl olsa çantaya ihtiyacı olmayacaktı. Felicia dört gün boyunca gece-gündüz demeden Kate'in yanında kaldı. Bu dört günün sonunda Tom hâlâ hayattaydı. Komadaydı, pek umut yoktu; ama yaşıyordu. Ne var ki, ateş ettiğinde oldukça iyi nişan almıştı. Bir daha asla yürüyemeyecekti ve beynindeki hasarın ne kadar olduğunu söylemek için henüz çok

erkendi.

Felicia işinin başına döndükten sonra, Kate bir makine gibi Tom'un yatağıyla koridor arasında mekik dokumaya ve tek başına ağlamaya devam etti. Felicia fırsatı oldukça ona katılıyordu. Ne kadar uğraşsa da Kate'i oradan ayrılmaya ikna edemiyordu. Kate, Tom için matem tutuyordu. Öylece oturuyor, boş boş önüne bakıyor, ağlıyor ya da sigara içiyordu. Ama gerçekte orada değildi. Doktor bebeğe zarar verebileceği endişesiyle ona herhangi bir ilaç veremiyordu. Felicia, Kate'in bu durumda bebeği kaybetmemiş olmasına şaşıyordu.

Kate'in içi içini yiyordu. Neden hiçbir belirti görmemişti? Neden anlamamıştı? Yardım edebilir miydi? Tom'un gelecekle ilgili kaygılarını yeterince ciddiye almış mıydı? Kendi hatasıydı. Öyle olmalıydı. Futbol... Bir zamanlar Tom'un yaşama nedeniyken, şimdi onu öldürüyordu. Tom'un iki adamı neredeyse öldüreceği düşüncesi de en az bu kadar dehşet vericiydi; ama Kate onun böyle bir şey yapabileceğine inanmıyordu. Yine de yaptıkları yeterince kötüydü. Kendini mahvetmişti. Oğlu nun güvenliği için istediği son seneyi yitirme düşüncesi, zavallı kiba Tom'u çıldırtmıştı. Kate bebeği düşünmemeye çalışıyordu. Onun için yalnızca Tom vardı. Kate'in ağlayarak, nöbet tutarak ve gazetecilerle köşe kapmaca oynayarak geçirdiği kâbus gibi yedi haftanın sonund Tom kendine geldi.

Çok güçsüz, zayıf ve yorgundu; ama yavaş yavaş kuvvet kazanma ya başlıyordu. Yaşamak istiyordu. Bir daha asla yürüyemeyecekti, ama hareket edebiliyordu. Konuşabiliyor ve düşünebiliyordu.

Bununla birlik

— 34 —

te, tıpkı bir çocuk gibiydi. Komada geçirdiği uzun haftalar onun geçmişe dönmesine; bütün tatlılığı, duygusallığı ve sevecenliğiyle orada kalmasına neden olmuştu. Tom yeniden çocukluğuna dönmüştü. Vurulma olayını anımsamıyordu, ama Kate'i anımsıyordu. Tom kollarının arasında ağlarken, Kate'in korkunç derecede zayıflamış bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Tom'un gerçekten anlayabildiği tek şey, ona ait olduğuydu. Ama aralarında

nasıl bir bağ olduğundan emin değildi. Kimi zaman Kate'i annesi, kimi zaman da arkadaşı sanıyordu. Onu bir daha asla Prenses diye çağıramayacaktı... Kate kendisi için artık Katie'ydi.

"Beni terketmeyeceksin, değil mi?"

Kate ciddi bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır, Tom."

"Hiçbir zaman mı?"

"Hiçbir zaman. Seni asla terkedemeyecek kadar çok seviyorum."

Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu. Kate bu sözleri söylerken hiçbir şey düşünmemek için kendini zorladı. Ağlamamalıydı. Bunu ona yapamazdı.

"Ben de seni seviyorum. Ve çok güzelsin." Yedi yaşındaki bir çocuğun parlak, aydınlık bakışları ve umutsuz bir hastalığa yakalanmış, tıraş olmamış bir adamın yorgun, bitkin yüzüyle Kate'i süzdü.

Birkaç hafta sonra daha iyi, daha sağlıklı görünüyordu. Bu yeni Tom'a bakmak, çok tuhaf bir duyguydu. Sanki gerçek Tom gitmiş, yerine tıpkı kendisine benzeyen küçük bir çocuk yollamıştı. Bu durum sonsuza dek değişmeyecekti. Tom'un içinde bulunduğu durum, olayın hukuki yönünü tamamen değiştirmişti. Dava olmayacaktı. Tom Harper diye biri yoktu artık.

Kate'le Felicia'nın 'kaza' diye nitelendirdikleri olaydan üç ay sonra, Tom, Carmel'deki bir sanatoryuma yatırıldı. Ambulansa bindirilirken, çevreleri bir anda fotoğrafçılar tarafından sarılmıştı. Tom onlara el sallamak istemiş, ne var ki Kate elini sıkı sıkı tutarak ona engel olmuştu. Artık onlara alışmıştı. Hatta içlerinden bazılarının yüzü ona tanıdık bile geliyordu. Üç ay boyunca kendisini haberlerine konu etmiş, yüzüne flaşlar patlatmış, dairesini daha iyi görebilmek için oturduğu apartmanın çatısına tırmanmışlardı. Kate'e destek olacak, onu savunacak kimsesi yoktu. Ne bir ailesi vardı, ne de kocası. Ve onlar da bunu biliyorlardı. Ailesinin onu yıllar önce Tom yüzünden evlatlıktan reddettiğini ve

— 35 —

ölmüş kabul ettiğini bile yazmışlardı. Kate bütün gece yatağında hıçkırarak basının başından gidip onu yalnız bırakması için dua etmişti. Ama duaları kabul edilmedi. Tom, Carmel'e götürülene

kadar bir gün için bile rahat bırakılmadı. Sonra birden sanki sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi gazeteciler onları unuttular. Tom da, karısı Kate de sonunda onların büyülu alanlarından kurtulmuşlardı.

Tom'la birlikte Kate de San Francisco'dan ayrıldı. Evi onu hazır bekliyordu. Felicia gazetede evin ilanını görmüştü ve ev gerçekten de harika bir yer çıkmıştı. Sahibi Doğu'da yaşıyordu; annesi ölünce bu ev ona kalmıştı. Adamın buraya ihtiyacı yoktu, ama satmak da istemiyordu. Bir gün emekli olduğunda orada yaşayacaktı; ne var ki, o zamana kadar Santa Barbara'nın kuzeyinde, dağlar arasındaki bu ev Kate'in sığınağı olacaktı. Tom'un yattığı sanatoryuma uzaklığı arabayla üç buçuk saatti; ancak Felicia, Kate'in bebek doğup, etraf sakinleşince San Francisco'ya dönmesini umuyordu. Kırklar ve ağaçlarla çevrili olan evin hemen altındaki tepede küçük bir dere akıyordu. Burayı Tom'la paylaşmak ne güzel olurdu. Kate kira sözleşmesini imzalarken bunu düşünmemeye çalıştı.

Dört ay sonra eve alışmıştı; burası onun yuvasıydı. Sabahları erkenden, kendisinin verebileceğinden daha geniş bir yer isteyen bebeğin tekmeleriyle uyanıyordu. Kimildamadan, içindeki bebeğin hareketlerini hissederek yatıyor, ona bir gün ne anlatacağını düşünüyordu. Bir ar için adını değiştirmeyi düşünmüş, sonra bundan vazgeçmişti. O herhangi biri değil, Kate Harper'dı. Artık babasının adını istemiyordu. Ve Tom'un bebeği de bir Harper olacaktı. Tom artık onun şiş karnından bi şey anlamıyor ya da bunu umursamıyordu. Çocuklar kendileri için bi şey değişmediği sürece böyle umursamaz olurlardı. Tom'u önceleri sı sık, hamileliği ilerledikçe de biraz daha seyrek olarak ziyaret etmey devam etti. Bu aralar haftada iki kere gidiyordu. Aslında her zaman ora daydı. Nasıl Tom kendisi için her zaman varolduysa, Kate de onun içi her zaman varolacaktı. Bu şüphe götürmez bir gerçektir. Bu kendi haye tiydi ve durumunu kabullenmişti. Elinden geldiğince anlamaya çalışıyordu. 'Daima'; anlamı her neyse... 'Sonsuza kadar'; ne demekse... Toı her gördüğünde aynı oluyordu. Her zaman da aynı

olacaktı. Dokt onun ihtiyarlayıncaya kadar yaşayabileceğini, ama gerçek anlamc

- 36 -

ruhunun asla yaşlanmayacağını söylüyordu. Öte yandan bir yıl sonra ya da daha önce de ölebilirdi. Bir bakıma Tom'un bedeni yavaş yavaş eriyip yok olacaktı. Öylece gidecekti. Ama Kate o güne kadar hep yanında olacak ve onu sevecekti. Hâlâ eski Tom'a benziyordu ve zaman zaman gözlerinde o büyülü ışıltı belirince Kate onun eskisi gibi olduğunu farzediyordu... ama bu boş bir oyundu. Tom bir zamanlar | kendisine nasıl sahip çıktıysa, şimdi de Kate ona sahip çıkıyordu. Artık ağlamıyordu bile.

Kate, Felicia'yla konuştuktan sonra yataktan kalktı, camı açtı ve derin derin soluyarak yaz havasını içine çekti. Kendi kendine gülümsedi. Bahçede yeni çiçekler vardı. Ona birkaç tanesini götürecekti. Onu hâlâ sevebiliyordu, sonsuza dek sevebilecekti. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Yatağın başucundaki komodinin üzerindeki saat altı yirmi beşi gösteriyordu. Eğer saat ondan önce orada olmak istiyorsa, evden yarım saat içinde çıkması gerekiyordu. Kendisini bekleyen yol kahrolası bir uzunluktaydı. Büyümek için de çok uzun bir yol katetmişti. Kate Harper artık çocuk değildi. Geceliğini çıkarıp düşün altına girerken, karnındaki çocuğun döndüğünü hissetti. Önünde çok uzun bir gün vardı.

Kate lacivert steysin arabanın vitesini kolaylıkla atıp çakıllı park yerinden çıktı. Tom'un kendisine armağan etmiş olduğu spor Mercedes gitmişti. Ona artık ihtiyacı yoktu. Bu araba şimdiki yaşamına daha uygundu. Ufukta, yaz sonu olmasına karşın hâlâ yemyeşil olan tepeler sıralanıyordu. Yer yer kahverengi yamalar göze çarpıyordu, ama o yaz, sıcakın kavurucu etkisini azaltacak kadar çok yağmur yağmıştı./Kate yabani çiçeklerle ve ağaç kümeleriyle bezeli tepeleri seyrederken her seferinde soluğunun kesildiğini hissediyordu. Uzaklarda otlayan hayvanları görebiliyordu. Bu manzara tıpkı masal kitaplarında anlatılan manzaralara benziyordu ve burası çocuk büyütmek için

mükemmel bir yerdi. Çocuk burada güç kazanacak, kendini özgür hissedecek ve çift-

— 37 —

çilerle köylülerin çocuklarıyla oynayacaktı. Kendi anne ve babası gibi sıkıcı ya da Tom gibi bunalımlı değil, sağlıklı ve canlı olacaktı. Evin yakınındaki çayırda yalınayak koşacak, ayaklarını dereye sokarak oturacaktı. Kate ona bir salıncak yapacak, birkaç hayvan satın alacaktı. Belki bir gün ona bir at bile alırdı. Bütün bunlar Tom'un oğlu için istemiş olduğu şeylerdi. Ve eğer bebek kızsı da aynı yaşam tarzından yararlanacaktı. Büyüdüğünde o isterse kente gidebilecek, ama Kate asla geri dönmeyecekti. Unutulacaktı. Ona bir daha asla dokunamayacaklardı. Ne basın, ne de ailesi, hiç kimse. Artık yuvası burasıydı. Kendine yeni bir yaşam kurmuş ve bu yaşamdaki rolünü seçmişti: Dul Bayan Harper. Bu, kulağa kötü bir kovboy filminden alınmış gibi geliyordu. Kate radyoda iyi bir kanal ararken bunu düşünüp güldü, sonra sigarasına uzandı.

Zengin bir yaz sabahıydı ve kendini şaşırtıcı derecede iyi hissediyordu. Hamilelik sandığı kadar zor bir olay değildi. Zaten aklında; düşünmesi gereken bir sürü başka şey, vermek zorunda olduğu bir sürü karar ve iyice düşünülmesi gereken pek çok değişiklik vardı. Kalp çarpıntısını, krampları ve sancıları düşünmeye kimin zamanı vardı? Yine de o ana kadar çok az sıkıntısı olmuştu. Belki de bunun nedeni sürdüğü sade köy yaşamıydı. Tom'u görmek için katlandığı uzun araba yolculukları dışında hiçbir zorluk yaşamıyordu. Bir de onu gördükten sonra kendini duygusal olarak çok kötü hissediyordu.

Radyoda değişmeli olarak duygusal aşk şarkıları ve Rock and Roll parçaları çalınıyor, sabah spikeri haberlerle ilgili kısa yorumlar yapıyordu. Mevsimlerden yazdı. Herkes tatildeydi. Kimi yolculuğa çıkmış, kimi akraba ziyaretine gitmiş, kimiyse deniz kenarına gitmişti. Kate şimdi bu yaşam tarzını anımsamakta güçlük çekiyordu. Kate'in yaşamı Tom'u ziyaret edip eve dönmek ve yazı yazmaktan ibaretti. Bazen bebek odasına girip salıncaklı iskemleye oturuyor, bebeği kollarının arasında tuttuğunda neler hissedeceğini düşünüyordu. Yabancılık mı duyacaktı, yoksa bebeği görür görmez

sevecek miydi? Bebek karnında, bu kadar yakınındayken bile anneliği hayal etmek çok güçtü. Bir bebeği olacağını biliyordu; ama onu görmek, kollarının arasında tutmak bambaşka olacaktı. Acaba Tom'a mı benziyordu? Öyle olmasını çok istiyordu. Bebek erkekse adı Tygue, kızsı Blaire olacaktı. Bebeğine fazla duyulmamış, güzel ve özel bir ad koymak istiyordu. Sigarasını söndürürken hafifçe
— 38 —

inledi ve radyonun sesini bir parça yükseltti. Kendi düşüncelerinden bıkip usanmıştı. Camı açarak saçlarını sabah rüzgârına bıraktı. Bugün saçlarını toplamakla uğraşmamıştı. Tom eskisi gibi şimdi de açık saçık daha çok beğeniyordu. Üzerindeki pamuklu kazak fazla dardı, ama o bunun farkına varmayacaktı. Tıpkı karnının derisi gibi kazağının dikişleri de açılmak ister gibiydi. Ama bu henüz hem kendisi, hem de elbisesi için erkendi. Otoyola sapıp gaza basarken tek eliyle hafifçe karnına vurdu. Bebek karnında yine, tıpkı kıvranan bir köpek yavrusu gibi hareket ediyordu. Steysin vagonla 85. Karayoluna saparken, kendi kendine gülümsedi. Onu hemen şimdi görmek istediğinden, yolun bir an önce bitmesini arzuluyordu.

İki buçuk saattir otoyolda gidiyordu. Döneceği sapağa varmasına az kalmıştı. Bütün yol işaretlerini artık iyice ezberlemişti. Büyük yeşil bir tabela on beş kilometre ilerdeki bir restoranın reklamını yapıyordu. Bu, mavi kepenkleri olan, beyaz ahşap bir evdi. Kasvetli küçük bir motelden hemen sonra sapağa geliniyordu. Kate otomatik olarak sağ şeride geçerek hızını azalttı. Sinirli bir tavırla radyoyu kapadı, yeni bir sigara yaktı ve dörtyol ağzında karşıya geçmek için bekledi. Yirmi kilometre sonra Carmel'de olacaktı. Burası daha kırsal bir bölgeydi, ama kendine özgü bir güzelliği vardı. Carmel'in iç kısımlarında kalmasına karşın gökyüzünde yiyecek arayan martılar uçuşuyordu.

Kate yeniden gaza bastı ve sağdaki ilk tali yola saptı. Bu yoldan bir patikayı andıran, ağaç ve çalılıklarla çevrili daha dar ikinci bir yola geçti. Çalılıklar olgun çileklerle doluydu. Kate durup çilek toplamak için içinde dayanılmaz bir istek duydu; çocukken bunu sık sık yapardı. Ama hiç zamanı yoktu, oraya gitmeliydi. Saatine

baktı. Dokuz buçuk olmuştu bile. Şu anda Tom dışarda ya da hamağına uzanmış düşünüyor olmalıydı. Bunu çok sık yapıyordu. Kate onun ne düşündüğünü merak etse de, Tom bu konuda hiçbir şey söylemiyor, ona her sorduğunda gülererek karşılık veriyordu. Böyle anlarda, düşünmesi gereken ciddi konular olan eski Tom'a çok benziyordu. Tom'u böyle gülerken, her an bu oyuna bir son verecekmiş gibi görmek çok tuhaftı. Böyle anlarda gözlerinde neşeli pırıltılar oluşuyor ve Kate onu daha da çok sevdiğini hissediyordu. O çok güzel bir çocuktü.

Ana bina çok büyük ve bakımlı bir binaydı. Beyaza boyanmıştı ve
- 39 -

sarı süslemeler binaya çok ferah bir hava veriyordu. Hemen hemen bütün pencerelerin önünde çiçek saksıları vardı ve çimenliğin çevresine çok güzel çiçekler ekilmişti. Kıvrıla kıvrıla ilerleyen dar bir yol ana binanın, -üstünde küçük pirinç bir levha olan- kapısına uzanıyordu; levhada özenle yazılmış iki sözcük vardı: Mead Home. Daha fazla bir şey yazmaya gerek yoktu; oraya gelen herhangi biri buranın nasıl bir yer olduğunu anlardı. Ana binanın hemen yakınında daha küçük birkaç bina vardı. Hepsi de aynı şekilde beyaz ve sarıya boyanmıştı. Ana bina kümesinin daha uzağında, çiçeklerle çevrelenmiş ve beyaz süslemelerle bezenmiş bir düzine küçük kırevi vardı. Bunlar daha lüks yatakhanelerdi. Bazıları ikişer, bazılarıysa birer kişilikti. Evlerde kalan her hastanın ayrı bir bakıcısı vardı. Tom bu kırevlerinden birinde kalıyordu. Bakıcısı yaşlıca sessiz bir adamdı. Bay Erhard, Kate ziyarete geldiğinde, sessizce oradan uzaklaşırdı. Tom'un takım üyelerinden biri olarak sahip olduğu büyük sigorta, onun burada yaşamasını ve daha da on-on iki yıl kalmasını olası kılıyordu. Daha sonra Kate'in başka bir çözüm yolu bulması gerekecekti. Ama o zamana kadar... kim bilebilirdi... doktorlar onun bu durumda daha yıllarca yaşayabileceğini söylüyorlardı.

Kate, Tom'un kaldığı eve doğru yürürken çimenler sandaletli ayaklarının altında yumuşak bir halı gibiydi. Artık ilk önce ana binaya gidip geldiğini bildirmesi gerekmiyordu. Binalar büyük bir özenle korunuyordu, ama şimdiye dek onu tanımayan kalmamıştı.

Gelişleri ana binanın camından izleniyor ve canı istediği zaman gelip gidebiliyordu. Gelir gelmez doğruca Tom'u aramaya koyuluyordu. Onu bulmak pek zor değildi. Ama o gün kırevine vardığında Tom'u orada bulamadı.

"Tom?" Kapıyı tıklattı, ama hiçbir karşılık alamadı. "Bay Erhard?" Görünüşe göre bakıcı da gitmişti. Kate yavaşça kapıyı açarak içeriye baktı. Oda özenle toplanmıştı, bütün diğer bölümler gibi aydınlık ve hoştu. Tom için Mead Home'u seçmesinin nedeni de buydu. San Francisco civarında bir düzine benzer yer gezmişti. Ama hepsi de soğuk ve umut kırıcı bir görünüm sergiliyordu. Öte yandan Mead'in umut veren, sıcacık bir havası ve görünümü vardı. Tıpkı Tom gibi burası da zaman akışından etkilenmiyor gibiydi. Güvenli bir yerdi. Ve bir sanatoryumdan çok, bir okulu andırıyordu. Kate oradayken hep, karşısına şarkı söyle-

— 40 —

yen ya da basketbol oynayan çocuklar çıkacakmış duygusuna kapılıyordu.

Tom?" Soluklanmak için koltuklardan birine oturarak, merakla Tom'un nerede olabileceğini düşündü. O gün nefesi her zaman olduğunda daha çok sıkışıyordu. Bebek onu her geçen gün biraz daha sıkıştırıyordu. Ayrıca doktorun bütün uyarılarına karşın, üç saat hiç mola vermeden araba kullanmıştı. Ama mola vermesi çok zaman kaybetmesi anlamına geliyordu. Hep Mead'e vardığında dinlenebileceğini düşünüyordu. Bir süre bacaklarını uzatarak, küçük kırmızı çiçekleri olan parlak renkli bir kumaşla kaplı salıncaklı iskemlede dinlendi. Odadaki iki yatağın örtüleri de buna uygundu. Pencereelerde beyaz ferah tüller asılıydı. Camın yanındaki masanın üzerinde duran vazo parlak sarı çiçeklerle doluydu. Kate bunları Tom'un topladığını biliyordu. Yaptığı resimlerin bazıları duvarlara asılmıştı. Elleri, beyninin artık sahip olmadığı olgunluğu yitirmemişti. Çok hoş suluboya çiçek ve kuş resimleri yapmıştı. Mead'e gelene dek, Kate onun resim yapabildiğinden habersizdi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hayatında yalnızca futbol vardı. Şimdi ise futbol

oynadığını bile anımsamıyordu. Sanki çocukluğuna geri dönmüş ve futboldan kurtulmuştu. En sonunda kurtulmuştu...

Aslında bu kirevi, hasta ya da sağlıklı, yetişkin ya da çocuk, herkesin zevkle kalacağı bir yerdi ve Tom'un burada mutlu olduğunu bildiği için Kate'in içi rahattı. Tekerlekli koltuğuyla çevrede rahatça dolaşabiliyordu. Dışarda bir hamak asılıydı. Tom'un canı yatıp kuşları seyretmek istediğinde, Bay Erhard onun hamağa uzanmasına yardım ediyordu. Bay Erhard, Tom'a karşı çok iyiydi. Yıllarca onun spor yaşamını hayranlıkla izlemişti ve Tom, Mead'e gelince bu özel görevi üstlenmek onu çok mutlu etmişti. Kate güçlkle sandalyeden kalkarken dışardan bir ses geldi. Sonra Bay Erhard'in Tom'a bariton ses tonuyla bir masal anlatmakta olduğunu duydu. Birden kısa bir sessizlik oldu. Adam evin kapısının aralık olduğunu farketmiş olmalıydı. Kate onun dar, taş patikada ilerleyen ayak seslerini duydu. Az sonra bakıcının beyaz saçlı başı eşikte belirdi.

"Evet?" Adamın sesi çok ciddiye ve ne saçmalıklara, ne de zorla içeri girenlere göz yumacak biri olmadığı her halinden anlaşılıyordu. Ancak Kate'i görünce sesi yumuşadı. "Aaa, merhaba. Nasılsınız?"

— 41 —

"İyi ve şişmanım." Her ikisi de güldüler. "Dostumuz nasıl?" Bay Erhard başını memun bir tavırla salladı. "İyi. Dün bir dizi yeni çizim yaptı ve bu sabah da çiçek topladık. Size hepsini anlatacaktır."

Dışardan Tom'un sesi duyuldu: "Hey! Kahretsin!" Tekerlekli sandalye çimenlere takılmıştı.

"Geliyorum, oğlum." Erhard çabucak evden çıktı, Kate de hemen arkasındaydı. Gözlerinde ve dudaklarında kocaman bir gülücük belirmişti; bu çılgınca bir şeydi. Neden hâlâ böyle şeyler hissediyordu? Sanki Tom hâlâ eski Tom'du... Kate, Tom'a baktığı, dokunduğu ve sarıldığı zamanlar sürekli aynı coşkuyu, aynı heyecanı ve aynı mutluluğu yaşıyordu. Tom iyiydi ve hâlâ onundu. "Katie!" Kate'in kendisine doğru geldiğini görünce Tom'un gözlerinde bir sevinç pırıltısı belirmişti. Kate onun kollarının

arasına atıldığında gözleri dans ediyor, gülümseyişi sonsuza dek devam edecekmiş gibi görünüyordu.

"Selam, tatlım. Bugün nasılsın?" "Dehşet! Ne bulduğumu görene kadar bekle!" Tom'u nazik hareketlerle evin içine götürürken, Bay Erhard'ın yaşlı bilge gözleri parlıyordu. Kate arkasını döndüğünde o gitmişti bile.

"Yeni çizimlerin çok güzel, hayatım." Ama Kate resimlere değil, ona bakıyordu. Güneşten rengi kararmıştı, güçlü ve mutlu görünüyordu. Mead Home'un Tom Sawyer'ı. Tom tekerlekli koltuğuyla kendisine doğru gelince, Kate eğilip onu kollarının arasına aldı. Bu; iyi, temiz ve sıcacık bir kucaklaşmaydı. Artık Tom'a ancak bu kadarını verebiliyordu, ama Kate'in ona karşı hissettiği tüm duygular bu kucaklaşmaya yansiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, Katie." Tekerlekli sandalyeyi çabuk hareketlerle masaya doğru sürerken, neredeyse mahcup olmuşa benziyordu. İçinde sarı çiçekler olan vazoyu alarak çabucak Kate'in yanına döndü. "Bunları senin için topladım." Gülümseyerek vazoyu alırken Kate'in gözlerine yaşlar hücum etti. Ama bunlar acı gözyaşları değil, mutlu bir hamilenin gözyaşlarıydı.

"Çok güzeller." Ona yeniden sarılmak istedi, ama beklemesi gerektiğini biliyordu. Eğer ona yeniden sarılırsa, Tom rahatsız olacaktı. Zama-

— 42 —

nı geldiğinde Tom ona kendiliğinden gelecekti. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Evet."

Kate çantasını kenara bırakarak Tom'un sandalyesini itmeye koyuldu. Ya bu iş hatırladığından daha zordu ya da Kate her zamankinden daha yorgundu. Bugün bebek sanki bin ton ağırlığındaydı. Ne var ki, yürüyüş sırasında Tom tekerlekleri kendi elleriyle çevirerek ona yardımcı oldu.

"Göl kenarında oturmak ister misin?" Başını arkaya çevirerek Kate'e baktı, mutlu bir ifadeyle gülümsedi ve tekerlekleri kendi elleriyle çevirmeye devam etti.

Göl küçük, ama Mead'deki her şey gibi çok hoştu. Kate, Tom'a suda gezdirilen bir yelkenli maketi getirmişti ve Tom da onu alıp sık sık gölde yüzdürüyordu. Bay Erhard, bunun onun en sevdiği şeylerden biri olduğunu söylüyordu. Ne var ki, bu kez yelkenliyi evde bırakmışlardı. Kate sandalyeyi yavaşça çevirip bütün ağırlığıyla çimenlerin üzerine oturdu.

"Bu hafta neler yaptın bakalım?"

"Neden bu hafta beni ziyarete gelmedin?"

"Çünkü şişmanlamakla meşguldüm." Bebek hakkında konuşurken Kate hâlâ onun hafızasına girip, bir bebeği olacağını hatta bebeğin kendisinden olduğunu anımsatabileceği duygusuna kapılıyordu.

"Bahse girerim bu halde koşmak çok zordur." Bu sözleri öyle geniş bir sırtıyla söylemişti ki, Kate de gülmekten kendini alamadı. Uzanıp Tom'un elini tuttu. Berrak kahkahası gölün öbür yakasına kadar ulaştı.

"Kesinlikle öyle. Avluda gezinen anaç bir tavuğa benziyorum."

Tom da gülerken Kate'in elini sıktı. Uzun bir süre gülümseyerek oturdular, sonra Tom ciddileşti.

"Neden seninle eve gidemiyorum, Katie? Sandalyemi kendi başıma kullanabiliyorum. Ya da Bay Erhard'ı da yanımızda götürebiliriz, ha?" Yine aynı konu. Kahretsin.

Kate, Tom'un koca elini elinin içinde tutmayı sürdürerek yavaşça başını iki yana salladı. "Burayı sevmiyor musun, Tom?"

"Seninle eve gitmek istiyorum." Gözlerinde öyle büyük bir özlem okunuyordu ki, Kate boğazının düğümlendiğini hissetti. Bunu onunla

— 43 —

tartışamazdı. Bu kez değil... anlamıyordu. Böyle anlarda Kate kendisini hep onu terkediormuş gibi hissediyordu.

"Bunu şimdi yapmamız çok zor. Neden her şeyi bir süre daha olduğu gibi bırakmıyoruz? Bu konuyu başka bir zaman konuşuruz."

"O zaman da gelmeme izin vermeyeceksin. Uslu olacağıma söz veririm." Gözlerine yaşlar dolmuştu. Ancak Kate'in elinden,

Çimenlerin üzerinde doğrulup Tom'u kollarının arasına almaktan başka bir Şey gelmiyordu.

"Sen zaten ulusun ve seni çok seviyorum. Sana söz veriyorum, . sevgilim; eğer mümkün olursa, seni bir gün mutlaka eve götüreceğim." Uzun ve sıkıntı dolu bir sessizlik oldu; her ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı. Apayrı dünyalarda da yaşasalar, birbirlerine hiç bu kadar yakın olmamışlardı. "Ve bu arada da seni ziyaret etmeyi srdrecekim. Yine birlikte oyunlar oynayacağız ve Bay Erhard sana çok iyi bakacak. Ayrıca..." Boğazında gittikçe büyüyen düğüm konuşmasını olanaksız kılıyordu. Ama Tom da bu arada konuya olan ilgisini yitirmişti zaten.

"Tamam. Hey, bak!" Parmağıyla yukarıyı gösterirken çok heyecanlıydı. Kate geriye doğru yaslanarak güneşe bakınca, gözleri kamaştı. "Güzel, değil mi? Adının ne olduğunu unuttum. Bay Erhard dn söylemişti." Parlak kanatları ve yeşil kuyruğu olan mavi-yeşil bir kuştu bu. Kate hafifçe gülümseyerek yeniden çimenlerin üzerine oturdu. "Yanımda piknik sepeti getirdim. Amaya ne dersin?" "Doğru mu söylüyorsun?"

Kate ciddi ciddi elini kaldırdı. "Evet, doğru söylüyorum. Yemin ederim." Bu, piknik yemeği hazırlamak gibi basit bir Şey olsa da, onun için bir Şeyler yapabilmek çok eğlenceliydi. Kate salamlı sandviçler, büyük bir torba patates cipsi, makarna salatası, çok güzel şeftaliler ve bir - sepet dolusu kiraz getirmişti. Bir de bir termos dolusu limonatayla okolatalı kek vardı. Tom yemek yerken bile bir ocuk gibi davranıyordu.

"İçinde ne var?" Gözleri yine fıldır fıldır dönmeye başlamıştı.

Kate'le birlikte eve gitme arzusu unutulmuştu bile. şimdilik...

"İçinde ne olduğunu öğlen acıktığında göreceksin." Kate parmağını hızla sağa sola salladı, Tom da uzanıp Kate'in parmağını yakaladı. Bu oyunu karşılaştıklarından beri oynuyorlardı. Tom'un gözlerinde zaman

— 44 —

zaman beliren ışık gibi, bu da Kate'in bir an için her Şeyin eskisi gibi olduğunu düşünmesine neden oluyordu.

"Acıktım."

"Hayır, acıkmadın. Yalnızca piknik sepetinde ne olduğunu görmek istiyorsun." Kate çimenlerin üzerine uzanmıştı ve kendini ters dönmüş bir balina gibi hissediyordu. Başını kaldırıp Tom'a gülümsedi.

"Ciddiyim, acıktım!" Ama o da gülmeye başlamıştı. Bir süre birlikte kahkahalarla güldüler.

"Nasıl aç olabilirsin? Saat sabahın on buçuğu."

"Bay Erhard bana kahvaltı vermedi." Ne var ki, Tom bu sözleri söylerken gözlerinin içi gülüyor ve bir türlü yüzüne ciddi bir anlam oturtmayı başaramıyordu.

"Seni dalavereci, atma."

"Hadi, Katie, açlıktan ölüyorum."

"Korkunçsun." Yine de çimenlerin üzerinde doğrulup sepeti getirmeyi düşündü. Açsa eğer, neden olmasındı? "Bu arada sana bir hediye getirdim."

"Öyle mi? Ne?"

"Göreceksin."

"Ah, çok alçaksın!" Bu sözleri tam çocuklara özgü bir öfkeyle söylemişti. Hem piknik sepeti, hem de armağan yüzünden büyük bir sabırsızlığa kapılmıştı. Kate yüzünde sessiz bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Öne doğru eğilerek Tom'un burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Yapma!" Tom, Kate'i yavaşça itti.

"Neden?"

"Çünkü sen çok alçaksın da ondan!" Ama daha sözlerini tamamlamadan kolunu Kate'in beline sardı. Bir süre öylece durdular; Tom tekerlekli sandalyesinde oturuyor, Kate de onun hemen yanında ayakta duruyordu. Bu kez ilk ayrılan Kate oldu.

"Gidip eşyaları alayım." Sesi buğuluydu. Önlerinde hâlâ koca bir gün vardı.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Evet. Sen piknik sepetini taşıyabilirsin." Kate yavaş adımlarla sıcacık güneş ışınlarının altında yürürken, Tom da tekerlekli sandalyesini kendi başına arabaya doğru sürmeye koyuldu. Yol boyunca çene çaldı-

lar. Tom ona neler yaptığını anlattı. Yaptığı resimlerden, Kate'in ona önceki hafta getirmiş olduğu yeni oyundan, ana binada çalışan nefret ettiği bir hemşireden ve hayatında yemiş olduğu en nefis akşam yemeğinden söz ederken; Kate de onu bütün bunlar gerçekmiş ve bir önemi varmış gibi dinledi.

Arabanın yanına vardıklarında Kate, piknik sepetini dikkatle Tom'un kucağına koydu. Sonra arabadan kırmızı-beyaz çizgili kâğıda sarılmış, kocaman kurdeleli bir paket çıkardı.

"Bu senin için, hayatım." Arabanın kapısını kapayarak, Tom'un iskemlesini itmeye başladı.

"Acele et!"

"Bir sorunumuz mu var?" Bunun için Bay Erhard'a ihtiyacı olacaktı. Tom tek başına başa çıkamayacağı kadar ağırdı.

"Hayır, aptal, hediyemi açmak istiyorum!" Bir eliyle paketi sıkıca göğsüne bastırmıştı. Diğer eliniyse sepete daldırarak bir avuç dolusu kiraz ve ince bir dilim kek çıkardı.

"Sepetten uzak dur, yoksa seni..."

"Hiçbir şey yapamazın, çünkü beni çok fazla seviyorsun."

"Haklısın." İkisi birden gülümsediler. Kate, Tom'u kirevinin dışındaki bir ağacın altına yerleştirdi.

"Şimdi açabilir miyim?" Tom onay bekleyen bakışlarla ona baktı. Kate olumlu bir ifadeyle başını salladı. Tom çabucak paketin kâğıdını açmaya başladı. Bu çok aptalca bir armağandı, ama Kate görünce dayanamamıştı. Aynısından bebek odası için de bir tane almıştı. "Onu çok sevdim! Adı ne?" Tom büyük kavherengi ayıyı sıkıca göğsüne bastırdı. Kate hem çok şaşırılmış, hem de bu kadar sevindiği için mutlu olmuştu.

"Adını bilmiyorum. Sen koy. Bana kalırsa George olabilir."

"Evet, belki." Tom düşünceli bakışlarla ayıyı süzdü.

"Lucius?" Kate gülümsüyordu. İyi ki ayıyı her şeye karşın almıştı. Bunun aptalca bir armağan olmasının ne önemi vardı? Önemli olan Tom'un sevinmesiydi.

"Lucius olmaz, bu korkunç bir ad. Buldum! Willie!"

"Willie mi?"

"Willie!" Tom öne doğru eğilerek kollarını açtı. Kate ona sarılarak

alnına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Katie, ayı çok güzel."

"Sana benziyor."

Bu sözler üzerine Tom, Kate'i ayısıyla itti. Her ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Hamağında oturmak ister misin? Bay Erhard'ı hemen çağırabilirim."

"Hayır, böyle çok rahatım." Kolunu dirseğine kadar piknik sepetinin içine daldırmıştı. Bunu izleyen yarım saat boyunca böyle oturmayı sürdürdü; Willie'yi de mutlu bir ifadeyle kucağına oturtmuştu.

Öğle yemeğinden sonra bir süre sessizce dinlendiler. Kate sıcak yaz havasında neredeyse uykuya dalmıştı. Tom'un tekerlekli sandalyesinin yanına uzanmıştı, çok hafif bir esinti saçlarını okşuyor ve bebek o gün ilk defa hareketsiz duruyordu. Kiraz sepeti ikisi arasında gitti geldi; çekirdekleri ağaçlara fırlatarak, kahkahalarla güldüler.

"Bir gün burası kiraz ağaçlarıyla dolacak ve kimse bunun nedenini bilemeyecek."

"Ama biz bileceğiz, değil mi, Katie?"

"Evet."

Tom'un sesi çok yumuşak, neredeyse özlem doluydu. Kate bir an için onun bildiğini düşündü. Ama bilmesinin yararı neydi? Kate'i, Tom'u hatırlaması için zorlamaktan alıkoyan bir şey vardı. Eğer bir gün eski haline dönebilirse, mahkemede cinayete teşebbüs ya da yaptığını nasıl adlandıırırlarsa onunla suçlanacaktı. Mead Home'da -burası da bir tür hapisane olsa bile- durumu daha iyiydi. Ayrıca onu geri dönmesi için zorlamaya çalışmanın zaten bir anlamı yoktu. Doktor bunu ona yeterince sık olarak açıklamıştı. Bazen -yalnızca bir an için- eski Tom'a o kadar benziyordu ki; Kate, merminin Tom'un beynine doktorun söylediği kadar zarar verdiğine inanmakta zorluk çekiyordu. Umut etmekten ve denemekten vazgeçmek çok zor olmuştu.

"Katie?"

"Hu?" Başını kaldırıp Tom'a baktı. Elinde hâlâ birkaç kiraz vardı; bir an için onları tamamen unutmuştu.

"Ne düşünüyordun?"

"Şey, önemli bir şey değildi. Sadece öylece yatıp, tembellik yapıyorum."

— 47 —

"Düşünürken çok güzel görünüyorsun." Bu sözlerden sonra gözlerini farketirmeden Kate'in karnına kaydırıldı. O kadar şişman olduğu için üzülmüyordu, ama bu pek de önemli değildi. Onu her haliyle seviyordu.

"Sağol, Tom." Ona bir bardak limonata doldurup yeniden çimenlere uzandı. Altında bulundukları kocaman ağaç, onları parlak güneşten koruyordu. Havada, bir yaz öğleden sonrasının harika sükûneti hâkimdi. Tek eksiklik, uzaklarda bir yerlerden gelen kapı gıcırtısı sesi ve bir çocuğun bir bardak soğuk su içmek için eve girerken kapıyı çarpmasıydı.

"Burası çok güzel, öyle değil mi?" Tom yanıt olarak başını mutlu bir ifadeyle salladı ve elindeki kiraz çekirdeğini kirevinin önündeki başka bir ağaca nişanladı.

"Bir sapana ihtiyacım var."

"Yok canım, ne demezsin."

"Birini yaralamak için değil," Hemen savunmaya geçmişti.

"Biliyorsun, yalnızca kiraz çekirdeği gibi şeylerle ağaçları vurmak için." Ama yine afacanca sırtıtmaya başlamıştı.

"Bunları nereden öğrendin bakalım? Sapanların modası yıllar önce geçmişti."

"Televizyonda gördüm."

"Korkunç."

"Belki bir tane yapabilirim." Ama Kate onu dinlemiyordu. Bebek kaburgalarına doğru güçlü bir tekme atmıştı. Derin bir nefes aldı, bir süre tuttuktan sonra yavaşça salıverdi. Acaba zamanı gelmiş miydi? Önünde hâlâ upuzun bir yol vardı ve saat de neredeyse ikiye geliyordu. Dört saattir oradaydı. Çok uzun bir zaman sayılmazdı bu, ama şu aralar elinden daha fazlası gelmiyordu. Yine

büyük bir dikkatle karşısındaki ağaca nişan alan Tom'a baktı. Çikolatalı kek yanağında iz bırakmıştı. Doğrularak yavaşça Tom'un yüzünü temizledikten sonra kırevine doğru baktı. Bir saat kadar önce Bay Erhard'ın içeri girdiğini görmüştü.

"Bir saniye içeri gidiyorum, hayatım. İstedğin bir şey var mı?"

Tom mutlu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hayır." Bay Erhard gazete okuyarak ve piposunu tüttürerek bekliyordu. Bu, böylesine sıcak ve güneşli bir gün için fazlasıyla kışı çağrıştıran bir sahneydi.

- 48 -

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Sanırım gitsem iyi olacak."

"Doktorunuz buraya gelmenize nasıl izin veriyor, şaşıyorum doğrusu." Babacan bir ifadeyle gülümsedi. "Yoksa bunu ona sormadınız mı?"

"Şey, pekâlâ, bu konuda bir uzlaşmaya vardık diyebiliriz."

"Sanırım birkaç hafta gelmeseniz daha iyi olacak. Ben onu oyalarım. Siz döndüğünüzde bu konuda şikâyet edebilir, ama arada geçen zamanda yokluğunuzu pekfarketmeyecektir."

"Bilemiyorum. Bakalım haftaya kendimi nasıl hissedeceğim."

"Buna da şükür."

Çabucak banyoya uğradıktan sonra Kate dışarı çıktı. Bay Erhard da piposunu Tom'a doğru sallayarak onu izledi. ,

"Demek sabahtan beri evi kiraz çekirdeği yağmuruna tutan sendin ha!?" Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, Tom da neşeyle güldü. "O ağacı vuramayacağına bahse girerim." Ama yanılıyordu. Tom ağacı tam ortasından vurdu.

"Dikkat etseniz iyi olacak, Bay Erhard, Tom bir sapan istiyor."

"Hani şu geçen geceki gösteride gördüklerimizden, hatırladın mı? Çocuk onu alıp..." Bu uzun ve biraz da aslından saptırılmış bir öyküydü, ama Bay Erhard kolaylıkla konuşmaya adapte olmayı bildi. Kate bir süre sessizce Tom'u seyretti. Onu bırakıp gitmekten nefret ediyordu. Bundan her zaman nefret etmişti. Aslında rahatlamalıydı, ama tam aksi oluyordu. Oraya gelip onu gördüğü zaman rahatlıyor, onu bırakıp gittiği zamansa yüreği burkuluyordu.

"Pekâlâ, hayatım. Şimdi gidiyorum, ama yakında yine gelirim."

"Peki, Katie, sonra görüşürüz." Umursamaz bir edayla Kate'e el salladı. Sabahki tartışmayı unutmuştu bile. Artık onun gerçek yuvası bura-sıydı. Bu kez, Kate gidiyor diye sızlanmadı bile. Kate, Tom'un yanağına bir öpücük kondurarak omzunu okşadı.

"Willie'ye iyi bak, aşkım." Tekerlekli sandalyesinde oturan Tom, oyuncak ayıyı sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. Yüzünde bir gülücükle el sallayarak oradan ayıldığı sırada Kate'in yüreği sızlıyordu.

Arabayı geri geri park yerinden çıkarırken hâlâ Tom'u görebiliyordu. Son bir kez el sallamak için camı indirdi, ama Tom çoktan kendini Bay Erhard'la yaptığı konuşmaya kaptırmıştı.

Hoşçakal, Tom, seni seviyorum... araba ora-

— 49 —

Tutku Yılları / F: 4

dan yavaşça uzaklaşırken bu sözleri kendi kendine, neredeyse fısıldayarak söylemişti.

Dönüş yolu sanki her zamankinden daha uzun gibiydi. Tom'un oyuncak ayıya sarılmış hali gözlerinin önünden gitmiyor ve sürekli olarak onun söylediği şeyleri düşünüyordu. Sonunda Kate ziyareti aklından çıkarmak için kendini zorlayarak radyoyu açtı.

Bacaklarına kramplar giriyordu ve tek istediği bir an önce eve varabilmekti. Çok uzun bir gün geçirmişti. Kendini tek bir adım daha atamayacak kadar yorgun hissediyordu. Belki de Bay Erhard haklıydı. Bundan sonraki birkaç hafta oraya gitmese daha iyi olacaktı. Bebeğin doğmasına yalnızca üç hafta kalmıştı. Ama şu anda bunu bile düşünmek istemiyordu. Ne bebeği, ne de Tom'u. Tek düşünebildiği şey, bedenini bir cendere gibi sıkı sıkıya giysilerinden kurtulmak ve kendini yatağa atmaktı. Evine ait park yerine girdiğinde sanki aradan bin yıl geçmiş gibiydi. O kadar yorgundu ki, evinin önünde duran kırmızı renkli küçük Alfa Romeo'yu bile görmedi. Yalnızca arabadan dışarı süzüldü, kendini toparlamak ve baldırlarını ovma için arabanın yanında kısa bir an durakladı, sonra yavaşça ön kapıya doğru yürüdü.

"Son derece formda görünüyorsun." Bu Felicia Norman'in derin ve alaycı sesiydi. Kate olduğu yerde sıçradı. "Aman kızım, ben korkunç bir ebeyim." Kate başını kaldırıp gülümsedi.

"Ödümü patlattın, Licia."

"Korkacak kadar enerjin kalmış olmasına şaşırdım doğrusu. Kendine ne yaptığını sanıyorsun sen?" Arkadaşının elindeki sepeti alarak yavaşça eve doğru yürümeye başladı.

"Aldırma. Bu kadar erken bir saatte burada ne arıyorsun?"

"Benim bir tatile, senin de bir konuğa ihtiyacın olduğuna karar verdim."

"Tatil mi?"

"Pekâlâ, uzun bir hafta sonu. Dört gün izin aldım." Ve geldiği için de çok memnundu. Kate bitkin görünüyordu. Tom'u görmeye gitmek

- 50 -

onu bu şekilde etkiliyorsa, bir süreliğine ona engel olmak ya da en azından arabayı ona kullandırmamak iyi olacaktı. Bu yaptığı delilikti.

"Sayemde henüz işten kovulmamış olmanın büyük bir mucize olduğunun farkında mısın acaba?" Kate bu sözleri gülerek söylemişti. Feli-cia'yı görmek çok güzeldi.

"Asıl, işten ayrılmadığım için onlar çok şanslılar. Eğer bu ay bir defile daha hazırlarsak, sinir krizi geçireceğim." Asistanı da aynı durumdaydı. Kate'le olabilmek uğruna Felicia bu haftaki bütün defileleri asistanına yıkmıştı. Bu ona yine Gucci'den bir çantaya ve Trader Vic'te pahalı bir öğle yemeğine malolacaktı. Ama içinden bir his ona bir an önce gidip Kate'i görmesi gerektiğini söylemişti.

Şimdi de bunu yaptığı için memnundu. Piknik sepetini mutfak tezgâhının üstüne fırlatıp çevresine bakındı. Burası gerçekten de çok hoş bir evdi. İyi bir seçim yapmışlardı. "Pekâlâ, Tom nasıl?"

"İyi. Mutlu. Yeni bir şey yok." Felicia anlayışlı bir tavırla başını sallayıp sandalyelerden birine oturdu.

"Biliyor musun, Licia, sen benden de kötü görünüyorsun, ama yine de hızlı tempona devam ediyorsun. Limonatanın kalanını ister misin?"

Felicia yüzünü buruşturdu. "Hayatım, seni seviyorum, ama limonata bana göre değil. Tanrım, düşüncesi bile korkunç." Kate yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle ona baktı. "Korkarım sana ikram edebileceğim daha ilginç bir şey yok."

"Yok demek ha!?" Felicia hınzırca gülümseyerek büfenin yanına gitti. "Geçen hafta buraya biraz cin ve vermut bırakmıştım. Ayrıca soğan ve zeytin de getirdim." Geniş bir gülümsemeyle çantasından kavanozları çıkardı.

"Senden harika bir izci olurdu."

"Gerçekten öyle, değil mi?" Şişelerini sakladığı yerden çıkarıp kendine bir martini hazırladı. "Yine kalbin mi sızlıyor?" Felicia, Kate'in yüzündeki ifadenin anlamını çok iyi biliyordu. Onu neredeyse Kate'in kendisinden daha iyi değerlendirebiliyordu.

"Sanırım öğle yemeğinde çok fazla kiraz yedim. Yürek sızlamasından çok hazımsızlığa benziyor." Bir de bacaklarındaki şu kramplar. Beli de ağrımaya başlamıştı. Zavallı bebek, bunu ona ve kendisine nasıl yapabilmişti? Bunu düşünerek kıkırdadı. "Belki de yalnızca bir martiniye

- 51 -

ihtiyacım vardır." Onun ciddi olmadığını her ikisi de biliyordu. Aylardır hiç içki içmemişti.

"Neden gidip yatmıyorsun? Bir duş aldıktan sonra, akşam yemeğini hazırlayacağım." Felicia sanki kendi evinde gibiydi.

"Buraya bana yemek yapmaya geldin ha?" "Evet. Şimdi elbiselerinden kurtul ve yat." "Peki, anne."

Elbiselerini çıkarınca Kate kendini çok daha iyi hissetmeye başladı. Duşsa neredeyse mucizevi etkiler yaptı. Felicia'nın mutfakta çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordu. Bir an için bebek odasının önünde durdu. İşte oradaydı. Willie... Tom'un ayısının aynısı. Acaba Tom kendi Willie'sini hâlâ kucağında tutup seviyor muydu, yoksa onu çoktan unutmuş muydu? Ayıya hafifçe dokunduktan sonra odadan çıktı. "Ne yapıyorsun?"

"Spagettiye ne dersin?" Bu, Felicia'nın pişirebildiği üç yemekten biriydi. Diğerieriyse yağda yumurta ve biftekti. Kate olumlu bir ifadeyle başını salladı.

"Harika. Spagetti sayesinde birkaç kilo daha alacağım, ama bu durumda bunun ne önemi var?"

Yemeği mum ışığında manzarayı seyrederek yediler. Konuşacak birinin olması çok güzeldi. Kate sessizliğe ve yalnızca Tom'u görmeye çok fazla alışmaya başlamıştı. Hayatına bir parça olsun renk gelmesi için Felicia'ya ihtiyacı vardı. Felicia, Kate'e mağazadaki dedikoduları aktarmakla meşguldü: kim kiminle yatıyordu, kim terfi etmişti, kim kovulmuştu ya da kim eşcinseldi. Ne var ki, Kate her zamanki kadar dikkatli dinlemiyor, her zamanki kadar çok gülmüyordu.

"Sorun ne, hayatım? Yüzün yemyeşil. Spagettim yüzünden mi?"

"Hayır. Sanırım sorun yine o kahrolası kirazlar." Akşam yemeğinden önce karnında hissetmiş olduğu o ezici ve kemirici duygu şimdi çok daha kuvvetliydi.

"Kirazların canı cehenneme. Sen kendini tüketiyorsun. Neden biraz kanepeye uzanmıyorsun? Yoksa yatağına yatmayı mı tercih edersin?"

"Aslına bakarsan pek yorgun değilim." Daha çok kendini -Tom'un yanından ayrılırken olduğu gibi- gergin hissediyordu. Yine de kanepeye

— 52 —

uzanıp Felicia'yla şakalaşmaya başladı. "Belki de sebep, senin korkunç gpagettindir."

"Yok canım, ben Batı'daki en iyi spagetti ustasıyım."

"Rahibe Felicia."

Felicia kendine bir martini daha hazırladı. İki kadın şakalaşıp gülmeyi sürdürdüler. Ne var ki, Kate'in duyduğu hazımsızlık azalacağına gittikçe artıyordu.

"Belki yatağa gitsem daha iyi olacak."

"Tamam, sonra görüşürüz." Kate odasına giderken Felicia arkasından gülerek baktı. Bulaşıklar yıkanmıştı. Kate, arkadaşı burada olduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylemek istemişti; ama bunu ona daha önceleri de o kadar çok kez söylemişti ki, artık kendisini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

Kate saat dokuz olmadan uykuya dalmıştı. Felicia bir kitap alarak kanepeye uzandı. Yorgun değildi. İşde oldukça yoğun bir hafta geçirmişti. Şimdi öylece oturup hiçbir şey yapmamak çok hoştu. Bir süre sonra kendini kitabına iyice kaptırmıştı. Kate'in odasında inlediğini duyduğunda saat gecenin biriydi. Emin olmak için bir süre daha kulak kabartıp dinledi. Sonra kapının altından, içerde ışık olduğunu gördü.

"İyi misin?"

"Evet." Sesi iyi geliyordu.

"Belin hâlâ ağrıyor mu?"

"Hıhıhı."

İki dakika sonra Kate odasından çıkıp eşikte durdu. Üzerinde pembe-beyaz bir gecelik vardı. Tuhaf bir biçimde şişmiş bir çocuğa benzeyen Kate'in kocaman açılmış parlak gözlerinin içi gülüyordu.

"Felicia..." Yüzündeki gülümseme genişledi.

"Evet? Ne oluyor?" Felicia, Kate'in yüzündeki anlamdan ne çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Çok mutlu görünüyordu ve Felicia onu daha önce hiç böyle görmemişti.

"Bunun bel ağrısı olduğunu sanmıyorum. Sanırım... bu bebek."

Kate neredeyse kahkahalarla gülüyordu. Çok mutluydu. Bu çılgınca bir durumdu. Korkuyordu, henüz çok erkendi, ama yine de çok heyecanlıydı. Bebek! Sonunda geliyordu!

— 53 —

"Yani bebek mi geliyor?" Felicia'nın yüzü bembeyaz kesilmişti.

Kate başını salladı. "Belki. Emin değilim."

"Henüz erken değil mi?"

Kate yeniden başını salladı, ama hiç de üzgün görünmüyordu.

"Sanırım sekiz aylık doğumun bir zararı yok. Ayrıca neredeyse sekiz buçuk aylık."

"Doktoru aradın mı?" Kate yüzünde zafer dolu bir ifadeyle başını salladı. İşte oluyordu. Bebeğini doğuracaktı. Belki de bu gece bebeğine kavuşacaktı. Artık beklemesi gerekmeyecekti. Bitmişti! Bu yeni bir başlangıçtı! "Sancılar artarsa onu bir saat sonra yeniden aramamı söyledi."

"Sancı mı çekiyorsun?" Felicia kitabını göğsüne bastırıp gözlerini

arkadaşına dikti.

"Sanırım evet. Önce hazımsızlık olduğunu sanmıştım, ama gittikçe artmaya ve sıklaşmaya başladı..." Sonra birden sanki konuşarak zaman kaybetmek istemiyormuş gibi sustu, oturarak Felicia'nın eline uzandı. "Bak, kendin hisset."

Felicia hiç düşünmeden Kate'in elini şiş karnına götürmesine göz yumdu. Kate'in karnı son derece sert ve gergindi. Bir karından çok sanki bir duvarı andırıyordu.

"Tanrım, ne kadar korkunç. Canın yanıyor mu?"

Kate başını iki yana salladı. Gözlerinde yine o coşku dolu bakış vardı, ama alnında ince bir ter perdesi oluşmuştu. "Hayır, canım yanmıyor, yalnızca bir baskı hissediyorum."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, hayatım?" Felicia'nın elleri titriyordu. Kate güldü.

"Hayır ve sakın bayılayım deme. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de öyle." Ama hiç de öyle görünmüyordu. Kate yeniden güldü.

"Rahatla."

"Olur." Felicia derin bir soluk alıp sırtını kanepenin arkasına yasladı. "Hemen hemen bütün sorunları halledebilirim. Ama bebeklerle hiç ilgim olmadı. Şimdiye kadar hiç, yani... kahretsin. Bir içkiye ihtiyacım var."

— 54 —

Soğukkanlı Felicia Norman tir tir titriyordu, Kate ise tuhaf bir biçimde sakindi. Bu anı tam dokuz aydır bekliyordu.

"İçkiye ihtiyacın yok, Licia. Benim sana ihtiyacım var." Felicia bu sözleri duyunca birdenbire ayılarak Kate'e baktı. Kate herhangi birine ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

"Ciddi misin?"

"Evet." Bu kez sesi titremişti. Felicia arkadaşına baktı. Ne olduğunu anlamıştı.

"Yine sancı mı geldi?"

Kate dalgın dalgın başını salladı, sanki aklı başka bir yerde gibiydi. Felicia sessizce elini uzattı. Kate, Felicia'nın elini tutarak sıktı. Sancılar canını yakmaya başlamıştı.

Sancıların arası artık iyice sıklaşmıştı ve iki sancı arasında neredeyse soluk alacak kadar bile zaman yoktu. Felicia soğuk görünümlü küçük hastane odasında yatağın yanında, bir sandalyede oturuyordu; oldukça sinirliydi. Kate'in elini sıkı sıkı tutuyordu. Güneş, çevresinde altın bir hareyle tepelerin ardından henüz yükselmeye başlamıştı.

"Bir parça daha buz ister misin?" Felicia'nın sesi sessiz odada yankılandı. Kate başını iki yana sallamakla yetindi. Konuşacak hali yoktu. İki ay önce gitmiş olduğu kursta öğrendiği gibi yattığı yerde soluk alıp verme egzersizleri yapıyordu. "Bunu yapmaktan yorulmadın mı?" Kate yeniden başını iki yana salladı, gözlerini kapadı ve on saniye kadar soluğunu tuttu. Henüz normal bir soluk almasına fırsat kalmadan yeni bir sancıyla sarsıldı. Terden ıslanmış saçları yüzünün çevresine yayılmıştı. Felicia -o gece neredeyse bininci kere- kalkıp Kate'in alnını ıslak bir bezle sildi. Kate'in yüzündeki coşku kaybolmuştu. O anda yüzünde okunan tek şey acıydı.

"Dayan, hayatım, çok az kaldı." Kate bu sözleri duyduğunu belirten hiçbir harekette bulunmadı. Yine kendini soluk alıp vermeye vermişti, birdenbire durdu, hafif bir iniltiyi kısa ve kulak tırmalayıcı bir çığlık izle-

— 55 —

di. Kate yatağın içinde kıvranıp başını bir sağa bir sola çevirmeye başlayınca, Felicia hayretle ayağa fırladı.

"Licia... ben... artık... artık..." Ancak sözlerini tamamlayacak kadar bile zamanı yoktu. Yeni bir sancı tüm bedenini sarstı. Yine bir iniltiyi bir çığlık sesi izledi.

"Kate... hey, hayatım, dayan..." Tanrım... Buna hazırlıklı değildi. Bu, filmlerde gördüğünden bile korkuhçtu. Felicia telaşla hemşirenin zilini çaldı, bu arada Kate ağlamaya başlamıştı.

Aradan bir dakika bile geçmemiști ki, hemşire kapıyı açarak başını içeri uzattı. "Nasıl gidiyor, kızlar?" Felicia kadına buz gibi ve öfke dolu bakışlarla baktı.

"Nasıl gidiyora benziyor?" İçinden kadını öldürmek, geliyordu. Kahretsin... neden Kate için hiçbir şey yapmıyordu? Kızcağız korkunç acılar çekiyordu. İnsanlar böyle ölüyorlardı, yoksa ölmüyorlar mıydı? .

"Bence iyi gidiyor." Hemşire, Felicia'ya kıvılcım saçan gözlerle bakıyordu. Yavaşça Kate'in yatağının başına giderek kızın elini tuttu: "Neredeyse başardin, Kate. Bu'en zor bölümü. Geçiş sürecindesin. Ondan sonra her şey çok kolay olacak. Birazdan ıkınmaya başlayabilirsin." Kate acının etkisiyle yeniden başını hızla bir o yana, bir bu yana çevirmeye başladı. Gözyaşlarışaç+arından süzülen terlerle karıştı.

"Dayanamıyorum...dayanamıyorum..." Kusacakmış gibi öğürdü, ama hiçbir şey gelmedi.

"Hayır, dayanabilirsin. Haydi. Ben de seninle birlikte nefes alıp vereceğim." Hemşire ciddi bir tavırla Kate'in elini tutarak, çabuk çabuk nefes alıp vermeye başladı. "Haydi şimdi, Kate... şimdi..." Kate'in yüzünden yeni bir sancı geldiği anlaşıyordu. "Şimdi... işte..." Sancılar Feli-cia'yı deliye çeviriyordu, buna karşılık Kate daha az korkmuş görünüyordu. Belki de gerçekten başaracaktı. Ama yine de çok korkunçtu. Tanrım, bir insan neden bunları yaşamak isterdi? Yine hafif bir iniltiyi keskin bir çığlık izledi. Hemşirenin hafif mırıltıları sürüyordu. Felicia, Kate'in buna nasıl dayanabildiğine hayret ediyordu; o kadar kırılgan görünüyordu ki. Hiçbir çocuk için buna değmezdi. Doğan güneşe bakmak için arkasını döndüğünde, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Arkadaşının bu şekilde acı çekmesini seyretmeye daha fazla dayanamayacaktı. Şimdiye kadar başından zaten bir sürü kötü şey geçmişti, şim-

- 56 -

di de bu! Felicia gözlerini camdan odanın içine çevirince hemşireyle göz göze geldi. Bu kez hemşirenin bakışı daha yumuşaktı. "Neden

gidip bir fincan kahve almıyorsunuz? Bu saatte-kafeterya mutlaka açılmıştı""

"Hayır, böyle çok iyiyim. Ben..."

"Gidin. Biz başımızın çaresine bakabiliriz." Hakjjydı, Kate şimdi çok daha iyi görünüyordu. Gözlerinde hâlâ acının izleri olmasına karşın, yeniden mücadele etmeye başlamıştı. Ve büyük bir olasılıkla, o anda Felicia'nın birkaç dakikalığına odadan ayrıldığını farkedemeyecek kadar meşguldü. Doğum, kelimenin tam anlamıyla büyük efor isteyen bir işti.

"Pekâlâ, az sonra dönerim."

"Biz burada olacağız." Hemşire dostça gülümsedikten sonra Kate'le birlikte soluk alıp vermeyi sürdürdü. Bu kez Felicia kendini dışlanmış hissetti. Babalar, acaba karılarının acılar içinde kıvranarak kendilerinin görebildikleri, ama asla hissedemeyecekleri bir hedefe ulaşmaya çalışmalarını izlerken ne hissediyorlardı? Felicia bu acıyı çekmeye asla hazır olmayacağını biliyordu. Hiç kimseyi bunu çekecek kadar sevemezdi. O kimseyi, Kate'in Tom'u sevdiği şekilde sevemezdi. Bunları düşünmek yine yüreğinin sızlamasına neden oldu. Ağır adımlarla kafeteryaya doğru yürümeyi sürdürdü. Şu anda canı içki içmek bile istemiyordu. Tek istediği, her şeyin bittiğini görmek ve eve gidip duş aldıktan sonra uyumaktı. Önceki gün yapmış olduğu uzun araba yolculuğu ve uykusuz gece, etkisini göstermeye başlamıştı.

"Bayan Harper ne durumda?" Anaç tipli şişman bir hemşire başını masasından kaldırıp Felicia'ya baktı. Burası çok küçük bir kasabaydı. Felicia merakla kadının herkesin adını hatırlayıp hatırlamadığını düşündü.

"Bilmiyorum. Bence olanlar çok korkunç."

"Hiç bebeğiniz oldu mu?" Felicia ifadesiz bir yüzle başını iki yana salladı. Bir yabancıyla bu konuyu konuşmak çok komikti. Kadın başını salladı. "Birkaç gün sonra her şeyi unutacaktır. Belki bir süre bu konuda konuşacak, ama sonunda mutlaka unutacaktır. Siz olanları ondan çok daha uzun bir süre anımsayacaksınız."

"Evet, olabilir." Hemşirenin konuşmaya devam etmesini bekler gibi

masanın önünde kısa bir süre daha oyalandı. Biriyle konuşmak çok rahatlatıcıydı. "Umarım çok uzun sürmez."

"Sürebilir de, sürmeyebilir de. Bunu tahmin etmek oldukça güç. İlk doğumu, öyle değil mi?" Felicia başını salladı. Ve belki de sonuncusudur. Zavallı Kate... "Bu kadar üzgün durmayın.

Göreceksiniz, çok kısa bir zamanda kendini toparlayacaktır. Bebek doğar doğmaz aynı anda gülüp ağlayacak, ailesini çağırarak ve tanıdığı herkese müjdeyi verecek." Kadın bir an için Felicia'yı süzdü; yüzü bulutlanmıştı. "Bayan Harper dul, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bu çok korkunç bir şey. Özellikle de böyle bir anda. Nasıl öldü?"

"Bir... bir kazada." Bir anda Felicia'nın yüz ifadesi tıpkı bir kapı gibi kapandı. Yeterince konuşmuşlardı.

"Üzgünüm." Hemşire bunu hissetmişti, bir süre konuşmadan oturdu. Felicia gülümseyerek yanından uzaklaştı. Kahve ona iyi gelecekti.

Kafeteryada yalnızca beş dakika kaldı. Elinde olsa orada günlerce kalabilirdi, ama Kate'i yalnız bırakmak istemiyordu. Sıcak kahveyi ağzının dayanabildiği çabuklukla içerken bir tost ısmarlamayı düşündü. Ama bu kadarı biraz fazlaydı. Kate sancılar içinde yatarken, o tost mu yiyecekti? Düşüncesi bile kendini kötü hissetmesine yetiyordu. Hesabın getirilmesini beklerken birden Tom'u düşünmeye başladı. Acaba Kate de onu düşünüyor muydu, yoksa sancılar herhangi bir şey düşünmesini engelliyor muydu? Tom... şu anda burada olması gereken kişi oydu. Onun çocuğunu asla göremeyecek olduğunu düşünmek inanılmazdı. Bir çocuğu olduğunu asla anlayamayacaktı. Tezgâhın arkasındaki kız, hesap pusulasını Felicia'nın boş fincanının altına sıkıştırdı. Felicia hesaba baktıktan sonra dalgın dalgın masaya iki çeyrek bırakıp kalktı. Kate'in yanına dönmesi gerekiyordu. Bunlara kafa yoracak zamanı yoktu.

Önceki gün giymiş olduğu siyah espadriller koridorda sessiz, hışırtılı bir ses çıkarıyordu. Kendini tepeden tırnağa süzüp ne halde olduğunu anlamaya çalıştı. Hafta başında üçüncü kattan almış olduğu siyah keten pantolon-ceket takım, sanki içinde uyumuş

gibi kırış kırıştı. Gümüş kızıderiii bileziği kolunda kırmızı izler bırakmıştı. Acaba daha ne kadar bekleyeceklerdi ve Kate buna daha ne kadar dayanabilecekti?

— 58 —

poğum sancıları gece yarısını biraz geçe başlamıştı, şimdiyse saat sabahın yedisiydi. Felicia odanın kapısını yavaşça açtığında bazı şeylerin değişmiş olduğunu farketti. Kate'in yüzü sanki düşün altındaymış qjbi terden sıırılsıklamdı. Mavi hastane geceliği bedenine yapışmıştı ve hemşirenin eline o kadar sıkı sarılmıştı ki, eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Ama gözleri daha parlak, yüzü daha canlıydı. Ayrıca hareketlerinin ritmi de değişmişti; sanki acı dolu bir yürüyüşten sonra son sürat koşmaya başlamış gibiydi. Sancıların daha az keskin olup olmadığını anlamak mümkün değildi. Bu kez hemşire bile Felicia'yla konuşmak için zaman ayırmadı. Kadın, bir asker edasıyla Kate'e ne yapması gerektiğini söylüyor, onunla birlikte soluk alıp veriyordu. Kate de kendini onun söylediklerine iyice kaptırmış görünüyordu. Felicia hemşirenin serbest eliyle zile çabucak üç defa dokunduğunu gördü. Felicia orada öylece dururken, kendini son derece yararsız hissetti, işlerin iyiye mi, yoksa kötüye mi gittiğini bilemiyordu. Soru sorarak Kate'in konsantrasyonunu bozmaktan çekiniyordu. Ama bir şeyler değişmişti. Hatta her şey farklıydı. Kate'in yüzünde, Felicia'nın daha önce hiç kimsenin yüzünde görmemiş olduğu bir ışık vardı. Bu ışık ona da, bir şeyler yapma, yardım etme ve yarışı onunla birlikte koşup bitiş kurdelesini birlikte göğüsleme ilhamı veriyordu. Felicia, odadaki havadan, Kate'in yarışı kazanmak üzere olduğunu duyumsayabiliyordu. Kate iki dev sancı arasında -kısa bir süre de olsa- gülümsemeyi bile başardı. Bu gülümseme çabucak kaybolmakla birlikte, odaya büyük bir aydınlık getirmişti. Hemşire zile bir kez daha bastı. Bu kez kapı hızla açıldı. İçeriye mavi pijamaya benzer giysiler giymiş iki hemşire girdi. Yanlarında tekerlekli bir sedye vardı. "Doktor bizi iki numarada bekliyor. Nasıl gidiyor?" Rahat ve ilgisiz bir havaları vardı. Hemşirelerin bu hali Felicia'yı da rahatlatmıştı, ancak Kate onların farkına bile varmamış

gibiydi. Kate'in yanındaki hemşire, kadının gidip gelen sancıları arasında başını kaldırarak diğer iki hemşireye bakıp gülümsedi. "Hazırız. Öyle değil mi, Kate?" Kate başını salladı ve gözleriyle - uzun zamandır ilk defa- Felicia'yı aradı. Onu çabucak bulup konuşmaya başladı. Ama konuşabilmek için, yeni gelen bir sancının geçmesini beklemek zorunda kaldı. Hemşireler iki sancı arasındaki kısa saniyeleri

— 59 —

onu sedyeye alarak değerlendirdiler. Ancak Kate'in aklı, sedyenin başına gelmiş olan Felicia'daydı. "Benimle gel... lütfen Licia..."

"Şimdi mi?"

"Seni istiyorum..." Konuşmak birdenbire çok güçleşmişti. Sanki sancıları sırasında havadaki bütün oksijen yok olmuş gibiydi. Yüzüne yeni ter dalgaları yayıldı ve ensesinden aşağı süzüldü, ama Felicia'yı bırakmak istemiyordu. "Lütfen... bebek gelirken... sen de..." Felicia anlamıştı. Ama Tanrı aşkına, neden kendisini seçmişti? Hemşireler Kate'in yanındaydılar ve ne yaptıklarını biliyorlardı. Ona Felicia'dan daha fazla yardımcı olabilirlerdi. Yine de, Kate'in gözlerindeki anlamı görünce itiraz edemedi.

"Elbette, hayatım. Sen işine bak, ben hemen yanında olacağım ve elini sıkı sıkı tutacağım." Felicia koridordan aşağı itilen sedyenin yanında yürümeye başladı. Hemşireler de hızlı adımlarla onları izliyorlardı. Kate tek kaşını kaldırarak Felicia'ya baktı.

"Doğumodasına geliyor musun?"

Felicia çok kısa bir duraksamadan sonra kesin bir ses tonuyla yanıt verdi. "Evet." Aman Tanrım... midesi yeniden dönmeye başlamıştı, ama Kate'i yüzüstü bırakamazdı.

"Öyleyse yıkanıp giysilerinizi değiştirmeniz gerekiyor." "Nerede?" Hemşire eliyle kapılardan birini gösterdi. "Şurada. Görevli hemşire size yardımcı olacak. İşiniz bitince iki numaralı doğumodasına gelin." "İki mi?"

Kate'in yeniden bir acı dalgasıyla sarsılması üzerine hemşire kısaca başını salladı ve Felicia'nın varlığını unuttu. "Dayan, hayatım, neredeyse bitti. Henüz değil. Henüz değil. Ancak doğum masasına

yatınca." Hemşire bu sözleri söyleyerek oradan uzaklaştı. Felicia yıkanıp üzerini değiştirmek için, gösterilen kapıyı açtı.

Üç dakikadan kısa bir sürede, steril mavi pijamayı ve kumaş kaplı ayakkabıları giyip sinirli bir edayla koşarak koridoru geçti ve iki numaralı doğumodasına girdi. Yıkanma odasındaki hemşire ona odanın yerini tarif etmişti. Yerdeki düğmeye basınca kapı otomatik olarak açıldı Hareket ederken -hemşirenin tembih ettiği gibi- elleri ve kollarıyla hiçbir

- 60 -

yere değmemeye çalışıyordu. Doğumodasında Kate'in elini tutabilecekti, ama o zamana kadar herhangi bir şeye dokunması yasaktı. Dokunduğu takdirde yeniden yıkanması gerekecekti ve bu da Kate'i bekletmesi anlamına geliyordu. Şimdiden sanki onu saatlerdir bekletiyormuş gibi hissediyordu. Gözü, dar cam paneldeki görüntüsüne ilişince neredeyse sııttı. Televizyonda gösterilen tıp şovlarındaki karakterlerden birine benziyordu. Saçlarını tepesinde toplamış ve mavi bir boneyle sarmıştı. Yüzünde küçük bir maâke bile vardı. Tanrım, ya biri onu hemşire sanırsa ne olacaktı? Bu dehşet verici düşünceyle doğumodasına girdi. İçeride kimsenin onu turistten başka bir şey sanamayacağını farkettti. Hemşireler gerekli düzenlemeleri yapmakla meşguldüler. Kate'in üzerine beyaz çarşaf lar örtülmüştü. Bacakları yukarı, havaya kaldırılmıştı. Felicia bunu eski çağlardan kalma bir işkenceye benzetse de, Kate o an hiçbir şey algılamıyor gibiydi. Sanki görece k bir şey varmışçasına sürekli başını yukarı kaldırıyor du. Felicia belki de görece k bir şey olabileceğini anlayınca dehşetle ürperdi. Bu artık yalnızca Kate'in meselesi olmaktan çıkmıştı. Bu bir olay, bir vaka, bir doğumdu. Birkaç dakika sonra bebek dünyaya gelecek ve Kate'in çektiği acılar son bulacaktı. Öte yandan Felicia, Kate'in o anda bile işkence çekiyor gibi görünmediğini kabul etmek zorundaydı. Kate uzun bir aradan sonra ilk defa başını Felicia' dan yana çevirdi. Gözlerinde gülümsemeye benzer bir ifade vardı. "Selam, ufaklık." Felicia gerçekte olduğundan daha sakin görünmek için büyük bir çaba harcıyordu.

"Çok tuhaf görünüyorsun, Licia." Şimdi yine konuşabiliyordu. Felicia öylesine rahatlamıştı ki, içinden Kate'i kucaklamak geldi. O anda Kate'in ellerinin meşgul olduğunu gördü. Kate ıkmıdığında ellerine dayanarak bedenini kaldırıyordu. Beyaz gömlekli, maskeli doktor doğum masasının ayakucunda duruyordu. Gözleri, kalın çerçeveli gözlüğünün ardından dostça bir ifadeyle bakıyordu. "Pekâlâ, Kate... şimdi iyice ıkın... kuvvetle... iş-te... böyle... tamam. Şimdi bir dakika dinlen." Kate'in gösterdiği çaba, yüzünden açıkça okunuyor, yanaklarından ve şakaklarından aşağı ter damlaları süzülüyordu. Nefes nefese kalmıştı. Başı yastığın üstüne düştü. Çabucak arkadaşına doğru bir bakış fırlattı.

- 61 -

"Ah, Licia, yapamıyorum... bana yardım et." Felicia'nın yüzünde bir an için korku ve çaresizlik ifadesi belirdi. Hemşire çabucak Felicia'nın yanına, doğum masasının başucuna geldi.

"Eğer o ıkmırken omuzlarını desteklerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Ben mi?" Felicia'nın aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Ne var ki, Kate yine tıpkı yorgun bir çocuğa benziyordu; az önceki sevinç ve coşku uçup gitmişti. Bitkin düşmüştü. Kate yeni bir sancıyla sarsıldı, doktor bacaklarının arasında bir şeyler yapmaya başlayınca herkes büyük bir beklenti içine girdi.

"Licia..." Felicia hiç düşünmeden, yavaşça Kate'in omuzlarını kollarının arasına aldı. Kızcağz bir kez daha kuvvetle ıkmırken onu sıkıca tuttu. Yaşamında daha önce hiç bu kadar zor bir iş üstlenmemişti. "Yapamıyorum... istemiyorum..." diye inledi Kate.

"Daha kuvvetli, Kate! Haydi, şimdi!" Doktorun sesi ısrarlı ve ciddiydi. Hemşireler odanın içinde koşuşturup duruyor, bir şeyler yapıyorlardı. Kate yeniden ağlamaya başladı.

"Yapamıyorum... ben..." Hâlâ Kate'in omuzlarını tutmakta olan Felicia, yüzünden aşağı terler süzölmeye başladığını hissetti. Kendisi de çok büyük çaba harcıyordu, ama bunun Kate'in yaşadıklarıyla kıyaslanamayacağını da bilincindeydi. Tanrı aşkına, neden ona doğumu hızlandıracak bir şeyler vermiyorlar,

forseps kullanmıyorlardı, neden hiçbir şey yapmıyorlardı?
Kahretsin!

"Daha kuvvetli it!" Doktorun sesi, kulağa son derece acımasız geliyordu. Felicia, Kate'in yeniden acıyla buruşan yüzünü izleyerek adama nefretle baktı. Ancak Kate'in yüzündeki ifadenin, acının değil, gösterdiği çabanın bir sonucu olduğunu Felicia bilemezdi. Hemşireler de Kate'in başında bağrıışmaya başlamışlardı.

"Haydi, Kate. Şimdi başaracaksın. Yalnızca bir kez daha kuvvetle ıkın. İşte böyle... haydi..." Felicia odadaki tansiyonun aniden yükseldiğini farkettil. Doktora bakınca adamın gözlerinde farklı bir bakış yakaladı. Hemşirelerden biri Kate'in bağılı olduğı monitörleri kontrol ediyordu. Felicia birden doğum masasının ayakucundan gelen fısıltıları duydu. Kate'in söylenenleri duymaması için dua etmeye başladı. "Bebek kalp monitörü, doktor bey!"

- 62 -

"Yavaşladı mı?"

"Düzensiz."

"Pekâlâ, Kate, şimdi senin bir kez daha kuvvetle ıkınmanı istiyorum. Şimdi!" Ne var ki, Kate bu defa korkuyla Felicia'nın kolları arasına sokulmaya çalıştı. Başı geriye düştü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Ah, Licia... Tom... Tom! Ah, Tom... lütfen..."

"Kate, lütfen bebeğim. Lütfen, bizim için, Tom için, yalnızca bir kez daha dene." Gözyaşları Felicia'nın yanaklarından maskesinin içine süzölmeye başlamıştı. Kate'in ince omuzlarını titreyen kollarının arasında tutarken gözyaşlarından çevresini göremez olmuştu. Bu işkencenin biran önce bitmesi için dua etmeye koyuldu. Bitmeliydi. Kate daha fazla dayanamayacaktı. Felicia bunun farkındaydı. Ama belki Tom için... "Lütfen bebeğim, bunu başarabileceğini biliyorum. Elinden geldiğince kuvvetli ıkın." Bunu bir ses kargaşası izledi: Aletler tıkırdadı, doktor homurdandı, hemşire kısa bir çığlık attı. Birden Kate'in sesi kesildi ve keskin, küçük bir çığlık duyuldu. "Bir erkek!" Doktor bebeğin poposuna vururken, Kate gözlerinden yaşlar boşanarak arkasına yaslandı ve arkadaşına bakarak gülümsedi.

"Başardık."

"Sen basardın, şampiyon!" Felicia'nın da gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Ah, öyle güzel bir bebek ki!" Küçük ve toparlak, ağlamaya devam ederken yüzü öfkeden kızarmıştı. Sonra birden küçük başparmağını ağzına soktu ve ağlama kesildi. Kate oğlunu seyrederek gülmeye başladı. Felicia hayatında hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. Kate gururla sessizce gülümserken Felicia'nın gözyaşları dinmek bilmiyordu. Tek bir söz söylemeden bebeği dikkatle sarıp annesine verdiler. Göbek kordonu kesilmişti. Artık özgürdü ve Kate'indi.

Kate kolunda oğluyla yatarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu, yeniden başını kaldırıp Felicia'ya baktı. Felicia anladı. O da benzerliği görmüştü. O ufacık haliyle bile, bebek tıpkı Tom'a benziyordu.

"Adı ne olacak?" Kate'in yanında en uzun süre kalmış olan hemşire gelerek annesinin kolları arasında çırpınan minik pembe yüze baktı. İri bir bebektir, neredeyse dört kilo ağırlığındaydı.

"Adı Tygue." Doktor işine ara vererek başını kaldırdı ve gülümsedi.

- 63 -

Kate mutlulukla gülmeye başladı. Sesi yine tıpkı küçük bir kızınıkini andırıyordu, başını kaldırarak gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Hey, millet, ben anne oldum!" Oradakiler de onun kahkahalarına eşlik ettiler. Felicia gözlerindeki yaşlara karşın gülmeye başladı.

"Her şeyin yolunda gideceğincfen emin misin?" Kate odanın öbür ucunda duran arkadaşına bakarak sırıttı. "Hayır, daha öğlen olmadan paniğe kapılıp Kızıl Haç'ı arayacağım."

"Çılgın." Felicia sırtarak kahvesinden son bir yudum aldı. Huzurlu bir pazar sabahıydı ve Tygue neredeyse dokuz günlüktü. Felicia, San Francisco'ya dönmüş, sonra da hafta sonunu geçirmek üzere köye geri gelmişti. Şimdi de Kate'in bebeği emzirmesini seyrediyordu. "Emzirirken canın yanmıyor mu?"

Kate hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı, sonra dünyadaki ilk haftasını geride bırakmış olan pembe-beyaz oğluna baktı. "Hayır yanmıyor. Belki sana tuhaf gelecek, ama kendimi sanki dünyaya bu

iş için gelmişim gibi hissediyorum. Daha önce bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyle. Ama biliyor musun, senin sayende pek çok şeyi merak etmeye başladım. Her zaman, bebek sahibi olmanın korkunç bir işkence olduğunu düşünmüşümdür. Tâ ki küçük çığırkan doğana kadar." Felicia bebeğe bakarak yeniden gülümsedi; yaşadığı harika deneyimin etkisinden henüz kurtulamamıştı.

"İkinizi de çok özleyeceğim."

"Bu sana iyi gelecek. Ben de Avrupa'ya gitmeyeli o kadar çok zaman oldu ki. Neye benzediğini bile unuttum." Felicia iş için bir aylığına Avrupa'ya gidiyordu.

"Bir sonraki yolculuğumda bana katılmak ister misin?" "Tygue'la birlikte mi?" Kate şaşırmış görünüyordu. Felicia gülümsedi.

"Çok eğlenceli olacak."

- 64 -

"Olabilir." Kate gözlerini öte yana çevirdi, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Kate, burada kalma konusunda ciddi değilsin, öyle değil mi?" Bu konu onu kaygılandırmaya başlamıştı.

"Çok ciddiyim. Bir süre önce ev için yeni bir kira kontratı imzaladım." .

"Ne kadar zaman için?"

"Beş yıllığına."

Felicia sarsılmış görünüyordu. "Kontratı feshedebilir misin?"

"Hiçbir fikrim yok, hayatım. Ayrıca böyle bir şey yapmayı düşünmüyorum. Anlayamadığınızı biliyorum, Licia, ama burası artık benim yuvam. Ne olursa olsun geri dönmek isteyeceğimi hiç sanmıyorum. Artık Tygue'la birlikte yeni bir yaşama başlamaya hazırım. Bir şeyler yapmak zorundaydım ve olmak istediğim yer de burası. Hem bu çevre çocuk için çok uygun. Burada son derece sade ve sağlıklı bir hayatı olacak. Ben de Tom'u kolayca görmeye gidebileceğim. Bunun gibi bir kasabada Tygue, Tom'a gerçekte neler olduğunu asla öğrenmeyecek. Harper oldukça sıradan bir soyad. Hiç kimse soru sormayacaktır. Eğer San Francisco'ya dönersek, bir gün her şey ortaya çıkacaktır." Derin derin içini çekip

doğruca Felicia'nın yüzüne baktı. "Geri dönmek için delirmiş olmam gerekir." Yalnızca gazetecileri düşünmek bile onu çıldırtmaya yetiyordu.

"Pekâlâ. Öyleyse Los Angeles'a ne dersin? Tanrı aşkına, medeniyet olan bir yere taşın." Kate, Felicia'nın ateşli konuşmasına bakıp gülümsedi, onun yalnızca iyiliğini istediğini biliyordu. Tygue'in doğumundan beri aralarında eskisinden de güçlü bir bağ vardı. Birlikte, hayatta yaşanabilecek en muhteşem olaylardah birini paylaşmışlardı.

"Neden Los Angeles, Licia? Orayla hiçbir bağlantım yok. Los Angeles yalnızca bir kent. Bak, hayatım, birlikte olmam gereken hiç kimse, gitmem gereken hiçbir yer ve yapmam gereken hiçbir şey yok. Oğlum burada sağlıklı bir şekilde büyüyebilir, ayrıca burası yazı yazmak için de ideal bir yer. Burada mutluyum."

"Ama hiç değilse zaman zaman kente ineceksin, değil mi?" Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet Felicia gerçekleri görmeyi başaramıyordu. "İnmeyecek misin?" Sesi yumuşak ve üzgündü. Hayatı mahvolan Kate için

- 65 -

Tutku Yılları / F: 5

üzülüyordu. Burası ona göre bir yer değildi, ama o bunun bilincine vardığında artık çok geç olacaktı. Belki de her şeyin farkına, ancak oğlu büyüüp evden ayrıldığında varabilecekti. "Şehre geleceksin, değil mi?" Felicia ısrarla sorusunu yineliyordu. Kate gözlerini göğsünde uyuyan Tygue'dan kaldırdığında yüzü ifadesizdi. Gümleğinin düğmelerini ilikledi.

"Göreceğiz, Licia, henüz bilmiyorum."

"Ama şu anda gelmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Kahretsin, böyle bir şeyi kendine nasıl yapabiliyordu?

"Pekâlâ, düşünmüyorum. Bunu bilmek kendini daha iyi hissetmeni sağlıyor mu?"

"Hayır, midemi bulandırıyor. Böyle bir şeyi kendine yapamaz; dağların, ovaların arkasına saklanamazsın, Kate. Bu delilik. Güzelsin, gençsin. Bunu yapma!"

"Orada hiçbir şeyim yok, Licia. Her şey geride kaldı. Ne bir aileye, ne de hatırlamak istediğim anılara sahibim. Yalnızca sen varsın. Seni de buraya geldiğinde görebilirim."

"Peki ya hayat, ya insanlar? Tiyatro, opera, bale, mankenlik, partiler? Tanrım, Kate, hayatından neleri çıkardığına bir bak."

"Çıkarmıyorum, yalnızca uzaklaştırıyorum. Ve fikrimi değiştirene kadar da durum böyle olacak."

"Ama henüz yirmi üç yaşındasın. Tam bunların tadını çıkaracak, hayatın sana sunduğu avantajları değerlendirecek çağdasın."

Kate bu sözleri duyunca gülümsedi ve yeniden oğluna baktı. Sonra kararlı bakışlarla Felicia'nın gözlerinin içine baktı. Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Felicia kaybetmişti.

Felicia bir an için gözlerini kapadı, sonra ayağa kalktı. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Yalnızca, zamanın olduğunda beni görmeye geleceğini ve Avrupa'da iyi vakit geçireceğini söyle." Kate hiçbir tartışma ya da yorum istemediğini ifade eden bir tavırla hafifçe gülümsedi.

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Bir kitap üzerinde çalışmaya başlayacağım."

"Kitap mı?" Tanrım, bu tıpkı ergenlik çağı gibi bir şeydi. Kate, sadece kocası kafayı üşütüp bir sanatoryuma yattı diye kendini hayattan

- 66 -

soyutluyordu. Sanatoryumda yatan o değildi. Neden kocası bu durumda olduğu için kendini canlı canlı gömmek zorundaydı sanki? Kahve fincanlarını sinirli bir edayla lavabonun içine bırakırken Felicia'nın bilezikleri tıngırdadı. Kızın aklını başına getirebilmeyi çok isterdi, ama bunu ancak Avrupa'dan döndükten sonra bir kez daha deneyebilirdi. Ne var ki, içinden bir ses ona asla kazanamayacağını söylüyordu. Bebeğin doğumundan beri geçen birkaç gün içinde Kate çok değişmişti. Her şeyden çok daha emin görünüyordu. Ve korkunç derecede inatçıydı.

"Kitap yazmak istemem seni neden bu kadar şaşırttı?"

"Bence bu çok komik ve insanları yalnızlığa iten bir iş."

"Göreceğiz. Ayrıca artık bana arkadaşlık edecek biri var yanımda."

Felicia, Kate'e kötü kötü baktı. 'Tom'u görmeye gittiğin zaman Tygue ne olacak?'

"Henüz bilmiyorum. Hastanedeki hemşirelerden biri, güvenilir bir bakıcı tanıdığını söyledi. Bebeklerle çok iyi anlaşılan, yaşlıca bir hanım-mış. Ya da onu yanımda götürürüm. Ama bu gerçekten de çok uzun bir yolculuk olur ve... pekâlâ, emin değilim." Tom anlamayacaktı. Bebeği evde, bir bakıcının yanında bırakmak çok daha iyi olacaktı.

"Bakıcıya bırakmak bence çok iyi bir fikir."

"Evet, anne."

"Ah, Bayan Harper, biliyor musun saçma aklar düşmesinin nedeni mağazadan çok senin tutumun."

"Sana çok yakışıyorlar."

"Saçmalama." Ama Felicia yeniden gülümsemeye başlamıştı.

"Kitaplarından birinde beni de hatırlamayı unutma." Kate bu fikir karşısında gülerek, bebeği Felicia'nın getirmiş olduğu mavi-beyaz kumaş kaplı sepete yatırdı. Bir ay sonra, babasının satın almış olduğu antika bebek yatağını kullanmaya başlayacaktı. Şu anda bebek henüz çok minikti ve yatağın içinde kaybolurdu. Felicia sepetin yanına giderek uzun uzun bebeğe baktı. "Bu nasıl bir duygu, Kate?" Gözlerinde son derece yumuşak bir ifade vardı.

"Hayal ettiğimden bile güzel. Mükemmel bir şey." Gülümseyerek Felicia'ya baktı.

'Tadını çıkar." Felicia birden ciddileşmişti. Sanki Kate'e sonsuza

- 67 -

dek elveda diyormuş gibi hissediyordu kendini. Kate onun yüzündeki bu ifadenin hemen farkına vardı.

"Bu kadar üzülme, hayatım."

"Hâlâ, burada kalmakla büyük aptallık ettiğini düşünüyorum. Yine de döner dönmez, ilk hafta sonunda hemen buraya geleceğim; ve daha sonra da ne zaman fırsat bulursam." Ama her ikisi de onun artık her hafta sonu gelemeyeceğini biliyordu. Kendi yaşamlarını sürdürmek zorundaydılar. Hiçbir şey aynı olmayacaktı. Çantasını alırken Felicia'nın gözlerinde yaşlar vardı. Kate üzgün üzgün kapıyı açtı. Birlikte yavaşça Felicia'nın kırmızı küçük arabasına

doğru yürüdüler. Kate bir şey söylemeden arkadaşına sıkı sıkı sarıldı.

"Üzgünüm, Licia." Şimdi onun da gözlerinde yaşlar vardı.

"Gerçekten geri dönemem."

"Biliyorum." Gözyaşlarının arasından gülümseyerek Kate'i bir kez daha sıkıca kucakladı. "Vaftiz çocuğuma iyi bak, ufaklık."

"Sen de kendine iyi bak."

Bu sözlerden sonra Felicia, arkadaşıyla vedalaştı, çantasını arabanın içine fırlattı ve gülümseyerek direksiyonun başına geçti. Bir an duraksayarak Kate'e baktı. İki kadın birbirlerine sevgi ve anlayışla gülümsediler. Gemileri yelken almıştı. Felicia gözden kaybolana dek birbirlerine el salladılar.

Kate eve girerken saatine baktı. Tygue'ın uyanıp emzirilmesine daha iki buçuk saat vardı. Bu da, kitap üzerinde çalışması için bol bol zamanı olduğu anlamına geliyordu. Şimdiden otuz sayfa yazmış, ama bunu Felicia'ya anlatmaktan çekinmişti. Kitap onun sırrıydı. Ve bir gün -bu düşünceyle kendi kendine gülümsedi- bir gün... bunu şimdiden biliyordu.

"Kate? Kate!"

Üzerinde eski bir gömlek ve blucin pantolon olan Kate, adının söylenmesi üzerine hayretle oturduğu yerde sıçradı. Yalınayak, masanın başında oturuyordu.

— 68 —

"Hey, bayan, sağır mı oldunuz?"

"Licia!" Kapı eşiğinde duran Felicia, şarap rengi süet takımını içinde her zamanki gibi son derece şık ve süslü görünüyordu. "Bana geleceğini söylememiştin!"

"Santa Barbara mağazasına bir göz atmak istemiştin, bu arada gelip sana sürpriz yapmayı düşündüm. Şu haline bak. İşlerin gerçekten bu kadar kötü mü?" Kate utançla kızararak fermuarını çekti.

"Üzgünüm. Yapmam gereken bazı işler vardı. Misafir beklemiyordum."

"Nasıl gidiyor?" Felicia arkadaşını kucaklarken çabucak daktiloya bir göz attı.

"Fena değil sanırım. Söylemek için henüz erken." Omuz silkerek oturma odasına giden Felicia'yı izledi. İki aydan beri onu görmemişti. Felicia, Noel'de gelmiş, yanlarında bir hafta kalmış ve Tygue'ı müthiş şekilde şımartmıştı.

"Kendine karşı bu kadar katı olma. Bir kitap sattıysan başkalarını da satabilirsin."

"Bunu yayımcıma da söyle, Licia."

"Bundan mutluluk duyarım. Martini ister misin?" Kate sırtıtarak başını iki yana salladı. Felicia hiç değişmiyordu. Giyim kuşamı modayı adım adım izliyor, yaşamındaki erkekler gelip gidiyor ve birkaç yılda bir, daha geniş ve daha pahalı bir daire kiraliyordu; ama aslında yıllardır hep aynıydı. Bu güven verici bir şeydi. Martinileri, boğuk sesi, tarzı, sadakati, güvenirliliği hiç değişmemiştir.

"Bilemiyorum, Licia. Ciddiyim. İlk kitap yayımlandığı halde gümlendi. Sonuncuyu almak bile istemediler. Sinirlerim bozulmaya başladı."

"Hiç bozulmasınlar, ilk kitabın da gümlemedi. Anımsadığım kadarıyla hiç de fena satmamıştı."

"Kahretsin." Kate karamsar görünüyordu.

"Bu kadar güvensiz olma. Senin yaşımda kaç kadın iki kitap yazmıştır?"

"Belki de yüzlercesi." Ancak Kate kendine böylesine güven verilmesinden hoşlanmıştı. Bunu sağlayacak başka hiç kimsesi, konuşacak hiçbir dostu yoktu. Kentte karşılaştığı insanlarla, "Selam, nasılsınız?"dan öteye gitmekten çekiniyordu. Tygue, Felicia, işi ve Tom'a yaptığı ziya-

— 69 —

retler yaşamını dolduruyordu. Burada başka hiç kimseye yer yoktu. "Başarılı bir roman yazmak için gerekli özelliklere sahip olup olmadığımı merak ediyorum doğrusu."

"Belki de bunu yapmak istemiyorsundur." Felicia, Kate'in büfesinde sakladığı, içki karıştırma kabındaki martiniyi büyük bir ustalıkla kadehine doldururken, omzunun üzerinden Kate'e baktı. Felicia oraya her geldiğinde, ikisi de sanki hiç gitmemiş gibi

hissediyorlardı. Kate ilişkilerinin bu yönünü çok seviyordu. "Belki de çok başarılı olmak istemiyorsun. Bu seni düşünmek bile istemediğin bazı tercihleri yapmak zorunda bırakmaz mı?"

"Ne tercihleri? Tygue koleje gidecek mi, yoksa gitmeyecek mi, diye mi?"

"Bu bir tercih değil, bir yarar, hayatım. Ben kitabın tutulduğu takdirde, sana olacıklardan söz ediyorum. Burada yaşamayı sürdürebilir misin? Halkın karşısına çıkar mısın? Söyleşiler yapmak için 'büyük şehri ziyaret etmeyi' göze alır mısın? İşte tercih diye buna derler, hayatım." "Bunları zamanı geldiğinde düşünürüm."

"Bu pek yakında olabilir." Felicia kadehini kendisine doğru kaldırınca Kate güldü.

"Asla pesetmiyorsun."

"Elbette etmiyorum." Aradan üç buçuk yıl geçmiş olmasına karşın hâlâ Kate'in geri dönmesini istiyordu. Tygue'ın geliştiğini ve mutlu olduğunu kabul ediyordu. Pespembe, sağlık fışkıran yanaklarıyla güzel bir çocuktü; ayçiçeğı rengi iri gözlerini babasından almıştı. Henüz kültürel yoksunluklardan ve annesinin seçmiş olduğı yaşam tarzından olumsuz yönde etkilenmeye başlamamıştı. Ama zamanla bu da olacaktı. Bu Felicia'nın ileri sürmüş olduğı son kozdu. Ne var ki, bu da diğerleri gibi hiçbir sonuç getirmemişti.

"Sen tanıdığım en inatçı kadınsın." "Teşekkür ederim." Kate halinden memnun görünüyordu. "Bu arada vaftiz oğlum nerelerde? Ona bir armağan getirdim." "Eğer sen olmasaydın, Licia, bu çocuğun oynayacak hiçbir şeyi olmazdı. Yine de teşekkürler." Kate arkadaşına sırtarak baktı. "Kasabadaki bütün çocuklardan daha fazla oyuncağı var. Tren geçen hafta elimize ulaştı."

"Ah, öyle mi?" Felicia masum masum baktı. Belki bunun için biraz — 70 —

küçüktü, ama Felicia onun bir trene sahip olması gerektiğini düşünmüştü. "Her şeyden önce, zavallı çocuk bu yokluk bölgesinde yaşamak zorunda olduğuna göre, onu eğlendirecek bazı şeylere ihtiyacı var. Pekâlâ, nerede o?"

"Anaokulunda."

"Bu yaşta mı? Henüz çok küçük."

"Noel'den hemen sonra başladı ve oraya gitmekten çok hoşlanıyor."
"Başka çocuklardan mikrop kapacak." Kate içkisini bitirmekte olan Felicia'ya gülmekle yetindi.

Şubat sonlarında güneşli bir cuma öğleden sonrasıydı ve Kate'in yaşadığı yerlerde ilkbahar şimdiden hissedilmeye başlamıştı.

"Yarım saat sonra burada olur. Öğle uykusundan hemen sonra, saat ikide gidiyor ve beşte dönüyor. Beklerken yeni yazılarıma bir göz atmak ister misin?" Felicia yüzünde mutlu bir gülümsemeyle başını salladı. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Yirmi altı yaşındayken bu kadar iyi görünüp görünmediğimi anımsamaya çalışıyordum. Şimdi hatırladım, görünmüyordum."

"Bunun nedeni, sefil bir kent yerine burada yaşamam."

"Saçmalama." Ama belki de haklıydı. Ne olursa olsun, Kate çok iyi görünüyordu. Tom'a yaptığı ziyaretler bile onu eskisi kadar yıpratmıyor gibiydi. Aslında hiçbir şey değişmemişti, Kate yalnızca durumu kabullenmişti.

Tom hâlâ Mead'deydi ve ona Bay Erhard bakıyordu. Hâlâ aynı oyunları oynuyor, aynı kitapları okuyor, aynı yap-bozlarla uğraşıyordu... Bu sanki birinci dereceden bir sonsuzluktu. Kate onu Tygue'la karşılaştırmaya başladığından beri Tom'un yerinde sayması daha da göze batıyordu. Ama yine -tıpkı eskiden olduğu gibi- kibar ve sevimliydi. Kate onu haftada iki defa görmeye gidiyor, Tygue'sa onun iş için gittiğini sanıyordu. Bu, onun için yalnızca annesinin yapmakta olduğu bir şeydi.

Kate, Felicia'ya kâğıtları uzatırken saatine baktı. Tygue'ın eve dönmesine biraz daha zaman vardı ve Felicia'nın, yeni kitabını nasıl bulacağını merak ediyordu. Licia her zaman yazılarına şaşırtıcı derecede man-

— 71 —

tikli yorumlar getiriyordu. Felicia başını, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kaldırdığında, aradan neredeyse yirmi dakika geçmişti.

"Seks sahnesini yazmayı nasıl basardın?"

"Başarmakla, ne kastediyorsun?"

"Burada sandığımdan daha mı eğlenceli vakit geçiriyorsun?" Felicia arkadaşına şeytani bir gülümsemeyle baktı. Kate'in canı sıkılmıştı.

"Komik olma. Sadece yazdım, hepsi bu. Bunlar hayal ürünü."

"Çok şaşırtıcı." Felicia etkilenmişe benziyordu, ama gözlerinde muzip bir ifade vardı. 1.

"Neden? Çok mu kötü?" Kaygılanmıştı. <

"Hayır, şaşırtıcı derecede iyi. Yalnızca geçmiş bu kada'rıyı anımsayabilmene şaştım. Yani buradaki harika, normal, sağlıklı yaşantın ve gördüğün bütün o erkekler..."

"Felicia Norman, kapa çeneni." Felicia gözünü yeniden kitaba çevirince, Kate sırıttı. Bir an için endişelenmişti. Felicia cinsel yaşamı olmaması konusunda onu her zaman dalgaya alıyordu. Felicia hayatı boyunca hiç çılgın bir tutku yaşamamıştı, ama elinin altında hep onu memnun edecek biri oluyordu. Kate dört yıldır hiç kimseyle sevişmemiş, bu konuyu düşünmeyi kendine yasaklamıştı. Bu, artık yaşamının bir parçası değildi. Tüm enerjisini Tygue'a ve kitaplarına harcıyordu. Belki de kitaplarının daha iyi olmasının nedeni de buydu. Zaman zaman bu konu onu hayrete düşürüyordu. Kitapları âşıkları, Tom'la Tygue da çocuklarıydı. Felicia kitabı, yüzünde ciddi bir ifadeyle bıraktığında, aradan bir saat geçmişti. Kate arkadaşına titreyerek baktı. "Nefret ettin." Bir an için Felicia yalnızca başını iki yana salladı. "Hayır, çok sevdim. Ama, ufaklık, sen doğruca reddettiğin yöne doğru ilerliyorsun." "Ne?" Sorun konunun akışı olmalıydı. Kahretsin, oysa çok dikkat etmişti.

"Seni az önce uyardığım konudan, yani başarıdan söz ediyorum."

Felicia'nın ne kadar etkilendiği yüzünden okunuyordu, Kate sırıttı.

"Ciddi missin?"

"Evet, ama sen ciddi misin?"

"Bu kadar kuşkucu olmaktan vazgeç. Bunlarla zamanı geldiğinde yüzleşirim."

— 72 —

"Umarım haklısındır."

Konuşmaları Tygue'ın okuldan gelmesiyle aniden kesildi. Tygue üzerinde blucin pantolon, kırmızı keten gömlek, kovboy çizmeleri ve parlak sarı bir parkayla koşarak içeri girdi. "Licia Teyze! Licia

Teyze!" Kovboy çizmelerine aldırmadan Felicia'nın kucağına sıçradı. Kate korkuyla süet takımın ne hale geleceğini düşündü, ama Felicia hiç aldırıyor gibi görünüyordu.

"Hele sana ne getirdiğimi bir gör!"

"Yeni bir tven mi?" Yüzü tıpkı bir spot ışığı gibi aydınlanmıştı, iki kadın ona gülerek baktılar.

;'Hayır. Bir bak. Arabada büyük bir kutu var. Onu kendi başına getirebilir misin?"

"Elbette, Licia Teyze." Yıldırım hızıyla tekrar dışarı koştu. Kate oğlunun arkasından baktı. Çok hızlı büyüyordu... sonra arkadaşının yüzündeki hınzır ifadeyi farkettiler.

"Pekâlâ, beni önceden uyarmalısın, ona ne getirdin? Canlı bir kobra mı? Yoksa beyaz fare mi? Bana doğruyu söyle."

"Böyle bir şey değil, Kate. Gerçekten." O sırada evin dışından gelen çığlıkları duydu. Felicia bu yüzden geldiğinden beri biraz sinirliydi. Bir ara elinde bir kâse suyla gizlice dışarı bile çıkmıştı. Ama o, o sırada uyuyordu. Şu andaysa kesinlikle uyumuyordu. Tygue onu sıkıca kucaklamıştı.

"Bu geyçek."

"Elbette geyçek!" Felicia oğlanın yüzündeki ifadeye bakıp sırıttı, Kate bir an için gözlerini devirdiyse de, az sonra o da gülümsemeye başladı. "Senin mi, Licia Teyze?" Bu, Kate'in hayatında gördüğü en sevimli, en hüzünlü gözlere sahip köpek yavrusuydu. Ona yalnızca bakmak bile içinde gülme isteğinin doğmasına yetmişti. Tygue onu yere indirince bacakları iki yana ayrıldı, kulakları dikildi, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle başını kaldırıp küçük oğlana baktı ve kuyruğunu salladı.

"Ondan hoşlandın mı, Tygue?"

Tygue coşkuyla başını salladıktan sonra, siyah-beyaz küçük köpeğin yanına, yere oturdu. "Çok şanslısın. Bizim de böyle bir köpeğimiz olsun isterdim. Ben de köpek istiyorum, anneciğim."

— 73 —

"Zaten bir köpeğin var, Tygue." Licia Teyzesi vaftiz oğlunun yanına diz çökerek oğlanı ve köpek yavrusunu kollarının arasına aldı. "Var mı?" Tygue'in aklı karışmış gibiydi.

"Bu senin. Yalnızca senin." Yavaşça sarışın başın tepesine bir öpücük kondurdu. "Benim mi?" "Senin."

"Vay! Vay!" Bir süre başka bir şey söyleyemedi. Sonra neşeyle küçük köpeğin üstüne atıldı. "Adı ne?" "Bu sana bağlı!"

"Willie'ye sormam gerekecek." Değerli oyuncak ayısı Willie onun en iyi arkadaşıydı. Tom da hâlâ kendi ayısıyla oynuyordu ve Tygue'm ayısının mı, yoksa Tom'unkinin mi daha çok sevilmiş ve yıpranmış olduğuna karar vermek zordu. Tygue hemen koşa koşa odasına çıktı. Kate küçük köpeği okşamak için eğildi.

"Kızdın mı, Kate?" Felicia'nın yüzünde pişmanlıktan pek eser yoktu.

"Nasıl kızabilirim, çılgın? Ama umarım bir dahaki gelişinde çocuğa bir araba getirmeye kalkmazsın. Bunun için altı yaşına gelmesini bekle." Köpek çok sevimliydi, Kate onu mutlu bir edayla kucağına aldı. O anda Tygue kucağında Willie'yle yanlarına geldi. "Willie adının Bert olduğunu söylüyor." "Öyleyse Bert olsun."

Tygue ona yeniden sıkıca sarılınca, Bert kuyruğunu salladı. Aile tamamlanmıştı. Üstelik Felicia, Kate'in yeni kitabının giriş bölümünden de hoşlanmıştı. Kate her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordu. Licia'nın başarıyla ilgili söyledikleri saçmaydı. Yayımcının kitabı yalnızca kabul etmesi bile yeterliydi. Kitabın en iyi satanlar listesine girmesine gerek yoktu. Yalnızca milyonda bir olan bu olay, zaten Kate'e göre değildi. Bunu hissedebiliyordu. Onun yaşamı burasıydı.

— 74 —

Bugün ders vermeye gidiyor musun, anne?" Kate başını ,evet, der gibi sallayarak tygue'a bir dilim daha kızarmış ekmek uzattı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ne zaman gideceğini her defasında önceden anlayabiliyorum." Halinden son derece hoşnut görünüyordu. Kate oğluna bakınca içini bir sıcaklık kapladı. Karşısında nazik, güçlü, düşünceli ve son derece güzel bir erkek çocuğu vardı. Artık eskisi kadar çok Tom'a benzemiyordu. Nerdeyse altı yaşına gelmişti.

"Ders vermeye gittiğimi her defasında nasıl anlıyorsun?" Uzun zamandan beri kahvaltı sofrasında tatlı tatlı sohbet etmeyi

alışkanlık haline getirmişlerdi. Kate bu güzel ilkbahar gününde kendini son derece hafif hissediyordu. En çok konuştuğu kişi Tygue'dı. Arada sırada onunla çocuksu bir dille konuşsa da, çoğu zaman bir orta noktada buluşuyorlardı.

"Daha iyi giysiler giymenden anlıyorum."

"Gerçekten öyle, ha?" Oğluna gülümseyerek baktı. Tygue'in kendisinininkilerine benzeyen ıslıl ıslıl gözlerinde hınzır bir ifade vardı.

"Ayrıca yüzüne o tuhaf şeyi sürüyorsun."

"Hangi tuhaf şeyi?" Ağzı ekmekle dolu olduğu halde güldü.

"Hani şu yeşil şey."

"O yeşil değil, mavi. Ve ona göz farı denir. Bunu Licia Teyze de kullanıyor." Sanki bu, durumu kurtaracaktı.

"Evet, ama o her zaman kullanıyor ve onunki kahverengi." Geniş bir gülümsemeyle annesine baktı. "Sense yalnızca ders vermeye gittiğinde sürüyorsun. Neden yalnızca o zaman göz farı kullanıyorsun?"

"Çünkü sen henüz bundan bir şey anlayacak olgunlukta değilsin de ondan." Ama artık Tom da değildi. Göz farı kullanmasının ve Tygue'in dediği gibi 'daha iyi' giysiler giymesinin tek nedeni Tom'u Mead'de ziyarete giderken kendini daha bakımlı olmaya zorunlu hisset-mesiydi. Böylesi daha uygundu. Kate orada 'Bayan Harper'dı. Buradaysa yalnızca 'Anne'ydi. Arada sırada markete gittiğinde de ona 'Bayan' diye hitap ediyorlardı.

Uzun bir süre önce Tygue'a, Carmel'deki bir okulda özürlü çocuklara yazma dersi verdiğini açıklamıştı. Bu sayede arada sırada Tom'dan

- 75 -

ya da orada karşılaştığı diğer hastalardan söz edebiliyordu.

Tygue'a sık sık Tom'la, yaptığı resimler ve Bay Erhard'la ilgili öyküler anlatıyordu. Bunları anlatmak onu az da olsa

rahatlatıyordu. Tom harika bir resim yaptığı, yeni bir oyun öğrendiği, bir yap-bozu tamamladığı ya da buna benzer başarılı bir şey yaptığında, Kate -bunu yapmaması gerektiği halde- sevincini Tygue'la paylaşıyordu. Tygue'a özürlü çocuklara ders verdiğini söylediği için, zor bir günden sonra odasına girip kapısını ardından

kapayabiliyordu. Tygue bunu anlayışla karşılıyordu. Annesinin söz ettiği çocuklar için üzülüyordu. Oraya gittiği için annesinin çok iyi bir insan olduğunu düşünüyordu. Zaman zaman Kate, oğluna bu masalı anlatmasının asıl nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu... zavallı anne... iyi yürekli anne... bütün o uzak yolu sırf özürlü çocuklara ders vermek için göze alıyor... Bu tür düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Altı yaşındaki bir çocuktan övgü beklemek çılgınlıktı.

"Neden hiç tatil yapmıyorlar?" Mısır gevreğini kaşıklamaya başlamıştı. Kate'se Tom'u düşünmeye başlamıştı bile.

Hım?"

"Neden hiç tatil yapmıyorlar?"

"Yapmıyorlar işte. Bugün okul dönüşü Joey'i getirmek ister misin? Sen döndüğünde Tillie burada olacak." Aslında bunu ona söylemesine gerek yoktu, Tygue zaten biliyordu. "Eğer isterseniz ikinizi Adams çiftli-ğindeki yeni atları görmeye götürebilir."

"Hım."

"İstemiyor musun?" Kate, yüzünde muzip bir ifadeyle mısır gevreğini kaşıklamaya devam eden oğluna şaşkınlıkla baktı. Tygue'in gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı, bu onun bir iş peşinde olduğunun göstergesiydi. "Ne oldu, başka planların mı var?" Tygue çabucak gülümseyerek başını kaldırdı, yüzü hafifçe kızarmıştı, ama başını hararetle iki yana salladı. "Hayır."

"Dinle, uslu ol ve bugün sakın Tillie'yi üzme. Bunun için söz veriyor musun?" Tillie'de Mead'in telefon numarası vardı, ama Kate zamanın çoğunu yollarda geçirdiği için, aradan üç yıl geçmiş olmasına karşın, hâlâ bir parça kaygılanıyordu. "Ben yokken sakın çılgınca bir şey yapma. Ciddiyim, Tygue." Şimdi sesi oldukça ciddiydi. Tygue annesinin gözlerinin içine baktı.

- 76 -

"Tamam, anne." Sanki bin yaşındaydı. Tam o sırada okul otobüsünün korna sesi duyuldu. Kate büyük sarı aracın kaldırıma yanaştığını gördü.

"Geldiler!"

"Gitmeliyim. Görüşürüz!" Kaşığı fırlatıp tostundan son bir ısırık aldı, en sevdiği kovboy şapkasına ve masanın üstünde duran kitabına uzandı, annesi ona uzaktan bir öpücük yollarken el sallayarak karşılık verdi ve gitti. Kate kahvesini yudumlarken, oğlunun niyetinin ne olabileceğini düşündü. Niyeti her neyse Tillie bununla başa çıkabilirdi. Uzun boylu, büyükannevari, sevecen bir kadındı ve Tygue'ın saçmalıklarıyla tek başına uğraşabilecek kadar uzun zamandır duldu. Beş erkek çocuk büyütmüş, çiftliği -nihayet en büyük oğluna devredene dek- yıllarca tek başına yönetmişti. Tygue'a doğduğundan beri bakıyordu. İçten ve zeki bir kadındı, Tygue'la birlikte çok güzel zaman geçiriyorlardı. O, Kate gibi bir göçmen değil, gerçek bir köylü kadındı. Birbirlerinden farklıydılar ve herhalde bu fark hiç kapanmayacaktı. Ayrıca Kate mutfak ve bahçeyle uğraşacak kadınlardan değildi, o bir yazardı. Köy ortamında yaşamayı sevmekle birlikte, köy yaşamı hakkında pek fazla şey bilmiyordu.

Ceketini ve çantasını almadan önce bir şey unutup unutmadığını anlamak için şöyle bir çevresine baktı. O sabah içinden bir ses ona gitmemesi gerektiğini söylüyordu. Ama buna da alışmıştı. Artık bu tür sesleri dinlememeyi öğrenmişti. Kendini toparlıyor ve evden çıkıyordu. Tillie tam anlamıyla güvenilirli. Ceketini giyip pantolonuna baktı. Bu pantolonu sekiz yıl önce mankenlik yaptığı sıralarda almıştı ve üzerinde tıpkı o gün durduğu gibi duruyordu. Yumuşak karamel renkli gabardin pantolon, o günlerde de olduğu gibi hâlâ çok güzeldi. Tüvid ceket de ata bindiği yıllardan kalmaydı. Üzerindeki tek yeni şey kasabadan satın aldığı parlak mavi süveterdi. Tygue'ın, giysileriyle ilgili söylediklerini anımsayarak gülümsedi. Tom'a güzel görünmek hoşuna gidiyordu. Zaman zaman Tygue için de biraz daha özenli giyinmesinin fena olmayacağını düşündü. Bu çılgınlık... o ne anlardı? Yoksa anlıyor muydu? Altı yaşında bir çocuk için süslenme fikrine güldükten sonra yavaşça arabasına doğru yürüdü.

Carmel'e giderken aklını otomatik pilota geçirdi ve bu durum gün boyunca değişmedi. Yol uzun, sıkıcı ve her zamankinden farksızdı.

Tom'sa donuk ve halsizdi. Öğle yemeği bile daha önce yüzlerce kez yediği yemeklerden biriydi. Tom'la birlikte geçirdiği bazı günler, gökkuşağının dans eden ışıklarını yansıtan, pırıl pırıl parlayan nadir mücevher- \ ler gibi olurdu. Bazılarıysa karanlık, soğuk ve kül tadında... O gün yorgunluk dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Mümkün olduğunca çabuk \ anayola çıkıp, tepelerin ardındaki küçük evine; Tygue'a ve ailenin bir üyesi haline gelmiş olan, hüzünlü bakışlı minik köpek yavrusuna kavuş- ; mak istiyordu. Onları gün boyunca çok özlemişti. Belki de o gün evde kalsaydı daha iyi olurdu. Eve doğru yol alırken hız göstergesi doksan mili aşmıştı. Bu sık sık olurdu, ama çok ender yakalanırdı. Belki senede iki defa. Yol öylesine sıkıcıydı ki, ancak hız yaparak dayanılır kılınabili-yordu. Arada sırada aklına Tygue'in gelmesiyle yavaşlasa da, bunun pek sık gerçekleştiği söylenemezdi. O yolun hız sınırı elli beş mildi. Ama Kate çoğu zaman elli sekiz mille giderdi.

Arka yollardan yine son süratle eve doğru yaklaşırken saat neredeyse beş olmuştu. Nedense gün boyu içindeki karamsarlık duygusundan kurtulamamıştı. Gözleriyle köpeği arayarak araba yoluna girdi. Merakla evin çevresine bakınıp Tygue'ı aradı. Nihayet onu gördü, gülümseyerek frene bastı ve arabayı park etti. Kendisini gülerek izleyen oğlu, son derece pis ama yine de çok güzel görünüyordu, onu merak etmiş olması çılgınlıktı. Tanrı aşkına nesi vardı? Bu yolculuğu her zaman yapıyordu. O gün bir şeylerin ters gideceğini ya da Tillie'nin başa çıkamayacağı bir şeyler olacağını neden düşünmüştü? Tillie de en az Tygue kadar pis görünüyordu ve hatta Bert'in bile iyi bir banyoya ihtiyacı vardı. Tillie'nin yanağında büyük bir çamur izi ve Tygue'ın saçlarında da bolca çamur olduğu halde, durumlarından son derece hoşnut görünüyorlardı.

Tygue coşkuyla el salladı ve bağırarak bir şey söyledi. Arabadan inse iyi olacaktı. Şimdi yine anne rolünü üstlenmesi gerekiyordu. Tillie üzerindeki tulumu omuzlarından aşağı sıyırdı. Tulumun altındaki giysileri de, daha şık sayılmazdı. Kate her Carmel dönüşünde olduğu gibi yine kendini aşırı süslü hissetti. Çantasını alarak arabadan indi. Tom'un Kate'i olarak geçirdiği gün sona

ermişti. şimdi sıra Tygue'daydı. Derin bir soluk alarak temiz köy havasını ciğerlerine doldurdu. İcini çekerek,

— 78 —

mutlu bir ifadeyle ayakkabılarını koklayan Bert'i okşamak için yere doğru eğildi.

"Selam, çocuklar. Bugün neler yaptınız?"

"Görene kadar bekle, anneciğim! Müthiş bir şey! Ben yaptım! Ben yaptım! Tillie hiç şey yapmadı!" Hiçbir şey. Her neyse canı cehenneme. 'Hiç şey' de fena sayılmazdı. Tygue'ın yanlışını düzeltemeyecek kadar yorgun, onu güvende ve neşeli gördüğü için de son derece mutluydu.

"Yapmadı ha? Pekâlâ, yapmadığı ne acaba?" Kate çamura ve pisliğe aldırmadan oğlunu kollarının arasına alıp, sıkıca göğsüne bastırmıştı. Tygue serbest kalmak için çırpınmaya başladı.

"Haydi gel, anne, bunu görmelisin!"

"Önce senden bir öpücük alabilir miyim?" Kate yanıt beklemeden oğlunu öpüp kollarının arasında tutmaya devam etti. Tygue başını kaldırarak, altı yaşındaki çocuklara özgü o yürek eriten gülümseyişiyle annesine baktı.

"Ondan sonra gelip bakacak mısın?"

"Evet, gelip bakacağım." Annesinin yanağını üstünkörü şöyle bir öpüp, kolunu hızla çekiştirmeye başladı. "Bekle bir dakika, neye bakacağım? Sakın yine salyangoz olmasın... ne dersin Tillie?"

Hemen yaşlı kadının durduğu tarafa baktı. Ama Tillie hiçbir şey söylemedi. O, diğer yaşlı kadınların aksine, oldukça sessiz bir kadındı ve Kate'ten çok Tygue'la konuşurdu. Ama birbirlerine karşı sıcak duygular ve saygı besliyorlardı. Tillie, Kate'in daktilosunun başında ne yaptığını tam anlamıyla anlayamasa da, arkadaşlarına övünerek anlattığı o basılmış kitap, onu çok etkilemişti. Ciddi bir kitap sayılmazdı, San Francisco'daki bazı garip insanları konu alan saçma bir romandı yalnızca; ama basılmıştı ya, bu da bir şeydi. Ayrıca Kate bir ay içinde yeni bir kitabının basılacağını söylemişti. Belki bir gün ünlü de olurdu. Her şey bir yana, o iyi bir anneydi. Ve duldu. Bu onların ortak noktasıydı. Öte yandan onun farklı bir havası vardı, bu da aralarındaki mesafenin nedeniydi. Snop

değildi, hava atmıyordu ve başkalarının sahip olmadığı bir şeye de sahip değildi. Yalnızca insan onu görünce farklı bir duyguya kapılıyordu. Bunu açıklamak çok güçtü. Rafine... Belki de doğru sözcük buydu. Bu Tillie'nin annesinin sıkça kullandığı bir sözcüktü. O Kate'in rafine bir insan olduğunu söylemişti. Ve de zeki. Bir de hoş, ama çok zayıftı. Ayrıca

- 79 -

gözlerinde her zaman o hüznü ve gizemli bakış vardı. Ama Tillie bu bakışı iyi tanıyordu. Kendi kocası öldükten sonra, bir süre o da aynada aynı bakışlarla karşılaşmıştı. Ama bu Kate'te olduğu kadar uzun sürmemişti. Kate'in gözlerindeki hüznü, Tygue'ın doğumundan sonra karşılaş-tıklarındaki kadar tazeydi. Tillie bazen yazı yazmasının mı bu acıyı canlı tuttuğunu merak ediyordu. Belki de yazılarının konusu buydu. Bunu tam olarak bilemiyordu. Tillie, oğlu tarafından sabırsızca çekştirilen Kate'in köşeyi dönerek eve doğru yaklaşmasını izledi. Birden ikisi de durdular, Tygue geniş bir gülümsemeyle annesinin eline sıkıca yapıştı. Hâlâ küçücük bir çocuktı, ama bazen son derece olgun görünebiliyordu. Bunun nedeni annesinin onunla sık sık, karşısında bir yetişkin varmış gibi konuşması olabilirdi. Ancak bunun ona bir zararı dokunmazdı. Tillie de babaları öldükten sonra kendi oğullarına karşı aynı şekilde davranmıştı. Tygue'ın bahçenin -Kate gittiğinden beri- birlikte çalıştıkları bölümünde başını kaldırıp annesine gülümsemesini izlerken, eski anıları canlanmıştı.

"Bunu senin için yaptık. Yarısı çiçek, yarısı da sebze. Tohumların hepsini geçen hafta satın almıştık. Onları ben sakladım." Oğlanın söyledikleri, sabahki gizem dolu bakışlarını açıklıyordu. Bu onun ilk bahçesi-di.

"Zor işlerin hepsini o yaptı." Tillie, Tygue'ın yanına gelerek omzunu okşadı. "Bahçesinin ne kadar güzel oluşunu görünce çok gururlanacak. Bu hiç de uzun sürmeyecektir."

"Domatesler de öyle."

Kate gözyaşlarıyla boğuşurken, aniden kahkahalarla gülmeye başladı. Bütün gün oğlu için kaygılanmıştı, o ise bu arada onun için

bir bahçe yaratmıştı. Bu ne harika bir dünyaydı. Otoyolda bu kadar hızlı gitmesinin gereği yoktu.

"Biliyor musun, Tygue, bu hayatım boyunca aldığım en güzel armağan."

"Ciddi misin? Neden?"

"nk bunun için çok çalıştın... Çünkü bu armağan canlı... Ve ayrıca onun gelişmesini izleyecek, ondan güzel yiyecekler ve çiçekler alacağız. Bu gerçekten harika bir armağan, tatlım."

"Evet." Kendiyle gurur duyan bir ifadeyle çevresine bakındı. Sonra
— 80 —

ciddi bir tavırla Tillie'yle el sıkıştı. İki kadın gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Bu çok güzel bir andı. Birden Tillie bir şey anımsamış gibi başını kaldırdı.

"Sizr telefonla aradılar." Arayan Felicia olmalıydı. Kate memnun ama ilgisiz bir edayla başını salladı. "New York'tan."

"New York'tan mı?" Bir an için yüreğinin sıkıştığını hissetti. New York'tan mı?.. Bu olamazdı. Herhalde sigorta şirketinin ana bürosundan aramıştılar. Ya da buna benzer bir yerden.

"Onları aramanızı istediler."

"şimdi çok geç oldu." Batı'da şu anda saat beş buçuktu ve Doğu'dan üç saat ileriydiler. Kate bu yüzden pek zlmşe benzemiyordu.

Tillie köylülere özgü, o her zamanki şen ve sakın haliyle başını salladı. "Evet. Geç olabileceğini söylemişti. Bu yüzden size, aramanız için Los Angeles'ta bir numara bıraktı."

Yeniden yüreğinin sıkıştığını hissetti. Bu çok gülünçtü. Kendi kendine dert yaratıyordu. Bugün neden o kadar sinirliydi acaba?

"Numarayı yazdım, içerde."

"Gidip bir baksam iyi olacak." Bu sözlerden sonra şefkatli bir gülümsemeyle Tygue'a baktı.

"Bu güzel bahçe için çok teşekkür ederim, tatlım. Onu çok sevdim ve seni de çok seviyorum." Sesi tekrar yumuşamıştı. Bir an için durak-sayarak onu kollarının arasına aldı, sonra el ele eve doğru yürüdüler. Bert kısa bacaklarıyla elinden geldiğince çabuk koşarak

onları izlemeye çalıştı. "Bir fincan kahve ister misiniz, Tillie?" Yaşlı kadın olumsuz bir edayla başını iki yana salladı.

"Eve gitmeliyim. Bu gece Jake'in çocukları akşam yemeğine gelecekler ve daha yapacağım birkaç iş var." Her zamanki gibi yapacağı işleri azımsıyordu. Jake'in dokuz çocuğu vardı ve yemekte on iki kişi olacaktı. Buna ek olarak kız ve erkek arkadaşlar da gelirse, ki bu çoğu zaman böyle olurdu, sayı çok daha fazla olacaktı. Tillie buna karşı her zaman hazırlıklı olurdu. E\ sallayarak kamyonetine bindi, sonra camı indirerek seslendi. "Bu hafta bir daha ders vermeye gidecek misiniz, Kate?" Bunu sorması çok komikti, Kate ona hafifçe kaşlarını çatarak baktı. Her zaman haftada iki kere giderdi; ama işin tuhafı, yolda bunu kendisinin de düşünmüş

- 81 -

Tutku Yılları / F: 6

olmasıydı. Kendini hiç de bu hafta ikinci bir kez gidecekmiş gibi hissetmiyordu.

"Size yarın haber versem olur mu?" Bu, Tillie'ye verdiği ücreti değiştirmeyecekti, ona Tygue'a haftada iki kez bakması karşılığında aylık bir ücret ödüyordu. Ayda bir çek yazmak daha kolaydı ve bu düzenleme her ikisinin de işine geliyordu. Akşamları sinemaya gitmeye karar verdiğinde, yolda Tygue'ı Tillie'nin evine bırakıyor, dönüşte de uğrayıp alıyordu. Tillie bunun için Kate'ten ayrıca para almıyordu, Tygue onun için torunlarından biri gibiydi. Ancak Kate'in bunu pek sık yaptığı söylenemezdi. Genellikle akşamlarını daktilonun başında geçiriyordu. Ve akşamları dışarı çıktığında hâlâ Tom'u arıyordu. Evde kalmak daha kolaydı.

"Elbette, beni yarın ya da isterseniz öbür gün arayın. Öyle ya da böyle, o günüm size ait."

"Sağolun." Kate gülümseyerek el sallarken, Tygue'ı hafifçe dürterek eve doğru yöneltti. Belki bir gün tatil yapıp, o hafta Tom'u ikinci kez görmeye gitmekten vazgeçebilirdi. Tygue'ia birlikte bahçede bir şeyler yapabilirlerdi. Tillie ne kadar da müthiş bir şey düşünmüştü. Neden kendi aklına da böyle şeyler gelmiyordu?

"Akşam yemekte ne var?" Mutfağa girdiklerinde Tygue, kendini Bert'in yanına yere attı. Annesi onun temiz zemini çamura bulamasını, yüzünü buruşturarak izledi.

"Eğer on beş saniye içinde banyoya gidip temizlenmezsen sana çamur pastası yedireceğim, ufaklık. Bert'i de yanında götür."

"Yapma, anne... ben şey seyredeceğim..." "Sabun ve su seyretseniz daha iyi olacak, beyim, çok ciddiylim!" Kararlı bir ifadeyle banyo kapısını işaret ederken, gözü Tillie'nin bıraktığı mesaja ilişti ve New York'tan gelen telefonu anımsadı. Los Ange-les'ta kitaplarının satımını yapan acentanın New York bürosundan aramışlardı. Bütün yayımcılar New York'ta olduğundan, menajeri yazılarını oraya yolluyor ve Doğu'daki büronun değerlendirmesine sunuyordu. Los Angeles'taki menajeri onu destekliyor, kitabının film yapılması için önayak olmayı bile teklif ediyordu. Ne var ki, kitabının bir film şirketine satılması düşüncesi bile Kate'i güldürüyordu. Bu her yazarın hayaliydi ve ancak acemiler gerçekten bir şansları olduğunu düşünürdü. Ama

— 82 —

«ate daha gerçekçiydi, üç yılda yalnızca iki bin dolar gibi komik bir rakam getirse de, arada sırada bir kitap satabilmek ona yetiyordu. Bu para, Tom'un yatırımlarından hâlâ gelmekte olan küçük gelire ek oluyordu.

Böylece kitabını yazıp, Los Angeles'taki menajerine yolluyor, o da bunu New York'a postalıyordu. New York'takilerin onun varlığından haberdar olduklarını bildirmeleri yaklaşık iki ay sürüyordu, ondan sonra da -eğer şansı varsa- kitabını satıyorlardı. Kate, bir süre sonra onlardan bir çek ve yılda iki kez de yayımcıdan telif ücreti alıyordu. Hepsi bu kadardı. İlkinde kitabını satmaları neredeyse bir yıllarını almıştı, ikincisin-deyse yeni kitabının işe yaramadığını ve onu satamadıklarını söylemeleri o kadar zamanlarını almıştı. Bu son defasında 'umutlu' olduklarını söylemiş olmalarına karşın, kitabı satmaları neredeyse iki yıl sürmüştü. Ve nihayet kitap bir ay sonra çıkacaktı. Bu yayımcılık standartlarına göre son derece makul bir süreydi. Yayımcıların bir kitabı aldıktan sonra bazen iki ya da üç yıl sonra yayımladıklarını biliyordu. Ona

üç bin dolarlık bir avans vermişlerdi ve büyük bir olasılıkla daha fazla alamayacaktı. Artık bu onu düş kırıklığına uğratmıyordu bile. Beş bin kitap basılacak ve eğer cesaretini toplayabilirse kitabını belki kasabadaki kitapçıda görebilecekti. Geldiği gibi sessizce de gidecekti. Ama en azından onu yazmıştı. Ve bu son yazdığından oldukça hoşnuttu. Son kitabının belki de gerçekten iyi satış yapabileceğini düşünmek, onu az da olsa rahatlatıyordu. Kitabın konusu biraz fazla özeldi. Birilerinin kendisini hatırlayabileceği korkusuyla, neredeyse kitabın satılmamasını bile dilemişti. Ama onu nasıl hatırlayabilirlerdi? Yayımcılar tanınmamış yazarların kitaplarının reklamını yapmazlardı. Ve Kaitlin Harper kimdi ki? Hiç kimse... Güvendeydi. Bir roman olan kitapta, profesyonel futbol oyuncularına ve eşlerine uygulanan baskılar konu ediliyordu. Bunları yazmak ona iyi gelmişti. Böylece bazı hayaletlerden de kurtulmuştu. Kitapta bol bol Tom'dan söz etmişti; ama bu, kendini bilmeyen Tom değil, âşık olduğu Tom'du. "Anne daha yemeği hazırlamaya başlamadın mı?" Tygue'in sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Neredeyse beş dakikadır, kitabını ve acentanın ne istediğini düşünerek telefonun yanında duruyordu. Belki de yolunda gitmeyen bir şey vardı ve bu yüzden kitap gecikecek, bir

— 83 —

ayda çıkmayacaktı. Onu bir yıl daha bekleteceklerdi. Öyleyse ne olacaktı?.. Avansını almıştı. Ve nasıl olsa yeni bir roman yazmaya karar vermişti. Ayrıca gerçek hayatı Tygue ve mutfak zeminindeki çamurdu. Bir yazar olması, kendisi dışında ne ya da kimin için önemliydi?

"Hayır, henüz başlamadım."

"Ama çok acıktım." Birdenbire, sızlanan, kirli ve yorgun küçük bir çocuk olmuştu. Gün boyu çok çalışmıştı ve bunun izleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Ama Kate de yorgundu.

"Tygue..." Bu sözcüğü neredeyse bir inilti halinde söylemişti.

"Lütfen gidip banyo yapar mısın, ben de bu arada yemeği hazırlayacağım. Ama ilk önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Neden?" Bir anda sanki küçük bir çocuktan canavara dönüşmüştü. Ama o yalnızca altı yaşındaydı. Zaman zaman Kate'in bunu kendisine hatırlatması gerekiyordu.

"İş için. Haydi şimdi uslu ol ve lütfen dediğimi yap, tatlım."

"Ah... pekâlâ... " Arkasında topuklarını kemiren Bert'le homurdanarak odadan çıktı. "Ama ben acıktım!"

"Biliyorum, ben de öyle!" Kahretsin... onu azarlamak istememişti. Saat altıya yirmi vardı. Orada kimseyi bulup bulamayacağını düşünerek Los Angeles'taki acentanın numarasını çevirdi. Eğer kimseyi bulamazsa sabahleyin New Ybrk'u arayacaktı. Ama telefon anında açıldı ve resepsiyon görevlisi onu, her zaman bağlantı kurduğu Stuart Wein-, berg'e bağladı. Onunla hiç karşılaşmamıştı. Ama yıllardır telefonda konuştuklarından iki eski dost gibiydiler.

"Stu? Kate Harper. Nasılsın?"

"İyiyim." Kate onu genç, kısa boylu, zayıf, sinirli, yakışıklı, koyu renk saçlı ve pahalı Los Angeles giysileri giyen biri olarak hayal ediyordu. O akşam sesinden son derece keyifli olduğu anlaşılıyordu. "Fi-zan'da işler nasıl gidiyor?"

"Los Angeles'tan o kadar da uzakta değiliz. Fizan'mış!" Her ikisi de güldüler. Bu, her konuştuklarında oynadıkları bir oyundu.

"Dinle," diyerek sözlerini sürdürdü Kate. "New York'tan Bill Parsons beni aramış. Mesaj biraz karışık. Onu aramamı ya da çok geç dönersem seni aramamı bildirmiş, ben de öyle yaptım. Ama bu saatte orada olacağını hiç sanmıyordum."

- 84 -

"Sizin için ne kadar ağır koşullarda çalıştığımızı görüyor musunuz hanımefendi? Gece yarılarına dek kafa yorup parmaklarımız kütleşene kadar..."

"Kes artık, beni hasta ediyorsun."

"Üzgünüm. Bana belki biraz acıyabileceğini düşünmüştüm."

"Anne! Acıktım!" Tygue'ın bağırان sesine gürültülü su sesleri eşlik ediyordu, üstüne üstlük bir de Bert havlamaya başlamıştı. Tanrım...

"Hey, siz, biraz sakinlesin!"

"Ne?" Weinberg'in sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu, Kate güldü.

"Korkarım içerde çılgınca Şeyler oluyor. Galiba oğlum köpeği yıkıyor."

"İyi fikir." Stuart gülerken Kate uzanarak bir sigara aldı. Nedenini bilemiyordu, ama adamın tavırları sinirlerini germiŐti.

"Stu?"

"Buyrun, hanımefendi?" Sesinde neşeli bir tonlama vardı. Sabah kahvaltısında bahçedeki sürprizi planlarken Tygue'ın sesi de böyle çıkmıştı.

"Parsons'in seni neden aramamı istediğini biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Evet?" Neden bunu yapıyordu? Bu Kate'i öldürüyordu.

"Oturuyor musun?"

"Kitabı yayımlamayacaklar mı?" Yüreğine sanki ağır bir kaya parçası düşmüştü. Gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını duyumsayabiliyor-du. Bir darbe daha... Bunu hissetmişti. Bir daha hiçbir kitabı yayımlan-pıayacaktı. Oysa bu seferki o kadar iyi olmuştu ki.

"Kate..." Kate gözlerini sıkıca kapayıp adamın söyleyeceklerini dinlemek için kendini zorlarken, sanki hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir sessizlik oldu. "Bugün gerçekten inanılmaz bir gün, hayatım. Parsons, New York'ta, ben de burada bir anlaşma yaptım. Yayımcın yayın haklarını, ben de film haklarını sattım." Kate'in ağzı açıldı, gözleri doldu; ama ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı. Sonra her Şey aynı anda oluverdi. Gözyaşları, sözcükler, Şaşkınlık, karmaşa... Başı da, yüreği de zonklamaya başlamıştı.

"Aman Tanrım!" Bütün bu karmaşanın ortasında bir de gülmeye başladı. "Aman Tanrım!"

— 85 —

"Kate, sana syleyeceklerimin hiçbirini sonradan anımsayamayacak-sın, bu nedenle konuŐmamızı yarın tamamlayalım.

Önümüzdeki hafta ve aylarda pek çok Şey hakkında konuşmamız gerekecek.. Kontratlar, planlar, reklamlar. Bir sürü Şey. Ayrıca bunu kutlamak için Los Angeles'a gelsen iyi olacak."

"Bunu telefonda halledemez miyiz?" Sevincinin arasına bir panik duygusu karışmıştı. Ne oluyordu?

"Bunu sonra tartışırız. Her neyse, yayın hakları dört yüz elli bin dolara satıldı. Ve..." Yine bitmek tükenmek bilmeyen bir sessizlik oldu. "...ben de film haklarını yirmi beşe sattım. Yayın haklarını yayımcınla yarı yarıya paylaşmak zorundasın, ama yine de elinde oldukça büyük bir rakam kalıyor."

"Ulu Tanrım, Stu... iki yüz yirmi beş bin mi?" Beyni uyuşmuş gibiydi. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

"Söylediğim gibi, telif hakları, yeni basımlar ve bunun sonraki kariyerin için ne anlama geldiği bir yana; eline  yüz elli bin dolar geçecek. Bu, başarı için çok büyük bir adım olabilir, bebek. Doğrusunu söylemem gerekirse, başarıya ulaştın bile. Parsons bugün ciltiyle görüşüp ikinci basım için yirmi beş bin kitap ısmarladı. Kalın cilt çok iyi olacak."

"Ciddisin, yle değil mi?"

"Anne, bana bir havlu lazım!"

"eneni kapa!"

"Aldırma, Kate."

"Evet, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bunun gerçekleşebileceğini asla düşünmemiştim."

"Bu yalnızca başlangıç."

Ah, Tanrım, ya birileri Tom'u hatırlarsa ne olacaktı? Ya birileri Kate'le altı buçuk yıl önce olanlar arasında bir bağlantı kurarsa? Ya...

"Kate?"

"zgnm, Stu. Yalnızca oturmuş, duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum."

"Bunu yapamazsın. Orada öylece oturup rahatla. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

— 86 —

"Tamam. Ha, Stu... ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben... bunlar beni yufnrak yemişe çevirdi... bu... sen..."

"Tebrikler, Kate."

Kate derin bir i çekip telefona doğru gülümsedi. "Sağol." Telefonu Kapadıktan sonra bir dakika kadar ayağa kalkamadı. Sonra yavaş yavaş düşüncelerini toparlamaya başladı.  yüz elli bin dolar mı?

Tanrım, bunun henüz bir başlangıç olduğunu söylemekle ne demek istemişti? Ya...

"Anne!" Ah, Tanrım.

"Geliyorum!"

Ve orada, banyoda hayatının gerçekleriyle yüz yüze geldi. Tygue Harper başında kovboy şapkası ve yanında köpeğiyle küvette oturmuş, yerlere sular sıçratıyordu.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun sen?" Sabunlu su birikintisi yüzünden, ayağının altındaki banyo havlusu vıcık vıcıktı. "Tanrı aşkına, Tygue!" Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı, küçük oğlansa ona kırgın gözlerle bakıyordu.

"Ama senin için bir bahçe hazırladım."

"Ben de bir film sattım! Ben... ah, Tygue..." Banyonun zemininde oluşmuş olan göle oturarak oğluna gülümsedi, gözlerinde yaşlar vardı. "Bir film sattım."

"Öyle mi?" Tygue kendisine gözlerinde yaşlarla gülümseyerek bakan ve başını, evet, der gibi sallayan annesine ciddi ciddi baktı.

"Neden?"

8

"Sence bu çok akıllıca da ne demek?" Haberi alalı tam üç gün olmuştu ve bu, o zamandan beri Felicia'yla yaptığı on yedinci telefon görüşmesiydi,

"Tanrı aşkına, Kate, sözkonusu olan bir servet. Adam sana kontratları postayla yollamayacaktır. Onları sana açıklamak isteyecektir." Felicia sakın bir ses tonuyla konuşmaya özen gösterse de, bunda pek başarılı değildi. Rahat olamayacak kadar heyecanlıydı.

— 87 —

"Ama neden? Yıllardır işler böyle çok güzel gidiyor. Ve... kahretsin, Licia. O lanet olası kitabı hiç yazmamalıydım." Sesi son derece karamsardı.

"Sen çıldırdın mı?"

"Ya biri gerçeği ortaya çıkarırsa? Ya beni altı yıl önce neredeyse delirten olaylar yeniden başıma gelirse? Sürekli gazeteciler tarafından avlanmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Evimin

dışında yaşıyor, benimle birlikte arabama sıkışıyor ve ulu Tanrım, neredeyse beni merdivenlerden aşağı yuvarlıyorlardı. Buralara neden geldiğimi sanıyorsun?

"Bütün bunları biliyorum, Kate. Ama bunlar uzun zaman önceydi. Artık o olanlar haber niteliğini yitirdi."

"Bunu nereden biliyorsun? Kim bilebilir? Belki o manyaklar olanları yeniden gündeme getirmek isterler. Ya Tom'un nerede olduğunu bulurlarsa? Bütün bunlar Tygue'ı nasıl etkiler? Bir de bunu düşün, Licia!" Bu düşünceyle yüzü bembeyaz olmuştu. Ama San Francisco'daki bürosunda oturan Felicia anlayışsız bir şekilde başını iki yana sallıyordu.

"Bütün bunları kitabı yazarken düşünmeliydin. Gerçek olan şu: Bu gerçekten çok iyi bir kitap ve bu bir roman, Kate. Hiç kimse gerçek olduğunu bilmeyecek. Tanrı aşkına, lütfen biraz rahatlar mısın? Bir hiç uğruna kendini çılgına çeviriyorsun."

"Weinberg'i görmeyeceğim."

"Kahretsin, korkunç birisin." Ama karşıda telefon kapanmıştı bile. Kate hızla Los Angeles'taki acentanın numarasını çevirdi. Henüz oradan ayrılmamış olmalıydı. Saat üç gibi geleceğini söylemişti. Daha öğlen bile olmamıştı. Ancak sekreteri, Kate'e Weinberg'in bir saat kadar önce çıkmış olduğunu söyledi.

"Kahretsin."

"Efendim?"

"Yok bir şey."

Yeniden Felicia'nın San Francisco'daki numarasını çevirdi.

Arkadaşının sesi oldukça kızgındı. "Kendine biraz çeki düzen versen iyi olacak, Kate. Kontrolünü yitirmek üzeresin. Kitabı okuduktan sonra, sana bunların olabileceğini söylemiştim."

"Bunları yalnızca öylesine söylediğini düşünmüştüm. Kim bir kitapla meşhur olur? Kim ciltli kitap ve film için anlaşma imzalar?

Tanrım,

- 88 -

sonsuz dek kitapları tozlu rafların arka sıralarında pinekleyen yazarlar tanıyorum."

"Ve sen, bu durumda olmadığın için ağlıyorsun, ha?" Felicia çileden çıkmış gibiydi. Kate yeniden içini çekti.

"Hayır, bu durumda olmadığım için ağlamıyorum. Yalnızca ne yapacağımı bilemiyorum, Licia. Altı yıldır neredeyse hiç kimseyle görüşmedim ve şimdi adamın biri yüz binlerce dolar hakkında konuşmak üzere, tâ Los Angeles'tan buraya geliyor. O kadar korkuyorum ki, açık bir şekilde düşünemiyorum bile."

"Haydi, ufaklık, bununla başa çıkabilirsin." Kate'in durumunu düşününce sesi yumuşamıştı. "Sen bir profesyonelsin. Sen harika bir yazar, güzel bir kızsın. Yirmi dokuz yaşındasın ve başarı basamaklarını hızla tırmanmaya başladın. Tantım, adamla çuval giyerek buluşsan bile iyi bir izlenim bırakırsın."

"Öyle olacak zaten."

"Bu senin kahrolası hatan. Yıllardır sana doğru dürüst bir şey yollamama izin vermedin."

"Hiçbir şey giymiyorum. Her neyse giysi hiç önemli değil. Ne söyleyeceğim?.. Ne yapacağım?.. Adam kitabın tanıtımı konusunda konuşmak istiyor. Tanrım, Licia, ben bununla başa çıkamam."

Gözleri yaşarmıştı. Sinirinden arka arkaya sigara yakıp duruyordu.

"Tanıtım hakkında tam olarak ne dedi?" Felicia'nın sesinden bu konuyla yakından ilgilendiği anlaşılıyordu.

"Somut bir şey söylemedi. Yalnızca böyle bir olasılıktan söz etti. Ama hiçbir açıklama yapmadı."

"Son derece haklısın..." Derin, boğuk bir kahkaha Kate'in kulaklarını cınlattı. "Hiç iki ya da üç başın olduğunu ya da kiliseye başında bigudi ve pembe süet ayakkabılarla gitmeyi düşündüğün oldu mu?"

"Bu, bigudi ve pembe ayakkabı ayarlamam için iki buçuk saatim var anlamına mı geliyor? Dur, aklıma bir şey geldi." Şimdi Kate de gülmeye başlamıştı. "Yerime Tillie'yi geçireceğim." Felicia güldü.

"Hayır. Bu işi sen halledeceksin. Adamla buluşacaksın. Her şeyden önce adam senin menajerin. O seni aslanların önüne atmayacak ve sana kötü bir şey yapmayacaktır."

"Ona ne söyleyeceğim?" Bir erkekle yalnız kalmayalı altı buçuk yıl olmuştu.

"Adam sana tecavüz etmeyecektir. Şansın varsa o başka..."

"Çok kötüsün. Kahretsin, bu işle nasıl başa çıkacağım?"

"Ağzın iyi laf yapıyor, zekân müthiş işliyor ve daktilo yazmayı biliyorsun." Kate yanıt olarak yeniden içini çekti. Felicia sırtarak başını iki yana salladı. Deprem henüz yeni başlıyordu. Ve bunu izleyen sarsıntılar belki aylar, hatta yıllarca devam edecekti.

"Her neyse, telefonu kapayıp giyecek bir şeyler arasam iyi olacak."

"Evet. Ha, Kate..."

"Efendim?"

"Fermuarını kapamayı unutma."

"Kapa çeneni." Kate telefonu kaparken gülümsüyordu, ancak avuçlarının içi nemliydi. Ya adam ona aşılırsa ne olacaktı? Ya it herifin biriye? Ya... Kate dışarda güneşin altında yarım saat kadar sakinleşmeye çalışarak oturdu. Kitabı, Tom'u, Felicia'yı ve Tygue'ı düşündü. Neden bu kitabı yazmıştı? Çünkü kendini buna zorunlu hissetmişti. Bu öykü içini kemirip duruyordu ve bunu dışarı vurması gerekiyordu. Öyle de yapmıştı. Güzel bir kitap olmuştu, bunun farkındaydı. Ama bu kadarını beklemiyordu. Kitabınsa atmasını istemiş, ama yaşamını bu kadar etkilemesini beklememişti. Şimdi ne olacaktı? Kapısını dışarıya bir açarsa gizli yaşamı sona erecek, Tygue'ı korumak için harcadığı bütün çabalar boşa gidecekti. Ama artık çok geç olduğunun bilincindeydi. Stu Wein-berg kapıyı çaldığında giyinmesini henüz tamamlamıştı. Derin bir soluk aldı, sigarasını söndürdü ve gözleriyle oturma odasını şöyle bir kolağan edip kapıya gitti. Üzerinde siyah bir pantolonla süveter ve yıllardır biçimini korumayı başarmış, düz topuklu, pahalı, süet, İtalyan ayakkabıları vardı. Kapıyı açarken son derece ince ve uzun boylu, oldukça da ciddi görünüyordu.

"Kate Harper?" Biraz kararsız görünüyordu ve Kate'in hayalinde canlandığından çok farklıydı. Hemen hemen onun boyundaydı ve parlak kırmızı saçları vardı. Üzerinde kot pantolon ve bej rengi kaşmir bir süveter vardı. Ancak ayakkabıları Gucci, çantası Vuitton, saati Carti-er ve kolunun üzerine atmış olduğu ceket Bili

Blas'tı. Los Angeles'ın bütün statü sembollerini taşıyordu. Ama on binlerce çille kaplı yüzünde

— 90 —

çocuksu bir ifade vardı. Kate bu yüze gülümseyerek baktı. Altı yıldır kariyerini geliştirme işini bu adama emanet etmiş olma fikrine için için gülmeden edemiyordu. Belki onu görmüş olsaydı bunu yapmazdı. Yirmi iki yaşlarında görünüyordu. Ancak tıpkı Felicia gibi kırk bir yaşındaydı.

"Stu?" Eşikte durup gülümsedi.

"Biliyorum, biliyorum. Ehliyetimi görmek ve kontratını hemen feshetmek istiyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. İçeri gir." Evinin basit mi, yoksa rahat mı görüldüğünü düşünerek adamı içeri buyur etti. Stu'nun ilk önce onu tepeden tırnağa süzmesini, sonra çabucak gözlerini odada gezdirmesini izledi, ilgisi uyanmışa benziyordu. "Kahve?"

Stu başını olumlu bir edayla sallayarak ceketini ve çantasını sandalyelerden birinin üzerine bıraktı. Daha sonra camdan dışarı bakmaya başladı. "Buranın çok güzel bir manzarası var." Kate bir an için sesini çıkarmadan öylece durdu. Kendini bu kadar huzurlu hissetmesi şaşırtıcıydı. Stu düşmanı değildi. O para kazanmasına yardım etmek isteyen zararsız bir adamdı. Ayrıca hoş birine benziyordu.

"Evet, güzeldir. Beni görmek için bu kadar uzun bir yolu gelmene çok sevindim."

"Ben de öyle."

Kate ona kahve fincanını uzattıktan sonra oturdular.

"Sana çılgınca bir soru sorabilir miyim, Kate?" Öyle tatlı gülümsüyordu ki, Kate içinin ona iyice ısındığını hissetti. Bir menajerden çok, Tygue'ın arkadaşlarından birine benziyordu.

"Elbette, neymiş bu çılgınca soru?"

"Tanrı aşkına, burada ne arıyorsun sen?"

"Camdan dışarı baktığında bunun yanıtını kendin verdin. Burası çok güzel ve huzurlu bir yer. Çocuk büyütmek için de çok uygun."

"Çok saçma."

Kate gülerek kahvesinden küçük bir yudum aldı. "Hiç de değil."

"Şimdi bana başka bir yanıt ver. Ben gelmeseydim, sen Los Angeles'a gelecek miydin?" Kate hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ben de böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Neden?"

— 91 —

"Burada çok işim var." Adam fazla soru sormaya başlamıştı. Kate'in içini yeniden bir korku dalgası sardı.

"Neler yapıyorsun?" Gözleri hızlı, sorgulayıcı ve merak dolu olmakla birlikte, düşmanca değildi.

"Yazı yazıyorum. Annelik yapıyorum. Ders veriyorum. Meşgulüm. İşte, hepsi bu."

Ve korkuyor. Tanrım, gerçekten korkuyor. Ama neden? Stu bunun nedenini anlayamıyordu. Belki nedeni erkeklerdi. Ya da insanlar? Yaşam? Herhangi bir şey. Tam olarak adlandıramıyordu. Ancak gözlerinden bir şeyden korktuğu açıkça anlaşıyordu.

"Pek dediğin gibi bir insana benzemiyorsun. Hiç modellik yaptın mı?" Bingo...

"Hayır." Kate sinirli bir ifadeyle başını iki yana salladı, sonra gülümseyerek bir sigara yaktı. Kahretsin, onda bir tuhaflık vardı. Stu, onun yalan söylediğini anlamıştı. Oturuş şekli, hareketleri, yürüyüşü sözlerini yalanlar gibiydi. Bu doğuştan mıydı, yoksa çalışarak mı elde edilmişti? Ya da nedeni modellik miydi? Belki de hosteslik yapmıştı. Yaşamı boyunca bu adsız yerde yaşamadığı kesindi. Ayakkabılarını da farket-mişti. Bunlar seksen dolarlık ayakkabılardı. Kate kim olursa olsun, Stu onu kabuğundan çıkarmayı başardığı takdirde, yayımcıları çılgına çevireceği kesindi. Buraya onu görmeye gelmesinin nedeni, pazarlanabilir bir mal olup olmadığını anlamaktı. Artık bunun cevabını biliyordu! Öyleydi, hem de çok. Tabii işbirliği yaparsa. Son derece nazık bir tavırla Kate'e gülümseyip kahvesini yudumlarken, Kate'in televizyon ekranında harika görüneceğini düşündü.

"Kaç çocuğun var?"

"Dokuz." Yeniden sinirli bir ifadeyle güldü. "Hayır, hayır yalnızca bir çocuğum var, ama sanki dokuz çocuğum varmış gibi hissediyorum."

"Adı ne?"

"Tygue."

"Annesinin büyük başarıların eşiğinde olmasına ne diyor?"

"Bunu henüz tam olarak kavrayabildiğini sanmıyorum." İcini çekerek bir an için omuzlarını gevşetti. "Aslında ben de aynı durumdayım."

"Bir süre için bu konuda kaygı duymana gerek yok, Kate. Aslına bakarsan hiç kaygılanman gerekmiyor. Tek yapman gereken şey kon-

— 92 —

tratları incelemek ve gelecek ayı eğlenceli şeyler yaparak geçirmek. Örneğin; yeni perdeler, çocuk için yeni bir top, köpeğe de bir kemik alabilirsin." Masum bir yüz ifadesiyle gözlerini odanın içinde gezdirdi. Kate güldü. Stu mesajı almıştı: Kate sade yaşamı seviyordu. Ancak Kate onun bunu kabul etmeye yanaşmadığının da farkındaydı.

"Kitap yayımlanınca ne olacak?"

"Birkaç hafta hiçbir şey olmayacak." Kaçamak yanıtlar vermeye başlamıştı.

"Ya ondan sonra?"

"Ondan sonra kitap için birkaç yerde görünüp, birkaç röportaja katılacaksın. Üstesinden gelemeyeceğin bir şey olmayacak."

"Peki ya kabul etmezsem?"

"Kitabın zarar görür. Bu kadar basit. Bu istatistiksel olarak kanıtlanmıştır." Stu bunları söylerken son derece ciddi görünüyordu.

"Kontratta buna zorunlu olduğum yazıyor mu?"

Stu maalesef der gibi başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç kimse seni bunları yapman için zorlayamaz. Ama kabul etmezsen çok büyük bir hata etmiş olursun, Kate. Eğer dişlek olsaydın ya da burnun kocaman, gözlerin şaşlı olsaydı, televizyonda görünmemeni ve resim çektirmemeni tavsiye ederdim; ama bu koşullar altında..."

Beğeni dolu bir gülüşle Kate'e baktı. "Harika bir iş çıkarırsın."

Kate'in odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmasını izlerken, o ne söylerse söylesin, mankenlik yaptığından kesinlikle emin oldu.

Ama merakını en çok uyandıran şey, Kate'i çevreleyen savunma

duvarıydı. Telefonda hiç böyle bir şeyin varlığını farketmemişti. Şimdi, neden hiç onunla buluşmak için merak duymadığına şaşıyordu. Ne var ki, son kitaba kadar onun özel biri olduğunu hiç düşünmediğini de itiraf etmeliydi. Son Sezon... Onun bu tür bir kitap yazacak yetenekte olduğuna inanmamıştı. "Tanıtım işini daha sonra da konuşabiliriz. Neden ilk önce kontratta istedikleri bazı noktaları gözden geçirmiyoruz?"

"Peki. Daha kahve ister misin?"

"Sağol." Kontratı gözden geçirdikleri iki saat içinde Stu tam beş fincan kahve içti. Şimdi Kate onu bir menajer olarak neden beğendiğini ' Çok daha iyi anlıyordu. O yıllardır telefonda konuştuğu adamdı. Stu,

— 93 —

Kate'e her olası sonucu, maddeyi, tehlikeyi, kârı, her satırı, her sözcüğü, her nüansı açıkladı, işini gerçekten çok iyi yapıyordu. "Tanrım, sen avukat olmalıydın."

"Öyleydim zaten. Bir yıl için." Şaka mı ediyordu? Bu çilli Howdy Doody avukat mıydı? Ne zaman? Kate bu düşünceyle güldü.

"Avukatlıktan nefret ettim. Bu iş bana çok daha uygun."

"Bence de öyle." Kate yeniden üç yüz elli bin doları düşündü.

"Sen tam bu işe göresin, Kate. Ama sakın bu yüzden burnun büyümesin."

"Bu konuda hiç şansın yok, Stu, hiç şansın yok." Sözlerini kaya gibi bir kararlılık ve acı bir gülümsemeyle söylemişti. "Bu kesinlikle yeni perdeler ve köpeğin kemiği için."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama diyelim ki üç ay sonra büroma yeni bir Rolls Royce'la gelersen kazancım ne olacak?"

"Kıçıma bir tekme atmaya ne dersin?"

"Bakarız." Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı.

O sırada Kate okul aracının evin önüne yanaştığını duydu. Saat beşi çeyrek geçiyordu. Oldukça sıkı çalışmışlardı. "Akşam yemeğine kalmak ister misin?" Akşam yemeği... et, peynirli makarna, havuç ve pelte. Kate bu menüyü düşünerek güldü, ancak Stu bileğindeki, Dali'-nin resimlerinden birine benzeyen düz yüzeyli, romen rakamlı saatine bakarak başını iki yâna salladı.

"Çok isterdim, Kate, ama akşam yemeği için saat sekizde Los Angeles'ta olmalıyım."

"Beverly Hills'tir, umarım."

"Orada başka bir yer var mı?" Birlikte güldüler. Kate, Tygue'ı karşılamak için kapıya doğru yürüdü. Stu Weinberg oğlanın içeri girip annesini kucaklamasını, sonra kendisini farkedince aniden durup bakmasını izledi.

"Selam, Tygue. Benim adım Stu." Elini uzatmasına karşın küçük oğlan kımıldamadı.

"Kim bu?" Tygue neredeyse kavgacı bir ifadeye bürünmüştü.

"Bu Los Angeles'taki menajerim, tatlım. Daha iyi bir merhaba diyemez misin?" Tygue da en az annesi kadar korkmuş görünüyordu. Stu

— 94 —

birden küçük oğlana büyük bir yakınlık duydu. O da tıpkı Kate gibi, yabancılara alışkın değildi.

Tygue, istemeye istemeye Stu'nun yanına gidip elini uzattı.

"Selam." Annesi ona yiyecekmiş gibi bakarken, Stu yavaşça kontratları çantasına yerleştirdi.

"Pekâlâ, şimdi rahatlamaktan başka yapman gereken hiçbir şey yok." Kate her şeyi imzalamıştı.

"Diğer konu ne olacak?"

"Ne?" Aslında anlamıştı. Ama onun söylemesini istiyordu. Bunu kendi sözleriyle dile getirmeliydi.

"Tanıtım işi."

"Bu konuda endişelenme."

"Stu... bunu yapamam."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmak istemez misin?" Gözleri ona merakla bakıyordu.

"Yapamam."

"Pekâlâ." Sesi son derece sakindi. Fazla sakın. Bütün konuşma boyunca, Tygue onları sessizce seyretmişti.

"Ciddi misin?"

"Elbette. Sana söyledim. Kimse seni bunun için zorlayamaz. Ama yapmazsan aptalsın. Ne var ki bu senin kitabın, senin kararın, senin

telif hakları çekin, senin kariyerin. Bu senin meselen, bebek. Ben yalnızca senin için çalışıyorum." Stu, Kate'in kendisini aptal ve korkakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Eğer bunu bilseydi, çok sevinirdi.

"Üzgünüm."

"Öyleyse bunları bir düşün. Kararını verene dek, yayımcılık şirketlerinin tanıtım müdürlerini senden uzak tutarım. Tamam mı?"

"Tamam." Stu onda, bir şeyi kazanmış olduğu duygusunu uyandırmaya çalışıyordu, ama Kate bunun ne olduğundan pek emin değildi. Kapıda tokalaştılar. Kate, onun, kaldırımın kenarına park ettiği erik rengindeki Jaguar'ına doğru gidişini izledi. Eşikte durup adama el salladı. Stu arabadan onlara gülümserken, Tygue annesine baktı. Birden üçü de bir şeylerin değişmek üzere olduğunu farketmişlerdi.

- 95 -

"Bu işten sağ çıkabildin mi?" Tygue yattıktan az sonra Felicia aramıştı.

"Evet, çıktım. Aslına bakarsan çok hoş biri. Dış cilasının altında kendini beğenmiş pişkin biri olduğundan kuşkulananlıkla birlikte, ondan hoşlandım."

"Haklısın gerçekten pişkin olmalı. Bu serveti kazanmanı nasıl sağladı sanıyorsun?"

Kate bu sözleri duyunca güldü. "İyi bir noktaya değindin. Eğer işe bu açıdan bakmış olsaydım, gerçekten sinirlerim bozulurdu. Ama şaşırtıcı olan ne biliyor musun, Licia?"

"Evet, sen."

"Hayır. Ciddi ol. Bütün bu yıllardan sonra onunla konuşmaktan korkmadım. Sıradan insanlar gibi burada oturup kahvelerimizi yudumladık ve kontratları gözden geçirdik. Gerçekten çok medeniydi."

"Âşık mı oldun?" Felicia'nın sesi son derece neşeliydi.

"Tanrım, hayır. Tıpkı harikalar diyarındaki Alice'in erkek kardeşine benziyor. Havuç kırmızısı saçları var. Ama çok iyi bir menajer. Ve ben bir erkekle konuştuğum için kalp krizi geçirmedi." Felicia onun adına sevinmişti.

"Pekâlâ, şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bundan sonra ne olacak?"

"Hiçbir şey. Parayı bankaya yatıracak, Tygue'ı koleje yollayacağım. Stu, Bert'e yeni bir kemik almamızı önerdi..." Sırıttı, "...ve ben de belki, sabah sözünü ettiğimiz pembe süet ayakkabıları alırım."

"Bir şeyi unutuyorsun, hayatım." Felicia'nın sesi yine alaycı ve kararlıydı. Kate bu ses tonunu çok iyi tanıyordu. "Kitabın tanıtımı ne olacak?"

"Stu buna zorunlu olmadığımı söyledi."

"Sana inanmıyorum."

"Kelimesi kelimesine böyle söyledi."

"Bunu yapmanı istemedi mi?" Felicia şaşırmışa benziyordu.

"Evet."

— 96 —

"Eee?"

"Yapmayacağımı söyledim."

"Biliyor musun, Kate Harper, sen nankör cadının birisin ve menajerin ben olsaydım kışına bir tekme atıp seni odanın bir ucundan diğerine fırlatırdım.

"Menajerimin sen değil de, o olmasının nedeni de bu zaten."

"Bildğini okumana bu kadar kolay mı göz yumuyor?"

"Evet." Sırıtan Kate'in sesi, tıpkı oğlununki gibi çıkmıştı.

"Öyleyse delinin biri." Ya öyle ya da çok, çok zeki. Felicia birden meraklanmıştı.

"Belki de öyledir. Her neyse, kontratları imzaladım ve bu işi bitirdim. Bitti. Bir sonraki kitaba kadar tabii."

"Aman ne sıkıcı." Felicia kendi kendine gülümsüyordu.

"'Aman ne sıkıcı' demekle ne söylemek istiyorsun?"

"Ne diyorsam onu. Geç kalkıyorsun, çok sigara ve kahve içiyorsun, eğlenceli bir şeyler yapmak için dışarı bile çıkmıyorsun. Hatta paranı bile harcamayacaksın."

"Nedenmiş o?"

"Nerede harcamayı düşünüyorsun? Bakkalda mı? Ne kadar sıkıcı. En azından kendine bir iyilik yapıp medeni bir yere gidebilirsin.

Los Angeles'a, Santa Barbara'ya... Kahretsin, alışveriş yapmak için Car-mel'e bile gidebilirsin."

"Yeni giysilere ihtiyacım yok."

"Herhalde. Nasılsa hiçbir yere gitmiyorsun." Bu neden yanılttı?

Neden 'sıkıcı' olmamak için bir yerlere gitmesi, yeni giysiler giymesi gerekiyordu? Neden kitap yazmak yeterli değildi? Ayrıca belki de Tom'u bir daha ziyarete gittiğinde Carmel'e uğrayıp alışveriş yapardı. Bu da ayrı bir konuydu, yarın oraya gitmesi gerekiyordu.

"Dinle, Licia. Seninle bu konuda tartışmaya girecek değilim. Her neyse, artık telefonu kapamalıyım."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, Tillie'yi aramam gerekiyor."

"Peki, hayatım." Telefonu kaparken Felicia'nın sesi soğuk ve mesafeliydi. Kate arkadaşlıklarının yara alıp almadığını düşündü. Ama belki de...

— 97 —

Tutku Yılları / F: 7

Kate, Tillie'yle ertesi gün için anlaştıktan sonra sıcak bir banyo yapıp yattı. Oldukça yoğun ve stresli bir gün geçirmişti. Yine de duymak istediği hisleri duyamıyordu. Kendiyle gurur duymak isterken, sanki bir şey yitirmiş gibi sıkıntı duyuyordu. Sonunda uykuya daldı. Sabahın altısında çalar saatinin alarmı çalana dek, deliksiz bir uyku çekti.

"Bugün yine derse mi gidiyorsun, anne?" Tygue kahvaltı tabağının üzerinden annesine baktı. Onun bu soruyu sızlanarak sorması Kate'in canını sıkmıştı.

"Evet, canım. Tillie burada senin yanında olacak."

"Tillie'yi istemiyorum."

"Bahçede çalışabilirsiniz. İyi zaman geçireceğinden eminim. Mısır gevreğini ye."

"Yeterince gevrek değil."

"Haydi, Tygue."

"Böööğğg. Tostumun üstünde bir böcek var!" Eliyle tost uzağa fırlattı. Bert onu yakalayarak hoşnut bir ifadeyle midesine indirdi.

"Kahretsin, Tygue!" Çocuğun gözlerine yaşlar dolunca Kate kendini çok kötü hissetti. Bu, güne başlamak için hiç de güzel bir sabah değildi. Yeniden yerine oturarak kollarını açtı. Tygue yavaş da olsa annesinin yanına gitti. "Neyin var, canım? Seni üzen bir şey mi var?"

"Ondan nefret ediyorum."

"Kimden?"

"Ondan."

Şimdi ne olacaktı? "Tanrı aşkına, kimden?" Oyun oynayamayacak kadar yorgundu.

"O adam... koltukta oturan."

"Dün gelen adamı mı söylüyorsun?"

Tygue başını salladı.

"Ama o benim menajerim, tatlım. Kitaplarımı satıyor."

"Ondan hoşlanmadım."

"Bu çok aptalca." Tygue omuzlarını silkti. O sırada okul otobüsünün kornası duyuldu. "Onun için kaygılanma, tamam mı?" Tygue yeniden omuzlarını silkti. Kate oğluna uzanıp onu sıkıca göğsüne bastırdı. "Ben seni, yalnızca seni seviyorum. Bunu anladınız mı, bayım?" Çocu-

- 98 -

ğun yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Artık rahatla ve güzel bir gün geçir."

"Peki." Ceketini aldı, Bert'i okşadı ve kapıya doğru yürüdü. "Hoşçakal, anne."

"Hoşçakal, canım." Tygue gittikten sonra Kate, ona kızgın olduğunu farkettil. Sorunu neydi? Stu Weinberg'i kıskanmış mıydı? Aslında bu pek de şaşırtıcı değildi. Bu evde daha önce hiçbir erkek görmemişti. Ama artık arada sırada, burada yabancılarla karşılaşmaya alışmalıydı. Ancak olanları düşünmek bile canının sıkılmasına yetiyordu. Tygue onu bir yana, diğerleri de başka bir yana çekiştiriyordu. Herkes ondan bir şey istiyordu. Peki kendisi ne istiyordu? Bundan emin değildi. Ve bunu kendine soracak kadar bile zamanı yoktu. Tom'u görmek istiyorsa yola koyulmalıydı... Eğer istiyorsa... istiyorsa... ne şaşırtıcı bir düşünce. Bu düşünceyle

bir anda mutfağın ortasında öylece hareketsiz kalakaldı. Tom'u görmek istiyor muydu?.. Yıllardır bunu hiç bu açıdan düşünmemişti. Yalnızca Tom'u görmeye gidiyordu. Ama onu görmek istiyor muydu?.. Herhalde. Elbette. Çantasını aldı, Bert'i okşadı ve telefona cevap vermeden evden çıktı.

10

Kate ayağa kalkıp gerindi. Onunla birlikte henüz yalnızca iki saat geçirdiği halde yorulmuştu. Tom oldukça sıkıcı bir ruh hali içindeydi. Bay Erhard bile bezgin görünüyordu.

"Haydi, hayatım. Neden göle kadar bir yürüyüş yapmıyoruz?"

Saçlarına düşmüş olan aklara karşın, Tom'un yüzünde hâlâ mutlu bir çocuğun temiz ifadesi vardı. En azından çoğu zaman mutluydu. Ama zaman zaman, acı çeken bir çocuk gibi huysuz ve sinirli oluyordu.

"Göle gitmek istemiyorum. Willie'yi istiyorum."

"Öyleyse gidip Willie'yi alalım."

"Willie'yi istemiyorum."

Kate çenesini sıkıp gözlerini yumarak bir süre öylece durdu.

"Hamağına uzanmak ister misin?" Tom başını olumsuz bir ifadeyle iki yana

- 99 -

sallarken, her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Bu haliyle Tygue'ın sabahki haline benziyordu. Ama Tygue, menajeri kıskandığı için öyle davranmıştı. Tom'un sorunu neydi? Kahretsin, bazen o kadar sevimli oluyordu ki. Neden sanki bugün böyle davranıyordu? Kate'in aklını meşgul eden yeterince şey vardı zaten.

"Üzgünüm, Katie." Başını kaldırıp Kate'e baktı ve kollarını iki yana açtı. Sanki birdenbire olanların farkına varmıştı. Kate suçluluk duygusuyla öne doğru eğilerek onu kollarının arasına aldı.

"Tamam, tatlım. Sanırım ihtiyacın olan tek şey birkaç yeni oyuncak." Ona bir şey getirmeyeli aylar oluyordu. En son getirdiği şeyler de, Tygue'ın büyüdüğü için artık oynamadığı oyuncaklarıydı. Tom'un kendi oğlunun bir kenara attığı oyuncaklar... Ama Kate bunu, bu şekilde görmüyordu. Yalnızca, iki

yerine bir oyuncak almak daha ucuzdu, o kadar. Tom'u kollarının arasında sıkıca tutarak ona yaslandı. Bir süre sonra Tom'un kollarından sıyrılmaya çalıştığını farketti. Kısa bir an, onu küçük bir çocuk değil de, bir erkek gibi öpmek için dayanılmaz bir arzu duydu.

"Bir tek sana ihtiyacım var, Katie. Bana oyuncaklar getirmen gerekmiyor."

Onun bu sözlerini duyunca çok tuhaf bir hisse kapıldı. Aniden geri çekilerek Tom'un gözlerinin içine baktı. Ama farklı bir şey göremedi. Karşısında erkek Tom değil, çocuk Tom vardı.

"Ben de seni seviyorum." Kate, Tom'un yanına çimenlere oturarak elini tuttu. Günün ilk yarısında hissettiği gerginlik, yok olmaya başlamıştı. Bir an için Tom'a neler olduğunu anlatmak istedi.

Kitabı, filmi, bunların ne anlama geldiğini...

"Bingo oynamak ister misin?" Güneş gibi aydınlık bir yüzle Kate'e bakıyordu. Kate başını yana doğru eğerek hafifçe gülümsemeye çalıştı. Üzerinde eflatun rengi, eski, yün bir etek ve buna uygun, yumuşak kaşmir bir süveter vardı. Tom bunları ona evlendikten kısa bir süre sonra almıştı. Bir zamanlar bu giysileri çok severdi. Artık onları hatırlamıyor ve farketmiyordu bile. Bingo oynamak istiyordu. "İster misin?"

"Biliyor musun, hayatım, biraz yorgunum. Aslına bakarsan..."

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı. O gün için yeterince çok oyun oynamış^

— 100 —

Tygue'la, Tom'la, kendisiyle... "Aslına bakarsan, galiba eve dönme zamanım geldi."

"Hayır, gelmedi!" Tom kırılmış görünüyordu. Ah, Tanrım! Olamaz! Tom'un üzerine bu şekilde gelmesini istemiyordu. "Gitme zamanı gelmedi!"

"Evet, geldi, hayatım. Ama birkaç gün sonra yine gelirim."

"Hayır, gelmezsin."

"Hayır, geleceğim." Eflatun rengi eteğini düzeltirken, Bay Erhard'ın geldiğini gördü. Kolunun altında Willie ve birkaç kitap vardı. "Aaa bak, Bay Erhard sana ne getiriyor." Ama Tom tıpkı üzgün ve öfkeli

küçük bir çocuk gibiydi. "Uslu bir çocuk ol, canım. Yakında yine geleceğim." Tom bir an için Kate'i sıkı sıkı tuttu. Uzun süredir ilk defa, bu hareket Kate'i yine çok etkiledi. Şu anda ona çok ihtiyacı vardı, ama o buna karşılık verecek durumda değildi. "Seni seviyorum." Bu sözleri son derece yumuşak bir ifadeyle söylemişti. Sonra el sallayarak yavaş yavaş gerilemeye başladı. Gözlerindeki gülümseme biraz fazla parlaktı, ama Tom bunu görmedi. O anda Willie'yi kucaklamış kitaplarına uzanıyordu.

Kate arabasına dönerken başını önüne eğmiş, kollarını sıkıca gövdesine sarmıştı; sanki birdenbire hissettiği, o korkunç kucaklanma arzusunu bu şekilde telafi etmek ister gibiydi.

Arabasına bindi. Derin bir iç geçirerek başını kaldırdı ve ağaçlara baktı. Bu delilik... Birçok şeye sahipti. Tygue vardı, farklı biçimde de olsa Tom vardı ve daha kısa bir süre önce bir kitap ve bir film satmıştı. Tam üç yüz elli bin dolar kazandığı halde, kendini balonu patlamış bir çocuk gibi hissediyordu.

"Bu delilik!" Bu sözleri yüksek sesle söyledikten sonra gülerek bir sigara yaktı ve arabayı çalıştırdı. O anda aklına daha iyi bir fikir geldi. Bir an için yüzünde hınzır bir gülümsemeyle arkasına yaslanıp oturdu; neredede, niçin olduğunu tamamen unutmuştu. Daha doğrusu bulunduğu yeri her zamankinden farklı bir şekilde algılıyordu. Carmel'deydi... Altı buçuk yıldır buraya Tom'u görmeye gelmiş, ama hiç kent merkezine kadar olan on iki kilometrelik yolu gitmemişti. Hiç mağazaları dolaşmamış, orada hiç öğle yemeği yememiş, hiç anayol boyunca yürümemiş, hiç dinlenmek için bir saatliğine sahil kenarında oturmamıştı. Altı buçuk yıl boyunca hep aynı güzergâhta gidip gelmişti. Ama birdenbire

— 101 —

içinde kente inmek için dayanılmaz bir istek duydu. Tek istediği orayı görmektir. Birazcık dolaşmak... Mağazaları, insanları görmek... Saatine baktı. Henüz erkendi. Bugünkü ziyaretini neredeyse iki saat önce bitirmişti. İki saat. Sırtarak elfrenini indirdi ve yola çıkınca sola döndü. Sola... Bu yol kente gidiyordu. İki yanı palmiye

ağaçlarıyla çevrili, çok hoş bir yoldu. Yol kenarında yer yer pastel renkli kırevleri dizilmişti. Carmei'e iyice yaklaşmıştı. Henüz tanıdık bir şeye rastlamamıştı, ama yüreği korkunç bir şekilde atıyordu. Tanrım, ne yapıyordu? Neden şimdi? Son iki gün içinde geçen yedi yılda girmediği kadar çok riske girmişti. İlk önce Stu Weinberg'in Los Angeles'tan gelip kendisini ziyaret etmesine izin vermişti, şimdi de Carmei'e gidiyordu. Bunlar son derece küçük olaylar olmakla birlikte, çevresine inşa etmiş olduğu kalın duvarda birkaç çatlak oluşmasına neden olmuştu. Peki şimdi ne olacaktı? Bunları ne izleyecekti? Şiddetli bir akıntı mı, yoksa bir sel mi? Ya da uzun bir zaman diliminde küçük dünyasına dış dünyadan gelen birkaç küçük damla mı? Ya ipin ucunu kaçırırsa ne olacaktı? Peki ya... devam edemezse? Arabayı yoldan çıkararak durdurdu. Nefes nefese kalmıştı ve yol çekici olmaktan çok, korkutucu görünmeye başlamıştı.

"Bunu yapamam." Bu sözleri titrek bir sesle söylemiş ve gözleri dolmuş, boğazı düğümlenmişti. "Yapamam..." Ama bunu çok istiyordu. Yıllardır ilk kez, oranın nasıl bir yer olduğunu, insanların neler giydiklerini, saçlarını nasıl taradıklarını görmek istiyordu. Bu tür saçmalıkları önemsemek aptallıktı. Ama evinin bulunduğu köyde insanlar giyime boşveri-yorlardı ve Kate eskiden tanıdığı türden insanların neler giydiklerini görmek istiyordu. Peki ya bütün o verdiği kararlar, seçtiği şeyler ne olacaktı? Bunlara ters düşen şeyler yapıyordu. Tom'dan, kendisinden ve yaşamlarından fazlasıyla söz eden bir kitap yazmıştı. Ve bu kahrolası şey, ülkenin her yerine yayılacaktı. Yüzlerce, binlerce kitap ve bir film... ve...

"Kahretsin!.." Arabayı yeniden yola çıkarırken gözlerini iri iri açarak çevresine bakındı. Bir kitap ve bir film satmıştı, bu nedenle Carmel'de biraz zaman geçirmeye hakkı vardı. Gaza basarken yüzünde son derece kararlı bir ifade vardı. Birdenbire çevresindeki şeyleri tanımaya başladı. Buraya en son gelişinin üzerinden yıllar geçmesine karşın, pek bir

şey değişmemişti. Pastel renkli kırevleri, yoldaki dönemeçler, eski tarz Küçük oteller hep aynı görünüyordu. Ve iki sokak ötede sahile inen ağaçlı ana cadde... Cadde boyunca sayısız küçük mağaza vardı. Mağazaların birkaçı turistik eşya satan küçük dükkânlardı, ama geri kalanını şık mağazalar oluşturuyordu. Altı yıl uzak kaldığı bir dünyaydı bu. Gucci, Hermes, Jourdan, Dior, Norrel, Galanos, Givenchy... adlar, etiketler, şallar, parfümler, ayakkabılar... Kate park yeri ararken bütün bunları tek tek özümsemeye çalıştı. Burada olmak çok güzeldi. Geldiği için memnundu. Arabadan inerken gülümsüyordu.

Gözüne ilk çarpan şey, bir mağaza vitrininde sergilenen krem rengi enfes bir ipek takım oldu. Takım, şeftali rengi bir bluz ve arkası açık, ince altın zincirli, krem rengi ayakkabılarla tamamlanmıştı. Kate kendini tıpkı küçük bir kız gibi hissediyordu. Gelinlik giymiş bebeği, oyuncak ayıyı ve uzun çoraplı bebeği, kısacası her şeyi istiyordu. Mağazaya girerken neredeyse kıkırdıyordu. Eski kaşmir süveteriyle eteğini giydiği için memnundu. Bunlar oldukça uygundu. Ayrıca ensesinde topuz olarak toplamış olduğu uzun saçları, ona tam bir hanımefendi havası veriyordu. Bugün saçlarını Tom için bile açık bırakmamıştı.

"Buyrun, hanımefendi." Fransız olduğu anlaşılan mağaza müdiresi, Kate'i ölçen bakışlarla süzdü. Ufak tefek, şık bir kadındı. Sarı saçları gri-leşmeye başlamıştı. Üzerinde ipekli gri bir elbise ve üç sıra inci kolye vardı. Kate, Carmel'in bu yönünü çok iyi anımsıyordu. İnsanlar çok iyi giyinirlerdi; tezgâhtarlar, dekoratörler, ziyaretçiler, yerli halk. Yalnızca civarda yaşayan birkaç 'sanatçı' daha özensiz giyinirdi. Bunun dışında herkes sanki Maxims'e öğle yemeğine gider gibi görünürdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Biraz bakacaktım."

"Elbette." Kadın nazik bir tavırla gülümsedikten sonra masasının üzerinde duran L'Officiel"\n son sayısını okumaya devam etti. Kate bir tarihte o dergi için modellik yapmış olduğunu anımsadı. Bu sanki binlerce yıl geride kalmıştı. O sırada gözü yeniden vitrindeki takıma ilişti. Gri ipek elbiseli kadın gülümseyerek başını kaldırdı. O takımın ona çok uygun olduğunu Kate içeri girer

girmez düşünmüş, ama herhangi bir öneride bulunmaktan kaçınmıştı. Göz göze geldiklerinde Kate güldü. Diğer kadının gözlerinde de gülücükler dans ediyordu.

— 103 —

"Deneyebilir miyim?"

"Bu takımı üzerinizde görmeyi çok isterim. Elimize henüz yeni geldi."

"Paris'ten mi?"

"New York'tan. Halston modeli." Halston. Böyle kumaşları teninde hissetmeyen, böyle giysiler görmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Ama bunun ne önemi vardı... Kahretsin, nedense... önemi vardı işte. Şimdi vardı. Başarısını kutlamaya ihtiyacı vardı.

Mağaza sahibi kadın, asistanının yardımıyla takımı mankenin üzerinden çıkarırken Kate üç elbise ve bir etek seçti. Takımı üzerine geçirirken, her anın tadını çıkarıyordu. Bu giysiye âşık olmuştu. Tam ona göre idi. Şeftali rengi bluz, solgun hassas tenine sıcak bir pembelik vermişti ve aynada kendine bakarken yeşil gözleri sanki dans ediyordu. Kumaş bedeninde süzülüyordu sanki. Dizlerinin aşağısına kadar uzanan etek, onu kucaklayıp okşar gibiydi. Ceket uzundu, kadınsı ve zarif bir havası vardı. Ayakkabılan da ayağına geçirdiğinde kendini tıpkı bir prenses gibi hissetti. Takımın fiyatı iki yüz seksen beş dolar, ayakkabıla-rınsıya seksen altı dolardı. Bu kadar para vermek utanç vericiydi. Bu bir günahı. Ayrıca bunları nerede giyecekti? Yıllardır Felicia'ya anlatmaya çalıştığı şey de buydu. Böyle giysileri nerede giyebilirdi? Markete giderken mi, Tygue'la küçük arkadaşlarını okula götüren otobüste mi, yoksa Bert'i yıkarken mi?

"Alıyorum." Telaşlı bir edayla kırmızı yünlü eteği, baskılı bluzu ve ilk olarak denediği yüksek yakalı, uzun kollu siyah elbiseyi de alacaklarının arasına kattı. Siyah elbise onu son derece olgun, neredeyse fazla ciddi gösteriyordu, ama çok, çok şıktı. Ve de seksi. Seksi mi? Bu da delilikti. Kim için seksi görünmesi gerekiyordu? Oyuncak ayı Willie için mi? Tanrı aşkına ne yapıyordu? Belki de asla giyemeyeceği giysiler için beş yüz dolar harcıyordu. İpek takımı, Tygue kolejden mezun olduğu gün giyebilirdi. O da,

yalnızca Princeton ya da Yale'e giderse. Çeki yazarken bunları düşünerek güldü. Galiba yavaş yavaş kafayı üşütüyordu. New York ve Hollywood'daki delilerin ona vereceği parayı harcıyordu. Ama bu harika bir çılgınlıktı ve her anının tadını çıkarıyordu. Gitmeden, yıllar önce kullandığı parfümden de almadan edemedi. Eli kolu paketlerle dolu olarak arabasına doğru yürürken, birden nereye park

— 104 —

etmiş olduğunu farketti. Tom'la Carmel'e son geldiklerinde kaldıkları otelin önünde durmuştu. Bu onların oteliydi...

"Artık değil." Bu sözleri çok yumuşak bir ses tonuyla söylemişti, paketleri bagaja yerleştirirken gözlerini binadan kaçırdı. Belki de bunları burada bırakmalıydı. Ya da arabayla birlikte satmalıydı. Bütün bunlara artık ihtiyacı yoktu. Ama aldıklarını düşününce, takımı ve siyah elbiseyi bir kez daha denemek için sabırsızlandığını farketti. Tygue çıldırdığını düşünecekti. Kate o yatana dek beklemeye karar verdi.

Eve dönerken arabayı her zamankinden daha hızlı sürdü. Ama bu kez suçluluk duymadı. İşin en komik yanı: değişik şeyler yaptığını hiç kimse bilmiyordu. Park yerine girerken kendi kendine güldü. Tam zamanında gelmişti. İki saatini çok iyi bir şekilde değerlendirmişti. Arabayı evin arkasına park ederken Tillie'ye el salladı. Yine bahçede çalışıyorlardı ve Tygue o sabah olduğundan çok daha mutlu görünüyordu. Kate bahçesine doğru yaklaşırken Tygue coşkuyla el salladı.

"Selam, tatlım!" Paketleri arabada bırakarak oğlunu öpmeye gitti, ama o çok meşguldü. Bert bile yeni bir kemik bulmuş, onu alarak yanlarından uzaklaşmıştı. Kate eve doğru yürürken çok mutluydu. Her şey yolundaydı. Ayrıca Felicia'dan hafta sonunda geleceğini bildiren bir mesaj vardı.

Gerçekten de geldi. Bu kez yanında üç şişe şampanya ve bir kucak dolusu armağan getirmişti. Bunlar Kate'in masası, evi ve odası için komik ve aptalca armağanlardı. Sonra bütün bunların arasından Kate'e gümüş renkli kâğıda sarılı küçük bir kutu uzattı.

"Bir tane daha mı?!" Kate hâlâ gülüyordu, ama Felicia susmuş, ciddileşmiş ve gözlerinde hüznü bir bakış belirmişti. "Aman Tanrım, biri bana bunun gerçek olduğunu söylesin."

"Sanırım öyle."

Gümüş kutuyu saran kurdeleye küçük, sade bir kart iliştilmişti. Kate kartı dikkatle açtı. Kartta yazılanları okuyunca bir anda gözleri doldu. "Altın yürekli hanıma. Tek ihtiyacın olan şey biraz cesaret. Korkak aslan sonunda cesareti olduğunu keşfetti. Bunun için yalnızca bunu ona hatırlatacak bir madalyaya ihtiyacı vardı. Bu madalya sana yalnızca cesur olduğunu değil; yetenekli, iyi, bilge olduğunu ve çok sevildi-

— 105 —

ğini de anımsatsın." İmza şöyleydi: "Kuzeyin İyi Yürekli Cadısı." Kate gözlerinde yaşlarla gülümsedi.

"Bu Oz Büyücüsü'nden mi?"

"Öyle de diyebilirsin."

Kate paketi açtı. Kırmızı saten kaplı kutunun içinde, mavi kadifenin üzerinde altın zincirli, altın bir saat duruyordu. Erkeklerin cep saatlerine benziyordu, ama bu saat yürek biçimindeydi. Kate saatin arkasını çevirince üzerinde bir şeyler yazılı olduğunu gördü. "Cesaret ve yüreklilik için, tüm sevgilerimle." Kate saati bir eliyle sıkıca tutarken diğer koluyla Felicia'nın boynuna sarılarak onu sıkıca kucakladı. Licia da onu kucakladı. Kate'in, ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek birinin sevgisine o kadar çok ihtiyacı vardı ki...

"Ne söyleyebilirim?" Yaşlar yüzünden aşağı süzölmeye başlamıştı. "Yalnızca uslu bir çocuk olup kendine bir şans tanıyacağını söyle. Senin için istediğim tek şey bu." Bir an için Kate ona Carmel'deki alışveriş krizinden söz etmeyi düşündü. Ama bunu yapamadı. Henüz erkendi.

"Deneyeceğim. Tanrım, böyle bir saatle neredeyse buna mecbur olduğumu hissediyorum. Sen olmasaydın mahvolurdum, Licia."

"Hiç de olmazdın. Seni sıkıştıran kimse olmadığından rahatına bakardın. Bu ilahi bir huzur olurdu."

"Saçmalama."

Birbirlerine bakıp sıırıttılar. Sonra kitap, sözleşmeler ve mağazadan konuşmaya başladılar. Kate için başarı macerası henüz başlıyordu. Şampanyayı bitirdiklerinde saat sabahın dördü olmuştu. Uykulu bir halde birbirlerine iyi geceler dileyip yatmaya gittiler.

Çok neşeli, harika bir hafta sonu geçirdiler. Kate ertesi gün yeni saatini en sevdiği tişörtüyle birlikte kullandı. Piknik yaptıktan sonra Tygue'ı Adams çiftliğine götürdüler. Burada üçü birden atlara binip tepelerde gezindiler. Pazar günü Licia geç saatlere dek uyudu. Bu sırada Kate, Tygue'ı kiliseye götürdü. Geri döndükten sonra tembel tembel çimenlere uzanıp öğle yemeği yediler. Saat beşe kadar Felicia'nın aklına gitmesi gerektiği gelmedi. Ilık çimenlere uzanıp gökyüzüne bakıyor, Tygue'ın elini tutarken bir yandan da Bert'i savuşturmaya çalışıyordu.

— 106 —

"Biliyor musun, Kate, arada sırada senin burada yaşamayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

"Hımm." Kate'in aklı binlerce kilometre uzaktaydı, ama yine de arkadaşına bakarak gülümsedi.

"Kahretsin, burası o kadar huzurlu ki."

Kate, arkadaşının yüzündeki ifadeye bakarak güldü. "Bu bir şikâyet mi, iltifat mı?"

"Tabii ki bir iltifat. Gerçekten de geri dönmeyi hiç istemiyorum."

Felicia bu sözleri söylerken, Kate dimdik onun yüzüne bakıyordu ve gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. "Bir şey mi oldu?" Felicia daha önce hiç bu bakışı görmemişti.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?"

"Arabada bıraktığım bazı şeyleri."

"Öyle mi?" Bu sözlerden hiçbir anlam çıkaramamıştı.

"Yarın ne yapıyorsun, Licia?"

"Ah, Tanrım. Hiç sorma. Öğlenden önce tam üç toplantım var. Sonbahar defilelerini düzenleyecek ve bütün kış serisini gözden geçireceğiz."

"Ya sonra?"

"Ya sonra'yla ne kastediyorsun?" Kate sinirlerini bozmaya başlamıştı. Tanrı aşkına, amacı neydi?"

"Öğle yemeğinde işin var mı?"

"Hayır, neden sordun? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet." Kate sırtıtmaya başlamıştı. Orada öylece oturmuş Felicia'ya gülüyordu. Canı cehenneme... "Aslına bakarsanız, Bayan Norman, gerçekten de benim için yapabileceğiniz bir şey var."

"Nedir?"

"Beni öğle yemeğine çıkar."

"Ama geri dönmem gerekiyor aptal." Felicia oturduğu yerde dimdik doğrulmuştu. Gülümserken aklı karışmış gibiydi. Bu ne saçma bir pazar günüydü.

"Geri dönmem gerektiğini biliyorum. Ben de seninle geleceğim."

"San Francisco'ya mı?" Şimdi Felicia da sırtıtmaya başlamıştı. Kate,
- 107-

evet, der gibi başını sallayınca yüzündeki hayret ifadesi daha da büyüdü.

"Kahretsin, evet.

Felicia kollarını arkadaşının boynuna doladı. İki kadın coşku ve neşeyle birbirlerine sarıldılar. Tygue iri iri açılmış gözlerle onları izliyordu; bakışlarında korkuyla karışık bir umutsuzluk ifadesi okunuyordu.

"Benimle kim kalacak?"

Kate oğluna hayretle baktıktan sonra, ona da sıkı sıkı sarıldı. 'Tillie kalacak, tatlım. Ve belki önümüzdeki günlerde seni de San Francisco'ya götürürüm."

Ta." Ama pek etkilenmişe benzemiyordu. Kate odadan çıkarak onu Licia'yla baş başa bıraktı. Yapacağı işler vardı. Tillie'yi arayacak, arabasındaki paketleri içeri taşıyacak ve eşyalarını bavula yerleştirecekti. San Francisco... Altı buçuk yıl olmuştu.

'Yaşasın!' Elllerinde Carmel'den aldığı paketlerle sırtıtarak eve girerken, Felicia'nın bağırışlarını duyabiliyordu. Kate kente gidiyordu.

Başlangıçtaki coşkulu ve heyecanlı sohbetlerden sonra, neredeyse bir saattir konuşmadan yol alıyorlardı. Hemen hemen yolu yarılamışlardı ve Kate, Carmel'deki değişiminin farkına daha yeni yeni varıyordu. Felicia da bir şeyler farketmişti.

"Kate?"

"Hımm?"

Acabanın içi karanlık olmasına karşın, Felicia başını çevirince arkadaşının profilini görebildi. Onu altı buçuk yıl önce 'inziva' için buraya getirirken de bu akşamkinden farksız görünmüyordu. Eğer Kate'in orada ne kadar zaman saklanmayı düşündüğünü tahmin etseydi, onun için ev aramayı asla kabul etmezdi.

"Seni rahatsız eden şey ne, Licia?" Kate sessiz bir gülümsemeyle arkadaşına döndü.

"Fikrini değiştirmeni ne sağladı?"

"Böyle bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Ben sadece... ah kahret-
— 108 —

sin! Bilemiyorum, Licia. Belki de her şeyin sebebi kitaptır.

Tepelerdeki yaşantımdan çok memnundum. Çocuk, köpek, her şey."

"Saçmalık."

Kate arkadaşına sert sert baktı. "Bana inanmıyor musun?"

"Hayır. Uzun zamandır sıkıldığını düşünüyorum. Bunu bana itiraf etmek istemiyordun, ama sanırım sen de farkındaydın. Kendini bu şekilde canlı canlı gömemezsin. Kitaplarınla bir hayal dünyası oluşturdu, ama gerçek bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Sen gençsin, Kate. İnsanlara, bir yerlere gitmeye, yolculuklara, erkeklere, elbiselere ve başarıya ihtiyacın var. Bütün bunlardan çok çabuk vazgeçtin. Tom da müthiş zamanlar geçirdi. Bütün bunları yaşadı ve tadını çıkardı. Sanırım eğer... eğer hâlâ eskisi gibi olsaydı, yaşlı bir kadın gibi kapandığını görmek onu mahvederdi. Tanrı aşkına, sen Tillie değilsin. Her neyse, bütün bunları sana daha önce de söyledim. Üzgünüm. Vaaz vermek istememiştim."

Kate hâlâ karanlıkta gülümsüyordu. "Eğer bunu yapmaktan vazgeç-seydin, beni artık sevmediğini düşünürdüm. Her neyse, sorunun yanıtı: Haklı olabilirsin. Belki sıkıldığının farkında

değildim. Ancak sıkılmak doğru tanımlama değil. Yaşantımı seviyorum. Yalnızca... birdenbire daha fazlasını istemeye başladım. İnsanları görmek istiyorum. Gerçek insanları. Cuma günü, Tom'u görmeye gittiğimde çok sıkıldım ve oradan erken ayrıldım. Üstelik ortada hiçbir neden yokken Carmel'e gittim.

"Öyle mi?" Kate başını, evet, der gibi sallarken yüzünde hem memnuniyet, hem de suçluluk ifadesi vardı. "Seni küçük cadı. Hiçbir şey söylemedin. Ne yaptın?"

"Bir servet harcadım." Felicia, Kate'in bu itirafı üzerine güldü.

"Neye? Bunu öğrenmek için çıldırıyorum."

"Saçma şeylere. Elbiselere. İhtiyacım olmayan şeylere. Tanrım, bu geceye kadar onları nerede giyeceğimi bile bilmiyordum. Belki de seninle birlikte kente gelmeye karar vermemin nedeni yeni elbiselerimi giyebilmektir." Bu sözleri yarı şaka, yarı ciddi bir ifadeyle söylemişti. Neden gittiğinden hâlâ pek emin değildi. Sanki içinde "Git! Hareket et! Yaşa! Hayal et! Para harca!" diye bağırان küçük bir şeytan vardı. Birden aklına ciddi bir konu takıldı. "Sence bu şekilde Tygue'a kötülük mü

— 109 —

ediyorum?" Felicia, arkadaşına döndüğünde gözlerinin karanlıkta parla-dığını gördü.

"Birkaç günlüğüne evden uzaklaşarak mı? Saçmalama.

Ebeveynlerin çoğu bunu sık sık yaparlar. Bu ona iyi gelecektir."

"Belki onu, buna hazırlamak için daha fazla zaman ayırmalıydım."

"Bu durumda kararından dönerdin." Kate, evet, der gibi başını sessizce sallayarak bir sigara yaktı.

Az sonra Felicia gülümseyerek ona döndü. "Hazır mısın?"

"Ne için?" Kate kararsız görünüyordu, sonra birden Felicia'nın ne demek istediğini anladı. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, yol işaretlerini kaçırmıştı. Kente iyice yaklaşmışlardı.

Hemen hemen havaalanına gelmişlerdi. Evet. Hazırdı. İki mil ve bir keskin dönemeçten sonra orada olacaktı. Kate gülümseyerek sessizce otururken gözleri yaşlarla doldu. Burası yuvasıydı. Kentin silueti hemen hemen hiç değişmemişti. San Francisco asla büyük değişiklikler geçirmeyecek bir kentti. Özel bir havası ve güzelliği

vardı. Kent merkezindeki Trans Amerikan binası keskin bir biçimde göğe yükseliyordu. Kate birdenbire yıllardır aklından uzak tutmak için kendini zorladığı yerleri düşünmeye başladı: Pacific Heights'ın üç şeritli caddelerini, Viktor-ya tarzı küçük evleri, yaz gecelerinde yat kulübünü, bir pazar sabahında marinayı, Presidio'nun ihtişamını, Golden Gate köprüsünün görkemini ve Tom'la paylaşmış olduğu bütün o gizli yerleri. Kentin, hızla yol alırlarken gittikçe belirginleşen silueti bile uzun zamandır gömülü kalmış binlerce anının su yüzüne çıkmasına yetmişti. Şimdi bu anılar eski, tanıdık bir parfümü andırıyorlardı. Camı indirerek yüzünü gece ayazına tuttu.

"Çok soğuk. Sis inmiş olmalı." Felicia gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi. Aslında Kate'in canı konuşmak istemiyordu. Seyretmek, dinlemek ve hissetmek istiyordu. Doğruca kent merkezine giden yola girmişlerdi.

Kuzey'den, Franklin caddesinden körfeze doğru ilerliyorlardı. Arabayla tepeleri tırmanırken karşı kıyının ışıkları görünüyordu. Trafiğin bile soylu bir havası vardı. Kamyonet, kaplumbağa ve vızıldayarak geçen motorsikletlerin arasından Jaguar, Mercedes ve Porche'ler gidiyordu.

— 110 —

Sanki her şey çok hızlı hareket ediyordu. Her şey çok aydınlık ve canlıydı. Günlerden pazar ve saat de gecenin onuydu.

Felicia sağa, California caddesine döndü. Bir sokak sonra önlerinde trolleybüs belirdi. Trolleybüsün peşisıra yavaşça tepeyi tırmanmaya başladılar. Kate gülmeye başladı.

"Tanrım, Licia, bu kenti ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Her şey o kadar güzel ki!" Felicia ayağa fırlayıp bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Zafer! Kate geri dönmüştü. Belki de temelli kalacaktı.

Nob Hill'in tepesine vardıklarında Felicia, trolleybüsü dikkatle solla-dı. Kate görkemli katedrali, Pacific Union Club'ü, Fairmont'u ve Mark'ı seyrederken yine suskunlaşmıştı. Sonra güldü.

"Tamam, Licia. İtiraf et. Bunu bilerek yaptın, değil mi?"

"Neyi?"

"Bu turistik turu. Ne demek istediğimi biliyorsun, cadı."

"Ben mi?"

"Sen. Ama hoşuma gitti. Durma."

"Görmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Bilmiyorum." İçinde o kadar çok yeni duygu uyanmıştı ki, şimdi ne görmek istediğine karar veremiyordu.

"Aç mısın?"

"Biraz."

"Vanessis'e uğrayıp bir şeyler yemeye ne dersin?"

"Bu halde mi?" Kate yüzünde dehşet ifadesiyle üzerindeki kot pantolon, kırmızı gömlek ve solgun espadrillere baktı.

"Pazar günü buna kim aldırır? Hem geç oldu."

"Bilemiyorum, Licia." Yine sinirli görünüyordu. Felicia, Kearney'nin Broadway'le buluştuğu noktaya doğru hızla ilerlerken elini salladı. Ondan sonra kendilerini bir anda Broadway'in gürültülü karmaşasında buldular. "Üstsüz güreşçi kızlar burada!" Ve çığırtkanlar tarafından yapılan her zamanki vaatler: "Bakireler, yalnızca bakireler," Tüm bunların yanında Finocchios ve travestileri. Bütün bu çılgınlığın ortasında, trafik ve Bay köprüsünden gelen kamyonlar yer alıyordu. Sanatsal bir yüreklilik gösteren Enricos, kentin ilk "al fresco" kaldırım kafeteryalarından biriydi. Pembe mermer yüzeyli masalardaki gülleri, dostça sesleri, renkli gelen geçenleriyle her nasılsa, Broadway'den çok Via Veneto'yu andı-

— 111 —

rıyordu. Vanessis, bu hayali desteklercesine, yolun karşı kaldırımında güzellere, güzel sayılabileceklerle, önemli kişilere, yakında önemli olacaklara, asla önemli olmamakla birlikte öyle olduğunu sananlara yemek hizmeti sunuyordu. Bir masada lacivert takım elbiseli şık beyler ve siyah elbiseli, kalın altın bilezikli hanımefendiler otururken, diğerinde kot pantolonlu ve karmakarışık saçlı tipler otururdu. Burası kayboluna-cak ve bulunulacak bir yerdi. Kısacası burası Vanessis'ti. Kate'le Tom burayı çok severlerdi. Başlangıçta burayı baş başa geçirecekleri romantik akşamlar için fazla gürültülü bulmalarına karşın, bir süre sonra alışmışlardı. Tom kendini burada her zaman rahat

hissederdi. Birkaç imzalı resim, birkaç tokalaşma. Burası Vanessis'ti.

"İçeri girmeye hazır mısın?" Felicia kapının hemen yakınında uygun bir park yeri bulmuştu. Kate'e seçme hakkı tanımak istemese de, bunun daha adil olduğu düşüncesindeydi. Kate çevresine bakınırken uzunca bir sessizlik oldu. Bir süre sonra Kate'in eli, dalgın bir tavırla gömleğine takılı olan yürek şeklindeki saatine gitti. Yüreklilik ve cesaret için...

"Evet." Arabadan indi, bacaklarını uzattı. Gürültü ve hareket onu biraz ürkütmüştü. Ama yine de şimdi hareket ve karmaşa olarak nitelendirdiği şeyin San Francisco'nun yarı ölü hali olduğunun bilincindeydi.

Felicia park makbuzunu aldıktan sonra, kol kola restorana doğru yürüdüler. "Korkuyor musun?"

"Dehşete kapıldım."

"İnsanların çoğu zamanlarının yüzde doksanında böyle hissederler. Bunu unutma."

"Onların gizleyecek bir şeyleri yok." Nihayet söylemişti. Kahretsin, bu duygu her zaman karşısına çıkıyordu.

Felicia durarak arkadaşına baktı. Hâlâ kol kolaydılar. "Artık senin de gizleyecek bir şeyin kalmadı. Geçmişte pek çok acılar çektin. Ama artık bitti. Bütün bunlar geçmişte kaldı. Ve bu başka birinin geçmişi; senin değil, onun geçmişi. Senin bir çocuğun, kitapların ve köyde hoş, temiz bir yaşamın var. Hepsi bu kadar." Kate gülümseyerek gözlerini yumdu ve derin bir soluk aldı.

"Böyle hissetmeyi çok isterdim, Licia."

"Öyleyse böyle hissetmeye çalış."

— 112 —

"Peki efendim."

"Hey, kapa çeneni." Az önceki ciddi hava uçup gitmişti. Kate uzun bacaklarıyla hızlı hızlı ilerlerken kıkırdadı.

"Seni geçeceğim." Son birkaç basamağı koşarak çıktılar. Nefes nefese kalmışlardı ve kahkahalarla gülüyorlardı. Şefgarson onlara kapıyı açtı. Bir anda Vanessis'in -saat on olmasına karşın- gürültüsüne, karmaşasına ve koku çığına kapıldılar. Izgaranın

başında bağıışan garsonlar, barda gülen insanlar, siyasi tartışmalar, yeni başlamakta olan aşklar... muhteşemdi. Kate öylece durarak gülümsedi. Bütün bu gürültü onun için, bir orkestra tarafından  alınan bir melodi gibiydi. Her Şey ona 'Evine hoşgeldin,'diyordu sanki.

"İki kişilik bir masa mı istiyorsunuz, Bayan Norman?" Felicia gülümseyerek başını salladı. Şefgarson, Kate'e ilgisizce baktı. Adam burada yeniydi. Onu tanı mıyordu. Tom'u da tanı mıyordu. Yalnızca Felicia'yı tanıyordu. Ve Kate zaten önemli biri değildi. O yalnızca kot pantolonlu ve kırmızı gömlekli bir kızdı, o kadar.

Masaları arkalardaydı. Pembemsi ışık herkesin pembe ve genç görünmesine neden oluyordu. Garson onlara menüleri uzattı. Kate ken-disininkini geri verdi. "Cannelioni, ev salatası ve tatlı olarak da zabaglı-one." Zabaglione, rom ve yumurta akıyla yapılan sıcak bir tatlıydı ve enfes bir tadı vardı.

Felicia biftek, salata ve martini ısmarladı. Kate saatine baktı.

"şimdiden bir randevun mu var?"

"Hayır, Tillie'yi arasam mı diye düşünüyordum."

"Herhalde uyumuştur."

Kate başını, evet, der gibi sallarken içini bir suçluluk duygusunun kapladığını ve bunun akşamını gölgelediğini hissetti, ama buna izin vermeyecekti. Çok iyi vakit geçiriyordu. Yemek her zaman olduğu gibi harikaydı. Daha sonra birkaç dakika North Beach'in renkli, dar sokaklarında dolaştılar. Hippi sergileri, sanatçı tezg hları, kafeteryalar ve havada ağır bir marijuana kokusu vardı. Orada da hiçbir Şey değişmemişti. Birkaç sokak gittikten sonra Felicia'nın arabasına döndüler. Hemen hemen gece yarısı olmuş ve Kate esnemeye başlamıştı.

"Bana Sinderella diyebilirsin."

"Yarın geç vakte kadar uyursun."

— 113 —

Tutku Yılları / F: 8

"Saat kaçta işe gideceksin?"

"Sorma. Sabahları kendimi nasıl hissettiğimi bilirsin."

Eve giderlerken Kate yol boyunca sürekli esnedi. Birdenbire San Francisco'ya dönmenin geri getirdiği duygular onu iyice sarmıştı. Telegraph Hill'in tepesine ulaştıklarında Felicia bir düğmeye basarak garaj kapısının yukarı kalkmasını sağladı; Kate gözlerini açık tutmakta zorluk çekiyordu. "Ulu Tanrım, Licia, bu ne kadar tuhaf bir şey."

"Yalnızca güvenlik için."

Kate karşısındaki binayı neşeyle süzdü. Bu ev, Felicia'nın Kate kentten ayrılmadan önce yaşadığı evden bile daha şıktı. Tipik bir yaşlı bekâr erkek eviydi. Bir ya da iki yatak odası olan, şahane bir körfez ve liman manzarasına sahip, pahalı, merkezi, sessiz daireler. Burada çocuklara yer yoktu, ayrıca sıcak ve çekici bir havası olduğu da söylenemezdi. Yalnızca çok pahalı bir görünümü vardı. "Beğenmedin mi?" Garaja girerlerken Felicia'nın yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Elbette hayır! Neden böyle düşündün?"

"Yüzündeki ifadeden. Anımsasana, ben kent faresiyim, sen de tarla faresisin."

"Tamam, tamam. Seninle tartışamayacak kadar yorgunum." Kate'in yüzündeki gülümseme uzun bir esnemeyle bölündü. Asansöre binip hızla yukarı çıktılar. Felicia'nın dairesinin kapısı asansörün içinden açılıyordu. Kapı açılınca kendilerini açık pembe güllü Fransız duvar kâğıdı ve kalın bej halılarla kaplı holde buldular. Holde ayrıca iki palmye ağacı ve büyük bir İngiliz aynası vardı. Her şey son derece seçkin bir zevki yansıtıyordu. Burası tam Felicia'ya göreydi.

"Espadrillerimi çıkarayım mı?" Kate bu sözleri yarı şaka yarı ciddi olarak söylemişti.

"Yalnızca onlarla kendi kıcına vurmayı düşünüyorsan. Ben öyle titiz biri değilim, Kate. Eğer istiyorsan yerde yuvarlanabilirsin de."

"Çok isterim." Sadece giriş bölümü bile bir yatak odası olacak kadar genişti.

O sırada Felicia oturma odasının ışıklarını yaktı. Beyaz ipek ve krem rengi Şam kumaşlarının kullanıldığı odada abanoz ağacından

fildişi kakmalı koyu renk sehpa vardı. Pencereden nefes kesici bir man-

— 114 —

zara görünüyordu. Oturma odasının arkasındaki yemek odasının zemini siyah-beyaz mermerdendi. Odada birkaç kristal aplik ve bir de küçük avize vardı. Kate, Felicia'nın yaşam tarzının altı yıl önce bu kadar heybetli olmadığından emindi. O zaman da şıktı, ama böylesine gösterişli değildi. Bir de daireyi çepeçevre saran bir teras vardı. Teras çeşitli bitkilerle doluydu. Kate bunun arkadaşının değil de, bir bahçıvanın eseri olduğunu biliyordu. "Beğendin mi?"

"Şaka mı ediyorsun? Çok etkilendim. Ne zamandan beri böyle yaşamaya başladın?"

"Son büyük promosyondan sonra." Gülümseyerek hafifçe içini çekti. "Paramı bir şekilde kullanmalıyım. Daha bir süre Tygue'a araba almama izin vermiyorsun. Ben de burayı yaptım."

"Burası harika."

"Sağol, hayatım. Sana odanı göstereyim." Kate'in evini beğenmesine sevinmişti, ama aslında son zamanlarda yavaş yavaş buradan sıkılmaya başlamıştı. Buraya taşınalı iki buçuk yıl olmuştu. Yeni bir yer, daha gösterişli bir yer bulmanın zamanı gelmiş gibiydi. Bir basamak daha yukarı çıkacaktı.

Konuk odası evin geri kalanıyla uyum içindeydi. Mavi ve beyaz renklerin hâkim olduğu odanın duvarları, yine harika bir baskısı olan Fransız duvar kağıdıyla kaplıydı. Odada beyaz mermerle çevrili küçük bir şömine, bir sürü bitki, terasa açılan bir kapı, küçük bir Fransız yazı masası ve Viktorya tarzı aşk koltuğu vardı.

"Bilmeni istediğim bir şey var: Buradan hiç gitmeyebilirim." Sonra aklına dehşet bir fikir gelmiş gibi güldü.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Tygue'ı burada hayal ettim. Küçük dostumuzun eline yüzüne fındık kreması bulaşmış bir halde, bu aşk koltuğunun üzerinde zıpladığını düşünebiliyor musun?"

"Bu çok hoş bir düşünce." Felicia neredeyse öfkelenmiş gibiydi. Sonra omuzlarını silketti. "Pekâlâ, belki de..." Birden iki kadın tıpkı iki çocuk gibi kahkahalarla gülmeye başladılar. Tygue'dan

konusunca, Kate onu bir parça özlemeye başladığını hissetti.
Doğduğundan beri ilk

-115-

defa ondan ayrı gece geçiriyordu. Ya annesine ihtiyaç duyarsa ne olacaktı? Ya bir kâbus görürse? Ya Willie'yi bulamazsa? Ya...

"Kate!"

"Hımm?"

"Ne düşündüğünü görebiliyorum. Buna derhal bir son ver. Yarın onunla konuşursun."

"Yarın eve döneceğim. Ama bu arada..." Yüzünde mutlu bir ifadeyle kendini yatağın üzerine bıraktı. "Burası tam bir cennet."

"Eve hoşgeldin." Felicia odadan çıktı. Koridorda kendi odasına doğru yürürken Kate arkasından seslendi. "Odanı görebilir miyim?"

Oda tıpkı oturma odası gibi beyaz, çıplak ve çok soğuktu. Kate düşkırıklığına uğramıştı.

"Sanırım tavanda ayna görmeyi ummuştun." "En azından."

"Bu arada, bir içki ister misin?"

Kate gülümseyerek başını iki yana salladı. Ne istediğini kesinlikle biliyordu. Birbirlerine iyi geceler diledikten ve Felicia'nın odasının kapısının kapandığını duyduktan sonra bunu yaptı. Geceliğiyle yalınayak terasa çıkıp körfezi kaplayan sisi, aşağıdan gelip geçen gemileri, Bay köprüsünü ve üzerinden vızıldayıp geçen arabaları seyretmeye koyuldu. Soğuktan titremeye başlayıncaya dek, yarım saat orada öylece durdu. İçeri girdiğinde hâlâ gülümsüyordu.

12

Kate uyandığında, Felicia'nın bıraktığı notla birlikte bir tabak kruva-san ve bir çaydanlık dolusu kahve buldu. Notta şöyle yazıyordu: "Öğlen büroma gel. Eğer istersen indirimli alışveriş yapabilirsin. Sevgiler, F." İndirimli alışveriş... Bu onun en büyük arzusu sayılmazdı. En çok istediği şey kenti yeniden görmektir. Yalnızca kenti. Yerler, anılar, dakikalar. Tom'la birlikte Divisadero'nun tepesine koşarak çıktıklarında yaptıkları gibi zevkle haykırmak, sahildeki ince parmaklıklardan aşağı sarktığında ya da Körfez köprüsünden geçtiğinde körfezden esen rüzgârın

saçlarını yüzüne uçurmasını hissetmek, dar parke taşlı yollardan kentin yukarı bölümlerine inmek, Union Street boyunca gezinmek, rıhtımda dolaşmak ve turistlerin arasına karışarak iskeledeki balıkçıda karides yemek istiyordu.

Tembel tembel gerindi. Mutfğa yalınayak gitmişti. Güneş ışığı, omuzlarında dalgalanan kahverengi saçlarına kızıl gölgeler vuruyordu. Felicia'nın mutfğının bile harika bir manzarası vardı. Kate kahvesinin ısınmasını bekleyip bir şeftali kemirirken mutlu bir ifadeyle bu manzarayı seyretti. Şeftalisini bitirdiğı sırada telefon çaldı. Herhalde Licia onu arıyordu.

"Alo."

"Alo, demek döndün." Bir an için yüreğı durur gibi oldu. Arayan kimdi?

"Şey... evet." Kıpırdamadan sessizce durarak karşısındakinin yeniden konuşmasını bekledi.

"Ve sanırım sabah keyfi yapıyorsun, öeri dönmek seni çok sarstı mı?"

İşte korktuğı olmuştu. "Hayır, geri dönmek- çok hoş." Tanrım, kimdi bu adam? Kate'i tanıyor gibiydi, ama onun bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sesi boğuk ve ilginçti. Ama hiç tanıdık gelmiyordu. Yine de içten içe tir tir titriyordu. Sanki kendi görmeden başkaları tarafından görölmek gibi bir şeydi bu.

"Geçen gece seni akşam yemeğine davet etmek için bulmaya çalıştım, ama henüz eve dönmemiştin. Arkadaşın nasıldı?"

O anda Kate derin bir, oh, çekti. Şimdi anlıyordu. Ne var ki, arayan Kate'in sesini Felicia'ninkile karıştırdığına göre Felicia'yi çok iyi tanıyor olamazdı. "Özür dilerim sanırım bir yanlışlık oldu."

"Öyle mi?" Sesinden aklının karıştığı anlaşılıyordu. Kate güldü.

"O arkadaş benim, yani ben Felicia değilim. Üzgünüm. Neden beni tanıdığınızı sandığımı bilemiyorum, ama konuşmanızdan öyle olduğunu çıkardım."

"Düşünmeden konuştum." Adamın sesi neşeliydi. Gülmesi de en az konuşması kadar hoştu. "Özür dilerim. Siz köydeki arkadaş mısınız?"

"Köy faresi hizmetinizde." Tam olarak öyle olmasa da onunla konuşmak eğlenceliydi. Nasıl olsa adamın peşinde olmadığını anlamıştı artık. Köye yolculuklarından haberdar olduğuna göre, adam Licia'nın o günlerdeki sevgililerinden biri olmalıydı.

"Gerçekten çok üzgünüm. Sizi şaşırtmak istememiştim. Licia'ya iletmemi istediğiniz bir mesajınız var mı? Onu öğle yemeğinde göreceğim."

"Ona yalnızca bu akşamı teyid etmek için aradığımı söyleyin. Onu saat sekizde alacağım. Bale gösterisi saat sekiz buçukta, daha sonra da akşam yemeği için Trader's Vic'te bir masa ayırttım. Bayan Norman'ın bundan hoşnut kalacağını sanıyorum."

"Tanrım, elbette." Kate yeniden güldü. Birden utandı. Adam resmiyeti seven biri de olabilirdi.

"Ona sizin onayladığınızı söylerim." "Ben de aradığınızı iletirim."

"Çok teşekkürler." Telefonu kaparken Kate dehşet içinde adamın adını sormamış olduğunu farkettiler. Bu çok kötüydü. Ne var ki, bu kadar uzun süreden sonra tekrar bir erkekle konuşmak çok tuhaftı. Bu bir hafta içinde ikincisiydi. Ama Felicia'nın arayanın kim olduğunu bileceğini tahmin ediyordu. Eğer bilmiyorsa baleye yabancı biri tarafından götürülecekti. Bu fikir Kate'i güldürdü. Fincanına kahve doldururken neşeyle güldü. Erkekler... Bekâr olmak hâlâ hoşuna gidiyordu, onlarla yeniden oynamak eğlenceliydi. Telefonda şakalaşmak da, Stu'yla iş konuşmak da eğlenceliydi. Her nedense kendini bunları 'yaşıyor' gibi değil de, oynuyor gibi hissediyordu. Giyinmeye giderken hâlâ kendi kendine gülüyordu.

Yüzünde coşkulu ve hınzır bir ifadeyle yeni giysilerini bavulundan çıkardı. Siyah elbise olmazdı, fazla şıktı. Kırmızı etek olabilirdi. Ayrıca beyaz bir gömlek ve açık gri şetland bir kazakla birlikte gri bir keten pantolon almıştı. Ama böyle bir şey değil, yeni takımını giymek istiyordu. Krem rengi ipek takımı, şeftali rengi bluzu ve altın zincirli zarif ayakkabıları. Heyecandan olduğu yerde zıp zıp zıplamak geliyordu içinden. Yarım saat sonra aynanın karşısına

geçerek kendine baktı. Gördükleri memnuniyet vericiydi. Banyo almış, makyaj yapmış, parfüm sürmüş ve Carmel'den aldığı enfes takımı giymişti. Saçlarını gevşek bir topuz halinde toplamıştı; bu ona çok kadınsı bir hava veriyordu. 'Belki gerekir'

— 118 —

diye küçük inci küpelerini de yanında getirmişti. Aynaya baktığında kendini yine bir manken gibi hissetti. Eskisinden biraz daha yaşlı bir manken. Neredeyse otuzuna gelmişti ve artık daha ağır modellere hazırdı, paha önce hiç krem rengi takıma benzer bir giysisi olmamıştı. Yeniden kendi kendine sırtıp topuğunun üzerinde döndü. Kimdi bu kadın? Öğle yemeği için bir günlüğüne San Francisco'ya uğrayan ünlü bir yazar mı, köyden ziyaret için kente gelmiş orta yaşlı bir kadın mı, ufak bir erkek çocuk, bir oyuncak ayı ve Bert adlı bir köpeğin annesi miydi? Yoksa kalbi kırık bir dul muydu?.. Hayır, değildi. Artık değildi. Ama diğerlerinin hem hepsiydi, hem de hiçbir değildi. Aynadaki, şık şeftali rengi ipek bluz giymiş olan kadın gerçekten Tygue'ın anneâi miydi? Öyle biri var mıydı? Nerede? Hangi köyde? Kate şimdi San Francisco'daydı. Gerçek olan buydu. Başka hiçbir gerçek yoktu. Takımıyla birlikte kullanmak üzere getirdiği küçük, düz bej çantayı alarak kolunun altına sıkıştırdı. Mercandan bir tokası olan çantası, çok uzun zaman önce annesine aitti. Ama bu başka bir hayattı. Şimdi yalnızca bir çantaydı. Güzel bir kentte güzel bir gündü ve Kate'in yapmak istediği pek çok şey vardı. Felicia'nın oturduğu binadan çıkıp Telegraph Hill'e kadar yürüdü. Washington Bulvarında bir taksiye bindi. Taksiyle bir araba kiralama merkezine gitti ve o andan itibaren yalnız başına kaldı. Broadway'a, Pacific Heights'a ve bütün o muhteşem evlerin yanından geçerek Presidio'ya ilerledi. Sonra geri döndü. Divisadero'-dan -yüzünde geniş bir gülümseme ve coşkulu bir ıııııııııı tepeyi aştı. Sonra yeniden Presidio'ya döndü. Denizin ve iki yanında yükselen kayalıklarla çok ihtişamlı bir havası olan Golden Gate köprüsünün yalnızca birkaç metre uzaktaymış gibi görüldüğü kayalıklara varana dek durmadı. Bu manzara her zaman soluğunu keserdi. Birdenbire Tygue'ı da buraya getirmesi gerektiğinin bilincine vardı.

Annesiyle babasının yaşamış olduğu kenti tanımak zorundaydı. Buna hakkı vardı. Bu coşkuyu, güzelliği, trolleybüsleri, köprüyü, insanları, her şeyi görmeliydi. Oğlunu düşününce, bir gün önce ondan ayrılırken varmış olduğu kararın doğru olduğunu bir kez daha ayırımsadı. O gece oraya geri dönecekti. Sorularına yanıt bulmuştu. Bunu yapabilirdi. Gerçekle yüzleşmişti. Köşelerde onu bekleyen gazeteciler yoktu. Hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyor ve bunu önemsemiyordu. Eski sevdiği yerler sanki yeni

– 119 –

insanlarla dolmuştu. Bunu Tygue'la paylaşmak istiyordu. Bu gece ona kararından söz edecekti.

İçini büyük bir huzur kaplamıştı. Kiralık arabasına binip kent merkezine doğru ilerledi. Şimdi bu bile eğlenceli geliyordu. Buradan temelli ayrılmadan önce bunu yapmak içinin dehşetle dolmasına neden olurdu. Nereye gitse boğulacak gibi olurdu. Hamileydi, korkuyordu, yalnızdı, tüm hayatı altüst olmuştu ve yalnızca kente inmek bile onun için bir kâbustu. Şimdiyse çok eğleniyordu. Soluk renkli giysiler giymiş insanlar aceleci bir tavırla binalara girip çıkıyor, arabaların önünden kaçıyor, trolleybüslerin peşinden koşturuyorlardı. Kate bir an için durup gülümsedi. Burada hiçbir şey değişmemişti. Çocukluğundan beri pek az değişikliğe uğramış olan şehir, altı yılda hiç değişmemiş gibiydi. Bulvardaki yeşillikler her zamanki kadar güzel, büyük mağazalar her zamanki gibi çarpıcı, güvercinler her zamanki kadar çoktu; her şey dünyayla büyük bir uyum içersindeydi. Geary'nin önündeki yuvarlaktan döndü ve mağazanın önünde arabayı yavaşlattı. Bir an için burada bazı şeylerin değişmiş olduğunu düşünürken, kapıcı ona yardımcı olmak için hızla yanına geldi.

"Arabayı bırakacak mısınız?"

"Evet, teşekkürler."

"Uzun mu kalacaksınız?"

"Bayan Norman'ı göreceğim."

"Çok iyi." Kate hoşnut bir ifadeyle gülümseyen adama anahtarlarla birlikte bir dolar bahşış uzattı. Garajdan daha kolay ve ucuzdu.

Adam arabasını uygun bir yere park edecekti. Herhalde mağazanın karşıdaki garajla bir anlaşması vardı ya da polis karakoluyla. Her neyse, insanlar bıraktıkları arabalarını mutlaka geri alıyorlardı. Kate korku ve heyecanla ağır cam kapıyı açarak parlak kahverengi mermer iç mekâna girdi. Sağda çantalar, solda mücevherler, en sağda erkek reyonu -eskisinden çok daha büyüktü- en solda da kozmetik ürünleri ve parfümler vardı. Hep aynı şeyler. Yalnızca eldivenler ortadan kaybolmuş, çorapların yeri değişmişti; ama bunun dışında her şey aynı görünüyordu. Tanrım, bütün bunlar nefisti. Reyonlarda sergilenen ürünlere hiçbir kadın dayan?" azdı. Kırmızı süet askılı çantalar, muhteşem gümüş ve altın takılar, .lika pastel renklerde kalın şallar, kaşkol-

— 120 —

lar, havada ağır bir parfüm kokusu... ipek çiçekler... süetler... satenler... sonsuz bir renk denizi. İnsan burada kendini, bütün bunlar olmadan güzel olamayacakmış gibi hissediyordu. Kate kadınların dokunabildikleri her şeyi saldıırırcasına almalarını kendi kendine gülerek izledi. O da onlara katılmak istiyordu, ama bu oyunu hâlâ oynayıp oynayamadığından pek emin değildi. Ayrıca Felicia'yı da bekletmek istemiyordu. Hem üzerindeki takımla kendini yeterince şık ve gösterişli hissediyordu zaten. Yukarı çıkarken asansör ikinci ve üçüncü katlarda bir anlığına durdu. Kate bu katlarda yaşamış, elbiseleri giymiş, kürkleri sergilemiş, gelin olarak podyumda yürümüştü. Asansörün kapısının açıldığı anlarda orada yeni yüzler olduğunu gördü. Taze yüzler. Kendi zamanından hiç kimse yoktu. Kendisi artık büyümüştü. Diğerleri de gitmişlerdi. Yirmi dokuz... Gerçekten yaşlı mıydı?

Asansör sekizinci katta durunca indi. Felicia'nın ofisinin yerini tam olarak anımsayamıyordu. Orada duran bekçi ona istediği bilgiyi verdi. Elbette köşe bürolardan birinde çalışıyordu. Şirketin California'daki tüm mağazalarının moda müdürüne tabii ki en azından köşe bürolardan biri tahsis edilmeliydi. Kate yine kendi kendine gülümseyerek küçük bir ön odaya girdi. Burada son

derece şık ve modern görünümlü iki genç kadın ve soluk mavi süet pantolonlu bir adam tarafından durduruldu.

Adam biçimli dudaklarının altından görünen düzgün dişlerinin arasından "Buyrun?" dedi.

"Ben, Bayan Harper'ım. Bayan Norman beni bekliyordu." Genç adam listesine baktıktan sonra bir anda gözden kayboldu. Bir saniye sonra Felicia arkasındaki kocaman beyaz odadan çıktı. Odada her şey beyaz, cam veya kromajdı. Soğuk fakat seçkin bir havası vardı. Anlaşılan beyaz bugünlerde Felicia'nın favori rengiydi.

"Ulu Tanrım! Bu gerçekten sensin!" Felicia kapı eşiğinde arkadaşına bakarak öylece kalakalmıştı. Eğer en büyük defilesi için bir manken hazırlamış olsaydı, daha iyisini başaramazdı. Arkadaşına öylece bakarken onunla gurur duyduğunu hissetti. Yeni saatin şık takıma özenle takıldığını görünce, bu duygusuna bir de sevinç eklendi.

"Sınavı geçtim mi?"

Felicia gözlerini devirdi ve onu neredeyse itekleyerek içeri soktu.

— 121 —

Kate'in yürüyüşü bile değişmiş gibiydi. Sanki kendini görüldüğü kadar güzel hissediyordu da. Bu, Felicia'nın içini şarkı söyleme arzusuyla doldurdu. "Carmel'den bunu mu almıştın?"

"Evet."

"Enfes. Mağazadaki tüm erkekler yolunu kesmedi mi?"

"Hayır." Kate arkadaşına bakıp sıırıttı. "Ama sen, bu gece seni sekizde almaya gelecek olan adsız bir adamla baleye gideceksin.

Adam seni daha sonra Trader's Vics'te akşam yemeğine götürecekt."

"Ha, Peter."

"Demek onu tanıyorsun."

"Az çok." Bu fiziksel olarak evet, kişisel olarak hayır anlamına geliyordu herhalde. Her neyse, Felicia'nın meselesiydi bu. Akşam yemeği haberine sevinmiş gibiydi. "Bize katılmak ister misin?"

"Adamın dehşete kapılacağından eminim. Zaten eve döneceğim, hayatım."

"Öyle mi? Neden?" Bir şey mi olmuştu? Felicia korkmuş görünüyordu. "Şimdi mi?"

"Hayır, öğleden sonra. Şu ana kadar çok şey yaptım. Sandığından çok daha fazla şey." Ancak Felicia anlamıştı. Bunun için Kate'in gözlerine bakması yeterliydi. Kate yıllardır olmadığı kadar kendinden emin görünüyordu.

"Geri dönecek misin?" Felicia soluğunu tutarak bekledi.

Kate bir şey söylemeden başını salladı, sonra gülümsedi. "Tygue'la birlikte. Burayı biraz tanıması gerektiğini düşünüyorum. Bundan zevk alacak kadar büyüdü artık." Gülümsemesi büyürken kısa bir ara oldu. "Ve ben de öyle. Belki..."

"Befkiymiş! Haydi gel, yemeğe gidelim."

Felicia, Kate'i iskeledeki yeni bir restorana götürdü. Yine kutlayacak bir şeyleri olduğundan şampanya ısmarladılar.

Bugünlerde her yeni gün beraberinde bir kutlama getirir gibiydi.

Restoranda porsiyonlar çok büyüktü ve burada kentin kaymak tabakasına hizmet veriliyordu. Kapısı kapalı tutulan bu restoran, az çok bir kulüp görüntüsündeydi. Buraya yalnızca önceden yer ayırılarak girilebiliyor ve bu konuda da çok seçici davranılıyordu. Felicia için her zaman bir masa bulunurdu. O buraya doğru kişileri getirir, her zaman harika görünür ve onlar için de iyi bir

— 122 —

reklam kaynağı olurdu. Kendi deyimleriyle, "Bayan Norman," Le Port'ta saygı ve hayranlık uyandıran bir kişi olurdu. Kate de Felicia'nın kentte çok saygın bir şahsiyet konumuna geldiğini anlamaya başlamıştı.

"Seni herkes tanıyor mu?" Salondaki herkes, bütün yakışıklı erkekler Felicia'yı tanıyordu sanki.

"Yalnızca doğru kişiler, hayatım."

Kate başını iki yana sallayıp güldü. "Korkunçsun." Ancak Felicia da aşama kaydetmişti. Kate'in saklandığı yıllarda o çok çalışmıştı.

Artık önemli biriydi. Dokunduğu herkesin belli bir havası vardı. Başarı, para ve stil... Felicia sahip olduğu güçlü stil sayesinde son yıllarda başarı ve para kazanmıştı. Felicia'yı kendi ortamında görünce, Kate ona yepyeni bir saygı duymaya başlamıştı.

"Bu arada, Tillie'yle konuştun mu?" Felicia bu soruyu umursamaz bir tavırla sormuştu, ama Kate'in yüreği durur gibi oldu.

"Seni aradı mı?"

"Elbette hayır. Yalnızca onu aramış olabileceğini düşündüm."

Felicia bu konuyu açtığına pişman olmuştu.

"Aramadım. Aslında arayacaktım, ama kalktığımda Tygue'ın okulu başlamıştı bile. Onunla bu gece konuşacağım. Onu görebilmek için eve zamanında gitmeye çalışacağım."

"Seni bu halde görmek Tygue'a çok iyi gelecektir, Kate. Onun yıpranmış kot pantolondan daha fazla şey görmeye ihtiyacı var, ufaklık." O anda son derece ciddi görünüyordu.

"Onu buraya getirmeyi düşünmemin nedeni de bu. Böylece ona hayatın gerçeklerini öğretebilirsin. Öyle değil mi, Licia Teyze"

"Bu konuda bahse girebiliriz, tatlım." Kadehlerini tokuşturarak şampanyalarını bitirdiler. Felicia üzüntüyle saatine baktı.

"Kahretsin, gitmeyi hiç istemiyorum. Ne zaman geleceksin." Kate kararını değiştirmeden hemen şimdi bir söz almalıydı.

"Yaz tatili için okul kapandığında gelmeyi düşünüyorum." Demek ki ciddiydi. Felicia zafer ifadesiyle gülümsedi.

"Ah, Tanrım, Kate, ona söylemen için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle."

— 123 —

| P¹

13

Kate beş saatten kısa bir sürede ve tek bir hız cezası almadan eve varmayı başardı. Aslında bu bir mucize sayılırdı. Doksan beş, doksan sekiz mil hızla gitmişti sürekli. Ancak yatmadan önce Tygue'ı görmek istiyordu. Ona San Francisco'yu anlatmak, onu oraya götüreceğini söylemek, trolleybüslerden ve köprüden söz etmek istiyordu. Oğluna Ghi-rardelli bulvarından çikolata getirmişti, ona orayı da anlatmak istiyordu. Anlatacağı o kadar çok şey vardı ki, bunun düşüncesi bile Kate'i heyecanlandırıyordu. Eve dönerken yolda giymek üzere kırmızı eteği ve parlak baskılı bluzu seçmişti. Licia haklı olabilirdi. Belki annesini güzel görmek oğluna iyi gelebilirdi. Yenilikleri ve bu heyecanı onunla paylaşmak istiyordu.

Arabayı yavaşça park yerine sokarken evin ışıklarının yandığını gördü. Evin son derece mutlu bir havası vardı. Merhaba çığlıkları ve havlama sesleri duyulmamasına karşın, hepsinin güven içinde içeride olduklarını biliyordu. Anahtarıyla kapıyı açtı. Ve işte Tygue oradaydı. Mutfak masasının başında Tillie'yle birlikte bir yap-boz oynuyorlardı. Üzerinde açık mavi keten pijaması ve Licia'nın -kim bilir ne zaman göndermiş olduğu- sarı bornoz vardı. Son derece huzurlu, rahat ve sıcacık görünüyordu. O, Kate'in oğluydu. Bir an için orada öylece durarak onu seyretti. Bu arada Tillie onu farkederek gülümsedi, Tygue ise hâlâ dikkatle önündeki oyuna bakıyordu.

"Selam, çocuklar." Tillie kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Kate'in ne duymak istediğini biliyordu ve bunun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ama Kate'in beklediği olmadı. Tygue, "Selam, anne," demedi. Yalnızca Bert uykulu bir tavırla kuyruk sallamakla yetinmişti. "Selam, koca oğlan, bana merhaba demeyecek misin?" Kate çabucak oğluna doğru yürüyerek onu kollarının arasına aldı, ama Tygue onu görmemez-likten geldi.

"Evet, merhaba." ,0 sırada Kate'in gözleri Tillie'ninkilerle buluştu. Demek kızmıştı. Kate yavaşça mutfak sandalyelerinden birine oturup oğluna baktı. Tygue hâlâ annesine bakmamıştı. Tillie ayağa kalkarak eşyalarını toplamaya gitti. Kate'in her zaman döneceğini .söylediği zamanda dönmesi, onun olumlu yönlerinden biriydi. Pazartesi gecesi

— 124 —

döneceğini söylemişti ve işte buradaydı. Tillie onun bu yönünü çok beğeniyordu. Kate'in o gece ciddi bir engeli aşması gerektiğinin de farkındaydı. O gittiğinden beri Tygue, eski Tygue değildi. "Bir anda Tillie, bir anda gitti!" demişti. Küçük oğlan bu yüzden çok sarsılmıştı.

"Bu yeni yap-bozu nereden buldun?"

"Tillie verdi. Bugün aldık."

"İyi. Licia Teyze sana sevgilerini yolladı." Yine sessizlik. Tanrım, anlaşılan ona her şeyi anlatmak için uzunca bir zaman gerekecekti. Kate buna değip değmeyeceğini düşündü. Ancak son yirmi dört

saati düşününce degeceğini anladı. Tygue anlamak zorundaydı. "Hey, bil bakalım sana ne söyleyeceğim." Oğluna sokularak ensesine bir öpücük kondurmaya çalıştı. Ancak Tygue kaskatı kesilerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Sana bir sürprizim var." "Evet?" Daha önce bir sürprize hiç bu kadar az ilgi göstermemişti. "Nedir?"

"Bir yolculuk." Tygue annesine dehşetle baktı. Ama Kate konuşmaya devam etti. "Bir gün benimle birlikte Licia Teyze'yi görmek için San Francisco'ya gitmeye ne dersin?" Kate oğlunun derin bir nefes almasını, gözlerini iri iri açmasını bekledi; ama beklediği olmadı. Bunun yerine annesinden iyice uzaklaştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Gitmek istemiyorum! İstemiyorum!" Masadan koşarak uzaklaştı. Bir saniye sonra Kate onun odasının kapısını çarparak kapadığını duydu. Paltosunu giymekte olan Tillie ona bakıyordu. Kate derin bir soluk aldı. Çok yorgundu.

"Gittiğim için bana kızdığını tahmin etmişim, ama bu kadarını beklemiyordum."

"Üstesinden gelecektir. Bu onun için çok büyük bir olay." Tillie her ikisi için de üzölmüşe benziyordu, ancak Kate öfkelenildiğini hissetti.

"Onu bir geceliğine bırakmam büyük bir olay mı?" Tanrım, en azından bu kadarına hakkı vardı, değil mi? Kahretsin, yok muydu? Olduğunu biliyordu. O yalnızca bir çocuktur. Kate'in her an onun yanında olmasını bekleyemezdi. Ama bugüne dek hep böyle olmuştu. İşin zor yanı da buydu zaten.

"Onu daha önce kaç defa gece bırakıp gittiniz, Kate?" Tillie bu sorunun yanıtını biliyordu elbette.

— 125 —

"Hiç."

"O halde bu onun için büyük bir değişiklik. Eğer bunu sık sık yapmayı düşünüyorsanız, buna alışması gerekecek. Sanırım bazı değişiklikler olacağını hissediyor. Belki de bu yüzden aklı karışmıştır."

"Kahretsin, Tillie. Benim de aklım karmakarışık. Geçen hafta kitaplarımdan biri için çok büyük bir anlaşma yaptım. Bu bizim için birçok güzel şey ve henüz anlayamadığım bazı yeni şeyler anlamına geliyor. Bugün bütün bunlar için ne hissettiğimi anlamaya çalıştım."

"O bunu anlayamıyor. Hissediyor, ama anlayamıyor. Bütün bildiği şimdiye kadar bildikleri. Biliyorsunuz bugüne kadar buradan fazla uzağa gitmedi. Ve şimdi siz geceyi dışarıda geçirdikten sonra ona, onu San Francisco'ya götüreceğinizi söylüyorsunuz. Siz de, ben de bunun heyecan verici bir şey olduğunu biliyoruz. Ama o bundan korkuyor. Ve gerçeği söylemek gerekirse, burada yaşayan Tygue'dan büyük pek çok insan da aynı şeyi hissederdi."

"Biliyorum. Yıllardır bundan ben de korkuyordum." Bunun için nedenleri vardı. "Sanırım ondan çok fazla şey bekliyorum."

"Bunun üstesinden gelecektir. Ona zaman tanıyın. Biliyorsunuz..." Öbür dileyen bir ifadeyle Kate'e baktı, "...sizi bu giysiler içerisinde görmek bile onu biraz korkutuyordur. Belki bu ona sizi yitirdiğini ya da sizin değiştiğinizi düşündürüyordun Çocukların ne düşündüğünü asla bilemezsiniz. Akıllarına en çılgın şeyler gelir. Kocam öldüğünde en küçük oğlum bunun, onu evlatlık olarak vereceğimiz anlamına geldiğini sandı. Nedenini sormayın, ama onu da göndereceğimizi düşündü. Üç hafta ağladıktan sonra nihayet dışarı çıkıp neden ağladığını söyledi. Belki Tygue böyle giyindiğiniz için onu terkedeceğinizi sanıyordur. Ama gerçekten çok hoş görünüyorsunuz."

"Sağolun, Tillie."

"Fazla üzülme. Ha, yarın ders vermeye gidecek misiniz?"

"Sanırım bunun için birkaç gün beklesem iyi olacak."

"Onların bu kadar esnek olabilmeleri çok iyi."

"Evet." Ah, Tanrım, Tillie. Lütfen benimle bu konuda da tartışmaya girme. Ama Tillie böyle bir şey yapmadı. Yalnızca sessizce el sallayıp kapıyı kapadı.

Kate birden kendini evde yapayalnız hissetti. Yalnızca ayakkabısının altın zinciriyle oynamak isteyen Bert, varlığını hissettiriyordu.

"Olmaz Bert, onlara seksen altı dolar saydım oğlum." Eliyle onu yanından uzaklaştırırken bir tek kendi sesinin duyulduğu bu evin ne kadar boş görüldüğünü farkettiler. Bir an için sesini çıkarmadan oturdu, sonra ayağa kalkarak eteğini çıkardı. Kente giderken yanında götürmüş olduğu valizin fermuarını açarak içinden kot pantolonuyla kırmızı gömleğini çıkardı. Yeni eteğiyle bluzunu bir sandalyenin arkasına astı. "Şimdilik hoşçakalın." Dikkatle ayakkabılarını valizine koydu, yoksa Bert onları bulup akşam yemeği niyetine yerdi. Ayağında yalnızca çoraplar olduğu halde sessiz adımlarla Tygue'ın odasına gidip kapısına vurdu. "İçeri girebilir miyim?" Uzun bir sessizlikten sonra nihayet oğlanın sesi duyuldu.

"Evet." Karanlıkta oturuyordu. Karanlık odada ay ışığının aydınlatığı yüzü, küçücük görünüyordu.

"Işığı yakmak istemiyor musun?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Willie yanında mı?"

"Evet."

"Bahse girerim kendini daha iyi hissetmeni sağlıyordun"

"Ne?" Sesi son derece hafif ve dikkatliydi.

"Willie'yi kucağında tutmak. Ona sahip olduğunu biliyorsun. O her zaman yalnızca senin olacak."

"Evet." Sesi şimdi daha yumuşaktı. Kate oğlunun yatağına uzanarak karanlıkta onun yüzünü görmeye çalıştı.

"Willie gibi benim de hep yanında olacağımı biliyor musun? Hem de sonsuza kadar. Bunu biliyor musun?"

"Sayılır."

"'Sayılır' da ne demek?" Bu bir suçlama değil, bir soruydu.

"'Sayılır' demek işte."

"Pekâlâ. Willie'nin boynuna kırmızı bir kurdele bağlarsan ne olur? Bu onu değiştirir mi?"

"Evet, onun aptal görünmesini sağlar."

"Bu yüzden onu daha mı az seversin?" Çocuk ayısını göğsüne sıkıca – 127 –

bastırırken hızla başını iki yana salladı. "Öyleyse ne giyersem giyeyim, nasıl görünürsem görüneyim ben hâlâ senin eski annenim, tamam mı?" Çocuk kısaca başını salladı. "Ve ne yaparsam yapayım, nasıl görünürsem görüneyim ya da nerede olursam olayım, seni eskisi kadar çok seviyorum."

"Willie beni terketmiyor."

"Ben de öyle. Ben de seni asla terketmeyeceğim. Bazen uzağa gidebilirim, ama seni asla terketmeyeceğim, hayatım, asla."

"Ama sen uzaklara gittin." Oğlanın sesi titremeye başlamıştı.

"Yalnızca bir geceliğine gittim ve geri döndüm. Tıpkı gitmeden önce söylediğim gibi, öyle değil mi?" Tygue duraksayarak başını salladı.

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü buna ihtiyacım vardı. Çünkü istiyordum. Bazen yetişkinler bazı yerlere yanlarına çocuklarını almadan gitmeye ihtiyaç duyarlar."

"Daha önce hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştın."

"Hayır, ama bu kez duydum."

"Gitmeni o adam mı istedi?" Kate, onun kimi kastettiğini hemen anlamıştı.

"Stu Weinberg mi?" Tygue başını salladı. "Elbette hayır. Gitmeyi ben kendim istedim. Tek bir gece evde olmamam gerçekten o kadar kötü müydü?" Tygue önce belirsiz bir ifadeyle omuz silkti, sonra kollarını açarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kate oğluna hayretle baktı.

"Seni çok özledim! Beni artık sevmediğini sandım!"

"Ay hayatım, ah bebeğim...nasıl böyle bir şey düşünebildin? Seni çok seviyorum. Ben de seni çok özledim. Ama... ben... ben buna mecburdum. Ve daima, daima geri döneceğim. Ayrıca bir dahaki gidişimde seni de yanımda götüreceğim." Oğluna bir daha gitmeyeceğine dair söz vermek istiyordu. Ama gideceğini biliyordu. Bütün bunlardan, henüz bulmuşken, nasıl tekrar vazgeçebilirdi?

Tygue neredeyse yarım saat boyunca ağladı. Sonra yavaş yavaş sustu. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını kaldırıp annesine baktı.

"Farkında mısın, eğer gömleğimi sıkarsam gözyaşlarınla Willie'yi yıkayabiliriz."

Tygue kısık bir sesle kıkırdadı. Kate ona bir öpücük verdi ve alnına düşmüş olan saçlarını düzeltti. "Biraz çikolata ilginı çeker miydi?"

— 128 —

"Şimdi mi?"

"Elbette." Yaldızlı kâğıda sarılmış kocaman bir çikolata satın almıştı. Büyüklüğü bir kitap kadardı. Ona ayrıca bir kutu da çikolatalı şeker ve çikolatadan tabanca getirmişti. Bu, Paskalya ve Cadılar Bayramından bile iyiydi. Tygue yaldızlı kâğıda sarılmış çikolatadan tabancayı görünce gözleri ve ağzı kocaman açıldı.

"Hey!"

"Fena değil, ha!.."

"Ooo, anne bu harika!.."

"Sen de öylesin." Tygue kutudan bir parça çikolata çıkarırken Kate, onu yeniden kucağına oturttu. Çikolata tabancayı saklayıp arkadaşlarına gösterecekti.

"Ya biri onu kırarsa?"

"O zaman birlikte San Francisco'ya gittiğimizde bir tane daha alırız." Tygue için için hâlâ biraz titrese de, bu çabucak geçti. Annesine bakarken gözleri ıslık ısıldı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Evet. Orası harika bir yer olmalı."

"Gerçekten öyle." Kate o akşam oğlunu uzun bir süre kollarının arasında tutmaya devam etti.

14

"Pekâlâ şimdi gözlerini kapa, tatlım." Tygue, Kate'in yanındaki koltukta sessiz sedasız oturuyordu, gözlerini yummuştu. Kentin silueti gözler önünde belirmeden önceki son dönemeci geçmişlerdi. Kate, oğlunun buna ne diyeceğini çok merak ediyordu. Tygue daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Virajı yavaşça aldı ve karşısında beliren binalara bakarak, kendi kendine gülümsedi. "Tamam. Artık

gözlerini açabilirsin." Tygue hiç konuşmadan annesinin söylediğini yaptı. Her şeye dikkatle baktı, fakat hiçbir şey söylemedi. Kate buna şaşırmişti. "Pekâlâ, ne düşünüyorsun?"

"Bu nedir?"

"San Francisco, aptal. Bunlar kent merkezindeki yüksek binalar."

Tygue bugüne dek en fazla dört katlı binalar görmüştü. Kate bunu

— 129 —

Tutku Yılları / F: 9

biraz da hayretle düşündü. Onun yaşındayken kendisi New York'a gitmiş ve dünyanın en yüksek binasının tepesine çıkmıştı.

"Burada tepeler olduğunu sanıyordum." Sesinde açık bir düşkünlüğü okunuyordu, biraz da korku.

"Gerçekten de vardır. Ama onları buradan göremezsin."

"Ya."

Kate kıpırdamadan önüne bakan oğluna ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Tygue eve dönmek istiyordu. Oysa kendisi onun San Francisco'yu sevmesini öylesine çok istiyordu ki. Feiicia'yla birlikte her şeyi tasarlamışlardı. Kentte bir hafta kalacaklardı. Bütün bir hafta! Balıkçı iskelesi, Sausalito, trolleybüsler, sahil, hayvanat bahçesi, feribot gezisi, Angel adasında bisiklet turu; her şeyi en ince ayrıntısına dek düşünmüşlerdi. Felicia, Tygue'in tepelerdeki film çekimlerini izleyebilmesi için televizyon şovlarının bir programını bile edinmişti. Tabii ki Divisadero'da da bir çekim vardı.

"Dünyadaki en virajlı caddeyi görmek ister misin?"

"Tabii." Kucağında duran Willie'ye sıkı sıkı sarılmıştı. Kate birden sinirlendi. Tygue, San Francisco'daydı. Bu çok heyecan verici bir olaydı. Hayatında ilk defa bir yolcuğa çıkmıştı. Neden mutlu değildi? Neden o da annesi gibi hissetmiyordu? Kate birden böyle düşündüğü için kendini kötü hissetti. Arabayı kenara çekmek amacıyla, Franklin caddesinde yolun sağına yanaştı. "Geldik mi? Burası Licia Teyze'nin evi mi?" Yüzünde bir dehşet ifadesiyle köhne otele baktı. Kate güldü. Çok uzun bir yol katetmişlerdi. Kate, Tygue'in hissettikleri konusunda aşırı duyarlı davrandığını düşündü.

"Hayır, ama seni çok seviyorum, aptal çocuk. Buraya gel ve bana

sarıl."

Oğlanın küçük çilli yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Annesine doğru uzandı. Kate, oğluyla ayısına sarıldı. Onlar yokken Bert'e Til-lie bakacaktı. 'Tygue Harper, burada çok iyi zaman geçireceğine dair sana söz veriyorum. Tamam mı? Bana biraz olsun güveniyor musun?' Tygue başını olumlu bir edayla salladı. Kate, oğluna gülümseyerek baktı ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Ne kadar da büyük." Sesinde korku ve hayranlıkla karışık bir saygı

— 130 —

o

ifadesi vardı. "Ve çok..." Gözlerini Kate'in arabayı park ettiği semtte gezdirdi, düşkırıklığına uğradığı yüzünden açıkça okunuyordu.

"Evet, çok büyük. Bizim alışık olduklarımızdan daha büyük.

Kasabadaki E sokağını biliyor musun?" Tygue ciddi ciddi başını salladı. E sokağı korkunçtu. Eski demiryolu katarlarının ve kasaba çöplüğünün yanından geçiyordu. Orada ayyaşlar ve terkedilmiş eski arabalar bulunurdu. Çok kötü kokardı. Orası insanın gitmeyi hiç istemeyeceği yerlerden biriydi. E sokağını tanıyordu. Herkes tanırdı. Kocaman gözlerle annesine baktı. "Pekâlâ şu anda bulunduğumuz yer E sokağı gibi bir yer. Ama burada güzel yerler de var. Şimdi onları da göreceğiz, tamam mı? Anlaştık mı?"

Gülümseyerek elini uzattı, Tygue ciddi bir ifadeyle annesinin elini kısaca sıktı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım!" Hâlâ önüne bakıyordu, ama artık Willie'yi daha önce olduğu kadar sıkı tutmuyordu. Kate arabayı çalıştırırken kendi kendine gülümsedi.

"Acıktın mı?" Van Ness'teki Hippo'dan pek uzakta değillerdi, ne var-ki Tygue, hayır, der gibi başını iki yana salladı. "Dondurma?" Başı yana döndü, yüzünde bir gülümseme belirdi. Belli belirsiz başını salladı. "Öyleyse dondurma yiyelim." Bu çok iyiydi. Licia'ya giderken Hyde caddesindeki Swensens'a uğrayabilirlerdi. Licia onları evinde bekliyordu. Ve o da en az Kate kadar endişeliydi. Kate arabayı Union ile Hyde caddelerinin kesiştiği yerde, Swensens'ın önünde durdurdu. Arabadan inerek gerindiler. O sırada iki

tro-leybüs kornalarını çalarak Hyde caddesine girdiler. "Bak!" Tygue ayısını sallayarak olduğu yerde sıçramaya başladı. "Anne, bak! Bu bir... bir..." Çocuk yerinde duramıyordu. Kate güldü. Sonunda her şey yoluna giriyordu. Şekerli külahta çikolata soslu muzlu dondurma nefisti. Dükkândan ayrılırırken Tygue dondurmanın çoğunu çenesine ve burnuna bulaştırmıştı bile. O sırada tepeden aşağı üçüncü bir troleybüs indi. Kate, oğlunu büyük bir zorlukla arabaya bindirebildi.

"Trolleybüse daha sonra bineceğiz." Ama şimdi başka bir fikri vardı. Daha doğrusu göstermek istediği iki şey: en dik tepe ve virajlı yol. Her ikisi de birbirine çok yakındı.

En dik tepe, Tygue'ı pek etkilemedi, ama iki yanı Viktorya tarzı evler

— 131 —

ve çiçeklerle çevrili dönemeçli dar parke yoldan hızla aşağı inmek çok hoşuna gitti. O kadar hoşuna gitti ki, dondurmasını yemeyi unuttu ve dondurma ayısının üzerine damlamaya başladı. Mutlu bir ifadeyle Wil-lie'nin kulağındaki çikolatayı yaladı.

"Tygue, bögg!"

"Şapırt, şapırt!" O anda çok mutluydu. "Bu da ne?" Arkasına yaslanarak Telegraph Hill'in tepesindeki Coit Kulesini gösterdi.

"Bu itfaiye anısına dikilmiş bir anıt. Adı Coit Kulesi ve Licia Teyze'nin evi hemen bunun yanında."

"Görmeye gidebilir miyiz?"

"Elbette. Ama ilk önce gidip Licia Teyze'nin planlarının neler olduğunu öğrenelim."

"Çok eğlenceli."

Yolculuğun geri kalanı da böyle devam etti. Her şeyi yaptılar. Hippo'da akşam yemeği yediler, Stinson kumsalında piknik yaptılar, mumya müzesini gezdiler, Balıkçılar iskelesine gittiler, on-on beş kere troley-büse bindiler; akvaryuma, planetaryuma, Çin mahallesine ve parkın içindeki Japon bahçesine gittiler. Bu harika bir tatildi ve ertesi cumartesi Tygue, San Francisco'yu, burada yıllardır yaşayan pek çok çocuktan daha iyi öğrenmişti.

"Pekâlâ şampiyon, ne düşünüyorsun? Anneni bırakıp buraya, benimle birlikte yaşamaya gelir misin?" Üçü birden Felicia'nın salonundaki büyük beyaz halıya oturmuş patlamış mısır yiyorlardı. O hafta ilk defa kendilerini dışarıya çıkamayacak kadar yorgun hissetmişlerdi. Felicia pizza ısmarlamayı kabul etmişti. Bu kesinlikle Tygue'in haftası olmuştu ve her iki kadın da çok yorulmuşlardı. Onun başının üzerinden birbirlerine gülümsediler. "Biliyor musun, Licia Teyze?" Tygue düşünceli bir ifadeyle, terastan görülen Bay köprüsüne bakıyordu. "Büyüyünce buraya gelip trolleybüs şoförü olacağım."

"Müthiş bir fikir, şampiyon."

"Eğer ona Noel'de gerçek bir trolleybüs almaya kalkarsan seni öldürürüm, Licia." Kate gülerek ağzına bir avuç dolusu mısır tıktı.

"Tekrar ne zaman gelmeyi düşünüyorsunuz?"

— 132 —

Kate omzunu silkerek Tygue'a baktı. "Bilmiyorum, bakacağız." Son zamanlarda Tom'u çok ihmal etmişti, ayrıca yeni bir kitap için birkaç iyi fikri vardı. "Gerçekten yapmam gereken çok şey var. Ayrıca Tygue'ı Adams çiftliğinde bir binicilik kursuna yazdırdım, sonbaharda okul başlayana dek her gün oraya gidecek."

"Peki ya kitap?" Bu konuyu açmak yine Felicia'ya düşmüştü. Kate günlerdir bunu düşünmemeye çalışıyordu. Kitabın çıkmasına yalnızca birkaç gün kalmıştı.

"Bu artık onların sorunu. Ben yazdım, şimdi onlara onu satmak düşüyor."

"Bu kadar basit, ha?" Felicia tek kaşını kaldırarak anlamlı anlamlı Kate'e baktı. "Sen yazdın ve işin bitti. Kitabı satmak için senin yardımını isteyebilecekleri hiç aklına gelmedi mi?"

"Kapı kapı dolaşmama ne dersin?" Kate kıkırdarak yere uzandı.

"Ne istediklerini biliyorsun." Felicia'nın pesetmeye niyeti yoktu. Kate'in söylediği kadar basit değildi. Bu konuyu açmak için haftalardır bekliyordu.

"Ne istediklerini nasıl bilebilirim? Ayrıca önemli olan bu değil."

"Ya, öyle mi? Peki önemli olan ne öyleyse? Senin istediğin mi?"

"Belki. Neden rahatımı bozacak şeyler yapmam gerektiğini anlamıyorum."

"Aptal aptal konuşma, Kate." Tygue ayağa kalkarak televizyonu açtı. Sıkılmıştı. Mısır kâsesini alarak yanında götürdü. Böylece Kate'in ardına saklanabileceği bir şey kalmamıştı. Önce Felicia'ya, sonra da dışardaki manzaraya baktı. "Beni duydun. Kitabın reklamını yapmazsan aptallık edersin. Bu senin için bulunmaz bir fırsat. Kitabı sen yarattın. Eğer şimdi işbirliğine girersen, bundan sonraki kitabın çok daha yükseklerle tırmanır. Ondan sonra da edebiyat dünyasında kendine sürekli bir yer edinmiş olursun. Ama bu senin kendi tercihin, ufaklık. Eğer elindeki fırsatın uçup gitmesine izin verirsen, belki aynı şansı bir daha asla yakala-yamazsın. Bunu görmezlikten gelmeyi göze alamazsın."

"Onların istediğinin bu olduğunu nereden biliyorsun? Kitap kendi kendini de satabilir."

"Sen delisin. Meslek yaşamını berbat ediyorsun. Aslında bunu kendi-

— 133 —

nin de istediğini, en az benim kadar iyi biliyorsun. Ve bunu yapabilirsin de. Kahretsin, bunun üstesinden gelmeni sağlayacak her şeye sahipsin. Her şeye. İyi bir görünüme, beyne ve yeteneğe."

"Ama cesaretim yok."

"Saçmalama. Yalnızca saklanmakla o kadar meşgulsün ki, cesarete sahip olduğunu unuttun. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. Ayrıca son bir ay içinde yaptıklarına bir bak. İki kez buraya geldin. Artık bir münzevi olmadığının sen de bilincindesin, Kate. Artık öyle olmak istemiyorsun bile."

"Bu farklı bir şey, Licia. Bu aleni bir şey değil. Tokat yemek ya da daha kötüsü, kalbime bir bıçak saplanması için kendi yüzümü veya Tygue'inkini televizyonda sergilemiyorum." Bu sözleri oğlunun duymaması için alçak sesle söylemişti. Ama Tygue zaten kendini renkli dev televizyon ekranındaki programa kaptırmıştı. "Yaptığım tek şey kendimi bundan korumak, Licia."

"Sen tartışılması çok zor bir kadınsın. Ayrıca dediğimi yaparsan ve bir aksilik olursa kendimi çok kötü hissederim."

"Ben de öyle. Bunu yapmamamın nedeni de bu."

"Ama bunun ne kadar eğlenceli olabileceğini düşün."

"Öyle mi? Bundan pek emin değilim. Tom için pek eğlenceli değildi."

"Hayır, öyleydi."

"Gerçek anlamda değildi."

"Belki senin için değildi, ama onun için öyleydi. Öyle olmalı. Bu hayattaki en büyük zevktir."

"Bunsuz daha mutluyum."

"Ve daha yalnız."

"Licia, hayatım, başarı yalnızlığın panzehiri değildir."

"Belki değildir. Ama bu, dönüp kitabının ilanlarına bakmanı sağlamıyor mu? Tanrım, kitabın üç gün içinde çıkacak. Bu seni olduğun yerde sıçratmıyor mu?"

Kate arkadaşına bakarak aval aval sıırttı. "Biraz."

"Demek istediğimi anlamaya çalış. Tanıtım işlerine katılırsan neler olacağını bir düşün!" Felicia pesetmeye niyetli değildi. Kate gülerek ve başını iki yana sallayarak elini havaya kaldırdı.

— 134 —

"Yeter. Tamam. Kes!" Ancak Felicia'nın durmayacağını her ikisi de çok iyi biliyordu.

"Belki Weinberg fikrini değiştirmeni sağlar."

Kate bu kez başını son derece kesin bir ifadeyle iki yana salladı.

"Hiç şansı yok. Ayrıca bunu denemeyecek kadar zeki biri."

Kate'le Tygue, San Francisco'dan pazar günü öğleden sonra erkenden ayrıldılar. Felicia, onlarla birlikte olabilmek için bütün hafta izin almıştı, ama ertesi gün işe geri dönecekti. Ayrıca Tygue da yeni binicilik kursuna ertesi sabah başlayacaktı. Bir de Tom vardı. Zavallı Tom... İki haftadan beri hiç ziyaretçisi olmamıştı.

Kate kasabadan ayrılmadan önce onu ziyaret edemeyecek kadar meşguldü. Ertesi sabah ilk iş onu görmeye gidecekti. Aslında pazar günü onca yolu gittikten sonra pazartesi sabahı yarı yolu geri dönmek biraz çıgıncaydı. Ama bunun başka bir yolu yoktu.

Tygue'ı Mead'e beraberinde götüremezdi.

"Anne?"

"Efendim, tatlım?" Kent çıkışında pazar öğleden sonrası trafiğine takılmışlardı.

"Buraya yine gelebilir miyiz?"

"Gelebileceğimizi sana söyledim."

"Yakında olabilir mi?" Kate gülümseyerek olumlu bir ifadeyle başını salladı.

"Olabilir."

Tygue kendi kendine kıkırdayınca Kate yeniden dönüp oğluna baktı.

"Ne oldu?"

"Bert'i görmek için sabırsızlanıyorum."

Kate, köpeği düşünerek güldü. "Ben de öyle." Eve dönmek iyi olacaktı. Bu yolculuk oldukça yorucu geçmişti. Bir an için aklına, daha önceleri Tom'la birlikte yaptıkları yolculuklar geldi. Onlar da yorucu olurdu. Şimdi bunlara nasıl dayanabildiğine şaşıyordu. Sürekli bavul toplamak, uçak ve araba yolculukları, otelde gecelemler. Ancak Tom her zaman bunların birer eğlenceye dönüşmesini sağlamıştı. Bir serüvene... Bir balayına...

"Ne düşünüyorsun?"

"Babanla yaptığımız yolculuklar sırasında ne kadar çok eğlendiğimi-

- 135 -

zi." Kate bu sözleri söylediği için kendi de çok şaşırmıştı. Tygue'la Tom hakkında çok ender konuşurdu. Bu konuya değinmemek daha iyiydi. Tygue annesinin bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Tom'un yaşamını kazanmak için ne iş yaptığını bile sormamıştı. Ama bir gün soracaktı. Zamanı geldiğinde Kate bu köprüyü geçmek zorunda kalacaktı. Daha öncekilere bir yalan daha eklenecekti. Buna mecburdu.

"Çok yolculuk yaptınız mı?" "Sayılır." Kate yeniden içine kapanmaya başlamıştı. "Mesela nerelere gittiniz?" Kucağında Willie'yle rahatça arkasına yaslanmış oturan Tygue, tam anlamıyla serüven dinlemek için yanıp tutuşan küçük bir oğlandı. Kate onun bu haline bakıp güldü.

"Pek çok yere gittim. Bir keresinde Cleveland'a gitmiştik." Bu birlikte geçirdikleri ilk hafta sonuydu. Neden Tygue'a bundan söz etmişti? Neden bunu anımsamıştı? Yüreğinin acıyla burkulduğunu hissetti. "Güzel miydi?"

"Evet, çok güzeldi. Aslında pek hoş bir yer değildi, ama baban sayesinde harika bir yer haline gelmişti." Tygue sıkılmışa benziyordu. Hoş şeyler kızlara göreydi.

"Hiç New York'a gittin mi?" Felicia yakında oraya gidecekti ve Tygue onları bu konuda konuşurken duymuştu.

"Evet, annem ve babamla birlikte. Ama babanla hiç gitmedim."
"Anne?"

"Efendim, tatlım?" Yanıtlanması zor bir soruyla karşılaşmamak için dua ediyordu. Bugün olmaz. Şimdi olmaz. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki, bu duygusunun sonsuza dek sürüp gitmesini istiyordu.

"Neden bütün yakınların öldü? Annen, baban ve benim babam? Neden öldüler?" İşin en tuhaf yanı hiçbirinin gerçek anlamda ölmemiş olmasıydı... ama aslında ölmüşten farksız da değillerdi.

"Bilmiyorum. Ama bir gün herkes ölür. Neyse ki yanımda sen varsın." Gülümseyerek oğluna baktı.

"Bir de Willie'yle Bert ve Licia Teyze. Ve onlar hiç ölmeyecekler. Belki Licia Teyze ölür. Ama biz ölmeyeceğiz, değil mi Willie?"

Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını eğip ayısına baktı, sonra gözlerini annesine çevir-

— 136 —

di. "Evet, diyor." Kate her ikisine de gülümseyip oğlunun saçlarını okşadı.

"Seni çok seviyorum, ufaklık."

"Ben de seni seviyorum." Tygue bu sözleri sanki birinin duymasından korkarmış gibi son derece alçak bir ses tonuyla söylemişti. Kate güldü, gözlerini yeniden yola çevirdiğinde kendini çok daha iyi hissediyordu. Bir süre yola sessizce devam ettiler. Kate, Tygue'a baktığında onun uyumuş olduğunu gördü. Az önce Carmel'i geride bırakmışlardı ve üç saat sonra evde olacaklardı.

Yolda durup Tillie'nin evinden Bert'i aldılar ve kendi mutfak masalarında rahat bir akşam yemeği yediler.

Yemekten hemen sonra Tygue yatmaya hazırlandı, bir saat sonra da Kate onu izledi. Eşyalarını çıkarıp mektuplarını açma zahmetine bile girişmedi. Giysilerini çıkarıp kendini doğruca yatağına attı. Telefon çaldığında aradan sanki yalnızca bir saat geçmiş gibiydi, oysa hava aydınlanmıştı bile ve Tygue'in evin içinde takur tukur sesler çıkardığını duyabiliyordu. Telefonu ancak dördüncü çalışta açabildi. Arayan Stu Wein-berg'di.

"Hiçbir yere gitmediğini söylediğini sanıyordum."

"Öyle." Kate uyanmak ve sesinin kulağına hoş gelmesi için kendini zorladı.

"Telefonla aradım. Mektup yazdım. Ölmüş olabileceğini düşündüm. Neredeyse masamın başında harakiri yapacaktım."

"Bu kadar kötü, ha? Bir sorun mu var?" Tanrım, kontratlar iptal edilirse ne yapardı? Aniden cin gibi uyanmıştı.

"Elbette hayır. Hiçbir sorun yok. Her şey yolunda. Kitap iki gün sonra çıkacak. Yoksa unuttun mu?" Hayır, ama deniyordu.

"Unutmadım." Tümüyle dikkat kesilmişti.

"Konuşmamız gereken bir konu var, Kate." Ah Tanrım, daha sabahın körüydü. Henüz kahve bile içmemişti.

Ta?"

"Harika bir teklif aldın."

"Yeni bir teklif mi?" Kate'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ulu Tanrım, bu seferki neydi? Japonlar film haklarını mı istiyorlardı? Sırıttı.

"Evet, yeni bir teklif. Case'in programından bir telefon aldık."

— 137 —

"Jasper Case mi?"

"Bildin. Seni programa çıkarmak istiyorlar. Bu, kitabın için mükemmel bir fırsat. Hepimiz çok heyecanlıyız."

"Hepimiz' de kim?" Sesinde mesafe ve kuşku vardı. "Kitabını önemseyen kişiler, Kate." Bir çırpıda editörlerin ve yayıncıların adlarını sıraladı. "Sinemacılardan bahsetmeme gerek bile yok. Bunun kitaba çok büyük yararı olabilir." Sessizlik. "Kate?" "Evet."

"Ne düşünüyorsun?" "Söylediklerini."

"Bana kalırsa bunu yapmaman çok büyük bir hata olacak. Sanırım bu dişlerini sıkıp üstesinden gelmek zorunda olduğun işlerden biri. Tanrı ve ülke aşkına... ve kitap adına." Kitap, kitap, kahrolası kitap. "Case gerçekten de çok hoş bir adamdır. Bu program başlangıç için ideal. Case son derece dürüst, yumuşak ve duyarlıdır. O bir İngiliz."

"Biliyorum. Programını izliyorum." Bu, televizyondaki en iyi gece yarısı şovuydu ve ülkedeki herkes tarafından izlenirdi. Ayrıca Jasper Case bir centilmendi. Şimdiye kadar hiç konuklarını zor duruma düşürdüğünü görmemişti. Ama ya programı izleyen kişiler ne olacaktı? Ya biri onu seyreder ve anımsarsa ne olacaktı? Ah Tanrım, Tom Harper'in peşinden sürüklediği uzun boylu, kahverengi saçlı, sıska çocuğu kim anımsayacaktı? Kim bilecekti? Kim önemseyecekti? "Yapacağım."

"O kadar sevindim ki, Kate." Stu Weinberg gözlerini devirerek alnında birikmiş olan ter damlalarını sildi. "Müthiş düzenlemeler yaptılar. Seni haftaya pazartesi gösterilecek programa çıkaracaklar. Kente geldiğinde Beverly Hills Otelinde kalmak isteyebileceğini düşünerek, pazartesi gecesi için yer ayırdılar. Sabah erkenden gelip biraz dinlenirsin. Programdan biri öğle yemeğinde bize katılacak ve o gece programa kimlerin katılacağı, senden neler beklendiği konusunda bilgi verecek. Hangi konularda konuşmak istediğini, hangileri hakkında konuşmak istemediğini bilmek istiyorlar. Sonra bütün öğleden sonra havuz başında oturur, saçlarını yaptırır ya da canının istediği başka bir şey yaparsın. Program saat yedide çekilecek ve daha geç saatte gösterilecek. Çekimden sonra, saat dokuzda, serbest kalacaksın. Kutlamak için

— 138 —

akşam yemeği yer ya da başka bir şey yaparız. Hepsi bu kadar. Geceyi otelde geçirip ertesi gün eve dönersin. Hiç acı çekmeden." "Kulağa, bekâreti yitirmek için mükemmel bir yol gibi geliyor." Telefonun öbür ucunda kendi kendine gülümsüyordu. Weinberg kazanmıştı ve bunu her ikisi de biliyordu. Aslında ona ilk günden kancayı takmıştı, ama yanına çok dikkatli yanaşmıştı. Kahretsin...

"Bana güven, Kate. Bu çok hoşuna gidecek." Şimdi her ikisi de gülüyordu.

"Eğer gitmezse paramı geri alacak mıyım?"

"Elbette, bebek, elbette. Unutma, haftaya pazartesi. Ha, bu arada, LA. Times seninle röportaj yapmak istiyor. Bu konuda ne dersin?" Kate duraksadı.

"Olmaz."

"Vogue?"

"Tanrı aşkına ne oluyor, Stu?"

"Farkında olduğundan çok daha fazla şey, hayatım. Pekâlâ, şuna ne dersin?" Ünlü bir kadın dergisinin adını söyledi. "Fotoğraf olmayacak, yalnızca salı günü öğle yemeğinde hoş bir röportaj yapılacaktır."

"Tamam, tamam çok sıkı pazarlık ediyorsun. Sırada daha kaç tane var? Bana gerçeği söyle!" Sanki karşısında Tygue varmış gibi konuşmuştu.

"Dokuz dergi, beş gazete ve üç sohbet programı. Bir de Chicago'da bir radyo programı. Röportajı telefonda kaydedecekler. Eğer mektuplarını okusaydın, bütün bunlardan haberdar olurdun, tatlım."

"Burada değildim."

"Eğlenceli bir yer miydi?"

"San Francisco'daydım."

"Müthiş. Eğer istersen orada da bir röportaj ayarlayabilirim. Ne zaman istersen geri dönebilirsin."

"Tanrım, Stu, buna henüz hazır değilim."

"Benim burada olmamın nedeni de bu. Bütün zorlukları ben üstleneceğim. Bundan sonra ilgilenmen gereken tek şey: 'Jasper Case Şovu' Geri kalanı bekleyebilir. Uçmaya Case'le birlikte başla. Gerisine sonra bakarız. Sence de mantıklı değil mi?"

— 139 —

"Çok. Aman Tanrım." Yine paniğe kapılmaya başlamıştı. "Ne giymeliyim?"

Stu Weinberg gülmeye başladı. Başarmıştı. Eğer Kate ne giyeceği konusunda kaygılanmaya başladıysa, işi kabullenmiş demekti.

"Programa istersen çıplak çık, tatlım. Yeter ki eğlen."

Beş dakika sonra Kate, Felicia'yı aradı. Masasının başında oturan Felicia onu, gözleri ve ağzı açık bir şekilde dinliyordu. "Ne yapacağım dedin?"

"Jasper Case şovu'na çıkacağım." Kate'in sesinde büyük bir gurur vardı. Tanrı aşkına, bu adam Kate'in bu şekilde konuşması için ne yapmış olabilir? "Sence ne giymeliyim?"

Felicia bu soru karşısında gülmekle yetindi. "Kate, bebeğim, seni seviyorum."

15

Otelin önündeki üzeri kapalı girişe yaklaşan araba, durmak üzere yavaşladı. O anda kapıcı ve üç komi arabanın yanına geldiler.  komi ha? Kate sinirli bir edayla çevresine bakındı. Yanında yalnızca ufak bir çanta getirmişti. Komilerden birine bakarak sıkıntıyla gülümsedi, ancak adam ifadesiz bir yüzle onun arabadan inmesini beklemeyi sürdürdü. Sonra direksiyonun başına geçti. İkinci komi, Kate'in çantasını alırken, üçüncüsü oradan uzaklaştı. O sırada kapıcı hayranlıkla, Kate'in hemen arkasına yanaşan parlak kırmızı Rolls Royce'la siyah Jaguar'a bakıyordu. Komilerden oluşan bir ordunun arabaların yanına gitmesiyle bir kargaşa yaşanmaya başlandı. Bavullar, golf takımları, gelip giden arabalar, krkl hanımlar. İçeri girenler kapıcının avucuna bahşiş bırakmadan gemiyorlardı. Kate elini çantasının içine soktu ve en yakınındaki adamın ne verdiğine baktı. Adamın kapıcının eline on dolar sıkıştırdığını görünce hayretle içini çekti. On dolar ha? Tanrım, bu sözleri yüksek sesle söylememiş olmayı diledi. O sırada sol yanındaki adamın beş dolar verdiğini gördü. Bu delilikti. Böyle şeylerle ilgilenmeyen on yıl olmuştu. Ama kapıcıya beş ya da on dolar vermek ne demekti? Yedi yıl-

— 140 —

da her şey bu kadar da değişmiş olamazdı. Ne var ki burası Hollywo-od'du. Yalnızca çevresindekilerin giyim kuşamı bile bunu anlaması için yeterliydi. Arabalardan inen insanların üzerlerinde,

vücutlarına yapışmış gibi duran dapdaracak kot pantolonlar, bellerini açıkta bırakan yine dapdaracak gömlekler vardı. Yıldız adaylarının ve orta yaşlı erkeklerin giysilerini, sürüyle altın mücevher ve uçuşan parlak renkli ipek şallar tamamlıyordu. Bu insanların arasından hızla otele giren koyu renk takım elbiseli adamlar da az sonra büyük bir değişime uğrayıp dışarıya kot panto-lonlarıyla çıkıyorlardı.

"Rezervasyonunuz var mıydı, hanımefendi?"

"Hım?" Kapıcıya bakmaya öyle bir dalmıştı ki, olduğu yerde korkuyla sıçradı. Üzerinde Felicia'nın kendisine mağazadan gönderdiği giysiler arasından seçmiş olduğu, sade, beyaz, pamuklu bir elbise vardı. Elbisenin oldukça açık olduğunu sandığı V şeklinde bir yakası vardı, ama buradaki insanlar bunun farkına bile varmayacaklardı. Ayağına da zarif beyaz sandaletlerini giymiş, saçlarını tepesinde toplamıştı. Teninin rengi güneşte iyice bronzlaşmıştı ve son derece dinlenmiş bir havası vardı; Hollywood'daki seks sembolleriyle rekabet etmekten çok, Palm Springs'te tenis kortlarının yanında öğle yemeğine gidiyor gibi görünüyordu. O sırada kapıcının kendisiyle konuştuğunu anımsadı. "Üzgünüm. Evet, rezervasyonum var." Adam çabuk adımlarla içeri girdi. Kate üzeri açık, ama rüzgâra karşı sütunlarla çevrelenmiş yoldan adamı izledi. Sütunların arasında sanki egzotik bir küçük karaorman vardı.

Kate göz alıcı flamingo rengi dış cepheyle büyük kontrast yaratan yeşil halıda hızlı adımlarla ilerliyordu. Burada da amacı; biriyle buluşmak, keşfetmek ya da keşfedilmek, tartışmak ya da çevresindekileri küçük görmek, birinin meslek yaşamını, kendilerini ya da bir başkasını mahvetmek olan insanlar koşturup duruyordu. İnsan, Hollywood'un işlerinin burada döndüğünü ve nabzının bu binada attığını hissedebiliyordu.

"Evet?" Rezervasyon masasındaki yedi adamdan biri başını kaldırarak Kate'e gülümsedi.

"Ben, Bayan Haper, sanırım..."

Adam, Kate'in sözünü keserek yeniden gülümsedi. "Evet, elbette."

Bu sözlerden sonra rezervasyon masasının arkasındaki bölmeye girdi. Evet, elbette mi? Onun kim olduğunu nasıl bilebilirdi? Adam yenjden göründü, elini sallayarak kapıcıyı yanına çağırdı ve anahtarı ona verdi. "Sizi burada sık sık görmeyi dileriz." Öyle mi? Kate kendini düş gören bir çocuk gibi hissediyordu. Neredeydiler? Kendisi kimdi? Bunları düşünerek iki yanı dükkânlarla çevrili geniş holde ilerleyen komiyi izledi. Yeşimler, zümrütler, pırlantalar, sırma işli sabahlıklar, saten gecelikler, küçük beyaz vizon bir bolero, Vuitton bavullar, süet elçantaları ve timsah derisi bir cüzdan. Durup bunlara bakmayı çok istediği halde, kendini bütün bunlardan hiç etkilenmemiş bir yetişkin gibi görünmeye zorunlu hissetti. Hızla holde ilerlerken içinden, birinin koluna girip, "Bak... şuna da bak... bak burada ne var..." demek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bunu düşünürken gözüne sinemadan tanıdığı üç tanıdık yüz ilişti. Kim olduklarını Kate bile biliyordu. Onların gülerek konuşmalarını izlemek için başını yana çevirdiği sırada, az kalsın televizyondan tanıdığı bir yüzle çarpıştıyordu. Bu harikaydı! Kendi kendine gülümseyerek yürümeye devam ederken, ünlüler arasında yaşamamanın Tom için ne ifade edebileceğini düşündü. Hayır, bu asla gerçekleşmezdi. Bu mükemmeldi. Ve eşsizdi.

Şimdi masalar ve beyaz üniformalı garsonlarla çevrili havuzun yanından geçiyorlardı. Burada tenleri güneşte mükemmel bir şekilde bronzlaşmış ve saç biçimleri sudan hiç etkilenmemiş bikinili kadınlar geziniyordu. Kate onları hayranlıkla süzdü. Onları da geride bırakarak yoluna devam etti. Az sonra kendini, elle yontulmuş benzeyen küçük bir evin önünde buldu. Çok kısa bir an için bu ev ona Mead'i anımsattı. Ama bunu istemiyordu, bunu yapamazdı, yanında komi durmuş beklerken olmazdı. Sahi adam ne bekliyordu? Elli dolarlık bir banknot mu? Elbette kapıcı yalnızca kapıyı açarak on dolar kazanıyorsa, onu koridorlardan geçirip bu egzotik manzaraları gösteren adam elli ya da yüz dolar bekliyor olabilirdi. Adam bungalovun kapısını açtı. Kate kendisine doğru dönen adamın eline beş dolarlık bir banknot sıkıştırırken ona bu kadar çok para verdiği için kendini aptal gibi hissetti. Kapı

arkasından yavaşça kapandı. Kate çevresine bakındı. Gerçekten de çok güzel bir yerdi. Çiçekli baskılar, üzerine dükkânlardan birinde görmüş olduğu

saten gecelik ve elinde uzun sigara ağızlığıyla kıvrılmaya davetiye çıkarır gibi görünen şezlonglar. Evde tümüyle ayna kaplı bir giyinme odası ve dev bir makyaj masası da vardı. Pembe mermer kaplı banyonun yanında kocaman bir küvetin bulunduğu ayrı bir bölme bulunuyordu. Yeniden kendi kendine gülümsedi. Telefon çalınca olduğu yerde sıçradı. Telefon iki kişilik dev yatağın yanındaki komodinlerden birinin üzerinde duruyordu. O sırada yan taraftaki küçük oturma odasında da bir telefon olduğunu farketti. Orada bir de evin ikinci bir girişi vardı. İkinci bir giriş mi? Neden? Birinin çabucak sıvışabilmesi için mi? Gülererek telefonu açtı. "Alo?"

"Hollywood'a hoşgeldin, Kate. Nasıl gidiyor?" Arayan Stu'ydu. Sesi her zamanki gibi düz ve pürüzsüzdü. Gülümsediği konuşmasından | anlaşılabilirdi.

"Buraya henüz geldim. Çok şaşırtıcı bir yer."

"Gerçekten, öyle değil mi?" Güldü. Kate paniğe kapılıp apar topar gitmediği için rahatlamıştı. Onun için Beverly Hills Otelinde yer ayırtıldığını duyduğunda bir parça kaygılanmıştı. "Bungalovunu beğendin mi?"

"Kendimi Jean Harlow gibi giyinmek zorunda hissediyorum. En azından." Stu'nun kahkahası bu kez daha rahattı. Katharine Hepburn belki, ama Harlow? Yeniden kıkırdadı.

"Case Şov'daki birçok kişiyi şaşkına çevireceksin. Onlar başka bir şey bekliyorlar."

"Öyle mi? Nedir bu?" Sesi yine biraz sinirliydi.

"Sen. Doğal halin."

"İşte bu iyi, Stu. Çünkü sahip olduğum tek şey bu. Tanrım, öğle yemeğinden önce yüzmeyi çok isterdim, ama burada hiç kimsenin yüzmediğini gördüm."

"Elbette yüzüyorlar. Neden böyle bir şey düşündün?"

"Saçları yüzünden." Bu sözleri hınzır bir çocuk edasıyla söylemişti. Havuz başında görmüş olduğu kadınları yeniden gözünün önünde canlandırdı. Stu tekrar gülmeye başladı.

"Tatlım, otele vardığında orada olmayı isterdim."

"Ben de öyle. Buradaki insanların ne kadar bahşış verdikleri hakkın da bir fikrin var mı?" İkisi de kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

"Bunu neden yapıyorlar?"

"Hatırlanmak için."

"Hatırlanırlar mı?" Kate çok etkilenmişti.

"Bu nedenden ötürü değil. Eğer hatırlanıyorlarsa, bunun nedeni zaten önemli birer şahsiyet olmalarıdır. Eğer değillerse, onları -ne kadar bahşış verirlerse versinler- zaten hiç kimse hatırlamayacaktır. Bu arada, hoşlandığın şeylerin ve zaaflarının küçük bir karta işlenip dosyalandığından haberin var mı? Buraya bir daha geldiğinde, canının çektiği her şey yerine getirilecektir, hem de hiç sorulmadan."

"Tanrı aşkına, ne demek istiyorsun?" Birdenbire, sanki duvarların ardından onu izleyen gizli gözler varmış gibi kendini rahatsız hissetti.

"Demek istediğim şu: Eğer yanında o komik köpeğini getirdiysen ve o da yalnızca pembe çekirge yiyip limonata içiyorsa, bir dahaki gelişinde odanda onun için koca bir tabak dolusu pembe çekirge ve bir sürahi limonata bulursun. Ya da senin için özel havlular ya da özel hazırlanmış martiniler ya da saten çarşaflar ya da yatağın üzerinde dokuz yastık ya da yalnızca Fransız Cini ve İngiliz Skoçu ya da... sen söyle, hayatım. Ne istersen elde edebilirsin."

"Ulu Tanrım, demek insanlar burada böyle bir hizmetin tadını çıkarırlar."

"Tadını çıkarmazlar, hayatım, bunu bir zorunluluk olarak beklerler. Bu da yıldız olmanın bir parçasıdır."

"Ama ben bir yıldız değilim." Bunu büyük bir rahatlık duyarak söylemişti. Stu yeniden gülümsedi.

"Hayır, öylesin."

"Bu, pembe çekirge ve limonata ısmarlamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Ne istersen ısmarlayabilirsin, Penses. Burası senin sarayın."
Kate'in yüreğine bir bıçak saplanır gibi oldu. Penses... Tom, onu her zaman böyle çağırırdı. Yeniden konuşmaya başladığında gözlerinde Stu'nun göremeyeceği bir anlam vardı.

"Daha çok kendimi 'Günün Kraliçesi' gibi hissediyorum."

"Sadece tadını çıkar. Ha, bu arada saat yarımda Polo Lounge'ta Nick Waterman'le buluşacağız. Bu söylediğim yer otelin içinde."

— 144 —

"Nick Waterman kirn?"

"Case Şov'un yapımcısı. Asistanı filan değil, ta kendisi geldi, hayatım. Seni şov hakkında bilgilendirmek ve seninle tanışmak için özel olarak geldi."

"Sence korkmalı mıyım?" Ses tonu tıpkı dişçiye gitmesi gerektiği söylenmiş bir çocuğununki andırıyordu. Stu gülümsedi. Kate'in arkasına yaslanıp iyi vakit geçirmesini istiyordu. Ama bu ancak zamanla gerçekleşecekti.

"Hayır, korkmana hiç gerek yok. Ayrıca bu gece programdan sonra bir parti veriliyor. Senin de katılmanı istiyorlar."

"Buna zorunlu muyum?"

"Neden programdan sonra kendini nasıl hissedeceğini beklemiyorsun?"

"Pekâlâ. Ha, bu arada, Polo Launge'a giderken ne giymeliyim? Buradaki herkes kot pantolon ve vizon kürk giyiyor."

"Sabah sabah mı?"

"Şey, kot pantolonları üzerlerinde ama vizonlarını kollarında taşıyorlar."

"Sen de böyle mi giyindin?" Sesinden bu konuşmanın onu çok eğlendirdiği anlaşılıyordu.

"Benim üzerimde pamuklu bir elbise var."

"Kulağa çok iç ferahlatıcı geliyor. Ancak öğle yemeğine bundan biraz daha şık gelmelisin. Ama yine de nasıl istersen öyle olsun. Rahat ol, kendin ol. Waterman son derece hoş ve kolay biridir."

"Onu tanıyor musun?"

"Birkaç kere birlikte tenis oynadık. Yalnızca rahatla ve bana güven." Stu, Kate'in sesinden, onun yeniden telaşlanmaya başladığını anlamıştı.

"Pekâlâ. Sanırım gidip pembe çekirgelerimle limonatamı ısmarlasam ve havuz başında rahatlasam iyi olacak."

"Öyle yap." Bu sözlerden sonra telefonu kapadılar. Stu Kate'in oldukça sakin tavrından dolayı rahatlamıştı. 'Case Şov', Kate'in farkında olduğundan çok daha önemliydi. Bu programla Amerikan halkının karşısına çıkacak; sonuçta sevilen ya da nefret edilen veya dikkate bile

- 145-

Tutku Yılları / F: 10

alınmayacak biri olduğuna karar verilecekti. Ancak eğer onu önemsemeye karar verir, kendilerini güldürdüğü ya da ağlattığı kanısına varır, onun bir insan olduğunun bilincine erişirlerse, yazdığı her kitap satardı. Kate'in yeteneği vardı, ama satış için daha fazlası gerekiyordu. Onu sevmek zorundaydılar. Ve Stu Weinberg, eğer Kate olduğu gibi görünürse bunun gerçekleşeceğini biliyordu. İşte sorun buydu: Eğer... Waterman'la bağlantı kurması çok büyük bir şans olmuştu. Belki bu adama güvenmesi delilikti. Ama onun hakkında iyi şeyler hissediyordu ve yanılmadığını umuyordu. Aslında böyle konularda pek yanılmazdı. Geçen akşam birlikte tenis oynamış ve oyundan sonra birkaç duble içki içmişlerdi. Waterman'a, Kate'in bir münzevi yaşamı sürdüğünden söz etmişti. Yaşadığı yer güzel de olsa, bu onun inzivaya çekilmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Stu, onun, kocasının ölümünden beri bu şekilde yaşadığını tahmin ediyordu. Şimdi hiç kimse tarafından incitilmemesi ya da korkutulmaması çok önemliydi. Stu, Jasper Case'in program sırasında onunla oynamasını ya da bir Hollywood fahişesiyle yan yana oturtulmasını istemiyordu. Bu iş ya çok duyarlı bir şekilde ele alınmalı ya da hiç yapılmamalıydı. Kate'in meslek yaşamı buna bağlıydı. Waterman buna şahsen dikkat edeceğini belirtmişti. Ayrıca öğle yemeğine, genellikle böyle konuşmalara yolladığı kadını göndermek yerine kendi gelmeyi kabul etmişti. Programa katılacak konuklarda da çabucak bir

değişiklik yapılmıştı. Tanınmış bir kadın oyuncunun programa katılmasının o sabah iptal edilmiş olması, Kate açısından olumlu bir noktaydı. Stu, her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordu. Ve Waterman'a çok güveniyordu. Kate'in yavaş adımlarla dünyaya açılmasını izleyeceği öğle yemeği, ilginç geçeceğe benziyordu.

16

Kate saat on ikiyi yirmi beş geceye kadar bungalovunda, ayağını sinirli bir edayla küçük oturma odasındaki kalın bej halıya vura vura bekledi. Tam zamanında mı gitmeliydi? Yoksa biraz gecikmesi daha mı iyi olacaktı? Odasından şimdi mi ayrılmalıydı? Yoksa beş dakika sonra,

- 146 -

saat tam yarımında mı? Peki ya giysileri bu yemek için hiç uygun değilse ne olacaktı? Yanında getirdiği üç giysiyi de denemiş olduğu halde, hâlâ pek emin değildi. Üzerinde, Felicia'nın ısrarla tam Los Angeles tarzı olduğunu iddia ettiği, beyaz keten pantolon takım ve beyaz sandaletler vardı. Nikâh yüzüğü ve Licia'nın kendisine cesaret vermesi için hediye ettiği saatten başka mücevher takmamıştı. Oturduğu yerde elini saatin üzerine bastırarak bir an için gözlerini yumdu. Adına yollanmış olan çiçeklerin kokusunu hâlâ duyabiliyordu. Kate'in çok sevdiği ilkbahar çiçekleriyle parlak kırmızı ve sarı lalelerden oluşan bu dev buketi 'Case Şov'dan göndermişlerdi. Ayrıca otel yönetimi de bir şişe Margaux '59' etiketli Bordeaux şarabı ve dev bir kâse taze meyve yollamıştı. Beraberinde gelen notta "En derin saygılarımızla," yazılıydı. Şampanya yerine şarap gönderilmesi Kate'in hoşuna gitmişti. Böylesi daha sadeydi. Bu düşünceyle güldü. Aslında Margaux '59'un sade olduğu pek söylenemezdi.

"Pekâlâ, bu kadar." Bu sözleri içini çekerek ayağa kalkarken yüksek sesle söylemişti. Gözlerini odanın içinde gezdirdi. Dehşet içindeydi. Ama gitme zamanı gelmişti. Saat tam yarımdaydı. Peki ya adam alçağın biriye? Ya ondan nefret eder ve onu şovunda istemezse? Ya da şova alır, ama orada kötü davranırsa? "Kahretsin!" Yine yüksek sesle konuşmuştu. Odadan çıkarken kendi kendine sıırıttı.

Otelin ana binasına giden yol Kate'e sonsuzmuş gibi göründü. Geçerken yine havuza ve tenis kortlarına bir göz attı ve orada olmayı istedi. Hafif bir esinti yumuşak bir şekilde, yüzünü çevreleyen saçlarla oynarken, üzerindeki ceketin serin tuttuğunu farketti. Acaba bir elbise ya da gösterişli bir şey giymek daha mı yerinde olurdu? Licia kendisine lacivert şifondan askılı bir elbise de göndermişti, ama bunu programda giymeye asla cesaret edemezdi. O elbiseyle kendini çıplak gibi hissediyordu. Onu programda giyemezdi. Belki de -partiye gitmeye karar verirse- gece giyerdi. Parti... Sanki bir hızlı tren tarafından kovalanıyor ve doğruca birtırın üzerine koşuyor gibi hissediyordu kendini.

"Hanımefendi?" Restoranın önünde gözlerini karanlığa dikmiş öylece duruyordu. Polo Lounge o kadar karanlıktı ki, içerisini göremiyordu. Gözüne pembe masa örtüleri, minik bir bar ve bir dizi kırmızı bank ilişti.

— 147 —

Parlak güneş ışığından sonra, orada kimlerin olduğunu ve ne gördüğünü daha çok tahmin edebiliyordu. Ama onları iyi duyabiliyordu. Seslere bakılırsa içerde yemek yiyen, konuşan, gülen ve telefon etmek isteyen yüzlerce kişi vardı. Salonun hemen dışında bir dizi boş telefon kulübesi olmasına karşın, bunları kimse kullanmıyor gibiydi. Telefonu masaya isteyerek gelip geçeni etkilemek varken, hiç kimse dışarıya çıkıp telefon etmeyi aklına bile getirmezdi. Masaya telefon getirilmesi çok komikti. Adam, Kate'i süzerek yeniden konuştu. "Hanımefendi?" Kate çok güzel ama sade görünüyordu. Adam gözkaştırıcı kadınlara, örneğin film yıldızlarına ya da ünlü telekızlara alışıktı.

"Bay Weinberg'le buluşacağım. Stuart Weinberg. Ve..." Ancak şef-garson gülümsemeye başlamıştı bile.

"Bayan Harper?" Kate şaşkın bir tavırla başını salladı. "Beyler sizi dışarda, terasta bekliyorlar. Bay Waterman da az önce Bay Weinberg'e katıldı." Kate kendisine özenle yolu gösteren garsonu izlerken hâlâ gözleri karanlığa alışamamıştı. Zaten yüzleri görmeye ihtiyacı yoktu. Seslerinden bile önemli kişiler oldukları anlaşılıyordu. Gördüğü kadarıyla içerde uzun sarı saçlı ve

şingirdayan altın bilezikli bir sürü kadın ve açık yakalarından kalın altın zincirleri görünen dar gömlekli erkekler vardı. Hızlı adımlarla salonun arka bölümüne doğru yürüyen şefgarsonu izlerken Kate, daha fazlasını seçebilmek için fırsat bulamadı. Adam, onu harika bir manzarası olan terasa çıkardı. Yeniden gün ışığını görmek çok güzeldi. Gözü Stu'ya ilişince tanıdık bir yüz görmenin çok rahatlatıcı olduğunu farketti.

'Tamam, tamam basardın işte. Ve ne kadar da hoş görünüyorsun.' Kate bronz teninin altında kızardı. Stu ayağa kalkarak onu bir kardeş sıcaklığıyla kucakladı. Onayladığını gösteren bir bakışla Kate'in yüzüne baktı. Sıcacık bir ifadeyle birbirlerine gülümsediler. "Geciktiğim için üzgünüm." Diğer adama tam olarak bakmadan gözlerini masanın çevresinde gezdirerek, garsonun kendisi için çabucak getirmiş olduğu sandalyeye baktı. Yerine oturunca, Stu rahat bir tavırla elini kaldırarak sağında oturan adamı işaret etti. "Gecikmedin. Kate, seni Nick Waterman'la tanıştırayım. Nick, Kate." Kate sinirli bir ifadeyle gülümsedi, Nick'le tokalaşırken adamın

— 148 —

yüzüne şöyle bir baktı. Çok büyük bir eli ve ateşli mavi gözleri vardı.

"Selam, Kate. Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Stu, bana kitabınızın bir suretini verdi. Müthiş bir şey. Son yazdığınızdan bile daha iyi." Nick'in gözlerinden öyle sıcak bir akım yayılıyordu ki, Kate rahatlamaya başlamıştı.

"İlk kitabımı da mı okudunuz?" Nick başını, evet, der gibi salladı. Kate ona hayretle baktı. "Ciddi misiniz?" Adam başını yeniden salladı ve gülerek arkasına yaslandı.

"Kitabınızı hiç kimsenin okumamış olduğunu mu sanıyordunuz?" Sesinden bunun onu eğlendirdiği anlaşılıyordu.

"Sanırım öyle." Birilerinin kitabı okuyup okumadığını anlamak için hiçbir yere gitmediğinizi birine nasıl anlatabilirsiniz? Tillie kitabını okumuştı. Bay Erhard da öyle. Ama Kate hep bunun nedeninin onlara kitapları bedava vermesi olduğunu düşünmüştü. Kitabını okumuş olan bir yabancıyla karşılaşmak inanılmaz bir şeydi.

"Sakın bunu programda söyleme." Stu, Kate'e sırtıarak baktıktan sonra eliyle garsonu çağırdı. "Ne alırsın?"

"Pembe çekirge." Bu sözleri özenle fısıldayarak söylemişti. Sırtıttı. Stu yeniden gülmeye başladı. Garson siparişleri almak için hazır beklerken, Nick onlara hayretle baktı.

"Hanın.efendi çekirge mi alıyor?"

"Hayır, hayır!" Kate de gülmeye başladı. "Bilmiyorum. Buzlu çay olabilir."

"Buzlu çay mı?" Stu şaşırmış gibiydi. "İçki içmiyor musun?"

"Sinirliyken içmem. İçkiye yemekte geçerim."

Stu gülümseyerek Waterman'a baktıktan sonra Kate'in elini okşadı.

"Tatlı bitene dek sana saldırmasına izin vermeyeceğime dair söz veriyorum." Bu sözleri yine gülüşmeler izledi.

"Aslına bakarsan, sanırım şimdiden sarhoş oldum. Ha, bu arada, çiçekler çok güzel." Nick Waterman'a dönünce yeniden kızardı. Nedenini bilmiyordu, ama bu adam onu bir şekilde tedirgin ediyordu. Miknatis gibi çekici bir yanı vardı; insan onun gözlerinin içine bakmak, uzanıp ona dokunmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bu, Kate'i korkut-

— 149 —

muştı. Bunca yıldan sonra bir erkeğin çekiciliğine kapılmak çok tuhaftı. Üstelik öylesine iriydi ki, insan onun varlığını en ince ayrıntısına dek hissediyordu. Onu görmemezlikten gelmeye çalışmak olanaksızdı. Ama aslında bunu istemiyordu da. Kate'i korkutan şey de buydu zaten.

"Hollywood hakkında ne düşünüyorsunuz, Kate?" Bu son derece sıradan ve basit bir soru olduğu halde, Kate, Nick'in bakışları altında yeniden kızarmaya başladığını hissetti ve bunun için kendinden nefret etti.

"Daha iki saat olmasına karşın büyülenmiş gibiyim. Hollywood gerçekten bu mu? Yoksa bu otel, daha akıllı başında bir dünyanın ortasındaki bir vaha mı?"

"Kesinlikle değil. Burada gördükleriniz hiçbir şey değil. Buradan uzaklaştıkça her şey her adımla biraz daha çılgınlasın" Adamlar birbirlerine dostça bir ifadeyle baktılar. Kate gülümsedi.

"Buna nasıl dayanabiliyorsunuz?"

"Ben burada doğdum." Stu bu sözleri gururla söylemişti. "Bu benim genlerimde var."

"Çok korkunç, hâlâ iş görebiliyorlar mı?" Kate ona ciddi bir ifadeyle baktı. Nick gülünce Kate cesaretini toplayıp ona döndü. "Peki ya siz?"

"Ben temizim. Ben Cleveland'lıyım."

Bu sırada garson buzlu çayı getirip Kate'in önüne koydu. Kate yumuşak bir ifadeyle gülümsedi.

"Cleveland'a bir kere gitmiştim. Çok hoştu." Buzlu çayının içinde kaybolmuştu.

"Size bunu söylemekten nefret ediyorum, hanımefendi," Yanında çınlayan ses, derin ve hoş bir baritondur. "Ama siz Cleveland'a hiç gitmediniz."

"Hayır, gittim." Başını kaldırarak adama dik dik baktı. Mavi gözler ona döndü.

"Çok hoştu, dediğinize göre gitmiş olamazsınız."

"Pekâlâ, öyleyse orada çok iyi vakit geçirdim, diyelim."

"Bu daha iyi. Artık size inanıyorum."

Dev kâselerde buzlu karides ve asparagus vinaigrette ısmarladı. Bunların yanında lezzetli bir Fransız ekmeği geldi.

— 150 —

"Pekâlâ, Kate, bu akşamki program hakkında konuşalım mı?" Nick yüzünde nazik bir gülümsemeyle Kate'e bakıyordu.

"Deminden beri bunun olmaması için dua ediyordum." "Böyle olduğunu tahmin etmiştim." Gülümsemesi büyüdü.

"Kaygılanmanız için hiçbir neden yok. Yapmanız gereken tek şey, şimdiki gibi olmak."

"Yüzümü saklamak mı?" Kate'in gülmesi karşısında, Nick elini uzatıp onun özenle toplanmış saçlarını dağıtmak için büyük bir arzu duydu. Ama onu şaşırtacak herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Böyle bir durumda Kate korkuya kapılıp tekrar ormanına kaçabilirdi. Wein-berg'in kendisine anlattıklarını dikkatle dinlemişti. Kate konuştuğunda durumunu belli edecek hiçbir açık vermiyordu. Aslında oldukça cesurdu ve bu da Nick'in hoşuna

gidiyordu. Ne var ki gözlerinde farklı bir anlam vardı. Biraz korku, biraz hüznü; bedeni ve yüzünden daha yaşlı bir şey. Saklandığı yer her neresiyse, burası mutlu bir yer olamazdı. Bu düşüncenin etkisiyle, uzanıp Kate'i kollarının arasına almayı diledi. Ama bu doğru olmazdı. Weinberg onu bu yüzden öldürebilirdi. Bir süre kendi kendine sırıttıktan sonra, aklını Kate'in programla ilgili söylediklerine vermeye çalıştı.

"Hayır, Kate, çok ciddiym. Tek yapmanız gereken şey konuşmak, biraz gülmek, aklınıza geleni söylemek... ama dört sözcük hariç!" Önceki gece Jasper'in programa çıkarmak için yanıp tutuştuğu o kahrolası komedyenin sözlerini üç kez kesmek zorunda kalmışlardı. Bunlar olmadan da yeterince sorunu vardı zaten. "Tek yapmanız gereken şey, kendiniz olmak. Rahatlayın. Dinleyin. Jasper bu işin ustasıdır. Kendinizi evde, oturma odanızda gibi hissedeceksiniz."

"Bayılmamak ya da kusmamak için kaygılanırken böyle hissedebileceğimi düşünemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Bu işi çok seveceksiniz. Bitmesini istemeyeceksiniz."

"Buna inanmıyorum."

"Aksini söylerseniz hemen istifa ederim."

"Yayın canlı mı olacak?" Kate dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Ancak Nick başını olumsuz bir ifadeyle salladı.

— 151 —

"Hayır. Her neyse, yapmanız gereken tek şey, güzel görünüp eğlenmek. Özellikle konuşmak istediğiniz bir konu var mı?" O anda çok ciddi görünüyordu. Kate onu bu haliyle daha da çok beğendiğini düşündü.

Biraz düşündükten sonra, hayır, der gibi başını iki yana salladı. "İyi düşünün, Kate. Kitabınızda sizin için çok özel bir anlam ifade eden bir bölüm yok mu? Örneğin her şeyi daha gerçekçi kılacak ve kitabı izleyicilerimize daha yaklaştıracak bir bölüm? Hemen dışarı koşup kitabı almalarını sağlayacak bir şey? Mesela kitabı yazarken başınızdan geçen bir olay? Sahi, bu kitabı neden yazdınız?"

"Çünkü bu öyküyü anlatmak istiyordum. Sanırım önem verdiğim bu konuyu, başkalarıyla da paylaşmak istediğim için yazdım.

Aslında pek kayda değer bir şey değil. Bir evliliğin ve aşk ilişkisinin parçalanması, o kadar da sıradışı bir konu sayılmaz."

"Bunu sakın yapma!" Weinberg gözlerini devirerek konuşmaya devam etti. "Ne yaparsan yap, ama sakın kitabı almamaları için neden yaratma!"

"Ciddi olalım, Kate." Nick konuşurken gözlerini Kate'ten ayırmıyordu. Gözlerinde, o güzel gözlerinde, adlandıramadığı bir şey vardı. Neydi bu? Korku mu? Hayır, başka bir şey. Daha derin bir şey. Ona ulaşabilmek için, bunun ne olduğunu umutsuzca öğrenmek istiyordu. Bunlar böyle bir öğle yemeği için uygun olmayan duygulardı. Kate onun çok fazla şey gördüğünü hissetmiş gibi, başını indirerek ellerine bakmaya başladı. "Peki öyleyse neden futbol hakkında yazdınız?"

Kate başını kaldırmadı. "Bunun konuya bir arka plan sağlayacağını, ayrıca bu şekilde kitabı erkeklerin de okuyabileceğini düşündüm. Bu oldukça iyi satan, ticari bir konu." Nick her nedense onun bu söylediklerine inanmamıştı. Kate gözlerini kaldırıp Nick'e bakınca bunu anladı. Sanki bir anda bir ışık yanmış gibiydi.

"Kitaba değişik, çok güzel anlamlar katmışsınız, Kate. Okudukça heyecanım arttı. Bu oyundan iyi anlıyorsunuz. Yalnızca futbolu, sporu değil, oyunu biliyorsunuz. Bunu çok sevdim."

"Kolejde futbol oynadınız mı?" Kate sanki ikisi yalnızlarmış gibi hissediyordu. Stu Weinberg de unutulduğunun farkındaydı, ama buna aldırımıyordu.

— 152 —

Nick, Kate'in sorusunu bir baş işaretiyle evetledi. "Bütün kolej boyunca. Bir sene de profesyonel olarak oynadım. Ama daha ilk sezonda her iki dizimin de bağları yırtıldı ve böylece futbola veda etmek zorunda kaldım."

"Çok şanslısınız, bu son derece lanet bir oyun." "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Kitaptan böyle düşündüğünüz pek anlaşılmıyor."

"Bilemiyorum. Futbol, insanları ölüme iten çok vahşi bir oyun."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz, Kate?" Kate tam bir Hollywood gülümsemesi eşliğinde çabucak yanıt verdi: "Kitabım için birçok özenli araştırma yaptım."

"Bu sırada çok eğlenmiş olmalısınız." Nick de gülümsüyordu; ama hâlâ gözlerinde o araştıran, dikkatli bakışlar vardı. Kate yeniden ondan saklanmaya çalıştı, ama bunu başaramadı. İşin tuhaf yanı da bunu aslında istememesiydi. Ama bu adamın onu tanımasını göze alamazdı. Nick futbola aşinaydı. Bu yüzden kendisi için tehlikeli biriydi. Onunla dost olmayı bile göze alamazdı. "Programda bu araştırmalardan söz edecek misiniz?"

Kate başını olumsuz bir edayla iki yana sallayıp omuz silkti.

"Bunun pek ilginç olduğunu sanmıyorum. Birkaç maç, birkaç röportaj, birkaç makale. Kitabın en önemli bölümü bu değil."

"Haklı olabilirsiniz." Üstelemek istemiyordu. "Pekâlâ size gelelim. Evli misiniz?" Konuşurken, Weinberg'in Kate'in dul olduğuyla ilgili sözlerini anımsayarak, hâlâ sol elinin yüzük parmağını süsleyen ince altın halkaya baktı. Onun hakkında bir şeyler bildiğini göstermek istemiyordu. Aslında çok fazla şey bildiği de söylenemezdi. •

"Hayır, dulum. Ama Tanrı aşkına, programda bundan söz etmeyin. Kulağa çok dramatik gelir."

"Bu iyi bir nokta. Çocuğunuz var mı?"

Bu soru karşısında Kate'in yüzü aydınlandı, ama yine de bir an için duraksadı. "Evet, bir tane. Ama aslında onun hakkında da pek konuşmak istemiyorum."

"Neden?" Nick şaşırmıştı. "Tanrım, eğer bir çocuğum olsaydı, ondan başka hiçbir konuda konuşmazdım." Belki de Kate gerçekte pek de iyi biri değildi, ama Nick bunun doğru olduğunu sanmıyordu.

- 153 -

\

"Demek sizin çocuğunuz yok."

"Çok zekice bir tanı, bayan." Kadehini ona doğru kaldırıp, kalan bloody mary'i bir dikişte içti. "Ben son derece saf ve dokunulmamış bir erkeğim. Ne çocuklarım var, ne bir karım, ne de başka bir şey."

"Hiç mi?" Kate şaşırmıştı. Böyle bir adam nasıl oluyordu da sahipsiz dolaşabiliyordu? Yoksa eşcinsel miydi? Ama olamazdı. Belki de çok yüksek beklentileri vardı. "Sanırım bunun bir çaresi var," dedi. "Çevrenizde, tarafınızdan seçilmeyi bekleyen pek çok kişi vardır." Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle gözlerini geniş terasta gezdirdi. Nick başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı.

"Beni yakaladınız."

Weinberg her ikisini de gülümseyerek izliyordu. Memnuniyetle arkasına yaslandı. Kate işi çok iyi idare ediyordu. Lafa karışmasına hiç gerek yoktu.

"Pekâlâ, neden çocuğunuz hakkında konuşmak istemiyorsunuz? Bu arada çocuğunuz kız mı, erkek mi?"

"Erkek. Altı yaşında. Dehşet bir çocuk. Tam bir kovboy." Sanki onunla en büyük sırrını paylaşıyormuş gibi görünüyordu. Nick onu süzerek yeniden gülümsedi. Bir anda Kate'in yüzü ciddileşti.

"Onu bu işe karıştırmak istemiyorum o kadar. Köyde son derece basit ve hoş bir yaşantısı var. Bunun bu şekilde sürmesini istiyorum. Eğer... eğer..."

"Eğer annesi ünlü biri olursa, hah?" Nick neşelenmiş gibiydi. "O, bu konuda neler düşünüyor?"

"Pek bir şey düşünmüyor. Evden ayrılırken benimle pek konuşmadı. Evden ayrılmama alışık değil. Ben... o korkuyor." Başını kaldırarak içtenlikle gülümsedi.

"Eve döndüğünüzde ona sevdiği bir şey götürmelisiniz."

"Evet, kendimi."

"Ve onu müthiş bir şekilde şımartacaksınız, değil mi?"

"Hayır. Bu işi çok yakın bir arkadaşım yapıyor." Bir arkadaş. Demek öyle. Öyleyse biri vardı. Kahretsin... Bunlar aklından geçerken Nick'in yüzündeki anlam hiç değişmemişti.

"Pekâlâ, zavallı Jasper'a bu gece için ne kalıyor, ona bir bakalım. Futbol, araştırmalarınız ve çocuğunuz hakkında konuşmak istemiyorsu-

— 154 —

nuz. Peki ya köpeğiniz var mı?" Kate'e sırtıtarak bakıyordu. Stu gözlerini devirerek yeniden sohbete katıldı.

"Bu konuyu açmamalıydınız."

"Bir köpeği var mı?"

"Bert var." Kate bu sözleri çok resmi bir ifadeyle söylemişti. "Bert bir köpek değil, bir kişidir. Siyah beyaz tüyleri ve uzun kulakları var, bir de muhteşem bir yüzü."

"Cinsi ne, İspanyol Cocker'i mi?"

"Elbette değil!" Kate hemen savunmaya geçmişti. "Bert bir av köpeğidir."

"Harika. Jasper'a bundan söz etmeyi unutmamalıyım. Pekâlâ, hanımefendi ciddi olun, hangi konulardan konuşmak istiyorsunuz? Evlilik? Evlilik hakkında konuşmaya ne dersiniz? Evlilik hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Evlilik çok güzel bir olay." Peki öyleyse oğlunu şımartan arkadaşıyla neden evlenmiyordu? Yoksa hâlâ ölen kocasının yasını mı tutuyordu? Bu soruların yanıtını henüz bilmiyordu, ama öğrenecekti.

"Peki ya birlikte yaşamak konusundaki düşünceleriniz nelerdir?"

"O da çok hoş." Sırtıtarak bardağındaki buzlu çayı bitirdi.

"Politika?"

"Politikayla ilgilenmiyorum." Muzip bir ifatleyle gülümsedi. "Size çok sıkıcı biri olduğumu söylemeliyim, Bay Waterman, Yazı yazıyorum. Oğlumu seviyorum."

"Bir de köpeğinizi. Köpeği unutmayın."

"Ve köpeğimi. Ama hepsi bu kadar."

Stu yüzünde ciddi bir ifadeyle söze karıştı: "Peki ya öğretmenliğin? Yanılmıyorsam zekâsı geri kalmış çocuklara ders veriyorsun, öyle değil mi?" Kate, Tom'u ziyarete gittiğinde birkaç kere telefonda Tillie'yle konuşmuştu.

"Okula bu konuya girmeyeceğime dair söz verdim." Bu konuda yalan söylemekte çok ustaydı. Nick Waterman arkasına yaslanarak gülümsedi.

"Buldum! Hava! Jasper havalardan söz edebilir mi?" Kate'i kızdırmaya çalışıyordu. Kate'in yüzünde birden hüzünlü bir anlam belirdi.

— 155 —

"Gerçekten bu kadar kötü mü? Tanrım, çok üzgünüm."

Nick uzanarak elini Kate'in elinin üzerine koydu. Yüzündeki şakacı ifade, bir anda sevgiye benzer bir anlama dönüşmüştü. Her şey o kadar çabuk gelişmişti ki, Kate olduğu yerde donakalmıştı. "Sizi yalnızca biraz kızdırmak istemiştim. Program çok iyi olacak. Neler olacağını hiçbir zaman önceden kestiremeyiz. Daha önce hiç önemsemediğiniz konular açılabilir. Eninde sonunda programı götüren kişi siz olabilirsiniz. Ama ne olursa olsun, size atılan topu tutacak kadar akıllı, güzel ve eğlenceli birisiniz. Yalnızca rahat olun yeter. Ben de orada olup size el sallayacak ve sizi güldürmek için komiklikler yapacağım."

"Bunu asla başaramayacağım." Düşüncesi bile Kate'in altüst olmasına yetiyordu.

"Basarsan iyi olacak, tatlım. Yoksa kışına tekmeyi yersin." Weinberg yine kendini tutamamış ve söze karışmıştı. Hep birlikte gülerlerken, Kate şimdi kendini çok daha iyi hissettiğini farketti. En azından orada bir dostu olduğunu biliyordu. Nick Waterman'la kısa zamanda dost olmuşlardı.

Nick saatine göz atarak, "Bu öğleden sonra ne yapacaksınız?" diye sordu. Saat üçü on geçiyordu ve stüdyoda yapması gereken işler vardı.

"Biraz yüzüp bir süre gevşemeyi düşünüyordum. Yediye çeyrek kala orada olmam gerekiyor, değil mi?"

"Altıyı çeyrek geçe ya da altı buçuk daha iyi olur. Çekime saat yedide başlıyoruz. Makyajınızı gözden geçirir, Kırmızı Salonda diğer konuklarla gevezelik eder, ortama biraz alışmaya çalışırsınız. Ha, unutmadan söyleyeyim, beyaz giyemezsiniz. Beyaz çok parlıyor."

"Giyemez miyim?" Kate dehşete kapılmıştı. "Peki ya koyu beyaz?" Nick başını olumsuz bir ifadeyle iki yana salladı.

"Yanınızda başka bir şey yok mu?" Bu sözleri, giyinmekte olan karısının omzunun üzerinden bakan bir koca edasıyla söylemişti. Kate bu samimiyet karşısında kendini biraz rahatsız hissetti.

"Şeftali rengi bir bluz ve krem rengi ipek bir takım giyecektim."

"Kulağa müthiş geliyor. Sadece bunu görebilmek için sizi bir akşam yemeğe davet etmeliyim. Ama programda giyemezsiniz, Kate,

— 156 —

çok üzgünüm." Gerçekten üzölmüş gibi görünüyordu. Kate'se kendini hasta gibi hissediyordu. Licia'yı dinleyip mağazadan birkaç giysi almayı kabul etmeliydi. Ama takım konusunda o kadar emindi ki. Bunun dışında giyebileceğı tek giysi, içinde kendini yarı çıplak hissettiğı lacivert şifon askılı elbiseydi. Ne var ki, ulusal televizyonda bu kadar çıplak görünmek istemiyordu. Tanrım, onun bir fahişe olduğunu düşünebilirlerdi. "Başka bir giysiniz var mı? Yoksa her an alışverişe çıkabilirsiniz."

"Sanırım bunu yapsam iyi olacak. Yanımda bir elbise daha var, ama çok açık." Waterman dikkatle kulak kabartan Weinberg'e baktı. Her ikisi de onun fazla ciddi giyinmesinden ürkmüşlerdi.

Waterman, "Nasıl bir şey?" diye sordu.

"Lacivert askılı bir elbise. Ama onu giyersem tıpkı bir fahişeye benzerim." Weinberg bir neşe çığılığı atarken Waterman sırtıttı.

"İnanın, Kate, siz bir fahişeye nasıl benzeneceğini bile bilemezsiniz."

"Bu bir iltifat mı?" Kate bunun tam tersi olduğu gibi bir hisse kapılmıştı. Ancak Nick gözlerini çevrede gezdirerek sıkıntıyla komşu masalarda oturan aşırı süslü kadınlara baktı.

"Bu kentte, Kate, bu bir iltifattır. Elbise seksi mi?"

"Öyle diyebiliriz. Aslında oldukça çok şık bir giysi."

"Göz alıcı mı?" Kate neredeyse özür dileyen bir tavırla yeniden başını salladı. Nick ışıll ışıll gözlerle gülümsedi.

"Onu giyin."

"Ciddi misiniz?"

"Ciddiyim." İki adam birbirlerine bakıp gülümsediler, sonra Nick Waterman hesap pusulasını imzaladı.

17

Kate bungalovdan çıkmadan önce son bir kez aynaya baktı. Los Angeles'ta kaybolmamak için kiraladığı arabayı kullanmak yerine taksi tutmayı düşünmüştü, ancak Nick'in sekreteri bir saat önce telefon ederek saat altıda bir araba yollayacaklarını bildirmişti. Az önce resepsiyon-

— 157 —

dan arayarak arabanın geldiğini bildirmişlerdi. İçini saran panik duygusuyla iki kez Felicia'yı aramış, Tygue'la konuşmuş, yüzmeye gitmiş, saçlarını yıkamış, manikür yapmış, üç kez küpelerini ve ayakkabılarını değiştirmişti. Sonunda hazırды. O elbisenin içinde hâlâ kendini pahalı bir fahişe gibi hissediyordu.

Elbise dar ve zarif omuzlarını açıkta bırakıyor, güzel uzun boynunu gözler önüne seriyordu. Boyundan askılı olan elbisenin sırt kısmında çok az kumaş kullanılmıştı. Ama çekim sırasında sırtını koltuğa dayayacağından kimse bunun farkına varmayacaktı. Elbise beline doğru daralıyor ve ondan sonra da çok hoş bir biçimde bollaşıyordu. En sonunda Licia'nın tavsiyesine uyarak lacivert sandaletleri giymeye karar vermişti. İnci küpelerini takmış, saçını da hoş bir topuz halinde toplamıştı. Yıllar önce annesini en son gördüğünde, onun da saçları bu biçimde toplanmıştı, ama bu Kate'in aklına bile gelmemişti. Bu saç şekli ona çok uygun görünmüştü, hepsi o kadar. İnci küpeler dışında mücevher olarak üzerinde yalnızca alyansı vardı. Çok göz alıcı görünüyordu ve ayna da ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Nick'in de böyle düşünmesini umuyordu. Bu düşünceyle yeniden kızardı. Nick'in erkek olarak ne düşündüğü değil, programın yapımcısı olarak düşündüklerini önemsemeliydi. Ama her nedense beyninin bir köşesinde Nick'i bir danışman, dost ve erkek olarak da algılıyordu. Yalnızca öğleden beri tanıdığı bir erkek için oldukça karmaşık şeyler hissediyordu. Ama onu görmek için sabırsızlanıyor ve program için uygun görünümde olup olmadığını bir an önce öğrenmek istiyordu. Eğer değilse başı beladaydı. Öğleden sonra

alışverişe çıkmamış, elindeki tek uygun giysiye bir şans vermekte karar kılmıştı. Eğer bunun program için uygun olmadığını söylerlerse yanmıştı. Ancak Felicia elbiseyi beğeneceklerini söylemişti. Ve o genellikle haklı çıkardı.

Kate gece yarısı mavisini, ince örgü şalı omuzlarına sardı. Çantasını alıp kapıyı açtı. Hepsi bu kadar... Kate bu sözleri bir türlü aklından çıka-ramıyordu. Hepsi bu kadar... Hızlı adımlarla ana girişe doğru yürürken içindeki sesleri dinlememek için kendini zorladı. Döner kapının önünde bekleyen kapıcının yanında durdu.

"Bayan Harper?" Tanrı aşkına, kim olduğunu nasıl anlamıştı? Ora-
— 158 —

dan akın akın insanlar geçiyordu. Çok şaşırtıcı bir durumdu. Bir an için, (jç orta yaşlı eşcinsel tarafından izlenen, üzerinde yerlere sürünen bir çinçila kürkü olan yaşlı kadına baktıktan sonra dikkatini yeniden kapıcının üzerinde yoğunlaştırdı.

"Evet, ben Bayan Harper'im."

"Arabanız bekliyor." Eliyle yolun öbür tarafında duran kahverengi uzun Mercedes'i gösterdi. Bu benim için mi? Bu Külkedisi masalı olmalı! İçinden gülmek geldi, ama buna cesaret edemedi.

"Teşekkür ederim." Kapıcı arabanın yanına ulaşmadan şoför aşağı inerek binebilmesi için Kate'e kapıyı tuttu. Kate arabaya binerken iki üniformalı adam saygıyla ona baktılar. Bir kez daha içinde birini dürtmek, takla atmak, kıkırdamak için dayanılmaz bir istek duydu. Ama yanında birlikte gülebileceği hiç kimse yoktu. Nick'i görmek ve ona bir şeyler söylemek için ölüp bitiyordu. Sonra birden bunu yapamayacağını far-ketti. Bu onun için olağan, günlük bir olaydı. Oysa kendisi için hayatta bir kez olabilecek bir şeydi.

Araba hızla tanımadığı semtlerden geçti. Palmiye ağaçlarının, köşklerin yanından geçerek, haritada yeri olmayan, yalnız başına olsaydı sonsuza dek içinden çıkamayacağı yollardan ilerlediler. Sonunda kum rengi, uzun, gösterişsiz bir binanın önüne geldiler. Stüdyo buradaydı. Araba durdu. Şoför kapıyı açınca Kate arabadan indi. Arabadan inerken kendini önemli biri gibi hissetmemek çok zordu. Ama birden Külke-disinin cam ayakkabısını kaybederek neredeyse basamaklardan yuvarlandığını anımsadı.

'Teşekkür ederim.' Şoföre gülümsedi. Sesi 'Bayan Harper'ın değil de 'Kate'in sesi gibi çıktığı için memnundu. Bu bir gösteriydi.

Kaitlin Harper... roman yazarı.

İçeri girerken kapıda duran iki güvenlik görevlisi kimliğini sordular. Kate daha kimliğini onlara veremeden, sarı saçlı- genç bir kadın göründü ve görevlilere gülümsedi.

"Şimdi sizi yukarı çıkaracağım, Bayan Harper." Artık iki güvenlik görevlisi de gülümsüyordu. İçlerinden biri beğeniyle sarışın kızın poposuna baktı. Üzerinde kot pantolon, Gucci marka ayakkabılar ve içini gösteren, kısa, beyaz bir bluz vardı. Kate kendini onun annesi gibi his-

-159-

setti. Kız yirmi iki yaşlarında olmalıydı, ama Kate'in yıllardır-sahip olmadığı bir havaya sahipti. Belki binlerce yıl önce kendisi de... O günleri anımsamak çok zordu.

"Her şey Kırmızı Salonda hazır." Asansörle ikinci kata çıkarlarken kız tatlı tatlı gevezelik etmeyi sürdürdü. Yukarı yürüyerek de çıkabilirlerdi, ama Kate bunu yapmasının doğru olmayacağını hissetmişti. Bu kentte bir kişinin tüm yaptıkları onun statüsünü yansıtıyordu.

Kate, koridordan geçerken duvarlarda asılı olan fotoğraflara bakmaya çalıştı. Fotoğraflarda; büyük filmlerden, gazetelerden, televizyondaki haber programlarından ve kitap arka kapaklarından tanıdığı yüzler vardı. Acaba bir gün kendi yüzü de bu duvarda olacak mıydı? Bir an için bunun gerçekleşmesini diledi. Kaitlin Harper... Hey! Bu benim! Bakın! Bu benim. Ben Kate! O sırada kız, kapılardan birini açmış, onun içeri girmesini bekliyordu. Kutsal bölge! Burası içten ve dıştan bir dizi güvenlik görevlisi tarafından korunuyordu ve kapı yalnızca anahtarla açılıyordu. Şimdi önlerinde upuzun beyaz bir koridor uzanıyordu. Beyaz ha? Ne kadar da kullanışsız. Ama anlaşılan kimse buna aldırıyordu. Çok güzeldi. Burada daha çok fotoğraf asılıydı. Bunlar daha çok kişisel fotoğraflardı ve hepsinde de Jasper Case görünüyordu.

Fotoğraflardaki görüntüsüne bakılırsa, gümüş rengi saçlı, uzun boylu, son derece çekici bir adamdı. Göz alıcı bir şıklığa sahipti.

Kate seyrettiği programlardan, İngiliz aksanının bu özel havasını tamamladığını biliyordu. Televizyondaki en iyi söyleşi programlarını o hazırlıyordu. Çünkü hiçbir zaman gösteriş yapmaz, konuklarını sıkıştırmaz; her zaman sıcak, ilgili davranır ve bir biçimde izleyicileri sohbetine dahil etmeyi becerirdi. Evinde çayını yudumlayarak yatmadan önce Jasper'in programını seyreden izleyici, Jasper'in konukları kendi oturma odasında oturuyormuş gibi hissedirdi.

Kate dalgın dalgın fotoğraflara bakarken, kızın, elindeki sihirli anahtarlardan biriyle bir başka kapıyı açtığını gördü. Burası bir tür misafir odasıydı. Toz pembe rengin hâkim olduğu bu odanın son derece göz alıcı bir görüntüsü vardı. Odada bir kanep, birkaç koltuk, bir şezlong, bir orkide çiçeği ormanı ve tavandan sarkan başka yapraklı harikalar vardı. Kate, kendisi dahil, çoğu yazarın eserlerini yarattıkları karanlık delikler yerine büro olarak böyle bir yerde yazmayı hayal ederdi.

— 160 —

"Burası soyunma odanız, Bayan Harper. Burada üstünüzü değiştirebilir, biraz uzanabilir ya da her ne isterseniz onu yapabilirsiniz. Hazır olduğunuzda zile basın yeter, ben gelip sizi Kırmızı Salona indiririm." Bunu yapacak mısın? Söz mü? Acaba ben gitmek isteyecek miyim? Kate pembe odayı çok beğenmişti. Kırmızı Salona kimin ihtiyacı vardı?

"Teşekkür ederim." Aklına bu iki sözcükten başka söyleyecek bir şey gelmemiştir. Gördüklerinden fazlasıyla etkilenmişti. Kate içeri girince kapı arkasından kapandı. O anda masanın üzerinde pembe güllerden oluşmuş nefis bir buket gördü. Çiçeklere küçük bir kart iliştilmişti. Masaya doğru yürürken çiçeklerin başka biri için de olabileceğini düşündü. Bunlar herhalde daha önemli biri içindi. Ancak zarfta kendi adı yazılıydı. Merak içinde titreyen parmaklarla zarfı açtı. Çiçekleri belki de Stu yollamıştı. Ama yanılıyordu. Çiçekleri gönderen kişi Nick'ti. "Köpeği ve havayı unutma, Nick." Karttaki yazıyı gülerek okuduktan sonra, oturarak gözlerini odanın içinde gezdirdi. Şaşkın şaşkın bakmaktan başka yaptığı bir şey yoktu. Büyük rahat koltuklardan birine otururken şalı

omuzlarından aşağı kaydı. Birden sinirli bir edayla ayağa fırlayarak boy aynasına baktı. İyi görünüyor muydu? Elbise kötü müydü? Panik içinde kendini süzerken kapı hafifçe tıklatıldı.

"Kate?" Bu derin bir erkek sesiydi. Kate birden gülümsedi. Artık yalnız değildi. Kapıyı hızla açtı. İşte karşısındaydı... Nicholas Waterman uzun boyuyla karşısında gülümseyerek duruyordu. Öğle yemeğinden anımsadığından da uzundu, ancak gözleri ayrıldıklarında olduğu gibi sıcak ve yumuşaktı. Bunlar bir dostun gözleriydi. "Nasılsın?"

"Enkaz gibiyim." Elini sallayarak Nick'i içeri buyur etti. Kapıyı kaparken aklına güller geldi. "Çiçekler için teşekkür ederim. Nasıl görünüyorum?" Bütün sözler ağzından kesik kesik çıkmıştı. İçinden yüzükoyun yere uzanıp saklanmak geçti. "Ah, buna dayanamıyorum." Kanepeye çökerek inledi. Nick güldü.

"Çok güzel görünüyorsun. Ve çok iyisin. Sakın unutma; köpek ve hava. Tamam mı?"

"Ah, kapa çeneni." Sonra birden Nick'in kendisine gözlerini kısarak baktığını farketti. "Ne oldu?" "Saçlarını aç."

— 161 —

Tutku Yılları / F: 11

"Şimdi mi? Bir daha kesinlikle toplayamam." Dehşete kapılmış gibiydi.

"Benim istediğim de bu, aptal. Haydi. Bu elbiseye uzun saç yaraşır." Kanepeye Kate'in yanına oturarak beklemeye koyuldu. Kate şaşkınlık ifade eden bir gülümsemeyle ona baktı.

"Programa katılan herkese bunu yapar mısın?" Bu ne düşkürlüğüne uğraticı bir düşünceydi. Böyle olmamasını diledi.

"Elbette hayır. Ama bu programa herkes köpeğinin ve havaların hatırına katılamaz."

"Buna bir son verir misin!" Kate'in yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı. Nick'in gözlerini çok beğendiğine bir kez daha karar verdi.

"Saçlarını aç." Ona yeni bir oyunu öğretmeye çalışan bir ağabey gibi davranıyordu. Kate başlangıçta karşı koymayı düşündüyse de sonradan kararını değiştirdi.

"Peki, ama çok korkunç görüneceğim." "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun." "Sen çılgınsın."

Bu adeta bir banyo sohbetiydi. Adam traş olurken, kadın giyinir. Kadın saçını tararken, adam kravatını bağlar. Saçları yumuşak iri dalgalar halinde omuzlarına dağılırken Nick'e gülümseyerek baktı. Nick sıırttı. Haklı çıkmıştı.

"Nefis görünüyorsun. Aynaya bir bak."

Kate aynaya bakınca ister istemez kaşlarını çatı. 'Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorum." Nick'in içinden bir şey söylemek geçti, ama bunu yapmadı. Gülmekle yetindi.

"Mükemmel görünüyorsun. Kitabını Amerika'daki erkeklerin yarısına sattın bile. Geri kalan yarısı ya çok ihtiyar ya da çok genç. Ama program yayınlandığı saatte hâlâ uyanıklarsa, onlara da sattın demektir."

"Bu halimi beğendin mi?"

"Bayıldım." Elbiseye de bayılmıştı. Enfes görünüyordu. Uzun boylu, zarif, şık ve seksi. Ayrıca son derece saf bir ışıltıya sahipti. Farkında olmasa da, erkeklerin sahip olmak için yumruk yumruğa kavgaya tutuşacağı kadınlardandı o. Nick hiç düşünmeden uzanıp Kate'in elini tuttu.

— 162 —

"Hazır mısın?" Tuvalete gitmek istiyordu, ama bunu Nick'e söyleyemedi. Gülümseyerek başını sallamakla yetindi.

"Hazırım." Öylesine soluksuz kalmıştı ki, güçlükle konuşabiliyordu.

"Öyleyse doğru Kırmızı Salona."

İçerde şampanya, kahve, sandviç ve bir tabak pafe de foie gras vardı. Ayrıca dergiler, kutu kutu aspirin, küçük rahatsızlıklara iyi gelecek ilaçlar ve daha kuvvetli sayılacak baş.ağrısı ilaçları da bulunuyordu. Ve bir de, Kate'in asla aynı odada bulunmayı ummadığı yüzler vardı. New York'lu bir gazeteci, programa katılmak üzere az önce Las Vegas'tan uçakla gelen ve Kate'in küçüklüğünden beri tanıdığı bir komedyen, ünlü bir şarkıcı, bir aktris ve zebular hakkında bir kitap yazmak için dört yılını Afrika'da geçirmiş olan bir adam. Hepsini de tanıyordu. Burada

tanınmamış hiç kimse yoktu. Kendi kendine gülümsedi.

Tanınmamış kişi kendisiydi.

Nick, onu herkesle tanıştırdıktan sonra ısmarlamış olduğu gazozu uzattı. Saat tam yediye çeyrek kala salondan ayrıldı. Zebracı adam, Kate'in karşısında oturuyor, neredeyse hiç anlaşılmayan Etonya aksanıyla boş boş konuşuyordu. Kadın şarkıcıysa gözlerini Kate'e dikmiş bakıyordu.

"Anlaşılan yapımcı senin için yanıp tutuşuyor, şekerim. Eski sevgilisi misin, yeni sevgilisi mi? Programa bu sayede mi katılmayı basardın?" Koyu kırmızı ojeli uzun tırnaklarından birini törpüleyerek, yakın arkadaşı olan aktrise sırtıttı. Kente yeni bir yüz gelmiş ve bu hiç hoşlarına gitmemişti. Kate onlara gülümseyerek bakarken oracıkta ölüp kalmayı diledi. Kahretsin, şimdi ne demeliydi? 'S.... git' mi? 'Bana bir imzanızı verir misiniz' mi? Boş boş gülümsemeyi sürdürerek bacak bacak üstüne attı. Acaba dizlerinin titrediğini görebiliyorlar mıydı? O sırada gazeteciyle komedyen, sanki bu amaç için gökten zembille inmişler gibi, gelerek onu kurtardılar. Gazeteci pafe konusunda yardımını isterken, komedyen onu komik esprilerle güldürdü. Geri kalan zamanı üçü birarada gülerek geçirirken, diğer iki kadın odanın öbür ucunda öfkeden köpürüyordu. Ancak Kate, bunun farkında bile değildi. Fazlasıyla sinirliydi ve kendini konuşmaya kaptırmıştı. Nick haklı çıkmıştı: Odadaki tüm erkekler onunla eve gidebilmek için sağ kollarını verirlerdi. Ancak Kate, onlar üzerinde yaratmış olduğu etkiyi farkedemeyecek kadar kaygılıydı.

- 163-

"Neye benziyor?"

"Tıpkı hatmi çiçeğiyle dolu bir yatağa düşmeye." Komedyen, Kate'e gülümseyerek baktı. "Bunu bir kez denemek ister misin?" Kate gülümseyerek gazozundan bir yudum aldı. Ya gazozun etkisiyle geçirmesi gerekirse ne olacaktı? Bardağı indirip, kâğıt peçeteyi nemli avu-cunda sıkarak buruşturdu. "Endişelenme, bebek. Çok seveceksin." Komedyen bu sözleri sıcacık bir gülümseme eşliğinde fısıldayarak söylemişti. Babası olabilecek yaşta olduğu halde, Kate adamın elinin dizlerinde gezindiğini hissetti. Sevip

sevmeyeceğinden pek emin değildi. Birden odayı sanki bir elektrik akımı kapladı ve bunu ani bir sessizlik izledi.

İlk çıkan kişi şarkıcı oldu. İki şarkı söyleyip, beş dakika da Jasper'la sohbet etti. Kadın işi bittikten az sonra oradan ayrılınca, Kate derin bir oh çekti. İkinci sırada gazeteci vardı ve söyleşi şaşırtıcı derecede neşeli geçti. Neredeyse programın daimi konuklarından biri gibiydi. Onu aktris, aktrisi de komedyen izledi. Ve sonra... Ah, Tanrım... olamaz! Geriye yalnızca kendisiyle zebracı adam kalmıştı ve kapının yanında duran, kafasında kulaklık olan adam eliyle Kate'e işaret ediyordu. Ben mi? Şimdi mi? Bunu yapamam. Ama buna zorunluydu.

O anda kendini, tıpkı kar fırtınası varken dışarı çıkıyor ya da kayalıklardan aşağı atlıyormuş gibi hissediyordu. Onun ne söylediğini duyamıyordu. Ve daha da kötüsü kendi söylediklerini de duyamıyordu. Yerine otururken içinden çığlık çığlığa bağırarak geçiyordu, ama bunu yapmadı. Birden gülmeye, söyleşmeye başladı. Yazarken giydiği korkunç giysilerden, köyde yaşam konusunda hissettiklerinden söz etti. Jasper'ın çocukluğu, söylediğine göre Kate'in tanımladığı yere çok benzeyen bir yerde geçmişti. Yazı yazmak, yazarlık eğitimi ve hatta Los Angeles'a gelmenin ne kadar eğlenceli olduğu konusunda konuştular. Kate hayretle, havuz haşında görmüş olduğu kadınlar ve bedenlerini saran dar kot pantolonlarla gömlekler giymiş, altın kolyeli, sarkık popolu, yaşlı erkekler konusunda espriler yaptığını farkettiler. Neredeyse edepsiz sayılabilecek bir imada bulunacakken bundan dönmesi, işi daha da eğlenceli hale getirdi; çünkü izleyiciler herhangi bir şey söylemeden de bu imayı anlamışlardı. Gerçekten müthişti ve tam anlamıyla Kate'ti. Az ilerde bir

— 164 —

yerlerde, ışıklar, elektrik kabloları ve kameralardan oluşan bir karmaşanın arkasında Nick durmuş; ona zafer işaretleri yapıyor ve gururla gülümsüyordu. Başarmıştı!.. Sonra zebracı adamın sırası geldi. Kate gülerek şaka ve söyleşilerin bir parçası olmayı bildi. Gazeteciyle komedyen ona karşı yakınlık göstermeyi sürdürüyorlardı. Jasper bile sanki yıllardır birlikte dans

ediyorlarmış gibi davranıyordu. Bu, başından sonuna dek ilginçliğini yitirmeyen programlardan biriydi ve Kate de o gecenin pırlantasıydı. Çekim bittiğinde hâlâ havalarda uçar gibiydi. Jasper onu iki yanağından öptü.

"Harikaydın, hayatım. Umarım seni yeniden aramızda görürüz."

"Teşekkür ederim! Harikaydı! Ve ne kadar da kolay oldu!"

Yanakları kızarmıştı, nefes nefeseydi ve o andan büyük zevk alıyordu. Bir anda kendini komedyenin kollarının arasında buldu.

"Şimdi hatmi çiçekleriyle dolu yatağı denemek ister misin, bebek?"

Ancak Kate bu sözlerle bile gülerek karşılık verdi. Hepsini seviyordu. Sonra birden Nick'in kendisine gülümseyerek baktığını görünce içinin eridiğini hissetti.

"Basardın. Müthiştin." Stüdyoya hâkim olan çılgın kargaşanın aksine sesi yumuşacıktı.

"Köpek ve havalar hakkında konuşmayı unuttum." Birbirlerine bakarak hafifçe gülümsediler. Kate kendini onun yanında utangaç bir genç kız gibi hissediyordu. Efsanevi Bayan Harper gitmiş, yerine yeniden eski Kate gelmişti.

"Öyleyse seni programa bir kez daha çıkarmamız lazım."

"Korkmamamı sağladığın için çok teşekkür ederim." Nick gülerek kolunu Kate'in omzuna sardı. Pürüzsüz teninin koluna temas ettiğini hissetti.

"Bir şey değil, Kate, bir şey değil. Bu arada, partiye gitmek üzere yola koyulmadan önce tam on dakikamız var. Gitmeye hazır mısın?" Kate partiyi tamamen unutmuştu. Peki ya Stu ne olacaktı? Onu görmek zorunda değil miydi?

"Bilemiyorum. Ben... Ben, sanırım Stu..."

"Sen buraya gelmeden önce aradı. Bizimle orada buluşacak. Biliyorsun, bugün Jasper'in doğumgünü. Herkes orada olacak." Külkedisi

- 165-

baloda! Peki neden olmasın? Bir kutlama yapmak için yanıp tutuşuyordu.

"Kulağa harika geliyor."

"Kahverengi muzlardan birine binmek mi, yoksa kalabalıktan kaçmak mı istersin?" Kendisine uzatılan kâğıdı imzaladıktan sonra saatine

baktı.

"Kahverengi muz mu?" Kate, Nick'e şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Seni alması için gönderdiğim arabalara verdiğim bir ad bu. Hani şu kahverengi Mercedes. Bizde bunlardan iki tane var. Programa katılan tüm konuklar ve Jasper, partiye bu arabalarla gidecekler. Ama biz onlara katılmak yerine benim arabamla gidebiliriz." Bu teklif kulağa daha hoş gelse de, biraz da sinir bozucuydu. Bu durumda Kate, grubun kendisine sağladığı güven duygusundan yoksun kalacaktı. Öte yandan, Kate, bir şekilde komedyenin ellerinin yeniden dizlerini bulacağını hissediyordu. Nick'le birlikte gitmek daha kolay olacaktı.

"Çiçeklerimi de alabilir miyim?" Nick bu soru karşısında gülümsedi. Kate çiçekleri anımsamıştı. Bunu kimse yapmazdı. Konuklar onları soyunma odasında bırakır, temizlikçiler de alır evlerine götürürlerdi. Ama Kate hatırlamıştı. O bu kadar nazik bir insandı.

"Elbette alabilirsin. Arabanın her yanına yayılacak biraz sudan ne çıkar?" Birlikte gülerek soyunma odasına doğru yürüdüler. Çevrelerindeki koşuşturma oldukça azalmıştı. Kate'in programdan önce algılamış olduğu, gittikçe yükselen tansiyona tamamen zıt düşen bir atmosfer oluşmuştu. Bu nasıl bir yaşam tarzıydı? Her gün böyle bir heyecan yaşamak... Ama aynı zamanda bu müthiş bir şeydi. Kate kendini tüm yaşamı boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemişti. En azından uzun zamandan beri. Çok uzun zamandan beri.

Kate dikkatle pembe güllerin bulunduğu vazoyu kaldırdı.

Çiçeklere ilıştırılmış olan kartı çoktan çantasına koymuştu. Bu, Külkedisi masalının bir anısı olarak kalacaktı. "Çiçekler için de çok teşekkürler, Nick." Kate ona, her zaman bu kadar düşünceli olup olmadığını sormak istedi, ama yapamadı. Bu kabalık olurdu.

Artık her şey geride kalmış, gösteri bitmişti. Şimdi yine iki gerçek insandılar. Ne o artık yapımcıydı, ne de kendisi yıldız.

Konuşmadan

— 166 —

Çek'in arabasına doğru yürürlerken Kate, kendini biraz kötü hissetti. Arabanın yanına gelince bir adım geride durarak ıslık çaldı. Islık sesi o anki görünümüne son derece aykırıydı.

"Bu senin mi?" Krem rengi deri koltukları olan, lacivert renkli, uzun bir Ferrari'nin karşısında duruyorlardı.

"İtiraf ediyorum. Bunu satın aldığımda yemek yemeyi bıraktım."

"Umarım buna değmiştir."

Kate onun arabaya nasıl baktığını görünce değiştiğini anladı. Bir bakıma kocaman bir çocuktan farksızdı. Nick binebilmesi için Kate'e kapıyı açtı. Kate ön koltuğa süzüldü. İçerdeki kaliteli deri ve pahalı erkek kolonyası karışımı koku bile zenginlik imajı veriyordu. Kate onun kolonya yerine parfüm kullanmamasına memnun olmuştu.

Nick arabayı yoğun trafiğin içine sokarken, Kate rahatça arkasına yaslanarak gevşemeye başladı.

"Neden birden bu kadar sessizleştin?" Farketmişti. "Biraz daldım sanırım."

"Bunun için henüz erken. Partiyi görene dek bekle." "Tımarhane gibi mi olacak?" "Kuşkusuz evet. Buna dayanabilecek misin?" "Bu bir köylü kızı için, sosyeteye takdim daveti sayılır, Bay Waterman." Ama bu durum hoşuna gidiyordu ve Nick de bunu görebiliyordu. "İçimden bir ses, bana tüm yaşamın boyunca köylü kızı olmadığını söylüyor, Kate. Bunların hiçbiri senin için yeni değil, öyle değil mi?"

"Tam tersine, hepsi de yeni. Ya da en azından hiçbir zaman sahne ışıkları bana .çevrili olmadı."

"Ama sana yakın birilerine oldu, ha?" Kate olduğu yerde sıçrarken, Nick ona hayretle baktı. Ne demişti ki? Kate gözlerini kaçırarak başını iki yana salladı/

"Hayır. Bütün bunlardan son derece farklı bir yaşam sürdüm." Nick neredeyse Kate'i yitirmenin eşiğine geldiğini farketmişti. Kate

yeniden kabuğuna çekilmişti. Sonra birden beklemediği bir şey oldu. Kate sıcacık bir gülümsemeyle ona baktı; gözlerinde bir ışıltı vardı. "Daha önce gerçekten de hiç Ferrari'ye binmedim:" "Köyden önce nerede yaşıyordun?"

— 167 —

"San Francisco'da." Soruyu, saniyenin onda biri kadar bir süre duraksadıktan sonra yanıtlamıştı. "Orayı sever miydin?"

"Çok. Bir ay öncesine kadar, oradan yıllarca uzak kaldım. Geçen hafta da oğlumla birlikte gittik. San Francisco'ya o da bayıldı. Orası harika bir kenttir."

"Hiç oraya geri taşınma olasılığın yok mu?" İlgilenmiş benziyordu. Kate omuzlarını silkti. "Şimdiden bilemiyorum." "Bu çok kötü. Biz de gösteriyi oraya taşımayı düşünüyoruz." Kate, Nick'e hayretle baktı.

"Kutsal Hollywood'dan uzağa mı? Neden?" "Jasper burayı sevmiyor. Daha 'medeni' bir yerde yaşamak istiyor. Biz ona New York'u önerdik, ama oradan da bıkmış. On yıl New York'ta yaşamış. O, San Francisco'yu istiyor. Ve korkarım..." Kate'e acıklı acıklı bakarak sırtıttı, "...eğer yeterince çok istiyorsa, bunu elde edecektir."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sanırım olumlu. Burada çok eğlenceli zamanlar geçirdim. Ama insan çok çabuk bıkıyor."

"Hemen Vestal Bakirelerini getirt!" Nick eliyle, kendisine gülerek bakan Kate'in saçlarını karıştırdı.

"Vestal Bakireleri ha? Günde bir düzinesini sıradan geçirdiğimi düşünüyor olmalısın." "Geçirmiyor musun?"

"Tanrım, hayır. Artık değil. Ne kadar denesem de, artık günde sekiz ya da dokuz bayandan fazlasına gücüm yetmiyor. Yaşlanmış olmalıyım." "Herhalde."

Karşılıklı şakalaşarak ve oynaşarak birbirlerini yokluyorlardı. Sen kimsin? Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var? Nereye gidiyorsun? Ama bütün bunların ne anlamı vardı? Kate hüznle, onu bu akşamdan sonra herhalde bir daha hiç göremeyeceğini düşündü.

Belki beş yıl sonra; yine bir kitabı büyük başarı kazanırsa, Nick hâlâ programdaysa ve tabii hâlâ program varsa, görüşürlerdi. Eğer...

— 168 —

"Korkuyor musun?"

"Hım?"

"Çok ciddi görünüyorsun. Parti yüzünden mi endişelendiğini merak ettim."

"Sanırım biraz. Aslında bunun önemi yok. Nasılsa tanınmış biri değilim. Görünmez kalabilirim."

"Çok zor, hayatım. Böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum."

"Saçmalama."

Yine güldüler. Nick arabayı Beverly Hills'te iki yanı palmiye ağaçlarıyla çevrili bir yola soktu. Son on dakikadır dev sarayların yanından geçiyorlardı.

"Ulu Tanrım, burası Jasper'in evi mi?" Neredeyse Buckingham Palace kadar büyüktü. Nick başını olumsuz bir ifadeyle iki yana salladı.

"Hilly Winter'in evi."

"Şu film yapımcısının mı?"

"Evet, hanımefendi. Girelim mi?" Beyaz tulum giymiş üç görevli, arabaları park etmek için hazır bekliyordu. Evin kapısındaysa bir uşakla bir hizmetçi gelenleri karşılıyorlardı. Kapı yeniden kapanmadan önce dışardan içerisinin ıslıl ıslıl aydınlık olduğu görülebiliyordu. Kate içeri mi, yoksa durmaksızın Rolls Royce ve Bentley'lerin akın ettiği araba yoluna mı bakması gerektiğine karar veremiyordu. Nick'in Ferrari'yi neden aldığını şimdi daha iyi anlıyordu. O, eşi benzeri olmayan bir âlemde yaşıyordu.

Kapı yeniden açılınca gözleri içerdeki ısıltılı kalabalığa takıldı. En azından üç yüz kişi vardı ve şamdanlar, mumlar, payetler, elmaslar, yakutlar, kürkler ve ipekler Kate'in başını döndürmeye yetmişti. Daha önce filmini seyrettiği tüm yıldızlar oradaydı.

Kalabalığın ortasında, balo salonunun bir köşesinde dururlarken, Kate, Nick'e doğru eğilerek fısıldadı: "Gerçekten böyle mi yaşıyorsun?" Evin tümüyle Loire'daki bir şatodan tek tek getirilmiş

aynalarla kaplı, enfes bir balo salonu vardı. Bu nasıl gerçek olabilirdi?

"Bazı insanlar böyle yaşarlar, Kate. Bazıları bir süre için, bazılarıysa sonsuza dek. Çoğu buna çok uzun zaman dayanamaz. Film çevirerek bir servet kazanır, onu harcar, etrafa saçar, ona buna dağıtırlar." Salo-

- 169-

nun öbür ucunda duran bir grup rock yıldızına baktı. Üzerlerinde dapdaracık saten pantolonlar vardı ve grubun şarkıcısının karısı, ten rengi çok açık bir elbiseyle yerlere dek uzanan kukuletalı samur bir kürk giymişti. Bu, balo salonu için biraz fazla sıcak bir giysiydi, ama kadın mutlu görünüyordu. "Bu tür insanlar çok çabuk gelir ve giderler. Hilly gibi insanlarsa sonsuza dek burada kalırlar."

"Eğlenceli olmalı." Tıpkı ebeveynlerinin verdiği baloyu, merdiven korkuluklarının arasından izleyen küçük bir kızı andırıyordu.

"İstedğin şey bu mu?" Ama Nick bunun böyle olmadığını biliyordu.

"Hayır. Sanırım şimdi sahip olduğumdan daha farklı bir şey istemiyorum." Evet... Çocuğunu şımartan dost. Bunu hatırlayınca Nick'in keyfi kaçtı. Kate, salondaki herkesten ve hatta kendisinden daha çok şeye sahipti. Şanslı kaltak. Ama o bir kaltak değildi. Onu rahatsız eden de buydu. Kate'ten hoşlanıyordu. Hem de kahredici derecede çok. Ve Kate o kadar saftı ki. Acaba ona sarılıp öpmeye kalksa ne yapardı? Herhalde bir tokat yapıştırırdı. Bu eski moda harika bir hareketti. Boş şampanya kadehini tepsinin üzerine koyarken bunları düşünerek güldü. O anda Kate'in gitmiş olduğunu farkettiler. Kalabalık arasında uzağa doğru sürüklenmişti. Nick, onun yirmi adım kadar ilerisinde olduğunu gördü; kahverengi kadife ceketli bir genç, onunla hararetli hararetli konuşuyordu. Bu, o çevredeki birçok asalaktan biriydi. Birinin berberi, erkek arkadaşı ya da oğlu olabilirdi. Hollywood'da onun gibi pek çok kişi vardı. Nick, Kate'in yanına ulaşabilmek için kalabalığın arasında yavaş yavaş ilerledi. Konuşulanları duyamıyordu, ama Kate halinden pek hoşnut görünmüyordu.

"Harper? Ah, evet. Bu gece Jasper'in programına çıkan yazar. Sizi

gördük."

"Çok hoş." Kate nazik olmaya çalışıyordu, ama bu pek de kolay değildi. Bir kere herif sarhoştı. Kate nasıl olup da Nick'ten bu kadar uzağa sürüklendiğini anlayamıyordu, ama çevrede çok fazla insan vardı ve balo salonu büyük bir gösteri yeri haline gelmişti. O sırada orkestra sıcak rock müziği çalmaya hazırlanıyordu.

"Sizin gibi bir taşralı, nasıl futbol hakkında bir kitap yazabildi?"

"Neden olmasın?" Kate, Nick'e baktı. Ona ulaşmaya çalışmak

— 170 —

imkânsızdı. Ama o yavaşça ona doğru yaklaşıyordu. Belki iki dakika sonra yanına ulaşmış olurdu.

"Birkaç yıl önce sizinle aynı soyadını taşıyan bir futbolcu vardı: Harper. Bill Harper. Joe Harper. Bunun gibi bir şey. Çıldırdı. Birini öldürmeye çalışırken kendi kendini vurdu. Deliler. Hepsi de deli. Katiller. Onunla bir akrabalığınız var mı?" Vurdumduymaz bir ifadeyle Kate'e bakıp geçirdi. Eğer Kate saatin on ikiyi çaldığını farketmeseydi bu duruma gülebilirdi. Her şey bitmişti. Korktuğu başına gelmişti. Biri hatırlamıştı. Biri... Nick durduğu yerden Kate'in yüzüne yayılan panik ifadesini görebiliyordu. "Onunla bir akrabalığınız var mı?" Herif pis pis sırtarak Sorusunda ısrar ediyordu.

"Ben... ne? Elbette yok!"

"Ben öyle düşünmüyorum." Ama Kate onun bu son sözlerini duymadı. Hızla, aralarında kalan son bedenleri aşarak nihayet yanına gelmeyi başaran Nick'in olcuğu yöne döndü. Yüzüne büyük bir dehşet ifadesi yayılmıştı.

"İyi misin? O herif sana söylenmeyecek bir şey mi dedi?"

"Ben... yo... yo... böyle bir şey değil." Kate'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Başını öte yana çevirdi. "Üzgünüm, Nick. Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım bunun nedeni bütün o heyecan, şampanya... Ben... Ben bir taksi çağıracağım." Konuşurken elçantasını sıkıyor ve sinirli bir ifadeyle çevresine bakmıyordu.

"Böyle bir şey yapmayacaksın. O herifin sana bir şey söylemediğine emin misin?" Eğer söylediyse onu öldürecekti. Kahrolası herif, Kate'e ne yapmıştı böyle?

"Hayır, gerçekten söylemedi." Nick, Kate'in kendisine doğruyu söylemeyeceğini biliyor, bu da onu iyice çılgına çeviriyordu. "Tek istediğim eve gitmek." Bu sözleri tıpkı küçük bir çocuk gibi söylemişti. Tek bir söz söylemeden Nick sıkıca kolunu Kate'in omzuna dolayarak onu antreye çıkardı. Kate'in şalını aldıktan sonra sessizce evden dışarı çıktılar.

"Kate..." Arabanın gelmesini beklerken Nick, Kate'i süzdü. "Lütfen bana ne olduğunu söyle."

"Hiçbir şey, Nick. Hiçbir şey. Ciddiyim." Nick hiçbir şey söyleme-
— 171 —

den Kate'in çenesini yukarı doğru kaldırdı. Kate kendini tutmaya çalıştıysa da iki damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü.

"Yalnızca korktum, o kadar. Çok uzun zamandır bu kadar insanın arasına girmemiştim."

"Çok üzgünüm, bebeğim." Kate'i kollarının arasına alarak, araba gelene dek sıkıca tuttu. Kate onun ceketini hissetti, kokusunu içine çekerek öylece durdu. Baharat ve limon gibi kokuyor, gece karanlığında ona sıcaklık ve güven veriyordu. Araba gelince Kate yavaşça Nick'in kollarının arasından sıyrıldı, derin bir soluk aldı ve gülümsedi.

"Aptal gibi davrandığım için özür dilerim."

"Sen aptal değilsin. Böyle olduğu için üzgünüm. Bu senin büyük gecen olmalıydı."

Kate, Nick'e bakarak "Öyleydi," dedi ve arabanın içine süzüldü.

Sonunda başarmıştı. Programın üstesinden gelmişti. Partiye gitmişti. Birinin Tom'u hatırlaması kimsenin hatası değildi. Ama bazı insanların onu hâlâ hatırladığını görmek, kalbini burkmuştu. Neden iyi yıllarını hatırlayamıyorlardı? Mutlu zamanlarını? Neden yalnızca kötü sonu anımsıyorlardı? Başını kaldırıncı Nick'in kendisini süzdüğünü farketti. Arabayı henüz çalıştırmamıştı. Onu kendi evine götürmek istiyordu, ama bunu yapamayacağının farkındaydı.

"Bir gece içkisi içmek için bir yere gitmek ister misin?" Kate, hayır, der gibi başını iki yana salladı. Nick, Kate'in kabul etmeyeceğini tahmin etmişti. Aslında o da içki içmek istemiyordu. Ama ona

başka nasıl bir öneride bulunacağını bilmiyordu. Yürüyüş? Yüzme? Kararsızlık içindeydi. Onunla Hollywood tarzı bir şey değil, basit bir şey yapmak istiyordu. Bu kentten nefret ettiği zamanlar oluyordu ve bu gece de o zamanlardan biriydi. "Öyleyse otele mi dönüyoruz?" Kate müteşekkir bir ifadeyle hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Sen harika birisin, Nick." Bu sözlerle azledilmişti. Nick'in içinden bir şeyleri tekmelemek geçiyordu. Kate, onun otele kadar yol boyunca neden sustuğunu anlamadı. Kate korku doluydu, Nick'se öfkeliydi. Ama öyle görünmüyordu, daha çok üzgün görünüyordu. Ya da incinmiş. Kendini çaresiz hissediyordu.

"Herhalde seni bir dondurma külahı gibi çarpıcı bir şeyle kandıramam, değil mi?"

"Buradaki insanların böyle basit zevkleri var mı?"

"Hayır, ama yine de sana bir tane bulabilirim."

"Eminim bulursun." Bu sözleri son derece sıcak bir ifadeyle, söylemişti. Otelin önüne geldiklerinde Kate, onun yüzüne dokunmamak için kendini zor tuttu. "Korkarım Kùlkedisi baloda büyük gecesini yaşadı. Ve senin yerinde olsam, bu jet uçağı bir balkabağına dönüşmeden buradan basar giderdim." Kate gül demetini yerden alarak güldü. "Bak, yapraklarını hiç dökmemişler." Nick yine Kate'i süzüyordu. Gözleri buluştu. "Her şey için teşekkür ederim, Nick." Nick yerinden kıpırdamadı ve bir an için Kate de öylece hareketsiz kaldı. Duraksadı. Ona dokunmak istiyordu. Eline... Yüzüne... Kollarını uzatarak Nick'in ona yeniden sarılmasını söylemek... Ama bu farklıydı. Kate bunu yapamayacağını bilincindeydi. Ve onu bir daha görmeyeceğini de biliyordu. "Aslında benim sana teşekkür etmem gerekiyor." Bu sözleri büyük bir dikkatle söylemişti. Samimi gibi görünüyordu, ama Kate bundan pek emin değildi.

"İyi geceler." Nazikçe, tıpkı hafif bir esinti gibi Nick'in eline dokundu ve kapıyı açarak gitti. Kapıcı, Ferrari'nin kapısını onun arkasından kapadı. Nick uzaklaşan Kate'in arkasından baktı. Ne arabadan indi, ne de arkasından seslendi; hareket bile etmedi. Uzun bir süre orada öylece oturdu. Onu ertesi sabah aradığında,

Kate otelden çoktan ayrılmıştı. Bütün bağlantılarını kullanarak otel müdüründen, onun gece yarısı birde gittiğini öğrendi. Bu, onu otele bıraktığı saatti. Aslında bir önemi yoktu, ama merak etmişti. Her şeyin sorumlusu partideki o alçaktı. Kahretsin, Kate'in nerede yaşadığını bile bilmiyordu. Acaba Weinberg ona bu bilgiyi verir miydi?

18

"Hayır dedim, Tygue."

"Sen her zaman, hayır, dersin. Ne dediğin umurumda değil!"

"Odana git!" Bir an boyunca birbirlerine alev saçan gözlerle baktılar. Ama ilk peseden Tygue oldu. Annesi pek keyifli olmadığından onunla dalaşmak akıllıca değildi. Kate eve geldiğinde saat dördü biraz geçi-

— 172

- 173-

yordu. Tillie saat altı buçukta gitmişti ve o anda saat henüz yediydi. Kate yalnızca iki buçuk saat uyuyabilmişti. Tygue, okula gitmeden önce Bert'i annesinin en iyi sabunuyla yıkamak için kötü bir gün seçmişti. Bu işi başka bir gün yapmış olsaydı, Kate gülerdi. Ama bugün gülmüyordu. Ve kafası hâlâ Los Angeles'ta yaşadıklarıyla doluydu. Kahvaltı hazır olunca Tygue'ı geri çağırdı. "Artık aklıbaşında davranacak mısın?" Tygue mısır gevreğinin başına otururken tek bir söz bile söylemedi. Kate kahvesini konuşmadan içerken birden aklına bir şey geldi. Bu şey bavulundaydı. "Birazdan dönerim." Aslında bu, ona armağan vermek için pek uygun bir an değildi; ama belki de bu her ikisinin de ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi. Bu şekilde o, oğlunu biraz şımartmış olur, Tygue da sevildiğini hissedirdi. Geçen gece eve dönerken kendini çok yalnız hissetmişti. Sanki kaybolmuş gibiydi. Ama bundan sıyrılmak için kendini zorlamıştı. Onu hiç kimse göndermemişti. Bu olanlar çok aptalcaydı. O herif, Harper adlı bir futbol oyuncusunu anımsadıysa ne çıkardı? Neden sanki oradan bu şekilde ayrılmıştı? Stu'nun kendisine çok kızdığını tahmin edebiliyordu. Otel resepsiyonuna o sabah ilk iş Stu'ya iletilmek üzere bir mesaj bırakmıştı: "Beklenmeyen bir nedenden ötürü eve

geri çağrıldım, lütfen dergi için yapılacak olan röportajı ertele. Çok üzgünüm. Her şey için teşekkürler. Sevgiler, Kate." Ama Stu yine de çılgına dönecekti. Bundan emindi. Ayrıca Kate kendine de kızılıyordu. Sonra hoşnut bir ifadeyle yavaşça içini çekerek, arabada vedalaşırken Nick'in eline dokunuşunu anımsadı.

"Ne düşünüyorsun? Çok aptal görünüyorsun." Tygue odasına girmiş, kapı eşiğinde mısır gevreği kâsesi elinde onu izliyordu.

"Kahvaltınla ortalıkta dolaşma. Aptal görünüyorsun demekle ne kastediyorsun bakalım? Bu hiç de hoş bir konuşma tarzı değil." Annesinin sesinden incindiği anlaşılıyordu, Tygue başını eğerek elindeki kâseye baktı.

"Özür dilerim." Hâlâ gittiği için annesine çok kızgındı.

"Git elindeki lavaboya bırak ve sonra tekrar buraya gel." Tygue annesine baktıktan sonra gözden kayboldu. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Birkaç saniye sonra çilli yüzünde merak dolu bir bakışla geri döndü. "Bak bakalım sana ne getirdim." Bu müthiş bir şeydi. Onu otelin çocuk mağazasında görmüş ve almadan edememişti. Buna korkunç

— 174 — "

bir para ödemişti, ama neden olmasındı? Tygue, tek oğluydu ve hayatında hiç böyle bir giysisi olmamıştı.

"Ne getirdin?" Kuşkuyla tuhaf elbise kutusuna bakıyordu. Kıvrım kıvrım bükülmüş parlak mavi kurdeleler ona itici görünmüştü.

"Biraz yaklaş, seni ısırمام." Toz mavi kadife takım aklına gelince kendi kendine sırıttı. Oğlunu bu giysiler içinde düşündüğünde, daha mağazada kendini tutamayarak gülmüş, tezgâhtar da onu dehşetle süzmüştü. Altı yaşında bir oğlana mavi kadife bir takım almak, gösteriş meraklılığından başka bir şey değildi. Tygue iki yaşındayken bile böyle bir şey giymeyi reddederdi. Kate, onun dikkatle kutuyu açmasını izledi. Tygue kurdeleleri çözdükten sonra, kapağı açmadan bir süre durdu, sonra paket kâğıdını kenara itti. Kutunun içindekini görünce soluğu kesildi.

"Oh, anne! Vay!... Anne!..." Tygue'ın neler hissettiğini tarif etmek için sözcükler yetmezdi. Kate, oğlunu seyrederken gözleri yaşlarla doldu. Bunlar kısmen yorgunluk ve heyecan yaşları idiyse de, aynı

zamanda da mutluluk yaşılarıydı. Tygue giysiyi kutudan çıkararak üzerine tuttu. Bu, deri ve süetten minyatür bir kovboy giysisiydi. Giysi püsküllü bir yelek, kovboy gömleği, kemer ve ceketten oluşuyordu. Tygue elbiselerini yırtarcasına çıkarıp kovboy giysilerini üzerine giydi; mükemmel olmuştu.

"Pekâlâ, hayatım, harika görünüyorsun." Kate yatağın üzerine oturmuş oğluna mutluluk saçan bakışlarla bakıyordu.

"Oh, anneciğim!" Tygue, Kate'e uzun zamandır 'anneciğim' demiyor, ona hep 'anne' diye hitap ediyordu. Bugünlerde 'anneciğim'i yalnızca çok özel durumlarda, çevrede başka hiç kimse yokken kullanıyordu. Kovboy giysileri içinde koşarak annesinin yanına gitti, kollarını onun boynuna doladı ve kocaman bir öpücük verdi.

"Bağışlandım mı?" Gülümseyerek oğlunu sıkı sıkı göğsüne bastırdı.

"Ne için?"

"Gittiğim için." Bu armağanla oğlunun aklını çelmeye çalışmıştı, ama oğlu ondan daha uyanıktı.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeye, ciddi ciddi "Hayır," dedi.

"Ama bu giysi çok hoşuma gitti ve seni her şeyden çok seviyorum."

"Ben de seni her şeyden çok seviyorum." Yeniden yatağın üstüne

- 175-

m

oturdu ve Tygue da kucağına yerleşti. "Üzerindekileri çıkarsan iyi olacak, okul için pek uygun değiller, ne dersin?"

"Ama anne... lütfen..."

"Tamam, tamam." Tartışamayacak kadar yorgundu. Birden hiç beklenmedik bir anda Tygue başını kaldırıp annesine baktı.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, geçirdim. Televizyona çıktım, büyük bir otelde kaldım, birileriyle öğle yemeği yedim ve yine birileriyle bir partiye gittim."

"Berbat." Kate gülerek oğluna baktı. Belki de haklıydı. Belki de yaşadıkları gerçekten berbattı. Ama böyle olduğunu hiç sanmıyordu. "Bir daha ne zaman San Francisco'ya gideceğiz?"

'Yakında. Zamanı gelince. Bugün Tillie'nin seni Adams çiftliğine götürmesini ister misin, böylece yeni kovboy takımınla ata binebilirsin.'

Küçük oğlan gözlerinde büyük bir dehşet ifadesiyle annesine baktı. "Yine mi gideceksin?"

"Ah, Tygue..." Oğlunu sıkıca göğsüne bastırdı. "Hayır, tatlım, yalnızca ziyarete... ders vermeye gideceğim." Tanrım, neredeyse Tom'u görmeye gittiğini ağzından geçiriyordu. Bitkindi. Aslında oraya kadar araba kullanamayacak kadar yorgundu. Ama buna zorunlu olduğunu hissediyordu. Oraya gitmeyeli günler olmuştu. "Bugün erken dönmeye çalışacağım. Döndüğümde sakın bir akşam yemeği yeriz. Yalnızca ikimiz, tamam mı?" Tygue ihtiyatlı bir biçimde başını salladı, ancak gözlerindeki dehşet ifadesi kaybolmuştu. "Öylece gidip seni terketmeyeceğimi sana söylemiştim, aptal. Yalnızca bir günlüğüne ya da birkaç günlüğüne gitmem seni terkedeceğim anlamına gelmez. Anladın mı?" Tygue iri iri açılmış gözlerle sessizce başını salladı. "İyi." O sırada okul otobüsünün kornasının duyulmasıyla her ikisini de bir telaş sardı. Beslenme sepeti, kitaplar, şapka, kocaman bir öpücük, bir kucaklaşma ve bir hoş-çakal. Tygue evden ayrıldıktan sonra Kate, bir süre mutfakta öylece oturarak ceketini almak ve evden çıkmak için güç toplamaya çalıştı. Yalnızca iki saat uyuduktan sonra böyle bir araba yolculuğuna kalkışmak çılgınlıktı. Ama bir süreden beri, hiçbir an Carmel'e gitmek için uygun an değildi sanki. Daima Kate'in yapmak istediği başka bir şey oluyordu. Çantasını ve ceketini alıp Tillie'ye bir not yazdıktan sonra evden çıktığında yağmur yağmaya başlamıştı.

— 176 —

Hafif yağmur, Carmel'e kadar yol boyunca dinmedi ve Tom'un kaldığı eve girdiğinde de kiremitlere vurmaya devam ediyordu. Bu, içinde, başını gökyüzüne çevirmek ve ayak parmaklarının arasında ince dalları hissederek uzun çimenlerde yalınayak koşma isteği doğuran, hoş bir yaz yağmuruydu. Ama bunu yapmadı. Eve kadaryürüyüp oturmaktan başka bir şey yapacak hali yoktu. Tom'a anlatacağı pek bir şey yoktu. Ona Los Angeles'tan söz edemezdi,

Çünkü bunu anlamazdı. Ama en azından huzurlu bir gününde idi. Yağmur onu da sakinleştirmiş gibiydi. Tom tekerlekli sandalyesinde, Kate sallanan iskemlede, yan yana, el ele oturdular ve Kate ona öyküler anlattı. Çocukken  ğrendiğı ve yıllardır Tygue'a anlattığı bu  yk ler, Tom'un da çok hoşuna gidiyordu.  ğle yemeğinden kısa bir süre sonra Tom uyuyakaldı. Yağmurun ritmik temposu her ikisini de gevşetmiş, Kate de uyumamak için birkaç kez silkinmek zorunda kalmıştı. Tom uykuya dalınca, Kate bir süre onun huzur dolu yüzünü seyretti. Daha önce de onu binlerce kez uyurken seyretmışti; başka yerlerde, başka günlerde.  ylece otururken yıllar öncesini, Cleveland'ı anımsadı ve birden gözlerinin önüne Nick Waterman geldi. Onu burada düşünmek istemiyordu. Burası onun değıl, Tom'un yeri idi. Kate yavaşça Tom'un alnına bir öpücük kondurdu, elini hafifçe saçlarında gezdirdi. Başını kaldırdığında Bay Erhard'ı görüp işaret parmağını dudaklarının önüne koydu ve parmaklarının ucuna basarak sessizce odadan çıktı.

 n nde çok uzun bir yol vardı. Caddeler hemen hemen terkedilmiş gibi boştu. Bir an önce eve varmak için yanıp tutuşmakla birlikte, her zaman yaptığı gibi hızlı gitmeye cesareti yoktu. Sonunda uyanık kalabilmek için çareyi camını indirip radyoyu açmakta buldu. İki kez temiz havayı içine çekmek ve biraz dinlenmek için arabayı yol kenarına çekmek zorunda kaldı. Aslında yaptığıının hiç doğıru olmadığının bilincindeydi. İçinden bir ses, olduğı yerde kalıp bir süre kestirmesini söylüyordu, ama Tillie'nin zamanında evine dönmek isteyeceğini biliyordu. Günlerden cumaydı ve cuma günleri daima aile üyelerinden bazıları akşam yemeğı ya da hafta sonu için  iftliğı gelirdi.  n nde yalnızca elli millik bir yol kalmıştı. O sırada gök gürledi, bir şimşek çaktı ve hızla yağmaya başlayan yağmur açık pencereden içeri girerek yüzünü yıkadı. Kate yağmuru yüzünde hissedince gülmeye başladı. Ait olduğı yer-

lere geri dönmek çok güzel bir duyguydu. Kısa bir süre için gezmeye gitmek oldukça eğlenceli olmuştu, ama Kate, Los Angeles'a ait değildi. Zaten bir daha olmayacaktı. Oradaki insanlar tamamen akıllarını kaçırmış tiplerdi. Yavaş yavaş önceki günü aklından geçirmeye başladı: pembe soyunma odasını, Kırmızı Salondaki heyecanı, Beverly Kilis'teki partinin zenginliğini... ve arabanın gelmesini beklerlerken Nick Waterman ona sarıldığında hissettiklerini. Bunu ve bütün diğer düşünceleri aklından uzaklaştırarak radyoyu açtı. Los Angeles onların dünyasıydı, Kate'in değil.

Evine iyice yaklaştığını gösteren sapağa saptı, arka yolu izleyerek oturdukları sokağa vardı. Tepelerin üzerinde gökkuşağı oluşmuştu. O sırada evinin yanındaki park yerinde bir araba durduğunu gördü. Arabayı görünce frene o kadar sert bastı ki, öne doğru sarsıldı. Nasıl?.. Onu nasıl?.. Nerede?.. Park yerinde duran araba lacivert bir Ferrari'ydi ve Nick Waterman, Tygue'la birlikte arabanın yanında duruyordu. Kapının eşiğinde duran Tillie, aptal bir ifadeyle el salladı. Kate yüreği gümbür gümbür atarak yavaşça park yerine girdi. Elfreninin çekilmesiyle, adam ve çocuk irkilerek ona doğru döndüler. Tygue yüzünde coşkulu bir gülümsemeyle elini sallayarak ve koşarak yanına geldi. Nick'se orada öylece durup sonsuz gibi görünen güümsemesiye Kate'e baktı. Kate arabayı durdurarak bakışlarını ona çevirdi. Ne söylemeliydi? Ayrıca onu nasıl bulabilmişti? Weinberg tabii. Bu çok basitti. Aslında Stu'ya kızma-lıydı ve normalde böyle bir durumda çok öfkelenirdi, ama kızgın değildi. Birden tek yapmak istediği şeyin gülmek olduğunu farketti. Korkunç derecede yorgundu ve yapabildiği tek şey gülmektir. Tygue başını arabanın penceresinden içeri sokarak son hızla konuşmaya başladı.

"Hey sen, dur bir dakika, yavaşla. Bekle arabadan bir ineyim." Ama çocuk gerçekten de çok mutlu görünüyordu.

"Nick'in bir futbol kahramanı olduğunu biliyor muydun? Ya rodeolarda çalıştığını?"

"Ya, gerçekten mi?" Ona ne olmuştu böyle? Weinberg yalnızca bir saatliğine geldiğinde, Tygue ondan neredeyse nefret etmişti. Ama

Nick bir futbol kahramanı ve rodeo yıldızıydı. Görünüşe göre çocuğa nasıl yaklaşması gerektiğini biliyordu. Kate eğilerek Tygue'ı öptükten sonra

— 178 —

(sjick'e baktı. Nick olduğu yerden kıpırdamamıştı. Orada öylece duruyordu. Kate yüzünde ihtiyatlı bir gülümsemeyle yavaşça ona doğru yürüdü. Gözleri yorgun görünmekle birlikte dostça bakıyordu ve yüzündeki gülümseme Nick'in öğle yemeğinden anımsadığı muzip gülümsemeye dönüşmüştü.

"Ders nasıldı?"

"İyi. Burada ne aradığını sorabilir miyim?"

"İstiyorsan, tabii. Seni görmeye geldim. Ve Tygue'ı."

Kate, Nick'in tam karşısında duruyordu. Nick onu öpmek istiyormuş gibi başını öne eğerek baktı, ne var ki Tygue'la Bert ayaklarına dolanmışlardı bile.

"Sen müthiş bir dedektif olmalısın."

"Seni bulmak pek de zor değil. Kızdın mı?" Bir an için yüzünde kaygılı bir anlam belirmişti.

"Sanırım kızmalıyım. Ama sana değil, Stu'ya. Ne var ki..." Omzunu silkti. "...o kadar yorgunum ki, hayatım pahasına da olsa kimseye kıza-mam." Nick kolunu Kate'in omuzlarına sararak onu kendine doğru çekti.

"Çok fazla uyumuş olamazsınız, Bayan Harper. Eve saat'kaçta vardın?"

"Dörtte." Nick'in kolunu omuzlarında hissetmek hoşuna gitmişti. Yavaş yavaş eve doğru yürürlerken kendini cennette gibi hissetti. Bir an Tygue için kaygılandıysa da, o bunun farkında değil gibiydi. Nick'in oğlanı nasıl bu kadar çabuk kandırdığına aklı ermiyordu.

"Neden öyle ani gittin?"

"Eve dönmek istedim." ' "Bu kadar çabuk mu?" Hâlâ ona inanamıyordu.

"Külkedisi partiye gitmiş ve parti sona ermişti. Bu durumda burada olmak varken, geceyi yabancı bir otelde geçirmenin anlamı var mıydı?"

Nick çevresine bakınarak başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu sabah seni aradığımda aynı şeyleri hissetmiyordum. Seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi kahrolası bir duyguya kapıldım." Yüzüne o an hissetmiş olduğu umutsuzluk ifadesi yansdı. Birlikte eve girdiler. "Weinberg de bu konuda çok sıkı ağızlı davrandı." \

-179-

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Kate ıslak yağmurluğunu çıkardı. Üzerinde kot pantolon ve mavi çizgili bir gömlek vardı. Önceki geceki lacivert askılı elbise giymiş hanımefendiden çok farklıydı. Kükedisi yine K(jl-kedisiydi.

"Fikrini değiştirdi, çünkü onu bir daha asla onunla tenis oynamakla tehdit ettim."

"Şimdi bağıllığının derecesini ve önceliklerinin neler olduğunu daha iyi anlıyorum." Kate, Nick'e bakarak güldü. Bu büyük bir çılgınlıktı. Daha dün öğle yemeğinde tanışmışlardı ve şimdi buradaydı. Kendi evinde. Tygue ayaklarının dibinde oynuyordu. Bu gerçekten çok komikti. Sandalyeye oturarak kahkahalarla gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar boşalana dek gülmeye devam etti.

"Bu kadar komik olan nedir?" Nick şaşırılmış görünüyordu.

"Her şey. Sen, Weinberg, ben, beni dün gece götürmüş olduğun o kahrolası çılgın parti. Neyin gerçek, neyin gerçekdışı olduğunu ayırt edemiyorum." Bu sözler üzerine Nick de kahkahalarla gülmeye başladı. Yüzünde muzip bir ifadeyle çantasını aldı. Doğru tahmin etmiş olmayı umuyordu.

"Orada neler karıştırıyorsun, Waterman?"

"Şey, Kate..." Ona sırtını dönmüştü, ama ne kadar neşeli olduğu sesinden anlaşılıyordu ve Tillie de olanları yüzünde geniş bir gülümsemeyle izliyordu. "Neyin gerçek, neyin gerçekdışı olduğunu anlamakta güçlük çektiğini biliyorum, bu nedenle... bunu açıklığa kavuşturabilmek için..." Kate bu sözleri gülerek

dinliyordu, "...buraya gelip Külkedisi mi, yoksa onun çirkin üvey kardeşlerinden biri mi olduğunu ortaya çıkarmam gerek, diye düşündüm." Bu sözlerden sonra hızla ona doğru dönerek ortaya cam bir ayakkabı çıkardı. Ayakkabı altın işlemeli kırmızı kadife bir yastığın üzerine yerleştirilmişti. Bu ayakkabı en iyi plastikten yapılmıştı, gerçek bir ayağa uyabilecek boydaydı ve bunu bulmak için , sekreteri tam üç saat Paramount stüdyolarındaki kostüm depolarının altını üstüne getirmişti. Ve işte Kate üzerinde kot pantolonuyla karşısında oturmuş kahkahalarla gülüyordu. "Pekâlâ, Külkedisi, şunu bir deneyelim mi?" Nick, Kate'in oturduğu yere doğru yürüdü. Kate cam rozetli, yüksek topuklu ayakkabıyı grn-

— 180 —

ce yeniden kahkahalarla gülmeye başladı. Yağmurda ayağına giymiş olduğu kırmızı lastik botları çıkarırken Nick önünde diz çöktü.

"Nick Waterman, sen çılgının birisin!" Ancak bu gösteri odadaki seyircilerin çok hoşuna gitmişti. Tillie kahkahalarla gülüyordu, Tygue odanın içinde bir pire gibi zıp zıp zıplarken, Bert bile -sanki olağandışı bir şeyler olduğunu anlıyormuş gibi- havlayarak oradan oraya koşuyordu. Kate'in ayağındaki bot çıkarıldı, cam ayakkabı giydirildi ve Nick sırtıtarak topuklarının üzerinde geriledi.

"Sanırım, Külkedisi gerçekten sizsiniz." Büyük bir zafer kazanmış biri gibi konuşmuştu ve yüzünden de ne hissettiği açıkça okunabiliyordu. Ayak numarasını tam tamına doğru tahmin etmişti.

Kate yavaşça ayağa kalkarken yeni bir gülme krizine tutuldu.

"Ayakkabı numaramı nasıl tahmin edebildin?" Bu konuda deneyimli olduğu anlaşılıyor. Ama ne yaparsa yapsın, böyle bir şeyi her gün yapmadığı kesindi. "Hem bunu nereden buldun?" Kate yeniden sandalyesine oturarak Nick'in büyüleyici mavi gözlerine baktı.

"Tanrı, Hollywood'u korusun. Ama oldukça zamanımızı aldı."

"Buraya ne zaman geldin?"

"Saat üçte. Neden? Geç mi kaldım?" Nick tekrar güldü. Kendini olanca ağırlığıyla yere bırakırken neredeyse Bert'in üstüne oturuyordu. Bert kucağına tırmanarak temiz bej rengi keten pantolonunda iki ayak izi bıraktı. Ama Nick buna aldırmış etmedi. O sırada daha çok, kendisine şaşkın gözlerle bakan Kate'le ilgileniyordu.

"Buraya saat üçte mi geldin? Bu kadar saat ne yaptın?" Saat beşi biraz geçiyordu.

"Tygue beni atların yanına götürdü. Tillie de bizimle geldi tabii." Dostça gülümsemesi karşısında, tıpkı Kate gibi, Tillie de hafifçe kızardı. Son derece açık bir insandı ve karşısındakilerle dosdoğru iletişim kuruyordu. Onu görmezlikten gelmek ya da ona karşı kaçamak davranışlarda bulunmak olanaksızdı. "Ardından nehir kıyısına inip yürüyüş yaptık. Bir süre kâğıt oynadık ve sonra da sen geldin."

"Bana Külkedisi diyebilirsin." Kate yeniden ayağına baktı, acaba ayakkabı onda kalabilir miydi? "Buraya yalnızca bunun için mi geldin?" Nick onu uzun uzun süzdü.

— 181 —

"Aslına bakarsan buraya her halükârda gelecektim. Zaman zaman Santa Barbara'da bir ev kiralarım. Bu hafta sonu da bu zamanlardan biri." Nedenini bilmiyordu, ama bir şey Kate'in bu sözleri kuşkuyla karşılamasına neden oldu. Ama Nick kendisine neden yalan söylesindi? "İkinizi yarın evime davet edebilir miyim?" Gözlerinde beklenti dolu bir ifadeyle baktı. O sırada Tygue ateşli bir şekilde ayağa fırlayarak başını iki yana salladı.

"Hayır!"

"Tygue!" Şimdi ne olacaktı? Bu adam, yanında bir cam ayakkabıyla Los Angeles'tan onca uzun yolu katederek gelmişti, şimdi Tygue onu görmesine engel mi olacaktı? Kate onu görebilmeyi çok istiyordu! Tygue'in canı cehennemeydi.

"Ama bu hafta sonu Joey'in annesi beni evine davet etti! İki yeni keçileri var ve babası yarın bir midilli alabileceğini söyledi!" Bu, Kate'in gün boyu aldığı en iyi haberdı.

"Hey, ufaklık, bu dinamit gibi bir haber!" Nick gerçekten çok etkilenmiş benziyordu ve Tygue da ona, sanki odada onlardan başka önemli kimse yokmuş gibi bakıyordu.

"Gidebilir miyim?" Annesine yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Neden olmasın? Tamam. Joey'e de gelecek hafta sonu isterse bizde kalabileceğini söyle. Belki buna sonradan pişman olabilirim, ama yine de bunu göze almalıyım."

"Joey'i arayıp haberi verebilir miyim?"

"Haydi acele et."

Tygue telefon etmek için yıldırım hızıyla mutfığa koşarken Tillie de odadan çıktı. Kate elini Nick'e uzattı. Yanındaki koltukta rahat rahat oturmakta olan Nick, kendisine uzatılan eli tuttu.

"Onu kazanmak için ne yaptığını merak ediyorum. Sana bir servete malolmuş olmalı."

"Hayır, en azından şimdilik."

"Bu da ne demek? Nicholas Waterman, senin niyethi ne? Buraya elinde, doğru boyda cam bir ayakkabıyla gelen bir erkekten her şey beklenir."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ve ciddiyim, gerçekten de

— 182 —

hiçbir art niyetim yok. Yalnızca ikinizi birden Disneyland'a götüreceğime söz verdim."

"Öyle mi?" Kate şaşkınlıktan olduğu yerde donakalmıştı. Nick dikkatle Kate'in ayağındaki cam ayakkabıyı çıkardı. Kate ayak parmaklarını hareket ettirdi.

"Evet, öyle. Ve oğlun da kabul etti. Disneyland'a gitmenin müthiş bir fikir olduğu kanısında. O da, Licia Teyze'siyle tanışmam için beni San Francisco'ya davet etti. Umarım bundan rahatsız olmazsın."

"Kesinlikle hayır. 'Licia Teyze' seni sevecektir. Bu arada aklıma gelmişken, martini ister misin?"

"Demek martini?" Yeniden güldü. "Ya hep, ya hiç, ha?"

"Kahve de alabilirsin. Ama elimdeki tek alkollü içki, Licia'nın martinilerini hazırlamak için burada bıraktıkları."

"Licia kız kardeşin mi?" Akli biraz karışmış gibiydi, ama karşılaşmış olduğu bu karmaşık aile manzarası hoşuna gitmişti. Ve küçük oğlanı da çok sevmiştı.

"Felicia benim en iyi arkadaşım, danışmanım ve vazgeçilmez dostumdur. Ve Tygue'ı korkunç bir şekilde şımartır." Bu söz Nick'e bir şey anımsattıysa da, bunun ne olduğunu tam olarak çıkaramadı. "Her neyse, martini istiyor musun?"

"Sanırım oyumu kahveden yana kullansam daha iyi olacak. Ha, bu arada benim, hayatını tamamen altüst ettiğimi söyleyebilir miyiz?" "Evet."

"İyi." Birden yüzünde ciddi bir anlam beliren Nick, şakalaşmayı kesti. "Bu sözlerimde gerçekten samimiyim. Weinberg'e, buraya geldiğimde bir doksan boyundaki bir sumo güreşçisinden çeneme yumruk yeme olasılığının ne olduğunu sordum. Pek böyle bir şey olabileceğine ihtimal vermese de, kesin bir şey söyleyemeyeceğini söyledi. Bana şansımı denememi ve bu tehlikeyi göze almamı önerdi, ben de bunu yaptım. Ama şaka bir yana, burada olmamla başına dert açıyor muyum?" Bu olasılığın onu üzdüğü anlaşılıyordu. Önceki gece partinin sonunda, Kate çok mutsuz görünmüştü. Nick, onu bir kez daha o halde görmek istemiyordu. Ne var ki yalnızca bir defalığına bile olsa, onu görmek zorunda olduğunu hissetmişti.

— 183 —

"Elbette dert açmıyorsun. Burada rahatsız edebileceğin kimse yok. Tygue, seni onaylamışa benziyor ve buradaki tek sumo güreşçisi de odur." Kate, Nick'in aslında ne demek istediğini anlamış ve bunu sorması çok hoşuna gitmişti. Kahve yapmak için ayağa kalktığında, bir ayağında kırmızı botu, bir ayağında da yalnızca çorabı vardı. Saçları da Nick'in beğendiği gibi açık ve dağınıktı. Nick, onun bu haliyle programda olduğundan bile daha güzel olduğunu düşündü.

"Şunu iyice anlamama yardımcı ol. Demek burada herhangi birini reddedebilecek tek kişi Tygue, öyle mi?" Bu sözleri, sanki Kate'in anlamamasından korkuyormuş gibi, son derece yavaş ve dikkatli söylemişti.

"Evet, öyle."

"Sanki bana bir dosttan söz ettiğini anımsar gibiyim." Kate, ona soran gözlerle baktıktan sonra omuzlarını silktilti. "Oğlanı şımartan biri. Dünkü öğle yemeğinde söz etmiştin." Sözlerini henüz bitirmişti ki gülmeye başladılar, Nick anlamıştı. Bir ağızdan atıldılar:

"Licia Teyze."

Nick gülerek Kate'in peşinden mutfağa girdi. O sırada Tygue telefonu kapıyordu.

"Tamam, anne, her şey ayarlandı. Babası yarın sabah gelip beni alacak ve pazar öğleden sonra tekrar eve getirecek." Her ikisine de ciddi bir ifadeyle baktı. Sanki Nick'i uzun zamandır tanıyormuş gibi davranıyordu. "Akşam yemekte ne var? Nick'in bizi Disneyland'a götüreceğini biliyor muydun? Ne dersin Bert?" Bert kuyruğunu sallarken, Tygue, yemekte ne olduğunu dinlemeden, Wiiiie'yi aramak için mutfaktan çıktı.

"Hareketli bir çocuk."

"Bazen." Kate gülümseyerek oğlunun arkasından baktıktan sonra, gözlerini Nick'e çevirdi. "Çok tatlı bir çocuktur ve ben onu çok seviyorum."

"Sen iyi bir annesin. Bu arada, yemekte ne var?"

"Bu, akşam yemeğine kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Eğer çok büyük zahmet olmayacaksa."

Bu çok şaşırtıcıydı. Kate onu hemen hemen hiç tanımadığı halde, Nick mutfağında durmuş ve ona yemeğe kalıp kalamayacağını soruyor-

— 184 —

du. Ama bu çok güzel bir duyguydu. Kate o anda olması gerektiği gibi savunmada değildi; yalnızca yorgundu.

"Zahmet olmaz. Ayrıca tam Tygue'ın en sevdiği yemeğe denk geldin."

"Neymiş bu?"

"Taco."

"Bu benim de en sevdiğim yemektir."

Kate, Nick'e bir fincan kahve uzattıktan sonra mutfak masasının başına oturdu. O anda Carmel'den ve Tom'dan çok, çok uzaktaydı.

"Ne düşünüyordun?"

"Ne zaman?"

>

"Biraz önce?"

"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun." Çok yoğun duygular içerisinde elini Kate'e doğru uzattı. "Burada mutlu musun, Kate?" Kate, başını kaldırarak olumlu bir ifadeyle salladı.

"Evet, çok." Öyleyse neden bir gölgenin varlığını hissediyordu? Ve neden gözlerinde acı dolu bir ifade gizliydi?

"Hayatında sana yakın insanlar var mı?" Öğrenmek istiyordu. Birden bunun çok önemli olduğu duygusuna kapılmıştı.

"Evet, var. Licia dışında hepsiyle tanıştın."

"Hepsi bu kadar mı?" Sarsılmış gibiydi. 'Yalnızca oğlun mu?'

"Ve Tillie. Buraya geldiğinde oğlumun yanında olan kadın. Ve bir de Bert tabii." Programda Bert hakkında konuşmasıyla ilgili yaptıkları şakayı anımsayarak gülümsedi.

"Tabii. Ama gerçekten ciddi misin? Hepsi bu kadar mı?"

"Sana söyledim. Ben bir münzeviyim." Partide korkuya kapılmasına şaşmamalıydı. "Bu hayatı seviyorum."

"Evlendiğinde de hayatın böyle miydi?" Kate başını olumsuz bir ifadeyle iki yana salladıysa da, gözleri açık vermedi.

"Hayır, farklıydı."

"Tygue babasını anımsıyor mu?" Sesi son derece yumuşaktı. Sessiz mutfakta karşılıklı oturmuş, kahvelerini yudumluyorlardı. Kate yeniden başını olumsuz bir ifadeyle iki yana salladı.

— 185 —

"Bunu yapamaz. Babası o doğmadan önce öldü."

"Aman Tanrım, bu senin için korkunç bir şey olmalı, Kate." Kate'e sanki bunun ne demek olduğunu anladığını belirtmek istermiş gibi baktı. Kate bu konuyu uzun zamandır ilk defa düşünüyordu.

"Bu çok uzun zaman önceydi."

"O sırada yalnız mıydın?"

"Hayır, Felicia vardı. O hep yanımda oldu." Belki de buydu. Bu inanılmaz yalnızlık. Belki de Nick'in, Kate'in gözlerinde gördüğü acının nedeni buydu.

"Ailen yok mu, Kate?"

"Yalnızca gördüğün kadar. Hepsi bu. Aslında bu pek çok kişinin sahip olduğundan daha fazla." Nick de bu kişilerden biriydi. Kate farkına bile varmadan doğru noktaya parmak basmıştı. Bütün o yıllar boyunca hayatına giren o koca memeli civcivler... Şimdi otuz yedi yaşındaydı ve hiçbir şeyi yoktu.

"Haklısın, Kate."

"Ne?"

"Yarın günü geçirmek üzere Santa Barbara'ya gelmek istiyor musun?" Kate'e sorarken o sözcükleri de ilave etmek zorunda olduğunu hissetmişti: Günü geçirmek üzere. Başka bir imada bulunsa, Kate gelmeyi reddederdi. Ancak Kate, Nick'i süzerken, sanki içinden bir şeyleri tartıyor ya da düşünüyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Evet."

19

Kate, Nick'in çizmiş olduğu planla evi kolayca buldu. Kendisini almaya gelmesine izin vermemişti. Oraya kendi arabasıyla gitmek istiyordu. Yalnızca yarım saatlik bir yoldu ve bu düşünmesi için yeterli bir zamandı. Oraya neden gittiğinden pek emin değildi. Emin olduğu tek şey, Nick'ten hoşlandığıydı. Onunla konuşmak çok zevkliydi. Önceki gece saat on bire kadar oturmuş, Kate yorgunluktan neredeyse kanepede uyuyakalmıştı. Nick giderken yalnızca Kate'in yanağına bir öpü-

— 186 —

cük kondurmakla yetinmişti. Ama çok güzel bir akşam olmuştu. Ateş yakmış, Tygue için mısır patlatmışlardı. Bu arada küçük oğlan, Nick'e kovboy giysisini göstermiş ve Nick de buna bayılmıştı.

"Bunu nerden buldun?"

"Otelde." Diğer insanlar yeşim taşı işli sabahlıklar alırken, Kate oğluna her çocuğun hayalini kurduğu bir kovboy giysisi almıştı.

"Senin çocuğun olmayı isterdim."

"Hayır, istemezdin. Ben bir canavarım. Tygue'a sor." Ama Tygue ağzına bir avuç dolusu yağlı mısır tıktırarak kıkırdamakla yetinmişti.

"Ne canavar." O anda içinden Kate'i öpmek geçmişti. Ama çocuğun önünde olmazdı. Kate'in bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

Ayrıca o da bu işi, bu şekilde yapmak istemiyordu. Nick bu kadından çok şey istiyordu. Aşkını, bedenini ve hatta bundan çok daha fazlasını. Nick onun zamanını, hayatını, çocuğunu, aklını, nezaketini ve şefkatini istiyordu. Kate'in bu özelliklerini iyi görebiliyordu. Ama Kate de Nick'in özelliklerinin farkındaydı. Bunu daha ilk gün görmüştü. Nick onu arayarak, onu görmeye gelerek ve o aptal plastik ayakkabıyı getirerek, Kate'i ne kadar önemseydiğini göstermişti. Ayrıca Tygue'a iyi davranarak, gözlerindeki anlamı farkederek ve söylemediklerini duymasını bilerek de bunu göstermesini bilmişti. Kate bu yüzden dikkatli olmalıydı. Bunları düşünerek Santa Barbara'daki evin bulunduğu sokağa saptı. Nick Waterman fazla şey görüyordu.

Bronzdan harika su olukları olan, siyah desenli beyaz bir evdi. Kapıda büyük bir lamba ve tokmak yerine bronzdan dev bir martı vardı. Kate, martının kanatlarıyla kapıya vurup bir adım geriledi. Küçük bir tepenin üzerine inşa edilmiş olan ev, gölü ve hemen yanındaki söğüt ağaçlarını görüyordu. Bu ev, kendi sade eviyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Ancak çok güzel olmasına karşın, aynı sıcaklığı- yansıtmaktan uzaktı.

Nick, kapıyı yalınayak, üzerinde yırtık bir kot pantolon ve gözleriyle uyum içinde olan, rengi solmuş bir gömlekle açtı.

"Külkedisi!" Alaycı ses tonuna karşın, Kate'i görünce yüzü parlamıştı.

"Beni tanıyabilmen için cam ayakkabıyı giymem gerekir miydi?"

- 187-

P

"Sözlerini ciddiye alabilirim. Haydi içeri gir. Arka tarafta tavanı boyamakla meşgulüm."

"Anlaşılan kirayı ödeyebilmek için çok çalışman gerekiyor." Kate, Nick'in peşisıra içeri girince, evin eski ciddi Amerikan tarzında döşenmiş olduğunu gördü. Evin güzel, ancak sıcaklıktan uzak olduğu konusundaki düşüncesinde haklı çıkmıştı. Aslında çok yazıktı, çünkü evde pek çok güzel şey vardı.

"Evle uğraşmak hoşuma gidiyor. Evin sahibi Los Angeles'tan hiç ayrılmadığından, zamanım olduğunda buraya gelip bir şeyler yapıyorum." Tavanı gökyüzü mavisine boyuyordu. Köşeye uçmakta olan iki martı çizmişti.

"Bulut ihtiyacın var." Tavana bakmakta olan Kate, bu sözleri işbilir bir ifadeyle söylemişti.

"Ha?"

"Bulut. Bulut ihtiyacın var. Hiç beyaz boya var mı?"

"Evet, işte surda." Kate kendisine sırtarak bakan Nick'e gülümseyip gömleğinin kollarını kıvırdı ve ellerini kot pantolonuna sildi. "Eski giysilerimden birini giymek ister misin, Kate? Üzerindekileri mahvetmen hiç hoşuma gitmeyecek." Nick çok ciddi görünüyordu, ama Kate ona yalnızca gülümsemekle yetindi. Kumsalda uzanmak için o da eski, rahat giysiler giymişti ve bunların altında da yalnızca ufacık portakal rengi bir bikini vardı. Ama bu daha sonrası içindi. Belki. Bundan henüz emin değildi.

"Tygue nasıl?"

"İyi. Sana selamlarını yolladı. Keçileri görebilmek için evden gün ağarırken ayrıldı. Şimdi o da bir keçisi olsun istiyor."

"Onun kendine ait bir atı olmalı." Nick uzak köşeye bir martı çizmekle meşguldü.

"O da bana aynı şeyi söyledi. Belki ona bir tane alırsın." Şaka yapıyordu, ama Nick'in yüzündeki ifadeyi görünce endişelendi.

"Şaka yapıyordum, Nick. Şu anda çok ciddiyim, sakın böyle bir şeye kalkışma. Bu konuda Felicia'yla tam iki yıldır mücadele ediyorum."

"Anlaşılan o da çok duyarlı bir hanım. Şu senin Felicia'nla bir tanışmam gerekiyor galiba. Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Yıllardır. Onunla mankenlik yaparken tanıştım." Birden söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi susarak başını kaldırdı. "Anlamadığımı mı sanıyorsun?" Durduğu köşeden Kate'e bakarak gülümsedi. "Yapma sevgilim, ben bir yapımcıyım. İnsanların mankenlik ya da bale yaptıklarını veya ağırlık kaldırdıklarını hemen anlarım."

"Ben de ağırlık kaldırdım." Geniş bir gülümsemeyle kol kasını şişirdi. Nick onu gülümseyerek seyrediyordu.

"Yaptığın bulutlar nefis, Külkedisi."

"Sevdin mi?" Sevinmiş görünüyordu.

"Elbette sevdim. Özellikle burnunun ucundakini."

"Sürüngen. Biliyor musun, ben Weinberg'e yalan söyledim. Ona hiç mankenlik yapmadım, dedim. Mankenlik yaptığımı kabul edersem, bedenimi en çok parayı sayana satıp, bir sürü reklam işi yaptırmasından korktum."

"İşte bu benim küçük korkak tavuğum." Tavuk gibi gıdıklamaya başladı. Kate fırçasıyla ona doğru boya sıçrattı.

"Bütün bu saçmalıkları yapmak istemediğim için beni suçlayabilir misin? Burada, bütün bu çılgınlıklardan uzakta mutluyum. Ben oraya ait değilim, Nick."

"Hiç kimse değil." Merdivenin basamağına oturarak Kate'e baktı.

"Ama sana başka bir şey söyleyeceğim, bebek: Sen buraya da ait değilsin. Burada harcanıyorsun. Bu günlerde cesaretini toplayıp, en azından zamanının bir kısmını geçirmek üzere oralara gitmelisin." Kate ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Biliyorum. Deniyorum, ama çok zor."

"Ama sandığın kadar zor değil, değil mi?"

Kate, onun bunu nasıl bilebildiğine şaşarak, başını iki yana salladı. O kadar çok şey anlıyordu ki. Bazen Nick'in onu gerçekten tanıdığı duygusuna kapılıyordu.

"Ve dünyaya açılmanın bazı bedelleri var." Kate bu sözlerle gülerek karşılık verdi.

"Gerçekten de var."

"Acıktın mı?"

"Pek değil. Ya sen? Eğer istersen mutfağa gidip sana yiyecek bir Şeyler hazırlayabilirim." Boya işini bitirmiş ve ortaya çıkanın bir sanat

— 189 —

eseri olduğu konusunda birleşmişlerdi. "Umarım buranın sahibi bu yaptıklarının değerini bilir. Burada kalman için sana para vermeli aslında."

"Bu sözlerini ona iletirim." Nick kolunu Kate'in omuzlarına doladı. Birlikte yalınayak mutfağa gittiler. Nick o sabah prosciutto, kavun ve ızgara tavuk almıştı. İkinci paketteyse şeftali, çilek ve karpuz, bir de uzun Fransız baget ekmeğiyle kocaman bir parça Fransız peyniri vardı.

"Bu öğle yemeği değil, bir ziyafet."

"Sen her şeyin en iyisine layıksın, Külkedisi." Hafifçe öne doğru eğilip onu selamladıktan sonra bedenini dikieştirerek Kate'e iyice sokuldu. Kollarını uzattı. Kate içinde daha önce hissetmediği kadar güçlü bir çekim hissederek, yavaşça ona doğru yaklaştı. İstese de ona karşı koyamazdı, ami; zaten bunu istemiyordu. Tek istediği orada öylece durarak onun teninin sıcaklığını, kollarının kuvvetini ve artık ona iyice aşına gelen limon ve baharat kokusunu hissetmektir. Nick...

Nick, Kate'in çenesini tutarak yavaşça yüzünü kaldırdı ve onu öptü. Çok yumuşak başlayan öpücük gittikçe daha ateşli bir hal aldı. Kollarıyla Kate'i sıkı sıkı tutarken dudakları da adeta onunkilere yapışmıştı.

"Seni seviyorum, Kate." Soluk soluğa kalmıştı. Kate'i istiyordu. Sözlerinde son derece samimiydi. Kate hiçbir şey söylemedi. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Nick onu sevemezdi. Onu tanı mıyordu bile. Bunun için çok erkendi. Bu sözleri herkese söylüyor olmalıydı. Kate bunu yapamazdı. Kendi başına da aynı şeylerin gelmesine izin veremezdi.

"Seni seviyorum. Hepsi bu. Sorgusuz sualsiz. Yalnızca seni seviyorum." Bu kez Kate, Nick'e sokuldu ve hülyalı gözlerle son derece yumuşak bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben de seni seviyorum. Bu delilik. Seni çok az tanıyorum. Ama sanırım sana âşık oldum, Nick Waterman." Başını eğip ayaklarına baktı. Yedi yıl... Yedi yıl... Ve şimdi bu sözleri bir yabancıya söylemişti. Seni seviyorum. Ama o bir yabancı değildi. O Nick'ti. Onunla karşılaştıkları ilk anda özel bir titreşim olmuştu. Sanki Nick onu bekliyordu. Sanki her ikisi de onun, Kate'in hayatında kalıcı olacağını anlamıştı. Yoksa deliri-yor muydu? Bütün bunları hayal mi ediyordu? Araştıran bakışlarla

— 190 —

islick'e baktı. Nick bu durumu onun için kolaylaştırmak amacıyla kibarca gülümsedi.

"Demek 'sanıyorsun' ha? Demek beni sevdiğini 'sanıyorsun'." Gözlerindeki ifadeden şaka yaptığı anlaşılıyordu. Öğle yemeklerini bir sepete doldururken Kate'i nazikçe arkasından çekti. "Haydi yemeğimizi kumsalda yiyelim." Kate bu öneriyi başıyla onayladı. El ele evden çıktılar. Nick öbür güçlü koluyla sepeti taşıyordu. Vücut yapısı, tıpkı Tom'un yıllar önceki vücut yapısına benziyordu. Ama Tom artık çok değişmişti. Yıllarca tekerlekli sandalyede oturmaktan vücudu harap olmuştu. 'Yüzmek ister misin, Külkedisi?" Kate kendi kendine sıırıttı. Anlaşılan bu lakaptan kurtulamayacaktı.

"Buna bayılırım." Ona güvenmeye karar vermişti.

"Ben de öyle." Mahcup bir ifadeyle Kate'in gömleğini ve kot pantolonunu sıyırmasıyla ortaya çıkan ve bedeninin büyük bölümünü gözler önüne seren portakal rengi bikiniye baktı. Ama bu bakış, o kadar açık ve dostçaydı ki, Kate gülümsemekten kendini alamadı. "Sen bu haldeyken, seninle yüzmeye gitmemi mi bekliyorsun. Korkarım bunu yaparsam boğulurum."

"Kes sesini. Seni geçerim." Harika uzun bacaklarıyla, portakal rengi ve kahverengi bir şimşek gibi suya doğru koştu. Nick neşeyle arkasından koşarak onu yakaladı, şimşek gibi bir hızla yanından geçip kendini dalgalara bıraktı. Kate, Nick'in hemen arkasından suya daldı. Kıyıdan epey uzak bir mesafede birlikte su yüzüne çıktılar. Serin suyu, güneşte yanmış sırtlarında hissetmek çok ferahlatıcıydı. "Otelin havuzundan daha iyi, değil mi?" Nick,

Kate'in bu sözlerine gülerken, onu batırmaya çalıştı, ama Kate çok çevikti. Çabucak suya dalıp ok gibi Nick'in bacaklarının arasından geçti. Nick, onu yakalamaya çalışırken bikinisinin üstü kaydı. Kate su püskürterek ve gülerек su yüzüne çıktı.

"Bak, ufaklık, eğer dikkat etmezsen bu üzerindeki yardım bandını kaybedersin." Kate bikinisinin ne kadar dikkat çekici olduğunun bilincindeydi. Ama bütün mayoları böyleydi. Bunları ona Felicia yolluyordu. Şimdiye dek kendisini bu mayo ve bikinilerle gören tek erkek Tygue'dı. "Teşhirci," dedi Nick gülerек.

"Korkunçsun."

— 191 —

"Hayır değilim, ama seni biraz daha böyle seyretmeye devam edersem, olurum." Kate gülerken, yan yana kıyıya doğru yürümeye başladılar. Bir erkek onunla bu şekilde konuşmayı çok uzun zaman olmuştu. Ve Nick de bunu Kate'in çok hoşuna giden, onu eğlendiren bir şekilde yapıyordu.

"Açlıktan ölüyorum." Kate kendini kumlara serili olan havlusunun üzerine bırakarak, aç gözlerle sepete baktı.

"Öyleyse kibar olmayı bırak da, bir an önce dal sepete." Nick, Kate'in yanına oturarak ona tuzlu bir öpücük verdi. "Anlaşılan ailen çok kuralcıydı. Sen oldukça kuralcı bir genç bayansın."

"Artık değilim."

"Annen ve baban da öldüler mi, Kate?"

Kate bu soruyu yanıtlamadan önce bir süre Nick'i süzdü, sonra ona gerçeği söylemeye karar verdi. En azından bu konuda gerçeğe sadık kalabilirdi.

"Beni evlatlıktan reddettiler."

Nick yemek paketlerini açmayı bırakarak Kate'e baktı.

"Ciddi misin?" Öyle şaşırmış görünüyordu ki, Kate'in içinden gülmek geldi. O buna artık aldırmıyordu. Aradan çok zaman geçmişti.

"Evet, çok ciddiylim. Onları düşkırıklığına uğrattığım için beni listeden çıkardılar. Daha doğrusu onlara ihanet ettiğimi düşündüler."

"Hiç kardeşin var mı?"

"Hayır, ben tek çocuğum."

"Ve sana böyle bir şey yaptılar? Bunlar nasıl insanlar böyle? Sen onların tek çocuğusun ve seni kapı dışarı ettiler. Tanrı aşkına, onlara ne yaptın?"

"Hoşlanmadıkları biriyle evlendim."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadar. Kolejdeki birinci yılımdan sonra okuldan ayrılıp onunla yaşamaya başladım. Sonra da evlendik. Düğüne bile gelmediler. Birbirimizle bir daha hiç konuşmadık. Birlikte yaşamaya başladığımızda adımı aile ağacından sildiler. Onun yeterince iyi olmadığını düşünüyorlardı."

"Bu, bir erkek için çok yüksek bir bedel."

"Buna değerdi." Kate bu sözleri pişmanlık yansıtmayan yumuşacık bir ses tonuyla söylemişti.

— 192 —

"Bu, biri hakkında söylenebilecek en güzel şey. Sanırım çok özel biriydi."

Kate yeniden gülümsedi. "Öyleydi." Birkaç dakika konuşmadılar. Kate, Nick'in öğle yemeği paketlerini açmasına yardım etti. Sonra Nick'in yüzündeki anlam dikkatini çekti. Sanki biraz incinmiş ya da kendini dışlanmış gibi hissetmişti. "Nick?"

"Efendim?" Şaşkın bir ifadeyle gözlerini kaldırdı. Tamamen kendi düşüncelerine dalmıştı.

Kate uzanarak Nick'in elini avucuna aldı. "Bütün bunlar çok uzun zaman önceydi. Bazıları acı veriyor, bazıları vermiyor. O zamanlar bu olanlar benim için çok önemliydi, ama artık geçmişte kaldılar. Hepsi. Ve..." Bunu söyleyemezdi, ama buna mecburdu. "O da öyle. O da gitti." Bunları söylerken Kate'in gözleri biraz fazla parlaktı. Nick onu kollarının arasına aldı.

"Çok üzüldüm, Kate."

"Üzülme. Çok da güzel zamanlarım oldu. Tygue. Kitaplar. Licia. Sen..." Bu sözleri çok zayıf bir sesle söylemişti. Nick bir an için ondan uzaklaşarak şefkatle gülümsedi.

"Bebeğim bir gün..." Ancak sözlerini tamamlamaya cesareti yoktu. Orada öylece oturarak Kate'e gülümsedi.

"Ne?"

"Yalnızca, bir gün..."

"Söyle, bana, Nicholas." Dirseğinin üzerinde doğrularak Nick'e gülümsedi.

"Külkedisi, bir gün seni Bayan Charming yapacağım."

"Prens Charming ile Bayan Charming'deki gibi mi?" Gözleri iri iri açılmıştı. Nick başını salladı. "Sen çılgının birisin, Nick. Beni tanı mıyorsun bile." Bu adam kimdi? Bütün bunları neden söylüyordu?

"Hayır, Külkedisi, seni ruhunun en gizli noktasına dek tanıyorum ve her geçen an biraz daha iyi tanıyacağım. İzin verirsen tabii." Ekmeği Kate'e uzatıp dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Ne var ki Kate fazla ciddi görünüyordu; bu da Nick'in pek hoşuna gitmemişti. "Bu seni üzüyor mu?"

— 193—

Tutku Yılları / F: 13

"Hayır, Nick, ama bir daha asla evlenmeyeceğim. Bu konuda kararlıyım."

"Ünlü son sözler." İşi şakaya vurmaya çalışıyordu. Bu konuyu açtığına pişman olmuştu. Bunun için henüz çok erkendi.

"Çok ciddiğim, bunu yapamam."

"Neden?" Çünkü kocam ölmedi. Tanrım...

"Yapamam işte, o kadar. Bir kez evlendim, ama bir daha evlenmeyeceğim. İki gün öncesine kadar bir erkeğe yeniden âşık olacağımı hayal bile edemezdim. Şimdi bunu düşünebiliyorum, ama evlenmeyi asla." Öyleyse hiç değilse bir umut vardı.

"Öyleyse adım adım ilerleyelim." Nick'e kendisini ciddiye almadığını söylemek istedi. Başka ne söyleyebilirdi ki? "Prosciutto ve kavun ister misin?"

"Beni dinlemiyorsun." Kate çok mutsuz görünüyordu, ama Nick bunu görmezlikten geldi.

"Kesinlikle haklısın. Öte yandan ben son derece iyimser bir adamım ve seni seviyorum. Yanıt olarak ' hayır'ı kabul etmiyorum."

"Sen bir zırdelisin."

"Kesinlikle." Elinde bir parça ekmek ve Fransız peyniriyle arkasına yaslanarak mutlu bir ifadeyle gülümsedi. "Ve sen de peri prensesisin. Biraz peynir ister misin? Tadı enfes."

"Pesediyorum."

"İyi." Nick, geçmiş yıllarda ondan evlenme teklifi almak için her şey-lerinî vermeye hazır olan kadınları düşünerek kendi kendine güldü.

Öğle yemeğinin büyük bir bölümünü silip süpürdükten sonra yan yana güneşin altında uzandılar. Sonra yeniden suya girdiler. Bu arada saat dört olmuştu. "Bugünlük bu kadar kumsal yeter mi, Kate?"

"Hımm..." Yüzmekten bitkin düşmüş bir halde yeniden güneşin altında uzanmıştı. Tuzlu su küçük nehirler halinde şakaklarından ensesine süzülüyordu. Nick uzanarak onları diliyle yakalamaya girişince, Kate gözlerini açtı.

"Haydi eve gidip kumlardan, güneş yağından, tuzdan, ekmek kırıntılarından ve karpuz çekirdeklerinden arıalım."

— 194 —

Kate gülerek ayağa kalktı ve örtülerin üzerinde bırakmış oldukları pisliğe baktı.

"Görünüşe göre burada harika bir parti verilmiş." Kate havluları katlarken Nick de sepeti aldı ve yavaş adımlarla eve doğru yürüdüler.

"İçeri arka kapıdan girsek daha iyi olacak. Eğer evin her yanının kum dolu olduğunu görürse sinir krizi geçirebilir." Sahilde yaşam oldukça çılgındı, ama bu Los Angeles'taki insanların yaşadıkları çılgınlıktan farklı bir çılgınlıktı.

"Evet, efendim." Kate, Nick'in peşisıra arka kapıdan parlak renklerle döşenmiş küçük sarı bir odaya girdi. Odada çizgili bir sirk tentesi, üç ayrı duş kabini, yarım düzine -film yönetmenlerinin kullandıklarına benzer- sandalye ve üzerinde, çizgili dev bir güneşlik olan eski moda harika bir şezlong vardı.

"İşte giyinme odası, Bayan Harper. Genellikle kadınlar ve erkekler birarada kullanmazlar, ama bana güveniyorsanız..."

"Güvenmiyorum."

Nick sırtıttı. "Haklısın. Bir şey söyleyeyim mi? Bikinini çıkarma." Kate gülerek Nick'le birlikte duşun altına girdi. Nick, Kate'in sırtındaki kumları temizlerken, ona programla ilgili komik anekdotlar anlatıyor ve Kate de onu gülerek dinliyordu. Nick birden konuşmayı keserek Kate'in yüzünü yavaşça kendisine doğru çevirdi. Sonra sıcak suyun altında yavaşça ve tutkuyla öpüşmeye başladılar. Kate, Nick'in kollarını omuzlarına sardığını ve bedenini bedenine bastırıldığını hissetti. Birden o da Nick'e, en az Nick'in kendisine duyduğu kadar açlık duyduğunu farket-ti. Bir türlü birbirlerine doyamıyorlardı ve sular da üzerlerine yağmur gibi oluk oluk akmaya devam ediyordu.

"Bekle, boğuluyorum!" Nick'in yana çekilmesiyle sular olduğu gibi Kate'in yüzüne inmeye başladı. Kate kıkırdadı. Nick gülerek musluğu kapadı.

"Böylesi daha iyi, değil mi?"

Kate başıyla evetledi. Duştan akan suyun sesi olmadan içerisi çok sessizdi. Duş kabini buharla dolmuştu. Saçlarından aşağı sular süzülüyordu. Nick, Kate'in kirpiklerinde asılı duran su damlalarını öperek alır-

— 195 —

ken, yavaşça bikinisinin üstünü sıyırdı. Kate ellerini Nick'in göğsünde gezdirirken, Nick yumuşak bir ses tonuyla, "Az önce üzerindeki yardım bandını kaybettin, Külkedisi," diye fısıldadı. Kate gözlerini açmadan gülümseyerek onu öptü. Nick göğüslerini öpmek için öne doğru eğildi. Bunu son derece yumuşak bir şekilde yapıyor, Kate'in bedeni de büyük bir tutkuyla eriyordu.

"Seni seviyorum, Prens Charming."

"Emin misin?" Doğrulurken Nick'in sesi son derece ciddiye. Kate gözlerini açtı. "Emin misin, Kate?"

"Evet eminim. Seni seviyorum."

"Çok zaman oldu değil mi?" Bunu anlamış olması gerekirdi. Aslında yüreğinin tâ derinliklerinde anlamıştı da. Kate, evet, der gibi başını salladı. Onun nasıl bir münzevi hayatı yaşadığını öğrendikten sonra, bunun böyle olduğunu hissetmişti. Bir şekilde bu hoşuna da gidiyordu. Bu, kendisini özel hissetmesine neden

oluyor ve Kate'in ne kadar özel biri olduğunu bir kez daha görmesini sağlıyordu. "Çok mu uzun zaman oldu, sevgilim?" Kate yeniden başını salladı. Nick ona daha da fazla âşık olduğunu hissetti. "Tygue'ın doğumundan önce."

"Ah, tatlım..." Nick, Kate'i kendine doğru çekerek uzun süre sıkı sıkı tuttu. Aşksız ve erkeksiz geçirdiği yılları onun için telafi etmek istiyordu. Ama ona bu yılları geri vermesi olanaksızdı. Ona yalnızca bugünü verebilirdi. Kate'i yavaşça pembe bir havluya sardıktan sonra, onu yukarıdaki yatak odasına taşıdı. Bu çok sevimli, havadar bir odaydı ve sanki gölün tam üzerindeymiş izlenimini veriyordu. Pencereleler kocamandı. Odada eski Amerikan tarzı çok hoş eşyalar ve pirinç bir yatak vardı. Aslında Nick, Kate için daha farklı bir oda seçerdi; ama onunla ilk seviştiği yer bu oda oldu. Nick onunla defalarca büyük bir tutku ve şefkatle sevişti. Sonunda Kate kollarının arasında uyuyakaldı. Nick uzun uzun onu seyretti. Kate uyandığında hava kararmıştı.

"Nick?" Ne olduğunu hatırlamakla birlikte nerede olduğunu çıkaramamıştı.

"Buradayım, sevgilim. Seni ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile ede-

— 196 —

mezsin." Bu çok hoş bir uyanma şekliydi. Kate gülümseyerek yeniden Nick'in kollarının arasına sokuldu. Sonra birden kaskatı kesildi.

"Aman Tanrım."

"Ne oldu?" Üzücü bir şey mi anımsamıştı acaba? Nick içini bir korku dalgasının sardığını hissetti.

"Ya hamile kalırsam?"

Nick gülümseyerek Kate'in burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

"0 zaman Tygue'ın küçük bir erkek kardeşi olur ya da kız kardeşi."

"Ciddi ol."

"Çok ciddiylim. Hiçbir şeyi daha fazla isteyemem."

"Ulu Tanrım, Nick. İkinci bir çocuğum olmasını asla düşünmedim." Karanlıkta sesi o kadar çaresiz çıkıyordu ki, Nick ona biraz daha sıkı sarıldı.

"Çok uzun zamandır düşünmediğin pek çok şey var. Haftaya bunun bir çaresine bakarız. Ama bu hafta sonu her şeyi olurluna bırakacağız ve eğer bir şey olursa da bununla yaşamasını öğreneceğiz." Birden aklına bir şey geldi. 'Yoksa böyle bir şey olursa, çok mu mutsuz olursun?' Belki ondan bir çocuğu olmasını istemiyordu. Daha önce bu aklına bile gelmemiştir. Karanlıkta Kate'in yüzüne baktı. Kate'in yüzünü ve gözlerini son derece net bir biçimde görebiliyordu.

"Hayır, hiç de mutsuz olmam. Seni seviyorum, Nick." Nick için dünyada bundan daha önemli bir şey olamazdı. Kate, onu yeniden öpmeye başlayınca, Nick onun bedenini saran örtüleri kenara çekerek elini pürüzsüz teninde dolaştırmaya başladı. Bunun üzerine Kate'in yüzünde son derece yumuşak ve kadınsı bir gülümseme belirdi.

20

Sanki yıllardan beri beraber gibiydiler. Saat yedide yataktan kalkıp, birlikte evi toplamışlardı. Gazete almak için kente inmiş, kumsalda yürüyüş yapmış ve mükemmel bir kahvaltı yapmışlardı. Bu, onların bir takım olması için yeterliydi. Sanki biri onların yeteneklerinin listesini çıkararak,

— 197 —

birinin diğerini nasıl tamamlayacağını hesaplamıştı. Aralarında son derece büyük bir uyum ve rahatlık vardı. Kate'i en çok şaşırtan şey de buydu. Yedi yıllık bekârlık hayatından sonra tişörtünün altına hiçbir şey giymeden ortaiikte dolaşmaktan rahatsızlık duymamıştı ve şimdi de evin hemen yakınında bulunan, onları yabancı gözlerden uzak tutan bir kum tepciğinin ardına serdikleri havlunun üzerinde cırılçıplak yatıyorlardı. Kate dirseğinin üzerinde doğrularak Nick'in yakışıklı bedenini süzdü.

"Bütün bunların ne kadar olağandışı olduğu konusunda bir fikrin var mı? Yoksa böyle şeyleri her zaman yapar mısın?" Kate lafını bitirir bitirmez, bu sözleri söylediği için pişman oldu. Onun 'her zaman' ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. Ama yine de bilmek istiyordu. Oturmak için doğrulurken Nick'in yüzünde beliren incindiğini gösteren bakış, Kate'e pek çok şeyi anlatmaya yetti.

"Bununla ne demek istiyorsun, Kate?"

"Özür dilerim... ben... şey... sen başka bir dünyada yaşıyorsun, Nick. Hepsi bu. Senin için her şey, benim için olduğundan farklı."

Çok yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu ve sözlerinden pişmanlık duyduğu anlaşılıyordu. Belki de gerçekte bunları bilmek istemiyordu. Nick uzanarak yavaşça Kate'in omuzlarını tuttu ve Kate ona bakana dek, gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

"Haklısın. Birçok şey farklı. Ya da öyleydi. Bazı bakımlardan en azından. Daha gençken çok çapkındım. Beğendiğim her kadını kovaladım. Koştum, koştum, koştum ve sonunda ne oldu biliyor musun, kendimi tükettim. Artık peşinden koşacak bir şey olmadığının ayrımına vardım. O andan sonra daha sakin ve daha sağlıklı, ama daha yalnız bir yaşam sürmeye başladım. Orada pek sıkıntı çekmeye degecek kadın yok. Hollywood aptallığın, bencilliğin ve ahmaklığın merkezi olmalı. Orada kadınlar seninle, kariyerlerini geliştirmek, Jasper Case'e yakın olmak, günün doğru saatinde Polo Lounge'ta görülmek, en iyi partilere gitmek ya da yalnızca bedava bir yemek yemek için yatarlar. Bütün bunlardan elime geçen ne biliyor musun? Koca bir sıfır. Öyleyse neden sıkıntıya gireyim? Çoğu zaman bunu yapmıyorum. Birçok açıdan ben de en az senin kadar yalnızım, Kate. Tek sahip olduğum şey ne biliyor

— 198 —

musun? Bir daire, birkaç oda dolusu pahalı mobilya, birkaç iyi tablo ve çarpıcı bir araba. Bunların hepsini alt alta yazıp toplasan hiçbir bok etmez. Sonra birden, hayatımda ilk defa, bir an, bir yüz... Kısacık bir anda, hayatın boyunca düşlediğin kadının karşında olduğunu anlıyorsun. Bu sanki sabah nedenini bilmeden şiş gözlerle sersem bir halde kalkmak ve sonra kahvaltıda birden düşünüyü anımsamak gibi bir şey. Önce küçük bir resim, sonra düşün bir parçası ve sonunda da hemen hemen hepsi. Birden düşünüyü, gördüğün yer ve insanları hatırlarsın. Her şeyi hatırlarsın ve tek isteğin oraya geri dönebilmektir. Ne kadar çok uğraşsan da geri dönemezsin. Ama bu düş belki bir gün, belki de yaşam boyunca aklından silinmez. Bunun benim de başıma gelmesine izin

verebilirdim, Kate. Hayatım boyunca hiç aklımdan çıkmazdın. Ama ben böyle olmasını istemedim. Elimden geldiğince hızlı koşup, ikimiz için de çok geç olmadan düşe geri dönmeye karar verdim. Seni görmeye gelmemin nedeni bu. Onca yıl bekledikten sonra seni yitiremezdim. Daha önce seni beklediğimi bile bilmiyordum, ama perşembe gecesi bunu anladım. Sen de öyle." Gerçekten haklıydı. Bunu Kate de anlamıştı. Nick'i görmemeye çalışmış, kendi kendine bir daha Nick'i görmeyeceğini söylemişti. Ama yüreğinin tâ derinliklerinde... bir fısıltı... bir söz... "Seni seviyorum, Kate. Bunu açıklayamam. Yalnızca birkaç gün oldu. Ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Eğer kabul etsen, seninle hemen evlenirdim." Kate gülümseyerek başını Nick'in omzuna dayadı ve ensesine yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum. Ama bu gerçekten inanılmaz bir şey, öyle değil mi?" Havluya uzanarak, kendisini süzen zengin sabah mavisini gözlere baktı. Arka plandaki gökyüzü, Nick'in gözleriyle tamamen aynı renkteydi. "Her şey çok çabuk geliyor. Bundan ne sonuç çıkaracağımı bilemiyorum. Sürekli böyle hissedemeyeceğimi düşünüyorum ya da düşünüyordum." Yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle sözlerini düzeltti. "Ben hep, senin bunları her zaman yaptığını düşündüm. Ama bu benim neler hissettiğimi açıklamıyor. Senin için nasıl bu kadar çabuk böylesine yoğun duygular besleyebiliyorum? Bütün bu yıllardan sonra... Kendimi anlayamıyorum." Ne var ki hiç mutsuz görünmüyordu. Aslında Nick ilk

— 199 —

defa o acı dolu gölgenin Kate'in gözlerinden silindiğini görüyordu. Gözlerindeki acı, o sabah uyandıklarında kaybolmuştu. Yeni bir insan gibi görünüyordu. Ve o da kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

"Belki de bu işler böyle oluyor. Yıllardır pek çok kez, insanların beş ya da on yıl birlikte yaşadıktan sonra aniden yeni biriyle tanışıp, iki hafta içinde evlendiklerini duydum. Eğer insan gerçekten âşık olur, doğru kişiyle karşılaşırsa, her şey birden gelişir ve 'peng' bunun böyle olduğunu anlarsın. İşte bana olan şey de bu."

Karnının üzerine dönerek Kate'in yanına uzandı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Kate?" "Efendim, aşkım?"

"Bir daha asla evlenmeme konusunda ciddi miydin?" Kate başını, evet, der gibi sallarken, Nick'in sorusunu yanıtlamadan önce ona bir süre ciddi bir ifadeyle baktı. "Evet." Bu sözcüğü neredeyse Nick'in duyamayacağı kadar kısık bir sesle söylemiş ama Nick onun ne söylediğini duymuş ve buna da çok üzülmüştü. "Neden?" "Bunu açıklayamam. Tek bildiğim bunu yapamayacağım." "Bu adil değil. Ayrıca hiçbir anlam ifade etmiyor." Acaba ısrar etmek için henüz çok mu erkendi? Nick, Kate'in gözlerinin yeniden hüznle dolduğunu farketti. Bu konuyu açtığına pişman olmuştu. "Belki de bana hiçbir açıklama borçlu değilsindir."

"Yapabileceğim herhangi bir açıklama yok ki." Elini yavaşça Nick'in sırtında dolaştırarak ona, Nick'in içini saten bir düğüm gibi bağlayan bir bakışla baktı. "Sana söyleyebileceğim tek şey şu: Evlilik dışında ne istersen yaparım." Kate bu sözleri çok içten söylemişti. Nick, ona arzu dolu bakışlarla baktı.

"Bu sözlerin şu anki düşüncelerime çok uygun geldi, Külkedisi." Nick bir daha evlilik konusuna dönmedi. Kate'le havlunun üzerinde, kumlarda ve daha sonra da evin önündeki azgın dalgaların arasında sevişti.

"Çok ahlaksızsın, Nick!" Kate nefes nefese gülerek havlusuna doğru koştu. Nick kollarının üzerine dayanarak dikkatle kendini havlunun baş kısmına bıraktı.

— 200 —

"Bak şu konuşana. Bunu tek başıma yapmadım herhalde."

"Nicholas... Nick... N..." Sesi Nick'in öpücüklerinin etkisiyle kısıldı. Nick bacaklarını uzatarak Kate'in yanına uzandı. Öğleden sonra güneşinde yatmak çok güzeldi. Bronzlaşmış, yorgun ve mutlu bir halde eve doğru yürürlerken, sanki yıllardan beri sevgiliymiş gibi hissettiler. Kate mutfak saatine bakınca hayretle irkildi. "Aman Tanrım!"

"Ne oldu?" Ağzına bir avuç dolusu üzüm tıkmış olan Nick, omzunun üzerinden Kate'e baktı.

"Tygue. Saat dörtte evde olacaktı. Bunu tamamen unuttum!" Altı yıl içinde ilk defa böyle bir şey oluyordu. Bert'i bile unutmuştu, ama en azından önceki gün evden ayrılmadan önce onun karnını iyice doyurmuştu. Bert günde yalnızca bir kez yemek yiyor ve kendi özel kapısından serbestçe dışarı çıkıp, içeri girebiliyordu.

"Rahatla, sevgilim, saat daha üç."

"Ama..." Nick onu bir öpücükle susturarak üzümlerinden birini onu ağzına aktardı. "Bunu keser misin? Benim..." Ama Kate de gülmeye başlamıştı. "Çok ciddiylim."

"Ben de öyle. Eşyaları bu sabah topladım. Tek işim bir duş alıp yatağı düzeltmek. Bu durumda zamanında evde olabilirsin. Joey'in ailesini aramak ister misin?"

"Sanırım bunu yapsam iyi olacak. Tanrım, aslında bunu dün gece yapmış olmalıydım. Ya Tygue'a bir şey olduysa ya da..." Nick onu yeniden öperek telefonun almacını kaldırdı ve Kate'e uzattı.

"Bir gün de senin iyi vakit geçirmiş olman günah değil." Kate'i tekrar öptü. "Ara. Ben duşu açmaya gidiyorum." Kate beş dakika sonra ona katıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Şaşırmış görünüyordu. "Sesinden anlaşıldığına göre beni özlememiş bile."

"İki yeni keçi varken tabii ki seni özlemez. Joey'in babası midilliyi almış mı?" Sabunlandıktan sonra karanfil kokulu sabunu Kate'e uzattı.

"İki tane almış. Biri de Joey'in kız kardeşi için."

"İyi bir adam olmalı."

"Sen de öylesin." Karanfil kokuları arasında, yağmur gibi inen suyun altında yeniden öpüştiler.

— 201 —

"Buna bir son verelim, genç bayan. Eve gitmemiz lazım."

"Pekâlâ, emriniz olur." Kate neşelenmişti. Anlaşılan Nick her konuda iyiydi. İyi bir sevgili, iyi bir baba, iyi bir dost. Evlenmek istemekte son derece haklıydı. Harika bir koca olacağı kesindi. Kate bunu düşününce içini bir hüznün sardı. Sabunu geri verip sıcak suyla vücudunu duruladı.

Yirmi dakika içinde giyinmiş ve evi kilitlemişlerdi. Nick giyinirken Kate mutfağı toplamıştı. Nick'in ön kapıyı kilitlemesini üzgün bakışlarla izledi. Nick, Kate'in bu bakışlarını görünce onu gülümseyerek kollarının arasına aldı.

'Yapma, tatlım. Bu her şeyin sonu değil, bu daha başlangıcı." Bu çılgınlıktı, ama Kate'in gözlerinde yaşlar vardı. Hafta sonu o kadar harika geçmişti ki; bunun bitmesini istemiyor, devam edip sonsuza dek sürmesini diliyordu. Ama şimdi yeniden eve dönüp Tygue'm annesi olması ve Tom'u görmeye gitmesi gerekiyordu. Nick'le sonsuza kadar Santa Barabara'da kalmayı çok isterdi. Ne var ki, onun da yeniden gerçeğe dönmesi gerekiyordu.

"Neden işleri olurla bırakmıyoruz? İstedğim sürece bu evi her hafta sonu kiralayabilirim. Sahibi buraya hiç gelmez. Burası onun için yeterince gösterişli olmadığından, kiraya veriyor. Bu nedenle ne zaman istersek bizim olabilir. Ve eğer beni istersen, her gece programdan sonra Los Angeles'tan sana gelebilirim. Gece yarısı gelir, Tygue uyanmadan önce giderim."

"Bu delilik, Nick. Böyle bir şey yaparsan perişan olursun." Ama bu fikrin çok hoşuna gittiğini de kabul etmeliydi.

"Bunu bir kez deneyebiliriz. Ve sen de Los Angeles'a gelerek bir süre orada yaşamayı deneyebilirsin. Yapabileceğimiz pek çok şey var, Külkedisi. Sana söyledim: Bu daha başlangıç. Cam ayakkabı ayağına uydu, değil mi?" Nick öne eğilerek Kate'i öptü ve gözlerinin önüne inmiş, uçuşan ipeksi saçlarını geri itti. "Seni seviyorum. Hepsi bu kadar." Hepsi bu kadar... Bu kadar basitti. Nick'in söyledikleri kulağa harika geliyordu... Ama Kate kendi kararlarını kendi vermeli, adımlarını ve zamanını kendine göre ayarlamalıydı. Ayrıca Tygue'ı da düşünmesi gerekiyordu.

- 202 -

"Tygue konusunda ne yapacağız?"

"Onun her şeye yavaş yavaş adapte olmasını bekle. Güven bana. Sanırım bunu idare edebilirim."

"Buna ben de inanıyorum."

"Öyleyse her şey halloldu mu? Memnun musun?" Kate, Nick'in koluna girerek mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Basamakları inerek arabalarının durduğu yere yürüdüler.

"Beni izleyecek misin?" Nick'in onunla eve gelmek isteyeceği çok açık görünüyordu. Ancak Nick başını olumsuz bir ifadeyle iki yana sallayıp arabasının kapısını açtı. Kate ona hayretle baktı.

"Hayır. Sanırım bir süre Tygue'la yalnız kalsan iyi olacak. Altı gibi uğrasam nasıl olur. Bu arada Santa Barbara'da yapacak bir şeyler bulurum."

"İki saat boyunca mı?" Nick başını sallayınca, Kate aniden içini vahşi bir kıskançlığın sardığını farkettil. Acaba kentte bir sevgilisi mi vardı? Acaba bu eve bu kadar sık gelmesinin nedeni bu muydu? Acaba... Nick, Kate'in yüzündeki ifadeyi görünce kahkahalarla gülmeye başladı.

"Sevgilim, harikasın ve sana tapıyorum." Yanına giderek Kate'i sıkı sıkı kollarının arasına aldı. "Sanki birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyordun."

"İstiyordum." Utangaç bir gülümsemeye Nick'in omzunun üzerinden ileriye doğru baktı.

"Umarım öldürmek istediğin kişi ben değilim."

"Hayır. Görmeye gittiğini düşündüğüm hayali kadın."

"Kate, sevgilim, sana dürüstçe bu kentte tek bir kadın arkadaşımın bile olmadığını söyleyebilirim. Genelde buraya gelmemin nedeni her şeyden uzaklaşmak istemem. Ve bunun dışında da, pazartesi öğle saatinde şehir binasının önünde, küçük kara kaplı defterimi yakmak için memnuniyetle halka açık bir yakma töreni düzenleyebilirim."

"Neden bu kadar bekleyelim. Yanımda kibrit olduğundan eminim." Gömleğinin ceplerini araştırırken Nick, Kate'in burnunu sıktı.

"Eminim vardır. Onu daha sonra kullanırız. Şimdi kışını kaldır ve çocuğunun yanına dön, kıskanç cadı, yoksa sana hemen burada, basamakların önünde tecavüz ederim."

-203-

"Steysin arabamın önünde mi?"

"Her zaman." Nick binebilmesi için Kate'e arabanın kapısını açtı. Kate bindikten sonra kapıyı dikkatle kapayarak son bir öpücük için içeri uzandı. "Lütfen dikkatli kullan."

"Emredersiniz, efendim. Saat altıda görüşürüz."

"Tam altıda."

Nick, Kate'in uzaklaşmasını bekledikten sonra kendi arabasına binip kente giden yola döndü.

21

"Hey, anne! Bu Nick!" Tygue'ın sevinç çığlıkları Kate'in duygularını çok iyi ifade ediyordu. Uzun lacivert Ferrari ağırbaşlı hareketlerle dururken, Kate ve Tygue, Bert'le birlikte dışarı fırladılar. İki yetişkin, çabucak çocuğun başı üzerinden bakıştılar. Ondan sonra Nick tüm dikkatini Tygue'a verdi. Arabadan aşağı sıçradı ve çocuğu kollarının arasına alarak havalandırdı.

"Keçiler nasıldı?"

"Müthiş! Ve Joey'in iki midillisi oldu. Biri kız kardeşi için alındı, ama o korkağın biri ve midilliden de korktu. Çok salak bir kız, midilli bir harika."

"Eminim öyledir." Çocuğu yere indirip arabasından bir şey almak için içeri uzandı. "Bak Tygue, büyüyüp bir hanımı ziyaret etmeye gittiğinde yanında çiçek ve şeker götürmek çok düşünceli bir davranıştır. Böylece..." Bir kucak dolusu leylak ve laleyi arabadan çıkarıp, altın sarısı kâğıda sarılmış kocaman bir kutuyu Tygue'a uzattı. "Çiçekler annen, şekerler de senin için." Tygue da, annesi de bu paylaşımdan çok hoşnut görünüyorlardı.

"Bizi şımartıyorsun, Nicholas."

"Her zaman, Külkedisi." Kolunu Kate'in omuzlarına dolayıp elini çocuğa uzattı; birlikte içeri girdiler. Ilık bir yaz gecesi ve yalnızca çok hafif bir esinti vardı. O gece ateş yakılamayacak kadar sıcaktı.

— 204 —

Bunun yerine Tygue yatmaya gidene dek yere oturup şarkılar söyleyip, sosis ve patates salatası yediler. Nick onu kucağında yatağına götürürken, Tygue uyuklamaya başlamıştı, annesi onu yatağına yatırdı. Onlar daha odadan çıkmadan derin uykuya

dalmıştı bile. Kate kapıyı kapar kapamaz, Nick onun kolunu tuttu. "Pekâlâ, seksi kız, senin odan nerede?" Kate, Nick'in aniden ayaklarını yerden kesmesiyle gülmeye başladı. "Hemen yanda." Nick onu yatağının üzerine indirdi. Parlak çiçeklerin hâkim olduğu iç açıcı, aydınlık bir odaydı. Licia ona ev hediyesi olarak aynı desendeki yatak takımlarını, perdeleri ve döşemelik kumaşları vere-li altı yıl olmuştu; ama ilk günkü kadar güzel ve hoş görünüyorlardı.

"Tıpkı bir bahçeye benziyor." Hem şaşırmış, hem de memnun olmuş görünüyordu. Odanın her yanında çeşit çeşit çiçekler ve Viktor-ya tarzı beyaz mobilyalar vardı.

"Ne bekliyordun, siyah saten mi?"

"Tanrım, koridorda seni poponun üzerine yatırmalıyım."

"Demek öyle ha?" Kate, Nick'in gömleğinin düğmelerini çözerken neşeyle gülümsedi. "Peki Santa Barbara'da ne yaptınız, bayım?"

"Biraz alışveriş yaptım, biraz yürüdüm ve seni çok özledim." Bu sözlerden sonra yavaşça yatağın kenarına oturup onu kollarının arasına aldı. Kate bir anda Nick'in Santa Barbara'da yaptıklarıyla ilgili düşüncelerini unuttu.

Bu konu ancak, ertesi sabah o mesajı alınca yeniden aklına geldi. Nick, Los Angeles'a döndükten sonra, o sabah tam üç kez aramıştı. Evden saat altı buçukta; Tygue kalkmadan yarım saat önce ayrılmıştı. Buraya kadar sistem mükemmel işliyordu, ancak Kate, onun buna ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu. Los Angeles yolu çok uzundu; oradan tam üç saat sürüyordu. Ama aradığında sesi son derece zindeydi ve Kate'i öğleden sonra üçte aldığı mesaja hazırlayacak hiçbir şey söylememişti. Santa Barbara'daki postanede Tygue Harper için bir paket olduğunu söyleyen mesaj, Tygue okuldan döndükten az sonra geldi. Mesajda belirtilen adres Kate'e yabancıydı. Paketi Tygue'ın şahsen alması gerektiği özel olarak belirtilmişti. Kate bunun arkasında olan kişinin Licia olmasından kuşkulandı. Bu kez neydi? Bir araba mı?

Kate arabasını çalıştırırken kendi kendine sııttı. Tygue bir an önce yola koyulmak için ısrar etmişti ve Kate bunu kabul etmeseydi birlikte yaşa-namayacak biri haline geleceği kesindi.

Adrese varmaları yarım saatlerini aldı. Oraya vardıklarında Kate, ortada bir hata olduğunu düşündü. Burası bir postane değil, arka tarafında beyaz boyalı ahırları ve birkaç küçük ağılı olan bir evdi. Tam dönecekken kovboy şapkalı bir adam sırtarak onlara el salladı. Tygue da adama el salladı. Kate içini çekerek adamın hızlı adımlarla kendilerine doğru gelmesini izledi. Bir an önce yoluna devam etmek istiyordu; kapanmadan önce postaneyi bulmaları gerekliydi. O sırada adam arabanın yanına gelmiş yine sırtarak onlara bakıyordu.

"Tygue Harper?"

"Evet!" Tygue neredeyse bağırarak karşılık vermişti.

"Senin için bir paketimiz var." Şaşkın şaşkın konuşmaları dinleyen Kate'e göz kırptı.

"Burası postane mi?" Tygue heyecanla bir annesine, bir de adama bakıyordu.

"Hayır. Ama yine de senin için bir paketimiz var." O anda Kate neler olduğunu anladı. İçinden derin bir, ah, çekmek geldiyse de buna cesaret edemedi. Demek yapmıştı. Kate yüzünü avuçlarının arasına alarak gülmeye başladı. Tygue arabadan aşağı zıplayarak heyecanla adamın peşinden koştu. Kate de arabadan inerek daha sakın bir şekilde onların peşinden ağıllardan birine doğru yürüdü. Kovboy şapkalı adamın, Tygue'ın elini bırakmadan ağılın kapısını açışını ve onu özenle tımar edilmiş kahverengi bir Shetland midillisinin yanına götürüşünü seyretti. "Bunu görüyor musun, evlat?" Tygue dilini yutmuş gibi başını salladı. "İşte paketin bu, Tygue. Bu tamamen senin."

"Vay!.. Vay!.. VAY! ANNE!" Bu sözlerden sonra midillinin yanına koşup kollarını onun boynuna doladı. Parlak kırmızı yularları ve yepyeni bir eyeri vardı. Kate, oğlunun yüzünü seyrederken, bunu Nick'in de görebilmiş olmasını istedi. Kovboy şapkalı adam, cebinden iki mektup çıkardı; biri Tygue, biri de annesi içindi.

"Onu senin için okumamı ister misin, tatlım?" Kendine yöneltilmiş

ilgiden son derece hoşnut görünen midilliye okşamakla meşgul olan oğlunun, kendi adını bile okuyamayacak kadar heyecanlı olduğunun farkındaydı.

"Ne yazıyor?"

"Şöyle yazıyor..." Kate mektubu özenle açtı ve mesajı okuyarak gülümsedi. "Annenin sana Los Angeles'tan getirmiş olduğu kovboy takımına iyi uyacağını düşündüm. Bu artık senin. Ona güzel bir ad tak. Yakında seni rodeo gösterilerinde seyrederim. Nick."

"Hey! Bende kalabilir mi?" Annesine araştıran gözlerle baktı. Kate başını salladı.

"Sanırım evet. Nick onun sana ait olduğunu söylüyor, değil mi?" Tygue coşkuyla başını salladı.

"Öyleyse sende kalabilir. Ona ne ad takacaksın?" Ancak Kate mide-sindeki tuhaf baskıyı hissedebiliyordu. Bu muhteşem bir armağandı. Ama acaba ne anlama geliyordu?

"Adı Brownie." Bu kez Willie'ye sorma gereği duymamış, ne ad koyacağını anında bilmişti.

Kate, Nick'in kendisine yazmış olduğu mektubu açmadan önce bir dakika kadar bekledi. "Çiçekleri almak için on beş dakika, çikolataları almak için on dakika, telefon rehberinde ahırların adlarını bulmak için beş dakika, midilliye seçip gerekli ayarlamaları yapmak için altmış beş dakika ve seni hayal etmek için beş dakika harcadım, hepsini alt alta yazıp toplarsak tam iki saat yapar. Seni seviyorum, sevgilim. Yakında görüşürüz. Sevgiler, Nick." Mesajın altına da, atı Adams çiftliğine götürmek istememesi halinde orada bırakabilmesi için gerekli ayarlamaları yaptığını bildiren bir not eklemişti. Ama bunu, 'diğer konularla' birlikte daha sonra da tartışabilirlerdi.

Nick o gece eve vardığında 'diğer konular' öncelikli olarak ele alındı. Nick gelir gelmez doğruca yatak odasına gittiler. Nick yorgun bedenini yatağın üzerine bıraktı ve içini çekerek gülümsedi.

"Çok mu yoruldu?" Kate ona gülümseyerek bakarken, hâlâ yatağında bir erkek görme yeniliğinin verdiği şaşkınlığın etkisi altındaydı.

"Pek sayılmaz. Yalnızca bütün gün, bir an önce buraya dönmek
— 207 —

için sabırsızlanıp durdum. Bu gece program çekimi ve dönüş yolu sanki sonsuza dek sürecekmış gibi göründü."

"Yol gerçekten de çok uzun."

"Sizin buna değdiğiniz kanısındayım, Bayan Harper." Yatağın üzerinde doğrularak kollarını açtı. Kate bir an için öylece durarak onu süzdü. Sonra yavaşça ona doğru yürüdü ve yanına oturdu. Nick onu kendine doğru çekti. "Bu gece utangaçlık mı duyuyorsun, Kate?"

"Sanırım biraz." Birbirlerine bakıp gülümsediler. Nick dudaklarını şefkatle onunkilere bastırdı. Elini Kate'in gömleğinden içeri kaydırıp sertleşene dek göğüs ucunda gezdirmesiye, ona utangaçlığını unutturdu. Dudaklarının baskısı kuvvetlenirken, eli diğer göğsünü de buldu. Araştıran eli, ipek gibi tenin üzerinde kayıp nihayet aşağıda aradığını bulduğunda, Kate'in yıllar süren bekârlığı bir kez daha bedeninden eriyip gitti.

Aradan saatler geçmesine karşın birbirlerine doyamıyorlardı. Sonunda yan yana buruşuk çarşafı uzandılar. Nick sigarasını içerken, Kate parmağını tembel tembel Nick'in göğsünde gezdirip yuvarlaklar çizmeye koyuldu. O sırada Nick dönüp ona baktı. Saatler sonra ilk kez Tygue'ı hatırlamıştı.

"Midilli'yi sevdi mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ona bayıldı." Kate konuşmaya devam etmeden önce bir süre duraksadı. Nick ona gülümseyerek baktı.

"Ve?.. Sesinden daha fazlası olduğu anlaşılıyor, Kate. Bana kızdın mı?"

"Kızmak mı? Nasıl kızabilirim? Hayır..." Ama haklıydı. Daha fazlası vardı. Nick'e dimdik bakarken, bir an için kaşları çatıldı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Nick. Söyleyeceklerim sana nankörlük gibi gelebilir. Tygue midilli'yi görünce çılgına döndü. Bu, böyle küçük bir çocuk için inanılmaz bir hediye. Sanki bir düşün gerçeğe dönüşmesi gibi bir şey bu. Sen de bir düşün gerçeğe dönüşü gibisin. Belki de beni sıkan şey bu. Söylemeye çalıştığım..."

bütün bunların bir düştten ibaret olmasını istemiyorum. Dileğim bunların gerçek olması. Ve belki... eğer..."

"Eğer birden ortadan kaybolursam ikinize ne olacak? Sorun bu
— 208 —

mu, Kate?" Kate'in neler hissettiğini anlamıştı. Nick kızgın görünmediği için Kate rahatlamıştı.

"Sanırım bu, Nick. Aniden buradan gidersen ne olur? Önce midilliler, armağanlar ve Disneyland vaatleri, sonra da..." Cümleyi tamamlamak istemiyor, ama gerçekten çok kaygılı görünüyordu. Ayrıca Tygue'in şımartılması konusu da onu endişelendiriyordu. Bu, Tom'un son zamanlarındaki müthiş cömertliğine çok fazla benziyordu.

"Ben burada olacağım, Kate. Hem de çok, çok uzun zaman için. Benim burada olmama izin verdiğin sürece hiçbir yere gitmeyeceğim." Tom da aynı sözleri söylemişti. Ama yaşam bundan çok farklıydı. Kate artık bunu çok iyi biliyordu.

"Bunu bilemezsin. Bunun üzerinde hiçbir kontrolün olamaz. Burada olmak isteyebilirsin, ama alnında neler yazılı olduğunu asla bilemezsin."

"Sevgilim," Dikkatle öne doğru eğilerek, Kate'in kaygılı yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Senin en çok sevdiğim yanın iyimserliğin." Kate hayretle sırtarak omuzlarını silkti.

"Sanırım başıma gelen bütün bu iyi şeyleri sindirmem biraz zamanımı alacak."

"Tygue'in da bunun için zamana ihtiyacı olacak. Sakın aldanma, armağan midilliler ve Disneyland sözleri de kuşkuyla karşılanabilir."

"Ama sanırım bu işten şanslı çıktın. Sana deliler gibi kızmasına kendimi hazırlamıştım, ne var ki böyle bir şey olmadı." Buna hâlâ şaşıyordu.

"Yine de burada kalmaya niyetli olduğumu anlayınca kızabilir." İşte yine 'burada kalmak'tan söz ediyordu. Bunu nasıl bilebiliyordu? Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Peki ya yürümüzse? Onun kendinden bu kadar emin olması bir şekilde Kate'i ürkütüyordu.

"Haydi, Kate, yorgun görünüyorsun. Bugünlük bu kadar saçmalık yeter. Seni seviyorum ve Tygue da müthiş bir çocuk, ikinizden de kaçmaya niyetim yok. Ve eğer istersen, onu şımartmaktan da vazgeçerim. Başka midilli yok." Sırıtarak Kate'in lülelerinden birini çekti. "En azından bu hafta."

— 209—

Tutku Yılları / F: 14

"Tıpkı Licia gibi konuşuyorsun."

"Tanrım, umarım görünüşüm de ona benzemiyordur."

"Biraz bile benzemiyor, aşkım." Hafif ve mutlu bir gülümsemeye kollarını sevgilisine doğru uzatırken, oğlu aklından uçup gitti. Sevişmeyi bıraktıklarında saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Kate mutlu bir iç çekişle bir sigara yaktı. Gözü çalar saatine ilişince inledi.

"Yarın çok yorgun olacaksın."

"Ya sen? Tygue okula gittikten sonra tekrar yatabilecek misin?"

Nick, Kate için kaygılanıyordu. Gün boyunca çok fazla şeyle uğraşıyordu. Kendisi Los Angeles'a döndükten sonra her zaman uyumak için fırsat bulabilirdi. Çok ender durumlar dışında, saat üçten önce stüdyoda bulunması gerekmiyordu. Öğle yemeği için bir randevusu yoksa, saat ikiden önce pek evden çıkmazdı.

Kate, onun yatağa dönmekle ilgili sorusuna bir iç çekişle karşılık verdi. "Hayır, yarın Carmel'e gideceğim."

"Ders vermeye mi?"

Kate başını salladı. Ancak ona yalan söylemekten nefret ediyordu.

"Bir gün ben de seninle gelebilir miyim? Ne yaptığını görmeyi çok isterim."

Kate başını çevirerek sigarasını söndürdü. Nick, onun yüzünü göre-miyordu. Gördüğünde de ne gördüğünden emin olamadı. Çünkü Kate'in gözlerinde her şeyden öte, mesafe vardı. Bu onu şaşırttı. Ayrıca Kate'in gözlerinde gördüğü, bir şeyler sakladığını gösteren ifade onu daha da çok rahatsız etti.

"Yanımda birini getirmeme izin vermiyorlar."

"Bu hoşuna gidiyor mu?" Ona araştıran gözlerle bakıyor, ama ne bulmayı amaçladığını pek bilmiyordu.

Kate gözlerini kapadı. "Böyle kuruluşların çalışma tarzları mı, evet." Ah, Tanrım, bu konuyu kapamak istiyordu, ama sesinin inandırıcı çıkması gerekiyordu. Ona Tom'dan söz edemezdi. Henüz erkendi. Bu konuda Nick'le bile konuşamazdı.

"Aynı işi, evine daha yakın bir yerde yapamaz mısın?" Kate başını iki yana salladı. Nick başka soru sormak istemedi, ayrıca her ikisi de

— 210 —

çok yorgundu. Üstelik aklını meşgul eden başka şeyler de vardı. Elini yavaşça Kate'in bacağından aşağı kaydırды. Kate ona şaşkın bakışlarla baktı. Carmel'de ne yaptığı konusunu daha fazla deşmediği için memnundu. Baldırlarının iç kısmında hareket eden el, iyice yukarı tırmandı, Kate gülümseyerek ona sarıldı.

"Yine mi?"

"Bu bir şikâyet mi?" Son derece yumuşak bir ifadeyle gülümsüyordu. Bedenlerinin arasındaki çekimi daha önce hiç kimseyle yaşamamıştı. Bu, her ikisinin de yabancı oldukları bir tür mutluluktı. Saatin alarmı çaldığında uykusuz geçen gece için pişmanlık duymadılar.

22

"Bugün ders verdin mi?" Nick ateşin yanındaki koltuğa otururken Kate'i dikkatle süzdü. İçeri az önce girmişti. En az kendisi kadar yorgun görünen Kate'e gülümseyerek kravatını gevşetti.

"Evet, verdim." Kısa bir sessizlik oldu. "Program nasıldı?" Tom'un yanında oldukça sıkıntılı bir gün geçirmişti. Tom üşütmüştü, boğazı ağrıyordu ve o gün iki kez ağlamıştı.

"Program dehşetti." Programa katılan üç Hollywood yıldızının adlarını söyledi. Bunlardan ikisinin arasında bir savaş olduğunu duymayan kalmamıştı. Ama Nick'in canı program hakkında konuşmak istemiyordu. O, Kate'in onunla konuşmayı reddettiği tek şeyden söz etmek ve bunun nedenini öğrenmek istiyordu. Bir şey, Nick'i haftalardır rahatsız ediyordu. Çelişkiler, birbirini tutmayan bazı ufak ayrıntılar. Bir şey... O sabah Los Angeles'a giderken bu konu içini kemirip durmuştu. Aslında Kate'le tanıştığından beri bu konu içini kemiriyordu. Sanki yapbozun tamamlanmasına engel

olan küçük, çok küçük parçalar eksik gibiydi. Kate'in söylemediği şeyler, hakkında konuşmadığı geçmiş yıllar. Ayrıca Kate'in söylediği bazı şeyler de onu rahatsız ediyordu. Ailesinin onu reddediş biçimi, 'kadere' duyduğu güvensizlik, Tygue'la baş başa geçirdiği yalnız yıllar ve kimseyi yanında götüremediği 'öğretmenlik' işi. Los

— 211 —

Angeles'taki terasında üçüncü kahvesini içerken aniden bu soruların yanıtlarını öğrenmesi gerektiğini anlamıştı ve yanıt beklediği daha pek çok soru vardı. Belki de onun böylesine çılgın düşüncelere kapılmasının nedeni, üst üste uykusuz geçirdiği gecelerdi; ama bazı açıklamalar aramakla yitireceği bir şey yoktu ve ayrıca Kate'in de bunu öğrenmesi gerekmezdi. Aslında ne aradığından tam olarak emin değildi, yine de bir şey olduğunu biliyordu. İlk sorusu adı ve kitapla ilgiliydi. Yerine oturmayan ilk parça buydu. Kate'in futbol hakkında çok fazla bilgisi vardı... Bu sorunun yanıtını birkaç gün sonra stüdyodaki ofisinde otururken öğrendi. Bu yanıt onu hiç şaşırtmadı. Stüdyodaki araştırma ofisinin yetkilisi arkadaşıydı. Nick ona bu araştırmanın çok gizli ve kişisel bir iş olduğunu söylemişti. Bir sızıntı olmasından kaygılanıyordu. Duydukları onu dehşete düşürdü.

"Söz ettiğin kız hakkında bulabildiğim her şeyi araştırdım. İlk önce, sana bulduğum başka bir şeyden söz etmek istiyorum. Çok tuhaf ama, programın klibini görene dek adamı hatırlamadım bile. Sonra gazeteleri ve kanalın haber arşiv dairesini aradım. Tom Harper; on yıl önce çok ünlü bir futbol yıldızıydı. Jasper henüz New York'ta çalışırken onu üç dört kez programa konuk etmiştik. Bu, sen bize katılmadan önceydi, Nick. Her neyse, sanırım çok hoş bir adamdı. Amerika'nın bir numaralı kahramanıydı. Bu sabah sorduğunda neden adı hemen çağrışım yapmadı bilemiyorum. Kariyeri parçalanmaya başlayana dek sekiz dokuz yıl profesyonel olarak futbol oynadı. Ayrıntıları anımsayamıyorum, ancak başının sık sık derde girmeye başlamasıyla kariyeri sarsılmış ve ayrıca profesyonel futbol için yaşı ilerlemişti. Takım kaptanını ya da

sahibini vurmak gibi çılgın bir işe kalkışmış, ama sonuçta kendini vurmuştu."

"İntihar mı etti?" Nick de yavaş yavaş bu olayı hatırlamaya başlamıştı. Hatta profesyonel olarak futbol oynamaya başladığı sıralarda Harper'la iki üç kez karşılaşmışlardı da. Bütün bunları ne çabuk unutmuştu. Herhalde altı, yedi ya da sekiz yıl önceydi. O zamanlar bu olay bütün gaztelere manşet olmuştu, şimdiyse bütün bunları ancak bir araştırma ofisinin yardımıyla anımsayabiliyordu. Kate bunu duysa sevinirdi.

— 212 —

"Öldüğünü sanmıyorum; en azından olaydan hemen sonra. Sana bu konudaki bütün ayrıntıları bulamadım, ama öğrendiğim kadarıyla çok ağır bir şekilde yaralanmış ve sonra da felç ya da buna benzer bir şey olmuş. Bu nedenle onu Carmel'de bir sanatoryuma yatırmışlar ve sanırım bu olaydan sonra herkes onu unuttu. Kimse onun hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyor, ayrıca yatırıldığı sanatoryumun adını da bulamadığımdan arayıp sorma şansım olmadı. Onun hakkında öğrenebildiklerimiz bu kadar. Arşivdeki çocuklardan birinin elinde, Carmel'e gittiklerinde Harper'in belden aşağı felç olduğunu ve zihinsel olarak hiçbir zaman düzelemeyecek bir rahatsızlığı olduğunu söyleyen bir haber vardı. Harper hakkında öğrenebildiklerim bu kadar. Kıza gelince, o, Tom'un karısıydı. Hakkında pek bir bilgi yok. Yalnızca onu hastaneye girip çıkarken gösteren birkaç film çekimi. Onları buraya yolladılar. Filmlerdeki halini görünce fena oldum. Yüzünde, sanki bir kâbus yaşıyormuş gibi dehşet ifadesi var. Diğer bir çekimde de Harper'in, Carmel'e götürölmek üzere ambulansa bindirilişı var. Tıpkı bir çocuk ya da geri-zekâlı gibi, neler olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyor. Bu olaydan sonra onlar hakkında tek bir haber bile çıkmamış. Bunun dışında, kızın geçmişiyile ilgili birkaç şey öğrendim, ama çok az. Birkaç ay Stanford'a devam etmiş, oradaki ilk yılından sonra Harper'la birlikte yaşamaya başlamış. Onun bütün yolculuklarına katılmış, ama bu arada spot ışıklarından uzak kalmayı çok iyi bilmiş. Çok güzel bir kızmış, en azından o zamanlar, çünkü aradan epey zaman geçti. Onun hakkındaki tek

skandal haber; ailesinin Harper'la evlendiği için kendisini evlatlıktan reddetmesi. İkisi de, prenseslerinin bir sporcuyla evlenmesine dayanamayan, kuralcı birer orta sınıf snobuymuş. Her neyse, bu nedenle onunla olan bütün bağlarını kesmişler. Bulabildiklerim bu kadar, Nick. Hâlâ hayattaysa Tom Harper'a ne olduğunu ya da kıza ne olduğunu öğrenemedim. Bu konuda tek bir kayıt bile yok. Eğer Carmel'deki sanatoryumun adını bulabilirsen, belki onun ölüp ölmediğini öğrenebilirsin. Basın onun götürüldüğü yerin adını ele geçirememiş olacak. Yine de bu konuyu araştırmamı istiyor musun?"

— 213 —

"Hayır, bunu kendim yapabilirim. Ve sana milyonlarca teşekkür borçluyum. Bana bilmek istediğim her şeyi söyledin." Ve daha fazlasını. Artık her şeyi biliyordu. Gerisini tahmin edebiliyordu. Tom'un hayatta ve hâlâ Carmel'de olduğu açıkça anlaşılıyordu. Kate'in gittiği 'gizemli' okul buydu. Olaylar yedi yıl önce olmuştu. Ve Tygue... Tygue altı yaşındaydı. Tom Harper kendini vurduğunda Kate hamile olmalıydı. Kate ne kadar inanılmaz bir yaşam sürmek zorunda kalmıştı. Nick akşamın kalanını duyduklarını sindirmeye çalışarak ve Kate'i düşünerek geçirdi. Onunla bu konuda konuşmayı, her şeyi ortaya çıkarıp, onu kollarının arasına almayı ve bu kadar yıl sonra hâlâ içinden geliyorsa ağlamasını istiyordu. Ama Kate konuyu açmadan tek bir sözcük bile söyleyemeyeceğini biliyordu. Acaba bunun için ne kadar zaman geçmesi gerekecekti?

Nick karşısında oturmuş kendisini süzen Kate'in gözlerinin altındaki mor halkalara baktı. Mutlulukları ve ikili hayatı için çok yüksek bir bedel ödüyordu.

"Carmel'de işler nasıl gitti, Kate? Zor bir gün müydü?" Nick, Kate'in gözlerindeki o acı dolu ifadeden nefret ediyordu. Bu, ona hikâyenin geri kalanını, araştırma ofisindekilerin bilmediği bölümünü anlatıyordu. Tom Harper'ın durumunun ne kadar kötü olduğunu merak ediyordu. Araştırma bulgularından zihinsel özrün asla düzelemeyeceğini öğrenmişti. Bu inanılmaz bir durum olmalıydı. Ama yine de böyle bir durumdaki biriyle sürekli olarak

uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Üstelikte bu biri sevdiğin bir kişiye.

"Evet, zor bir gündü." Gülümseyerek konuyu kapamaya çalıştı. Ama Nick buna henüz izin vermeye niyetli değildi.

"Çok mu yorucular?" Aslında öğrenmek istediği 'onların' değil, Tom'un nasıl olduğuydu ve Kate'in dürüst bir yanıt vermesini umuyordu. En azından bir yere kadar dürüst.

"Bu durumdaki insanlar, bazen çok tatlı ve çocuksudurlar, bazen de yine bir bakıma çocuklar gibi çok zordurlar. Her neyse bu konuyu düşünme, bana programdan söz et." Konu kesin olarak kapanmıştı. Bunu Kate'in yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu.

— 214 —

"Programa çıkan insanlar da, çok tatlı ve çocuksu, yine bir bakıma çocuklar gibi birer pislik olabiliyorlar. Belki aktörlerin ve ünlülerin çoğu da gerizekâlıdır." Gülümseyerek içini çekti.

"Bu arada, evi önümüzdeki hafta sonu için kiralayabildin mi?" Kate mutlu bir ifadeyle Nick'in gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Nick başını salladı.

"Evet ve ne düşünüyorum biliyor musun? Oraya bu kez üçümüzün birlikte gitmesine ne dersin?"

Kate uzun bir süre düşündükten sonra başını kaldırıp Nick'e baktı.

"Neden bu dediğini burada yapmıyoruz?"

Nick başını dikkatle iki yana salladı. "Henüz erken. Burası Tygue'ın mekânı, onu rahatsız etmek istemiyorum." Her şeyi düşünüyor, her şeyi önemsiyordu. Kate de onu en az bu kadar önemsiyordu. Bu nedenle de Nick'in bu hali Kate'i çok kaygılandırıyordu. Nick bitkin görünüyordu.

"Nick?"

"Efendim, aşkım?" Gözleri kapalı elini tutarak sırtını kanepeye dayadı. Kate ona Tom hakkında bir şey söylemek istemediği için kendini incinmiş hissetmemeye çalışıyordu. Çünkü Kate buna hazır olana dek beklemek zorunda olduğunun bilincindeydi.

"Ne yapacağız?"

"Hangi konuda?" Aslında anlamıştı. O da aynı şeyi merak ediyordu. Üç haftadır her ikisi de deliksiz bir uyku çekmemişti.

"Sonsuza dek ortalıkta böyle dolaşamazsın."

"Bana tepeyi aştığımı mı söylüyorsun?" Tek gözünü açtı ve Kate'e sırtıttı.

"Hayır, ben aştım. Ve bu beni öldürüyor. Bunun sana ne yaptığını görebiliyorum. Her gün Los Angeles'a giden ben değilim."

"Aldırma. Şu yaz hele bir geçsin, sonrasına bakarız."

"Yazdan sonra ne yapacağız?" Carmel'den dönerken yol boyunca endişeyle bu konuyu düşünmüştü. Yolda giderken, Nick'in her akşam ve her sabah araba kullanırken ne yaşadığını daha iyi anlamıştı. Aradaki uzaklık aynıydı. 'Tanrı aşkına, yaz bitince ne yapacağız?'

— 215 —

"Bir uçak satın alabilirim ya da belki bir helikopter." Bu sözleri yarı şaka yarı ciddi söylemişti. Kate yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bütün bunlar kendi hatasıydı, ama bir de Tygue vardı ve öylece... "Bu konuyu burada bırakalım, sevgilim. Zamanı gelince bir çaresine bakarız. Jasper'in program hakkında bir karar vermesini bekliyorum. Bu her şeyi değiştirebilir. Jasper iki hafta içinde kararını verecek."

"Her şeyi değiştirebilir, demekle ne kastediyorsun?" Şimdi Kate daha da kaygılı görünüyordu.

"Aldırma. Artık bu konuda endişelenmeyi bırak, Kate. Bu bir emirdir."

"Ama..."

"Şşş!" Nick dudaklarını Kate'inkilerin üstüne bastırıp, itirazlarını -tâ ki Kate en sonunda kahkahalarla gülmeye başlayana dek- öpücüklerle boğmaya çalıştı. Birlikte kendilerini yatağa attılar. Ancak o gece sevişmediler. Bitkin bir halde birbirlerine sarılıp uyudular. Kate ertesi sabah uyandığında Nick gitmişti.

"Bunu nereden buldun?" Kate çarşaflarla üzerini örterken, Tygue yerden aldığı kocaman beyaz tişörtü havaya kaldırarak annesine kuşkuyla baktı. Bu Tygue'ın, Kate uyanıp geceliğini giymeden önce, yatak odasına ilk dalışıydı. Kate içinde tuhaf bir savunma duygusu hissetti. O sabah o kadar yorgundular ki, Nick fanilasını yatağın altında unutmuştu.

"Dün bahçede çalışmak için giymiştim."

"Ama Nick gibi kokuyor." Annesine öfkeli gözlerle baktı. İşte kıskançlık duyguları gelişmeye başlamıştı. Nick haklıydı. Başlangıçtaki parlaklık gerçek olamayacak ya da süremeyecek kadar güzeldi.

"Zaten bunu bana Nick verdi. Kahvaltıya ne istiyorsun, mısır gevreği mi, yumurta mı?" Kahretsin, neden sanki ona açıklamada bulunuyordu? Yatağının altında bir erkeğin fanilasını bulundurmaya hakkı vardı. Tanrım...

"Fransız tostı ya da krep istiyorum." Bunu suçlayıcı bir ses tonuyla söylemişti.

"Bunlar menüde yok." Oğluna ciddi bir ifadeyle baktı.

— 216 —

"Tamam, tamam. Yumurta istiyorum. Nick,1 Brownie'yi tekrar görmeye ne zaman gelecek?" İşin komik yanı, sesinden Nick'i görmek için sabırsızlandığının anlaşılmasıydı. Ama hâlâ öfkeliydi ve annesiyle kapışmak için fırsat kollarmış gibi görünüyordu.

"Bu hafta sonu geleceğini söyledi. Aslında..." Soluğunu tuttu, "...bizi Santa Barbara'daki evine davet etti. Ne diyorsun?"

"Tamam. Belki. Sen de geliyor musun?"

"Elbette. İtirazın mı var?"

"Sen etraftayken Nick atlardan konuşmaktan hoşlanmıyor. Yalnızken bu konuda çok daha fazla şey anlatıyor."

"Pekâlâ, öyleyse siz ikiniz ahıra yalnız gidersiniz ya da yürüyüşe çıkarsınız veya bunun gibi bir şey yaparsınız. Ne dersin?"

"Tamam." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Joey'i de getirebilir miyim?" Böyle bir şey Kate'in aklına bile gelmemişti, ama bu hiç de fena bir fikir değildi. Bu Tygue'ı meşgul edecek, böylece Nick'le kendisi daha çok yalnız kalabileceklerdi.

"Sorarım, ama Nick'in kabul edip etmeyeceğinden pek emin değilim." Nick, Tygue'ın istediği her şeye evet diyordu. Bazen bu Kate'i rahatsız ediyordu. Tygue'ı şımartmayacağı konusunda verdiği sözü tutmakla birlikte hâlâ ona karşı çok hoşgörülüydü ve bu da Kate'in canını sıkıyordu. Bu durum Tygue'ı kontrol etmesini güçleştiriyordu. Ve Tygue'ı disipline etmeye çalışırken, kendisi

onun gözünde bir cadı, Nick'se bir aziz gibi görünüyordu. Tygue her bakımdan ona o kadar zaman bağımlı olduktan sonra, bunu biriyle paylaşmak kolay değildi. İtiraf etmekten hoşlanmasa da, bunun doğru olduğunun bilincindeydi. Tabii bir de Felicia vardı, ama onun ziyaretleri oldukça seyrekti. Nick'se günlük yaşantılarının bir parçası haline gelmiş ve bu samimiyetle -zaten uygulamakta zorluk çektiği- otoritesinde bir boşluk meydana gelmişti. Yeni bir yaşama uyum sağlaması gereken tek kişi Tygue değildi. Kate'in de alışmak zorunda olduğu bazı yeni şeyler vardı, ama Nick için bu dersleri öğrenmeye değerdi.

Tygue odadan çıkarken omzunun üzerinden bakarak annesine bir hatırlatmada bulunmadan edemedi: "Nick'e, Joey konusunu sormayı unutma."

-217-

f

"Unutmam. Şimdi git okul için giyin." Tygue odasına giderken, Kate büyük beyaz fanilayı kokladıktan sonra, dolaba kaldırdı. Tıpkı Nick gibi limon ve baharat kokuyordu. Yalnızca fanilayı tutmak bile, onu istemesine yetmişti.

Nick o sabah aramadı, onun yerine Stu Weinberg aradı.

"Senin için bir sürprizim var, Kate." Sesinden, halinden çok memnun olduğu anlaşılıyordu.

"İyi mi, kötü mü?"

"Bende yalnızca iyi sürprizler vardır." Onu aşağılıyormuş gibi konuşmaya çalışsa da, bunu başaramadı.

"Tamam, anlat bakalım."

"Pekâlâ, hayatım, biraz önce sekiz gün boyunca New York'taki Regency Otelinde, dönüşte de üç gün Washington'da, iki gün Boston'da bir gün de Chicago'da kalman için bir davet aldık. Bu, kitabını tanıtmak için mükemmel bir gezi olacak ve dört kentte de televizyona çıkacaksın. Her yerde birinci sınıf ağırlanacaksın.

Başardınız, Bayan Harper."

"Ulu Tanrım." İşte tırmanmak zorunda olduğu bir dağ daha çıkmıştı. Oysa yeni varmış olduğu platoda çok mutluydu. Neden tırmanmaya devam etmek zorundaydı? "Buna mecbur muyum?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesinden dehşete kapıldığı anlaşılıyordu.

"Bak, Kate, bu konuya bir açıklık getirelim: Kitabının en çok satanlar arasına girmesini istiyor musun, istemiyor musun? Eğer istiyorsan, bunun gerçekleşmesi için bazı şeyler yapman gerekiyor."

"Diğer bir anlatımla; akşam yemeği istiyorsam, şarkımı söylemeliyim." Sesinden pek de hoşnut olmadığı anlaşılıyordu.

"Tam olarak kaç gün yapıyor?"

"Tam iki hafta. Bu o kadar da kötü değil, değil mi?"

Kate derin bir iç çekti. "Sanırım değil. Yine de kesin yanıtımı sonra versem olur mu? Tygue'la kalacak birini bulmam gerekecek."

"Elbette, tatlım. Seni daha sonra yeniden ararım."

"Ne zaman yola çıkmam gerekiyor?"

"Pazartesi günü." Bunu söylerken özür bile dilememişti.

— 218 —

"Dört gün sonra mı?" Günlerden perşembeydi.

"Bana fazla bir seçenek bırakmadı." Birden durdu.

"Kim?"

"Yayınevinin reklam bölümündeki adam."

"Ya... Pekâlâ, seni sonra ararım." Nick'i aramak istiyordu. Stu telefonu kaparken derin bir soluk aldı. Neredeyse ağzından kaçıracaktı. Oysa Nick'e bunu yapmayacağına dair söz vermişti. Arayıp böyle bir teklifte bulunmak, Nick için oldukça büyük bir bombaydı. Neden ona kendisi sormamıştı? Ama Stu bunun yanıtını biliyordu. Nick sormuş olsaydı, Kate gitmeyi reddederdi. Oysa bu yolla gitmeyi kabul edebilirdi.

Kate, Nick'i dairesinde buldu. Sesi uykuluydu. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, yalnızca gözüm açık düş görüyordum. Ne oldu, aşkım?"

Kate, Nick'in esnediğini duyunca, gerindiğini görür gibi oldu.

"Fanılanı unuttun."

"Ortalıkta değildi umarım." Kate'in o sabahki uykulu halini anımsayarak gülümsedi.

"Yatağın altındaydı. Onu Tygue buldu."

"Yapma. Bir sorun mu çıktı?"

'Tygue'la çıkmadı."

O anda Nick, Kate'in sesinin endişeli olduğunu farkettili. Kaşlarını çatarak yatağın içinde doğruldu.

"Biraz önce Stu aradı." Kaşları daha da çatıldı. Kate'in sözlerine devam etmesini bekledi.

"Benim için iki haftalık bir tur ayarlamış. New York, Boston, Washington ve Chicago. Bunun sekiz günü New York'ta geçecek. Ah Tanrım, Nick, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ölesiye korkuyorum." Sesinden ağlamak üzere olduğu anlaşılıyordu. Nick birden yaptığıının doğru olup olmadığı konusunda kuşku duymaya başladı. Belki de böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu.

"Heyecanlanma, sevgilim. Bu konuyu konuşuruz. Senin için neler ayarlamış?"

— 219 —

"Bilmiyorum. Sormayı unuttum. Pazartesi günü başlıyor. Ve... ah Nick, ne yapmalıyım?"

"Bir fikrim var." Gözlerini kapayarak sesinin neşeli çıkmasına çalıştı. Sanki Kate'i bir uçurumun tepesine çıkarmış gibi hissediyordu kendini.

"Nedir?"

"Neden yeniden Jasper'in programına çıkmıyorsun?"

"Tanrı aşkına, bunu yapamam. Sana söyledim, Stu, New York'a gitmemi istiyor." Sesi sinirli ve soluk soluğa çıkmıştı.

"Önümüzdeki iki hafta Jasper programı orada yapacak zaten." Gözlerini kocaman açarak bir süre bekledi. Karşı taraftan hiçbir ses gelmedi. "Benimle New York'a gitmek ister misin? Senin için zor olduğunu biliyorum, sevgilim, ama orada olacağım. Söz veriyorum. Her zaman yanında olacağım."

"Stu'ya bunu yapmasını sen mi söyledin?" Sesinden buna inanamadığı anlaşılıyordu.

"Ben..." Sersem. Ağzından kaçırmıştı. Ama Kate'e yalan söylemesinin anlamı yoktu. Bir daha asla arkasından iş çevirmeyeceği konusunda ona yemin edecekti. "Evet. Özür dilerim. Bunu yapmamalıyım. Ben..." Ama o sırada Kate gülmeye başladı.

"Kate?"

"Seni alçak. Bunu sen yaptın ha? Ben de gerçek olduğunu sandım. Turu yayımcının ayarladığını ve buna katılmak zorunda olduğumu düşündüm. Sandım ki..."

"Gerçekten de bu onun fikriydi. Yalnızca Stu'ya bunu yapacağını düşündüğümü söyleyene dek, teklifi sana getirmekten çekindiler. Boston ve Washington'a uçakla gidip gelir, New York'ta benimle kalmaya devam edersin."

"Peki ya Chicago?" Tanrı'ya şükür hâlâ gülüyordu..

"Demek orayı da katmışlar ha?"

"Ya, evet."

"Aşırı gayretliler, ne dersin?"

"Biliyor musun, sen delinin birisin. Hem de zırdeli. Dün gece eve geldiğinde bütün bunlardan haberin var mıydı?" Kate'in evi artık her ikisinin de evi gibiydi.

— 220 —

"Tamam itiraf ediyorum."

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Pazartesi'den beri. Haberi Jasper verdi."

"Müthiş."

"Pekâlâ şimdi ne yapacaksın?" Bu sorunun ardında meraktan fazlası vardı. "Yani, akşam eve geldiğimde gözümün üstüne bir yumruk indirmekten başka?"

"Bunu sana telefonda anlatmamı istediğinden emin misin?" Tam bir Mata Hari üslubuyla konuşmuştu. Nick de gülmeye başladı.

"Bunu dert etme. Benimle gelecek misin?"

"Seçme şansım var mı?"

Nick nasıl bir yanıt vermesi gerektiğini düşünerek uzun bir süre suskun kaldı, sonra karşısına çıkan fırsatı değerlendirmeye karar verdi. "Hayır, seçme şansın yok. Sana çok fazla ihtiyacım var.

Tygue'ia kalması için Tillie'yle konuş."

"Bu arada hafta sonu davetini kabul etti, ama Joey'i de getirmek istiyor."

"Harika. King Kong'u da getirse umurumda değil. Şimdi benimle New York'a gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyorum."

"Evet, kahretsin, evet! Tamam mı? Mutlu musun?"

"Çok!" Her ikisi de gülümsüyordu.

"Yine de o reklam saçmalıklarını yapmam gerekiyor mu?"

"Elbette." Nick'in sesinde şaşkınlık vardı. "Ve söylediklerimde de çok ciddiydim. Seni yeniden Jasper'ın programına çıkaracağım."

"Mecbur muyum?" Kate yattığı yerden sırtarak telefona baktı.

"Evet, mecbursun."

"Hey, Nick?"

"Efendim, tatlım?" Sesi birden yumuşamıştı.

"Eve gelmenin bir yolu var mı?"

"Yani şimdi mi?"

"Hıh hı."

Yapması gereken dünya kadar iş, ayarlaması gereken binlerce Şey... ve taptığı bir kadın vardı.

— 221 —

"Oraya geliyorum." Ve dediğini de yaptı.

23

"Kate?"

"Hım?" Uçakta Nick'in yanında uyuyakalmıştı. Son günler oldukça hareketli geçmişti. Cuma günü 'ders vermeye' gitme konusunda ısrar etmiş ve bu da ona Carmel'de alışveriş yapma olanağını sağlamıştı. Hafta sonunu -Joey dahil- hep birlikte Santa Barbara'da geçirmişlerdi ve pazartesi sabahı birlikte yola koyulabilmeleri için, Nick onu pazar gecesini beraberinde Los Angeles'a götürmüştü. Nick ilk defa Jasper'la birlikte uçmuyordu. Kate'le yalnız olmak istemişti. Saatine baktı; bir saat sonra New York'a ineceklerdi. Kate'in alnına yumuşacık bir öpücük kondurduktan sonra, elini ellerinin arasına aldı.

"Sizi seviyorum, Bayan Harper." Bunu daha çok kendi kendine söylemişti, ancak Kate tek gözünü açarak onu şaşırttı. Kate gülümsemeye dönüşen bir esnemeyle ona baktı.

"Ben de seni seviyorum. Saat kaç?"

"Bizim zamanımızla iki, ama New York'ta saat beş ve altıda orada olacağız."

"O zaman ne olacak?" Bunu ona daha önce sormak aklına bile gelmemişti. Uzun bacaklarını ileri doğru uzatarak, artık kendisine

hiç de yabancı gelmeyen krem rengi takımına baktı. Anlaşılan bu giysiyi, alırken düşündüğünden çok daha sık giyecekti. "Aman Tanrım!"

"Ne oldu?"

Nick'in o çok sevdiği yeşil gözler ona dehşetle bakıyordu.

"Tygue'la mı ilgili? Bir şey mi unuttun?"

"Hayır. Licia. Ona gideceğimi söylemeyi unuttum. Eğer arar ve Tillye'den New York'a gittiğimi öğrenirse, öfkeden köpürür."

"Buna karşı mı çıkar?" Kate'in hayatında Tygue dışında en önemli insan olan bu kadınla tanışmayı merakla bekliyordu. Belki de kadın

— 222 —

ondan nefret eder, Kate'in yaşamında oynadığı rolü kıskanırdı. Kate'e merakla baktı.

"Licia mı karşı çıkacakmış?" Kate hafifçe güldü. "Beni kafesimden dışarı çıkarmayı başardığın için sana onur ödülü verir."

"Ona hiç benden söz ettin mi?"

Kate başını yavaşça iki yana salladı. Bunu neden yapmadığından pek emin değildi. Belki de, bu büyülü dünyanın uçup gitmesinden ve onu kaybettikten sonra Licia'nın hayatı onun için çok daha zorlaştıracığından korkmuştu. "Hayır, henüz söz etmedim."

"Onunla tanışmayı çok isterim. İlginç birine benziyor. Sence ondan hoşlanır mıyım?"

- "Sanırım evet." Peki ya hoşlanmazsa? Ama Kate yavaş yavaş kendisinin Nick'in dünyasına doğru kaymakta olduğunu farkındaydı. Artık Nick'in yaşamında çok önemli bir yeri vardı. Nick başını eğince, Kate'in gözlerindeki ciddi ifadeyi farkederek, onu kendine doğru çekti. "Bazen çok düşünceli görünüyorsun, hayatım- Bir gün bu bakışı yüzünden tamamen sileceğim." Böyle görüldüğü zamanlar, onun Tom'u düşündüğünü biliyordu.

"Hangi bakışı?"

"Sanki dünyadaki tek dostun seni bırakıp gitmek üzereymiş gibi olan bakışını."

"Gitmeyeceğinden emin misin?"

"Elbette."

Kate onun samimi olduğunu kollarının sarışından hissedebiliyordu, huzurlu bir biçimde gözlerini kapadı. Onun yanında öylesine mutluydu ki! Ama bu sonsuza dek süremezdi. Nick ne derse desin, hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi. Tom da aynı sözleri vermişti. Ama o zaman Kate aynı endişeleri duymamıştı, bazı şeylerin ne kadar çabuk sona erebileceğini henüz bilmiyordu. "New York'a gideceğin için korkuyor musun?" Nick, Kate'in yüzünü kendisinininkine doğru kaldırıp onun o ana dönmesini sağlamaya çalıştı. Kate, Nick'in gülümsemesine bir gülümseyişle karşılık verdi.

"Bazen. Bir an geliyor, paniğe kapılıp kadınlar tuvaletine saklan-
— 223 —

mak istiyorum, sonra bütün bunları unutup cesaretleniyorum. New York'u pek anımsayamıyorum, aradan çok zaman geçti."

"İyi, benim de isteğim onu sana yeniden tanıtmak." Nick bu durumdan son derece hoşnut görünüyordu. Jasper'ın otelinden yalnızca üç sokak ötede olan Regency'de kalacaklardı. Jasper, Pierre'e alışmıştı. Ama Nick, Kate'in kendini kötü hissetmemesi için başka yerde kalmak istemişti. "Bu arada, ikimiz için ayrı odalar tuttum." , "Öyle mi?" Düşüklüğüne uğramış gibiydi. Nick güldü. "Böyle bakma, aptal. Odalar içten birbirine geçişli. Birini büro olarak kullanabiliriz. Yalnızca, bazı hızlı gazeteciler seninle kaldığımı öğrenirse, odalarımızın ayrı olmasının daha iyi olabileceğini düşündüm. Bu şekilde sadece aynı otelde kalmış oluyoruz. Son derece masum bir ilişki." Bu açıklama Kate'i hoşnut etmeye yetmişti.

"Her şeyi düşünmeyi nasıl başarabiliyorsun? Cam ayakkabılar, temiz adımın lekelenmemesi için ayrı odalar... Düşünmediğin herhangi bir şey var mı?"

"Yıllardır Jasper'ın program yapımcısı olarak kalabilmemin sırrı bu, hayatım. Bütün bunlar mesleğimin bir parçası." Ama Kate bunların onun kişiliğinin bir parçası olduğunu biliyordu. Birbirlerine gülümsedik-ten sonra, gözlerini aşağılarında belirmiş olan kente çevirdiler. Dışarısı hâlâ aydınlıktı ve hava daha birkaç saat

kararmaya çaktı; ama yine de akşamüstünün yumuşak perdesi güne inmişti. "Bu arada hava cehennemden bile sıcak olacak. Yanında açık giysiler getirdin mi?" Kate gülerek, Nick'in ona, yanlarından geçen tepsiden alıp uzattığı şampanya kadehini aldı. Birinci sınıfta uçmak çok hoştu. Bir sahilden diğerine şampanya... "Elimden geleni yaptım. Alışveriş için çok fazla zamanım olmadı." Ve Carmel, San Francisco değildi. Ama yine de işi rastgitmişti. New York'ta uçaktan indiklerinde Kate, Nick'in sıcakla ilgili sözlerinin ne anlama geldiğini daha iyi anladı. Daha önce hiç yaz ortasında bu şehre gelmemişti. Saat akşamın altısı olduğu halde kavurucu bir sıcak vardı.

Nick kendilerini karşılaması için, havaalanının özel müşteri servis arabasını ayarlamıştı. Bu şekilde doğruca terminalin kapısına götürüldü-

— 224 —

ler. Bagajları diğerlerinden ayrılıp arabalarına getirilecekti. Küçük golf arabası, terminalin içinde ilerlerken sayısız insanın yanından geçtiler. Herkes terlemiş, yorgun ve California'daki yanık tenli, sağlıklı görünen insanların aksine solgun görünüyordu. Kate böyle insanlar görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Buz gibi terminal binasında kalabalığın arasında ilerlerken Kate nefessiz kalmıştı. Klima aleti bütün gücüyle, terlemiş yorgun insanların üzerine soğuk hava üflüyordu.

"Zatürreden ölmemeleri çok şaşırtıcı." Arabadan onları izlerken, Kate uzanıp Nick'in elini sıkı sıkı tuttu. Etraf çok hareketli ve gürültülüydü. Hem dehşet verici, hem de büyüleyici bir ortamdı. Tıpkı başka bir dünyaya gelmiş gibiydi.

"Havasızlıktan ölmediklerine şaşmak gerek, demek istiyor olmalısın. Daha önce hiç bu kadar çok insan görmüş müydün?" Kate başını iki yana salladı. Onun daha ilk andan bunalmaması için Nick, her şeyi büyük bir özenle ayarlamıştı. Hemen hemen terminalin kapısına ulaşmışlardı ve şoför onları kaldırımın kenarında bekliyordu.

Kalabalığın etkisiyle bir anda kendilerini döner kapıdan geçmiş buldular. Kate dışarı çıkarken, kendini tıpkı vakumla çekiliyor gibi hissetmişti.

"Tanrım." Bu tıpkı, bir filin midesine inmek gibi bir şeydi. "Çok hoş, değil mi?" Nick, Kate'in gözlerini devirmesini sırtarak izledi. Bu arada şoför, klimadan çıkan serin havanın soğuttuğu arabanın kapısını açık tutuyordu. Nick, Kate'e binmesi için yardımcı oldu. Bundan sonra her şey çok çabuk gelişti. Beş dakika sonra şoför bagajlarını almış ve kente doğru yola koyulmuşlardı. Kate puslu camdan dışarı bakarak, taksi için sıra bekleyen insan kalabalığını gördü. Kısa boylu, şişman bir taksi şoförü purosunu bir başka adamın yüzüne doğru sallıyordu. Hızla onların yanından geçerken Kate gülmeye başladı. "Bu büyük bir çılgınlık, değil mi?"

"Tıpkı bir sirke benziyor." Kate'in anılarındaki New York bu kadar hareketli değildi. On yedi yaşındayken, anne ve babasıyla Paskalya tatilinde buraya geldiğinde, her şey ona çok daha sakin görünmüştü. Pla-za'da kalmış, Palm Court ve Rose-Marie adındaki bir yerde çay içmiş-

— 225 —

Tutku Yılları / F: 15

lerdi. Bütün bunlar sanki bin yıl önce olmuştu. Tom, onu hiçbir zaman beraberinde New York'a götürmemişti. Bu kentten nefret eder ve gelmesi gerektiğinde çoğu zaman kent dışında oturan dostlarının yanında kalırdı. Şimdi Kate bunun nedenini daha iyi anlayabiliyordu. Burası Tom'un sahnesi değildi. Aslında Nick'inki de sayılmazdı. Ama bununla çok iyi başa çıkabiliyordu. Nick, onu bütün sevimsiz şeylerden uzak tutmuştu; sıcaktan bile.

Otele doğru yol alırlarken Kate, bitip tükenmek bilmeyen korkunç trafiği izledi. Park Bulvarında bile arabalar sanki öfkeyle ilerliyorlardı. Ani frenler, korna sesleri, bağırtilar, lastik gıcırtiları ve yine fren sesleri. Dışarının gürültüsü arabanın içinde bile yankılanıyordu. "Buna nasıl dayanabiliyorlar?"

"Bilmiyorum. Ya farkında değiller ya da bu hoşlarına gidiyor." İşin çılgın yanı, Kate'in de bundan hoşlanmış olmasıydı. Özellikle de hareketle birlikte meydana gelen elektriklenmeye, ısıltı ve

çılgınlığın ortaya koyduğu canlılığa bayılmıştı. Birden onu bir döllyatağı gibi koruyan arabadan inip yürümek için dayanılmaz bir arzu duydu. Ama bu isteğini dile getirirse, Nick'in onun delirmiş ve nankör olduğunu düşünmesinden korktu. Nick, Kate'i korkularından korumak için o kadar çok önlem almıştı ki. Oysa kendisi oturmuş, diğerlerinin arasına katılıp akıntıda sürüklenmek için ölüp bitiyordu.

Regency'e vardıklarında şoför, Kate'in inmesine yardımcı olup, onu kapıcıya teslim etti. Nick de onu adamın koruyucu kavrayışından kurtarıp çabucak içeri soktu. Orada onu tanıyorlardı. Nick kayıt belgesini imzaladıktan sonra, çabucak odalarına çıkarıldılar. Kate'in odası bir süit, Nick'inkiyse Kate'in oturma odasına kapısı olan iki odalı geniş bir daireydi. Nick'in odasını büro, Kate'inkiniyse 'ev' olarak kullanmaya karar verdiler. Çantaları altın yıldız ve beyaza boyanmış standların üstüne konmuştu. Kate çevresine bakındı. Ayakları kalın halıya gömülmüştü adeta. Derin derin içini çekerek, pembe ipekle kaplı kanepeye yerleşti. Her şey çok hoş ve sevimliydi. Tıpkı suluboya bir İngiliz tablosuna benziyordu. Kentin güneyine bakan çok hoş bir manzara vardı. Kate yeniden gözlerini odanın içinde gezdirdikten sonra, Nick'e bakarak gülüm-

— 226 —

sedi ve içini çekti. Kendini, kir ve gürültü gibi bütün eğlenceli şeylerden ve kaldırımında yan yana yürümek için yanıp tutuştuğu çılgın insanlardan uzak tutulan zavallı, küçük, zengin kız gibi hissediyordu. Nick, onu bütün bunlardan korurken, yalnızca onun iyiliğini düşünmüştü; ama yine de Kate, Nick onu bütün eğlenceli şeylerden uzak tutuyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Birden her şeyden sıyrılmak istedi: kabuğundan ve hatta Nick'ten... geçmişten... Tom'dan... Tygue'dan... hepsinden. Özgür olmak istiyordu.

"Bir içki ister misin?" Nick kravatını gevşetirken Kate'e gülümseyerek baktı. Akşam yemeği için Caravelle'de yer ayırtmıştı bile. Bu işi o sabah Los Angeles'ta sekreterine yaptırmıştı. Rezervasyonları saat dokuz içindi. O saate kadar acıkmayacaklarını düşünmüştü. Ayrıca bu, onlara birer içki içme, biraz rahatlama,

belki otel barında birer içki daha içme ve sonra da sakın, rahat bir akşam yemeği yeme olanağı sağlayacaktı. Ancak Kate içki teklifini bir baş hareketiyle reddetti. "Ne oldu, Kül-kedisi? Dakikada bir mil dönen o tekerleklerle benziyorsun. Şimdi Licia'yı aramak ister misin?"

"Hayır." Aslında henüz Tygue'ı da aramak pek içinden gelmiyordu. "Öyleyse ne yapmak istersin?" Harika kanepeye Kate'in yanına oturup kollarını onun omuzlarına sardı ve gülmeye başladı. Kate'in gözlerinde gördüğü ateş, çok hoşuna gitmişti. New York onun için çok yararlı olacaktı. Şimdiden olmuştu. Kate'te Nick'in daha önce tanık olmadığı bir canlılık vardı. "Bana ne istediğinizi söyleyin, hanımefendi, hemen gerçekleştiririm."

"Ciddi misin?"

"Elbette ciddiylim."

"Pekâlâ. Yürüyüşe çıkmak istiyorum."

"Şimdi mi?" Nick şaşırmış görünüyordu. Saat yediydi; dışarısı çok sıcak ve nem oranı da aynı derecede yüksekti. "Bu sıcakta mı?" Kate coşkuyla başını salladı. Nick başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Anlamıştı. Yıllardır -neredeyse genç kızlığından beri- saklanan Kate, birdenbire yeniden gençliğine dönmüştü ve yaşama karşı büyük bir açlık duyuyordu. "Tamam, Külkedisi, kazandın. Önce üstünü degiş-

— 227 —

tirmek ister misin?" Kate sırtarak başını iki yana sallarken tıpkı oğluna benziyordu. "Öyleyse..." Nick kolunu uzattı. Kate ayağa kalkarak onun koluna girdi, "...hazırız."

Her şey tam Kate'in istediği gibi oldu. Vitrinlere bakarak Madison Bulvarından yukarı doğru yürüdüler, daha sonra insanların hâlâ çayırırlarda oyunlar oynadıkları Central Park'tan geçtiler. Toplar atılıyor, radyolar tıngırıyor, otobüsler geçiyor ve üzerleri çiçek kaplı yorgun atlar arkalarından süslü faytonları çekiyordu. Sanki biri, olası bütün hareketleri, yüzleri, arabaları, kokuları, renkleri biraraya getirmiş; hepsini New York adını verdiği tek bir kente dağıtmıştı. "Tanrım, burayı seviyorum." Kate puslu havaya

aldırmayıp derin bir nefes aldı ve zevkle içine çekti. Nick, ona bakarak gülmeye başladı.

"Galiba bir canavar yarattım." Ne var ki Kate'i bu şekilde görmek hoşuna gidiyordu. Son derece hayat doluydu. Aslında geçmiş yıllarda da böyle olması gerekirdi. Ateş, coşku ve başarı. Şimdi bunları Kate'le paylaşabildiği için mutluydu. Saatine baktı. Sekizi geçmişti ve 61. ve 5. caddelerin kesiştiği yere yaklaşmışlardı. Otele varmalarına yalnızca iki sokak kalmıştı. Her şeyi iyice içlerine çekerek neredeyse yirmi sokak öteye dek yürümüşlerdi. Kate kenti tutkuyla, Nick'se onu büyük bir zevkle seyrediyordu. "Geri dönüp giyinmeye hazır mısın?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Şehirdeki en iyi restorana. Hepsi senin için, Külkedisi." Kolunu ufka doğru kaldırdı. Kate otele varıncaya kadar gülümseyerek yürüdü. Odalarının kapısını kapadıktan sonra anlamlı anlamlı gülerek Nick'e doğru yürüdü.

"Düşündüğünü sandığım şeyi mi düşünüyorsun?" Nick banyo kapısının önünde durmuş sırtıyordu. Kate aniden atılarak onun fermuarını açtı.

"Kesinlikle evet."

"Bu kentin sana ne yaptığını bilmiyorum, bebek, ama hoşuma gitti." Yatak odasına bile gitmeden hemen oracıkta, kalın halının üzerinde seviştiler. Kate'in dilinin ve ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla Nick — 228 —

hafifçe inledi. Bu kez yönetimi ele alan Kate'ti. İkisi de zevkin doruklarına ulaştıklarında yerde sırtüstü yatan Nick'ti. Kate yere uzanarak loş ışıktaki gözlerinde bir zafer ifadesiyle gülümsedi.

24

"Bayan Harper?" Üzerinde pahalı siyah bir elbise olan, saçları Cinandre tarzında yapılmış kadın, odaya girerek elini uzattı. Kate sinirli bir tavırla kendine uzanan eli sıkarak elbisesini düzeltilti. "Bir dakika sonra yayında olacaksınız." Bu, Kate'in New York'taki ilk televizyon çekimiydi ve kendini dehşete kapılmış gibi hissediyordu. Ama hazırlıklıydı. O sabah neler söyleyeceğini Nick'le bir kez daha tekrarlamıştı. Üzerinde de Carmel'den almış

olduğu yeni elbiselerinden biri vardı. Bu, yanık tenini iyice ortaya çıkaran, sıcak mercan rengi bir elbiseydi. Takı olarak, Felicia'nın yıllar önce Avrupa'dan alıp tüm itirazlarına karşı kendisine hediye etmiş olduğu mercan takılar vardı. Şimdi Felicia kendisini onları almaya zorladığı için memnundu. "Asla bilemezsin." Kate bu sözleri anımsayarak gülümsedi. Saçlarını arkada toplamıştı. Bir yazar gibi görüldüğünü umuyordu. En azından kendini bir yazar gibi hissediyordu.

"Manzaranın tadını çıkarıyordum." Nefes kesiciydi. General Motors binasının otuz bilmemkaçıncı katının güneybatı köşesindeydiler. Central Park ve Wall Street tüm görkemleriyle aşağılarında uzanıyordu. "Bu kentte yaşamak harika olmalı."

Siyah elbiseli kadın güldü; özenle yapılmış saçlarına sardığı bağı sallarken, kocaman zümrüt yüzüğü ışıldadı. "Sahilde yaşamak için sağ kolumu verirdim. Ama Audrey programı burada çekiyor, bu nedenle..." Ellerini çaresiz bir ifadeyle havaya kaldırdı. Bu kadın, gündüz kuşağı televizyonunun en büyük kadın yapımcılarından biriydi ve yaptığı iş Nick'inkinden hiç de farklı değildi. Şimdi Kate bu mesleğin neler gerektirdiğini daha iyi anlıyordu.

"Hazır mısınız?"

— 229 —

"Sanırım."

Kate, kadının kendisine gösterdiği kapıdan içeri girdi. Stüdyo kapısının üzerindeki parlak ışıklı tabelada, "Çekimde" diye yazıyordu.

Çekim yaklaşık bir saat sürdü. Kate'ten başka üç ünlü kadın daha vardı. Biri, bir Birleşmiş Milletler temsilcisi, diğeri ülke çapında tanınan bir avukat, üçüncüsü de önceki yıl biyokimya alanında Nobel Ödülü kazanan kadındı. Ulu Tanrım. Kate onlara bakarken soluğunun tıklandığını hissetti. Burada ne işi vardı? Kate kendisini süzen kadınların da aynı şeyi düşündüklerini farkettiler. O tanınmamış biriydi.

"İlk bestseller kitabınızı yazmış olmak nasıl bir duygu?" Program sunucusu Audrey Bradford, Kate'e gülümseyerek bakarken, öbür kadınlar ilgilenmekle beraber, pek de etkilenmiş görünmediler.

"Henüz en tepeye ulaşmamakla birlikte, itiraf etmeliyim ki; müthiş güzel bir duygu." Kate gülerken, Audrey de ona gülümseyerek eşlik etti. Bu dünyadaki en büyük olaylardan biriydi. Yüzyılın benlik yolculuğu. Başarı. Ulusal televizyonda bir halk başarısı. Ama yine de öbür konukların tuhaf bir havası vardı. Bu kıskançlık mıydı, yoksa kuşku mu? "Araştırmalarımıza göre beş hafta içinde kitabınızın üçüncü baskısı yapılmış ve elli bin adedi satılmış. Ben, bunun bir bestseller olduğunu söyleyebilim, ya siz? Ayrıca ülke listelerinde de tırmanışa geçti." Öyle mi olmuştu? Neden bunu ona kimse söylememişti? Tanrım, elli bin adet ha? İçinden sevinç çığlıkları atmak geliyordu, ama gülümsemekle yetindi.

"Bu durumda size hak veriyorum." Birkaç dakikalık asabiyetten sonra programın bu kadar rahat ilerlemesi Kate'i şaşırtmıştı. Öbür kadınlar çok etkilenmişlerdi ve Audrey de yaptığı işde çok başarılıydı. Son derece sıradan bir işi bile özel bir hale getirmeyi başarabiliyordu. Kate, Nick'le öğle yemeği için Lutece'de buluştuğunda hâlâ havalarda uçuyordu. Nick'in küçük bahçede ayırmış olduğu masaya oturdu.

"Selam, sevgilim. Tanrım, korkunçtu." Sonra bir anda kendini tek nefeste her şeyi ona anlatırken buldu: Ne kadar heyecanlı olduğunu, diğer kadınların ne kadar başarılı kişiler olduklarını, Audrey Bradford'un ne kadar etkileyici biri olduğunu, kadın yapımcının ne kadar şık olduğunu ve..."

— 230 —

"Hey, hey, dur bir dakika. Biraz yavaşla bakalım, yoksa korsen patlayacak. Rahatla." Kate'in coşkusu onu eğlendirmişti. Kate sersem bir sırıtışla yerine oturup derin bir soluk aldı. "Bu arada, ben korse giymiyorum."

"Tanrı'ya şükür. Pekâlâ, programda başarılı mıydın?"

"Beni izlemedin mi?" Kate ona hayretle baktı.

"Sevgilim, New York'ta yaşantımın neye benzediğini öğrenmek üzeresin. Seni seyretmek amacıyla Jasper'in süitinde rahatça otururken, üç telefon bir anda çalmaya başladı. Jasper orada kaldığı

süre için odasına fazladan iki hat çekti. Yanında getirdiği sekreteri, büyük bir sorun olduğunu söyleyerek içeri daldı. Buradaki ilk programa konuk edeceğimiz ünlü kişi hastanede yatıyor; felç geçirmiş. Bu haber geceye kalmadan birinci sayfalara geçecek. Burada tutmuş olduğu ikinci sekreter içeri girerek istifa etti. Jasper'ın büyük oğlu Londra'dan aradı; arabayla birkaç çocuğa çarpmış, şimdi hapisteymiş. Ve bu arada ben de bu geceki programa çıkarmak için dokuz ayrı kişiyle telefon görüşmesi yaptım. Evet, aşkım, programını izleyemedim, ama muhteşem olduğundan eminim." Nick ona sırtıarak bakarken, Kate düşkırıklığını gizlemeye çalıştı. Bazen onun ne kadar çok işi olduğunu unutuyordu. "Bu arada, Jasper programa bir kez daha çıkmak isteyebileceğini düşündü. Hafta sonuna ne dersin?" "Bu kadar erken mi? Beni programa daha yeni çıkardı." "Sorun değil. Kitabının satış hızına bakılırsa, bugünlerde son derece aranan bir malsın. Gündüz yayınındaki başarından sonra da, kadın seyirciler seni programımızda görmekten büyük mutluluk duyacaklar. O anda karşısında her zamanki Nick yoktu. O bir yapımcı, bir yabancı, ülkenin en gözde sohbet programını yönetmek zorunda olan sinirli bir adamdı. Kate'in New York'taki ilk programını bile seyretmeye zamanı olmamıştı. "Stu'ya programla ilgili, yayıncınla konuşmasını söyleyeceğim. Jasper seni kesinlikle istiyor." Küçük bir defter çıkarıp bir şeyler yazdı ve sonra başını kaldırarak, kendisine telefonu getiren şefgarsona hayretle baktı. "Sizi arıyorlar, Bay Waterman." Nick on dakika boyunca yapım eki-

— 231 —

binin bir elemanıyla hararetili hararetili konuştu. Bu arada Kate komşu masalara baktı. Öğle yemeğini New York'taki en pahalı restoranlardan birinde yiyorlardı. Çevreleri ünlü ve güç sahibi insanlarla çevriliydi. Nick konuşurken garsona işaret edip saatini gösterdi. Garson başını sallayıp Kate'e menüyü getirdi. Nick telefonu kapayana dek bir beş dakika daha geçti.

"Çok üzgünüm, aşkım. Korkarım bazı günlerimizin böyle geçmesi kaçınılmaz." Aslında Nick işlerinin çoğunu ona yansıtmıyordu. Kate onun ne kadar meşgul olduğunun farkına pek varamamıştı. Ama New York'ta anlamaya başlıyordu. Nick yeniden saatine baktı. "Kahretsin!" "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece yirmi dakika sonra senden ayrılmak zorundayım. Akşamki programdan önce Jasper'la tartışmak zorunda olduğum yüzlerce şey var."

"Şanslı adam, görünüşe göre seni benden daha çok görebilecek." Biraz keyfi kaçmıştı. Ama ondan çok fazla şey beklemeye hakkı yoktu; her ikisi de buraya eğlenmek için değil, iş için gelmişti.

"Programını kaçırdığım için üzgünüm, Kate. Gerçekten çok üzgünüm. Gelecek defa ne olursa olsun seyredeceğim, söz. Bütün kapıları çivileyip, telefonları fişten çekme pahasına bunu yapacağım."

"Pekâlâ, öyleyse seni bağışlıyorum." Tam öpüşürlerken Lois Roederer'i getirdiler. Bu 1955 tarihli enfes bir şampanyaydı.

Kâğıt inceliğinde beyaz tost ekmeğine sürülmüş havyar, quenelles Nantua, Frenk salatası, krem şantili taze ağaç çileği yediler ve yarım saatten daha kısa bir süre içinde şişedeki bütün şampanyayı içtiler. Kate arkasına yaslandığında oldukça sarhoş görünüyordu.

"Biliyorsun..." Bir filozof bakışıyla Nick'i süzdü. Nick hesabı imzalarken gülümsedi. İyi ki kredi kartları vardı. "Biliyorsun," diye yeniden söze başladı. "Bütün bu eğlencenin bir felakete yol açabileceği unutulabiliyor."

"Bu da ne demek?" Kate'e baktı. Tam gülecekken aklına Tom geldi.

"Yalnızca, başına vurmasına izin verirsen. Delirmeden başarı kazanmanın da yolları vardır."

— 232 —

"Emin misin?" Kaygılı görünüyordu. Bütün bunların Tom'a ve kendisine neler yaptığını unutmamıştı.

"Bununla çok iyi başa çıkabilen insanlar tanıyorum. Bakış açını yitiremezsin, gerçekten neleri önemseydiğini öylece unutamazsın. Belki, bütün bunların devam ettiği sürece çok hoş olduğunu bilmelisin,

ama bu her şey değildir. Sen şanslısın, Kate. Eve dönmen için gerçekten önemli bir nedenin var. Tygue var, evin var..."

"Bir şey unuttun." Çok tatlı görünüyordu.

"Neyi unuttum?"

"Eve dönme nedenlerimin birinin de siz olduğunuzu unuttunuz, Bay Waterman."

"Evet, öyle. Bunu sizde unutmayın, Bayan Harper."

Kate bunu unutmadı. Hâlâ şampanyanın etkisini hissederek otele doğru yürürken, bu konuyu enine boyuna düşündü. İnsanın kendini beğenmişlikle, gösterişli restoranlarda pahalı yemeklerle ve alkışlarla zehirlenmesi o kadar kolaydı ki. Bu durumun hoşuna gittiğini itiraf etmeliydi, ama aynı zamanda ürkütücüydü de. Birden, ilk defa olarak, bütün bunların Tom'u ayarttığını anladı. Tom'un daha önceki yaşantısının son derece basit olması da buna önyak olmuştu. Karşısına çıkan bütün o görkemden vazgeçmesi olanaksızdı Peki, Kate ondan çok mu farklıydı? Daha mı mantıklıydı? Bundan pek emin değildi.

Şarabın etkisinden kurtulmak için uyumak amacıyla otele döndü. Saat dörtte otel santralı tarafından uyandırıldı. Uyuyakalma tehlikesini düşünerek, uyandırılması için bir mesaj bırakmıştı. Saat altıda Batı Yakasındaki bir radyo istasyonunda bulunması gerekiyordu. Bu kez kayıt gerçekten korkunç geçti. Sunucu tüm sorulmayacak soruları sorup, ısrarla bir kadının futbol hakkında nasıl bu kadar çok bilgisi olabileceği konusuna yüklendi. Son derece kendini beğenmiş ve saldırgandı. Kate, röportajın her saniyesinden nefret etti, ancak bu yayının kitabı için iyi olacağını biliyordu. Yayımcısı kayıttan sonra Kate'i otele geri götürmesi için bir araba ve şoför göndereceğini söylemişti; ama ne araba, ne de şoför görünürlerde yoktu. Kate bir taksi bulmak için dua ederek Manhattan'ın tehlikeli sayılabilecek sokaklarında yürümeye başladı. Nick'le

— 233 —

buluşmak için stüdyoya vardığında saat dokuz olmuştu. Nick de son derece yorucu bir akşam geçirmişti ve ertesi günkü programla ilgili sorunlar yığılmaya başlamıştı. Nihayet yemek için oradan

ayrılabilirdiklerinde saat on buçuk olmuştu. Terlemiş ve saçları başları dağılmış bir halde La Grenouille'e vardılar. Oranın zarafeti bile Kate'i etkilemeye yetmedi. Terlemişti, bitkindi ve tek istediği gidip yatmaktı. Tam dışarı çıkarlarken Women's Wear Daily dergisinin fotoğrafçısı aniden fotoğraflarını çekti. Flaşlar yüzünde patlayınca Kate öfkeyle atılmaya hazırlandı.

"Haydi, haydi aldırma, Kate.-Bu da bu işin bir parçası." Kate hafifçe içini çekerek Nick'e gülümsedi.

"Bilemiyorum. Tygue'la Bert'in peşinden koşturmanın o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Size öyle olduğunu söylemiştim, hanımefendi."

Kol kola yavaş adımlarla Beşinci Avenü'den yukarı doğru yürüdüler. Saat birde nihayet yataklarına yattıklarında Kate yorgunluktan perişan haldeydi. Ertesi gün uyandığında da yorgunluğu hemen hemen hiç geçmemişti. Nick, ona o günkü Women's Wear Daily\ uzatınca bir anda kaşları çatıldı. Onları geçen gece restorandan ayrılırken gösteren bir fotoğraf vardı. Kim oldukları belirtilmiş, kitaptan söz edilmiş ve Kate'in giysisiyle ilgili küçümseyici bir imada bulunulmuştu.

"Tanrım, yüz derece sıcaklık vardı ve bütün gece koşuşturup durmuştum. Benden ne istiyor bunlar?"

Nick güldü ve omzunu silkerek kahvesinden bir yudum aldı.

"Büyük zaman geldi, bebek. New York'ta işler böyledir."

"Canları cehenneme. Gazetelere çıkmak hoşuma gitmiyor." Sinirli bir tavırla sigarasını yaktı. Güne çok kötü başlamıştı.

"Bunu nasıl bilebilirsin, hiç denedin mi?" Kate hiçbir şey söylemeden dik dik bakmakla yetindi. "Sorun ne, bebek?" Yavaşça yatağın kenarına oturarak Kate'in elini tuttu. "Bu yalnızca minicik bir gazete haberi, önemsenecek bir şey değil."

"Ama ben bu tip şeylerden nefret ediyorum. Yaptıklarım onları hiç ilgilendirmez."

"Ama seninle ilgileniyorlar. Sen yenisin, akıllısın, güzelsin. Kitabın bir bomba. Bunlar hep senin birer parçan."

"Bundan nefret ediyorum." Bu kez Nick'e baktığında gözlerinde yaşlar vardı. Her şey yeniden başlamak üzereydi. Her şeyi deşecekler-di. Eve gitmek istiyordu.

"Hey... yapma, aşkım... önemli değil." Nick, Kate'i kollarının arasına alarak ona baktı. "Ve eğer gazetelere çıkmak seni bu kadar rahatsız ediyorsa, bundan sonra daha dikkatli oluruz. Öğle yemeğini sakın bir yerde yeriz." 53. caddedeki bir Fransız restoranının adını söyledi. Orada kimse onlara dikkat etmeyecekti. Kate'i öptükten sonra, Jasper'la olan toplantısı için odadan ayrıldı. Ancak öğle yemeğinde buluştukları zaman Kate hâlâ heyecanla karışık bir korku duyuyordu. Nick, onun ürkekçe çevresine bakındığını farketti.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Yine paparazziler yüzünden mi kaygılanıyorsun?"

"Evet, sanırım."

"Öyleyse kaygılanma. Buraya hiçbiri gelmez. Women's Wear'a göre, burada yemek yiyenler sözü edilmeye degecek kişiler değillerdir."

"İyi." Rahatlamış görünüyordu. Nick'in elini tuttu. "Bütün bunlardan nefret ediyorum işte."

"Neden?" Neden anlatmak istemiyordu? Hâlâ ona güvenmiyor muydu?

"Bence bu zorbalıktan başka bir şey. Aslında tecavüzden farkı yok. Giysilerini üzerinden çekip alıyor, bedenine bakıyor ve istediklerini elde ediyorlar." Kederli görünüyordu. Nick gülerek ona iyice yaklaştı.

"Ben ilk olabilir miyim?"

"Kes sesini."

"Pekâlâ, sen de endişelenmekten vazgeç. Bütün bunlar bu işin bir parçası. Hepimiz buna alıştık. Bana, kadın düşkününden eşcinsele kadar her türlü adı taktılar. Ne olmuş yani?" Kate ona bakıp sırtıttı.

"Sana gerçekten böyle şeyler mi dediler?"

"Evet. Özellikle de ilkini." Ama bu sözleri gururla söylemiyordu. Zaten bütün bunlar geçmişte kalmıştı. Kate'le tanıştığından beri

hiçbir kadına bakmamıştı bile. Tam tamına altı haftadır. "Hey, bugün bizim için özel bir gün."

— 235 —

"Biliyorum. Altı haftamız tamamlandı." Kate, Nick'e sarıldı ve gazeteleri unuttu. Hepsinin canı cehenneme. Şimdi önemli olan yalnız Nick'ti.

Akşam yemeğini Jasper ve New York'lu ünlü bir tiyatro yapımcısıy-la '21'de yediler. Sonra Kate onların çekimi gerçekleştirmelerini izledi. Jasper'ı daha yakından tanımak çok güzeldi ve onun Nick'le arasında olanları bilmesine de aldırmıyordu. Jasper bu ilişkiyi tüm kalbiyle onaylıyor gibiydi. Kate'e sanki çok özel biriymiş gibi davranıyordu.

Ertesi gün öğle yemeği için, onun Pierre'deki süitinde biraraya geldiler. Öğleden sonra da Kate, Nick'le birlikte Tygue'a bir şeyler almak için F.A.O. Schwarz'a gitti.

"Botu denemek ister misin?"

"Şimdi mi?" Mağazadan çıkarken Kate dönüp Nick'e gülümsedi.

Yanlarına bir tek onu almışlar, diğer armağanlarıysa otele yollatmışlar-dı. Her türlü kovboy araç gereçleri ve harika, minik bir bisiklet. Nick'in bir çocuğun içine girebileceği büyüklükteki ağaçevi almaması için Kate onunla savaşmak zorunda kalmıştı. Nick, Tygue'a gördüğü her şeyi almak istiyordu. Ama Kate'in bunu yapmasını istemediğinin de bilincindeydi. Kate, Tom için de bir şeyler almak istiyor, ne var ki bunu Nick'e farketirmeden nasıl yapacağını bilemiyordu. Uzaktan kumandalı botu elinde tutan Nick, Kate'e gülümsedi. Tygue bununla gölde oynayacaktı.

"Dinle, Central Park'ta tekne yüzdürmek için harika bir göl var.

Orada genelde şu havalı model tekneleri yüzdürüyorlar. Onların yanında bizimki biraz sıradan kalsa da, yine de müthiş olacak."

Gerçekten de öyle oldu. Orada tam iki saat geçirdiler. Tekneleri seyreden yaşlı adamlarla sohbet edip; yanlarından, dantel kaplı, büyük, İngiliz bebek arabalarıyla geçen dadılara baktılar. New York'ta yaşayan herkes ya korkunç derecede zengin ya da korkunç derecede fakirmiş gibi görünüyordu. Bunun arasında kalanlar

başka bir yere sürülmüştü sanki. Örneğin New Jersey'e veya Bronx'a.

Yavaş adımlarla parkta ilerlerken hayvanat bahçesinin yanından geçtiler. Kate bir an için midillilerin bulunduğu çitin önünde durdu. "Tygue'in da burada olmasını isterdim. Buraya bayılırdı."

— 236 —

"Belki bir dahaki sefere." Nick, Kate'in elini kolundan geçirip sıktı. Bir an için küçük oğlanı düşündü, sonra yeniden Kate'e baktı. "Bir midilli gezintisine ne dersin, Külkedisi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Kate kahkahalarla gülmeye başladı. "Ya arabayı kırarım ya da atın ölümüne sebep olurum."

"Sorumu yanıtla."

"Ne istiyorsan yap."

"Göreceksin." Nick, Kate'i parktan dışarı çıkarıp, doğruca 59. cadde boyunca sıralanmış faytonların yanına götürdü. Bir süre şapkalı faytonculardan biriyle konuştuktan sonra, Kate'in faytona binmesine yardımcı oldu. "Bu bize daha uygun." Hava hâlâ bunaltıcı derecede sıcaktı, ama Kate bu ısıya hemen hemen alışmaya başlamıştı. Eski faytonla tembel tembel parkta gezinmeye başladılar. Saat beşti. İnsanlar başlarını kaldırıp gülümsüyor, çocuklar el sallıyorlardı. Sanki düşte gibiydiler. Nick parkın içindeki kırmızı ışıklı bir büfeden dondurma aldı. Bir saat sonra arabacı onları otelin önünde bıraktı.

"Tıpkı at gibi kokuyorum." Kate bu sözleri, mermer resepsiyon bölmesinin yanından geçerken fısıltıyla söylemişti.

"Buna bayıldım." Sırtarak Kate'in çenesindeki dondurma izine baktı. "Leş gibisin." Ama yine de büyük bir sabırsızlıkla kapıyı arkasından kapadı. Bundan sonraki bir saati yatakta geçirdiler. Yataktan kalktıklarında her ikisinin de acelesi vardı. Nick, Jasper'ın program çekimine yetişecek, Kate'se rakip bir televizyon kanalında bir söyleşi programına katılacaktı.

Her şey yolunda gitti; ertesi günkü iki radyo programı da öyle. Hele ikincisinde, sanki hiç kimse onun kim olduğunu ve neden orada olduğunu bilmiyor gibiydi. İlk gazete yazısından sonra bir daha hiçbir gazetede hakkında bir şey çıkmamıştı. Kate, korkunç

bir koşuşturmaca içinde olması dışında, gezinin tadını çıkarıyordu. Bir insanın söyleşi yapmaya ve kameralara ne kadar çabuk alışabildiğı onu şaşırtıyordu. Jasper'ın programına ikinci kez konuk olduğunda, ilkinde olduğundan çok daha az heyecanlıydı. Elbise seçimi konusunda Nick'ten yardım istemiş, o da açık gri bir Halston modeli seçmişti. Kate'in hayatında gördü-

– 237 –

ğü en seksi elbiseydi, ama yine de tam bir hanımefendi gibi görünüyordu. Bu elbise tam ona göre idi. Oraya vardığında Jasper bile şaşırmıştı. Çok göz alıcı bir görünümü vardı. Ve program, yolculuğunun doyum noktası oldu.

"Pekâlâ, Bay Waterman, bugünkü programda neler var?"

"Bilmiyorum. Sahile gitmek ister misin? Yeniden biraz kum görmek güzel olabilir." Günlerden cumartesiydi.

"Buralarda hiç kumsal var mı ki? Böyle şeylerin pek revaçta olmadığını sanıyordum."

"Southampton." Nick yatakta yan dönerek âşık olduğu kadına baktı. O sırada telefon çaldı. "Sen aç. Burası senin odan, unuttun mu?" Her şeyi düşünüyordu.

"Alo?" Kate, arayanın Licia ya da Nick'le konuşmak isteyen Jasper olduğunu düşünerek telefona uzandı. Başka kim arayabilirdi ki? Ama yanılmıştı. Arayan Tillie'ydi. "Öyle mi? Ne yaptı? Ne... Aman Tanrım! Şimdi iyi mi?" Kate yerinde dimdik oturuyordu, Nick endişeyle kaşlarını çattı. "Şimdi mi? Neden onu orada tuttular? Eve gelemiyor mu?" Konuşmanın yalnızca yarısını duymak, Nick'i çılgına çeviriyordu. Soru sormaya başlayınca, Kate eliyle susmasını işaret etti. "Bu öğleden sonra mı? Tamam. Elimden geleni yaparım." Kaşlarını çatarak telefonu kapadıktan sonra Nick'e baktı ve içini çekti. "Kahretsin!.."

"Tanrı aşkına, ne oldu?"

"Tygue, Adams çiftliğinde bahçe kapısından düşüp kolunu kırmış. Tillie, onun Joey'la birlikte kapının üzerinde bir öne, bir arkaya sallanırken, arkaüstü düştüğünü söyledi. Beyin sarsıntısı geçirme tehlikesi olabilir diye onu gece hastanede alıkoymuşlar. Tillie bize dün gece ulaşmaya çalıştığını, ama evde olmadığımızı, korkudan

çılgına dönmemem için de mesaj bırakmaktan çekindiğini söyledi. Allah kahretsin!.." Yataktan kalkarak odanın içinde bir aşağı, bir yukarı gezinmeye başladı.

"Zavallı ufaklık. Beyin sarsıntısı geçirmediğinden eminler mi? Tillie, onu nasıl bir hastaneye götürmüş?" Nick o kadar kaygılı görünüyordu ki, Kate gülümsemekten kendini alamadı.

"Tygue, Santa Barbarada'ymış ve çok iyiymiş. Bu öğleden sonra eve dönebilecekmiş. Yalnızca kolunda bir alçı olacak."

— 238 —

Nick saatine baktı. "Eğer seni bir saat içinde uçağa bindirebilirim, California saatiyle öğlen vaktinde orada olur ve Santa Barbara'ya giden uçağı yakalarsın... Böylece ikiye kadar orada olabilirsiniz, Kate." Teselli edici bir edayla gülümsedi. Kate koltuklardan birine çöktü.

"Evet, biliyorum."

"Neyin var?" Nick ona hayretle baktı. "Geri dönüyorsun, değil mi?"

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum." Ama sanki bir seçeneğinin olmasını ister gibi görünüyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" Kate, Nick'in yüzünde ilk defa hoşnutsuz bir ifade görüyordu. Daha doğrusu şok olmuş gibi görünüyordu.

"Bu, gitmek zorunda olduğumu biliyorum, ama bunu istemiyorum, demek. Öyle güzel vakit geçiriyordum ki. Üstelik Tillie, onun iyi olduğunu söyledi; ama geri dönmezsem kendimi çok berbat hissedeceğimi, Tygue'ın da benden nefret edeceğini biliyorum ve... ah Nick, yedi yıldır kendim için hiçbir şey yapmadım ve bu yolculuk öyle eğlenceli ki!.."

"Tanrı aşkına, senin kendini yıllarca bir dolaba kilitlemiş olman onun suçu değil. Sen onun annesisin!" Bu sözleri bağırarak söylemişti. Kate olduğu yerde kalakaldı.

"Tamam. Bunu ben de biliyorum. Ama ben, benim de... Ben yalnızca anne değil, aynı zamanda Kate'im ve altı yıl boyunca hiç ara vermeden anne oldum. Bundan daha fazlasına hakkım yok mu?"

"Evet, ama ona zarar verecek şekilde değil. Bu asla olmamalı." Öfkeyle odanın içinde gezinmeye başladı. "Sana bir şey söylememe izin ver, Kate. Oturduğum yerden pek çok adi insan gördüm. Bunlar hayatlarını mahveder, çocuklarını umursamaz, kocalarının başlarının etini yer, evliliklerini yıkarlar; peki neden biliyor musun? Çünkü kendilerini o kadar severler ki, bunun dışında hiçbir şeyi gözleri görmez. Gürültüyü, ışıkları, tanıtımları, alkışı, kameralarla mikrofonları severler ve biliyor musun ne? Senin de bütün bunlara kapılmaya başladığını görüyorum. Pekâlâ, kendin, Tygue ve benim için büyük bir iyilik yap, ufaklık, sakın bunlara kapılma. Bunlar boş şeyler. Ünlü olmak çok hoş bir şey olabilir, ama hepsi o kadar. Şimdi, çocuğun kolunu kırmış ve sen de eve dönüyorsun, işte o kadar." Kate'in önünden ileri doğru uzanarak telefo-

— 239 —

nu aldı ve santrale TWA Havayollarının numarasını sordu, ancak daha sözünü tamamlayamadan Kate düğmeye basarak bağlantıyı kesti. Nick, ona büyük bir şaşkınlıkla baktı. Kate'in gözleri alev alevdi, ama konuşmaya başladığında sesi yumuşaktı.

"Sakın bunu bir daha yapma. Eğer havayolunu aramak istersem bunu ben yaparım. Eve gitmeye karar verirsem sana haber veririm. Ve eğer annelik sorumluluklarımla ilgili tavsiyelerini istersem, bunu sana sorarım. Bu arada, bayım, düşüncelerinizi, tehditlerinizi ve kızgınlığınızı kendinize saklayınız." Ayğa kalktı ve sırtını Nick'e dönerek odanın içinde gezinmeye başladı. Pencerenin yanına vardığında Nick'e bakmak için önüne döndü. Nick daha önce hiçbir kadının yüzünde bu kadar büyük bir öfke görmemişti. "Yıllardır o çocuğa her şeyi verdim. Sahip olduğum her şey, bütün benliğim, tüm bildiklerim hep onun oldu. Ama şimdi benim sıram geldi. Ve ben bunun bedelinin ne olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Şöhret hastalığının çok sevdiğim birini kanser gibi eritip bitirdiğine tanık oldum. Bu konuda her şeyi biliyorum, teşekkür ederim. Ve bundan ölesiye korkuyorum. Ama bu, hayatım boyunca canlı canlı gömülü kalacağım anlamına gelmiyor. Yıllarca böyle yaşadım ve artık bundan bıktım. Bütün bunları yaşamaya hakkım var benim. Seninle birlikte olmaya, kariyerime, kendi hayatımı

yaşamaya hakkım var ve şimdi gerçek hayata dönmek zorunda olduğum için düşkünlüğüme-na uğradım, buna da hakkım var. Ama sakın bir daha bir çocuğum olduğumu anımsatıp suçluluk duygusu hissetmemi sağlamaya çalışma. Tygue'a sahip olduğumu biliyorum ve inan bana, ben bedellerimi ödedim. Ve sakın bir daha bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Bunları daha önce de yaşadım ve geride bıraktım. Bir adama o kadar çok yaslandım ki, sonunda tüm benliğim silinip gitti. Bütün kararları onun vermesine izin verdim, bu hoşuma gidiyordu ve onu seviyordum; ama ne yapacağımı söyleyemeyecek duruma geldiğinde az kalsın ölüyordum. Böyle büyüdüm. Artık kendi kararlarımı kendim veriyorum. Ve böyle olmasını istiyorum. Seni seviyorum, Nick, ama ne zaman eve gitmem gerektiğini bana asla söyleyemeyeceksin. Bu kararı da ben vereceğim. Bunu iyice anladın mı?" Niçk sessizce başını salladı. Kate başı öne eğik, ona doğru yürüdü. Nick'in tam önünde durdu.

— 240 —

"Eğer çok fazla konuştuysam özür dilerim, Nick, ama ben buraya çok uzun ve engebeli bir yolu aşarak geldim, sahip olduğum her şeyin bedelini de fazlasıyla ödedim. Bunu altüst edecek birine karşı nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Bana yardım eden birine nasıl davranacağımı bilip bilmediğimden bile emin değilim. Ve şu anda hayatımda korkunç derecede çok şey oluyor. Bütün bunları sindirmeye ihtiyacım var... Belki de eve dönmek, her şeye karşın, hiç de kötü bir fikir değil." Cümlesinin sonunda Kate'in sesi boğuklaşmıştı. Uzanıp telefonun almacını kaldırdı. Nick'in bir dakika önce sormuş olduğu havayolları şirketinin numarasını istedi. Bu kez Nick hiçbir şey söylemedi. Yalnızca Kate'in bir sonraki uçağa rezervasyon yaptırmasını dinledi. Kate telefon görüşmesini tamamlayınca, Nick ayağa kalktı. Bir an için ikisi de öylece hareketsiz kaldılar. Her ikisi de ne söyleyeceğini bilemiyordu ve her ikisi de hâlâ hissettiklerinin ve söylediklerinin etkisi altındaydı. İlk konuşan Kate oldu. "Üzgünüm, Nick."

"Üzülme. Buna hakkım yoktu..." Kate'i nazikçe kollarının arasına alarak içini çekti. Kate için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu, çünkü uzun zamandır bunu hiç kimsenin yapmamış olduğunu

biliyordu. Onu acıdan kurtarmak istiyordu, ama bunu yapamazdı. Kate'i uzun bir zaman boyunca sıkı sıkı tuttu, sonra kendinden uzaklaştırarak ileri doğru itti. "Hazırlansan iyi olacak, yoksa uçağı kaçıracaksın."

"Hayır, kaçırmam." Kate gülümsemeye başlamıştı. Bu hafif ve kadınsı bir gülümsemeydi. Nick de buna gerçek bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Dinle, sen..."

"Kes sesini." Kate, Nick'i elinden tutarak, New York'ta kaldıkları sürece paylaştıkları yatak odasına çekti. Sonra oriu yatağın üstüne iterek kahkahalarla gülmeye başladı. "Bu kadar ciddi olma, Nick. Bu dünyanın sonu değil." Aslında Kate hayatın daha yeni başlamakta olduğunu hissediyordu. Nick yavaşça gömleğini çıkarırken, Kate, ona kontrol etmekte güçlük çektiğı bir arzu ve açlıkla uzandı. Nick'i üzerine doğru çekerken, tüm bedeni onun için yanıp tutuşuyordu.

— 241 —

Tutku Yılları / F: 16

25

"Birkaç saat Tygue'la kalabilir misin, Tillie?" "Elbette, hemen geliyorum."

Kate gülümseyerek telefonu kapadı. Nick, New York'tan geri dönüyordu. Aradan yalnızca bir hafta geçmiş olmasına karşın, sanki bir yıl olmuştu. Kolundaki alçı yüzünden çok rahatsız olan Tygue, son derece huzursuzdu. Kate iki kez Tom'u görmeye gitmişti ve o da son derece formsuz görünmüştü gözüne. Yorgun ve bitkin görünen Tom'un kilo kaybettiğı de açıkça belli oluyordu, ikinci gidişinde Tom arkasından ağlamıştı. Herkes ona yükleniyordu. Ama bu yeni bir şey değildi. Değişen kendisiydi. Son hafta, Nick'ten önceki hayatının bir hatırlatması gibi olmuştu. Ama işte Nick eve dönüyordu. Ve Kate yeni kitabının ilk iki bölümünü bitirmiş, ona göstermek için sabırsızlanıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Tygue endişeyle, annesinin New York'ta giymiş olduğı mercan rengi elbiseyi dolaptan çıkarışını izliyordu.

"Nick'le buluşmaya. Ona bir sürpriz yapacağım." Aslında bunu söylememesi gerektiğinin bilincindeydi, çünkü Tygue da gelmek isteyecekti. Küçük oğlanın yüzü tıpkı 4 Temmuz'da atılan bir fişek gibi aydınlandı.

"Eve mi dönüyor?" Kate gülümseyerek başını salladı. O da tıpkı Tygue gibi hissediyordu.

"Ben de gelebilir miyim?" Kate uzunca bir an duraksadıktan sonra içini çekti.

"Pekâlâ, sıkı çocuk. Kazandın." Annelik A.Ş. Oysa yalnız olmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama Nick'in de Tygue'ı görmekten hoşlanacağını biliyordu. Tekrar Tillie'yi aradıktan sonra Tygue'a giysilerini değiştirmesini söyledi. Tygue artık alçısıyla hareket etmeyi çok güzel beceriyordu.

Yarım saat sonra arabaya bindiler. Tygue yeni kovboy çizmelerini giymiş ve en sevdiği şapkayı takmıştı. Kate'se mercan rengi elbisesiyle yine çok hoş görünüyordu. Şık elbiseler giymek güzel bir duyguydu. Kot pantolon ve eski gömleklerden bıkmıştı.

— 242 —

Havaalanına kadar üç buçuk saatlik yolları vardı ve oraya tam zamanında vardılar. Nick uçaktan inerken kapıya koştular. Tygue ona seslenirken, Kate soluklanmaya çalıştı. Koca binayı adeta çılgınca koşarak geçmişlerdi.

"Hey, Kaplan!" Nick önce küçük oğlana, sonra da annesine şaşkın bakışlarla baktı. Biri onu havaalanında karşılamayalı yıllar olmuştu. Kollarının arasında çocukla orada öylece durarak gülümsedi. Ancak Kate'e sarılınca, bu sürprizin onun için ne ifade ettiğini daha da iyi anladı.

"Sana bir hediye getirdik!" Tygue da coşku doluydu.

"Öyle mi?"

"Evet. Brownie'yle benim bir fotoğrafımız. Annem masana koyabilmen için çerçeveye koydu."

"Bu harika." Kolunu Kate'in omuzlarına sardı. Yavaş adımlarla yürümeye başladılar. "Merhaba, sevgilim." Bunu yalnızca Kate'e söylemişti. Kate uzanıp onu yeniden öptü.

"Seni çok özledim."

Nick yanıt olarak gözlerini devirip onu iyice kendine doğru çekti, sonra da dikkatini yeniden Tygue'a verdi.

"Ben de özledim seni, Nick. Ve koluma rağmen Brownie'ye binebiliyorum."

"Bu akıllıca bir şey mi?" Kaşlarını çatarak Kate'e baktı.

"Doktor, dört nala gitmediği sürece bunun bir zararı olmayacağını söyledi. Yalnızca yürüyüş adımlarıyla gidiyorlar."

"Tamam."

Çantaları aldıktan sonra arabanın yanına gittiler. Eve kadar durmadan konuştular. Bert bile Nick'i gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"İşte bütün aile yine birarada!" Tygue bu sözleri Kate'in yüreğini burkan bir ateşle söylemişti. Tygue, Nick'e çok bağlanmaya başlamıştı. Ama bu tek yanlı bir şey değildi. Nick, oğlanın yanından ayrılamıyordu nendeyse. Akşam yemeğinden önce Tygue'in bütün yeni oyuncaklarını denediler.

"Hele botun suda gidişini bir seyret! Annenle ben, onu New
— 243 —

York'ta denedik." O günü anımsayarak birbirlerine gülümsediler.

"Orada bir göl mü var?"

"Hem de tekne yüzdürülen bir göl var. Bir de hayvanat bahçesi. Ve midilli turları. Bir gün seni de oraya götüreceğiz. Aslına bakarsan, genç adam, şimdi aklımda senin için başka bir yolculuk var."

"Öyle mi?" Tygue'ın gözleri iri iri açıldı. Nick her zaman sürprizlerle doluydu. Kate, Santa Barbara'da bir hafta sonu önerisi duymayı bekleyerek durdu. Ama bu kez duydukları kendisi için de sürpriz oldu.

"Yarın hep birlikte ne yapacağız biliyor musun?"

Tygue hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı.

"Disneyland'a gidiyoruz!"

"Öyle mi?" Gözleri o kadar kocaman açılmıştı ki, Kate'le Nick gülmekten kendilerini alamadılar.

"Evet, hep birlikte."

"Tanrı aşkına, bunu nasıl ayarladın?" Kate ona doğru yürüyerek kolunu boynuna doladı.

"Jasper bir haftalığına Güney Fransa'ya gitti. Ben de tamamen seninim. Tabii bana dayanabilirsen." Bir hafta boyunca New York'ta program için deliler gibi çalıştıktan sonra, onları Disneyland'a götürüyordu. Kate ona hayretle baktı.

i

"Bay Waterman, ben dünyadaki en şanslı kadın olmalıyım."
|.

"Hayır, ben dünyanın en şanslı erkeğiyim."

Disneyland yolculuğu mükemmel geçti. Üç gün sonra eve döndüklerinde yorgun ve mutluydular, Kate'in evinde bir gün kaldıktan sonra hafta sonunu geçirmek üzere Santa Barbara'ya gittiler. Kate hafta boyunca Carmel'e gitmemişti, ama buna aldırılmıyordu. Bulunduğu yerde mutluydu. Bay Erhard, Tom'un yanındaydı nasıl olsa. Bu defalık, bu yeterli olmalıydı. Artık Kate kendi yaşamını sürdürmek zorundaydı.

Hafta sonu sona erdiğinde Tygue çok üzüldü.

"Gelecek hafta sonu görüşürüz, Kaplan."

"Ama ben, seni daha önce görmek istiyorum." Nick oraya her gece gelecekti, ama Tygue bunu bilmiyordu.

"Belki görürsün."

Nick verdiği bu sözün ne kadar dürüstçe bir söz olduğunu ancak ertesi gün anladı. Saat dörtte Kate'in evine gitmek üzere yola koyuldu ve saat yedide oraya vardı. Kate onu gördüğüne ilk önce sevindi, sonra kaygılandı. Yüzünde korkunç derecede mutsuz bir ifade vardı, ama Nick, Tygue yattıktan sonra konuşmakta ısrar etti.

"Tamam anlat artık, daha fazla dayanamayacağım." Az önce Tygue'ın odasının kapısını kapamışlardı.

"Bugün Jasper'la konuştum, Kate. Ve... karar vermiş." Yoksa Nick işten kovulmuş muydu? Tanrım, çok berbat görünüyordu. Kate uzanıp onun elini tuttu.

"Ne hakkında?"

"Program San Francisco'ya alınıyor."

"Ne zaman?"

"Altı hafta sonra."

"Bu kötü mü?" Hâlâ bir şey anlamamıştı.

"Sanırım öyle. Sence değil mi? Bu en azından beş saatlik bir yol anlamına geliyor. Bazen de altı. Bu yolu her sabah ve her gece gitmem mümkün değil. Senin için bile." Ru durumunda onlara ne kalıyordu? Hafta sonları mı? Ancak Kate gülümseyerek Nick'i kollarının arasına aldı.

"Üzgün olmanın nedeni bu mu? Tanrım, ben de kovulduğunu sandım."

"Bu da bir seçenek." Bütün gün istifa etme konusunu düşünmüştü. Los Angeles'ta en azından bir düzine televizyon programı, onu güle oynaya işe alırdı. Kate ona hayretle baktı.

"Sen çıldırdın mı? Bunda bu kadar büyütecek ne var?"

"Seni hiç göremeyeceğim. Bu sence de önemli değil mi?" Her an ağlamaya başlayacakmış gibi bir hali vardı, ama Kate hâlâ gülümsüyor-du.

"O zaman ben de San Francisco'ya taşınırım. Ne olmuş?" Nick'e saçmaladığını anlatmaya çalışırcasına baktı. Nick'se gözlerini yumdu, sonra tekrar açarak bitkin bir ifadeyle gülümsedi.

"Bunu benim için yapar mısın, Kate?"

— 244 —

— 245 —

"Elbette. Yoksa bu senin için sorun mu olur?" Belki de onun istediği şey bu değildi. Belki de o hâlâ özgürlüğünü korumak istiyordu. Ama bunu kendisi de istiyordu. Hem özgürlüklerine, hem de birbirlerine sahip olabilirlerdi.

"Sorun mu? Çok şaşırtıcı birisin, bebek." Birden aklına bir fikir geldi. "Peki evi ne yapacaksın?"

"Onu hafta sonları kullanabiliriz. Okul açısından da zamanlama mükemmel. Tygue'ı oradaki okullardan birine kaydettirebiliriz, o da herkesle birlikte gelecek ay yeni okuluna başlar." Kate bütün bunları, Nick ona son defa taşınma olasılığından söz ettiğinde düşünmüştü. Ama ona hiçbir şey söylememiş, bu yüzden de Nick neredeyse hastalanacak derecede kaygılanmıştı.

"Bu konuda ciddi misin, Kate?" Nick hâlâ duyduklarına inanamıyor-du. Ama Kate ciddi görünüyordu. Nick, gülmesi mi, ağlaması mı, yoksa dans etmesi mi gerektiğini bilemiyordu.

"Elbette ciddiym, Bay Charming."

"Ah Kate..." Onu saatlerce kollarının arasında tuttu. Haftalarca boş yere kaygılanmıştı. Birlikte yepyeni bir yaşama başlayacaklardı.

26

Topuk sesleri boş odada yankılandı. Körfeze bakan kocaman bir penceresi olan, geniş, aydınlık bir odaydı bu. Yerde çok güzel koyu renk ahşap parkeler, duvarlarda da bronz aplikler vardı. Sol tarafta Golden Gate köprüsü, sağ tarafta Alcatraz ve hemen karşıda Angel adası görünüyordu.

"Gerçekten muhteşem bir manzara." Kate başını memnun bir ifadeyle salladı, ama hiçbir şey söylemedi. Çok güzel... göz alıcı bir manzaraydı; ama ona biraz, Tom'la birlikte yaşadıkları evi anımsatıyordu. Aslında bu çok saçmaydı. O sadece bir apartman dairesiydi, oysa bu bir evdi. Hem de çok sevimli bir ev. Nick bir ev istediğini söylemişti.

Kate yemek odasında sırtını şömineye vermiş, körfez manzarasını
— 246 —

seyrediyordu. Kirişli tavanları olan sıcak bir odaydı bu. Salondaki düz ve geniş pencerelerin yerine burada cumba pencereler vardı. Gözlerini kısarak, beyaz organza perdeler, bitkiler, pencerenin önündeki oturma yerlerine konmuş davetkâr görünümlü yastıklar, yumuşak beyaz bir halı ve kocaman, koyu renk ahşap bir masa hayal etti. Her şeyi birarada görebilmek için yeniden gözlerini kısıtı ve gülümsedi.

"Üst kata bir kez daha bakacağım." Emlakçı bu defa bir şey söylemeden olumlu bir ifadeyle başını salladı. Kadın yorulmuştu. Bu işi üç gündür yapıyorlardı ve gösterilecek başka ev kalmamıştı. Kate her şeyi görmüştü. Yer seviyesinin altında bulunan oturma odaları, göz alabildiğince uzanıp giden manzaralar, yedi ya da yalnızca üç yatak odalı evler, ahşap kaplamalar, mermer yerler, çok fazla tamir işi gerektiren köhne Viktorya tarzı evler... Pasifik Heights ile Presidio Heights'ta en aşağıdan en tepeye, Presidio Wall ve Lake caddeleri boyunca bütün evleri gezmiş, hatta Russian Hill'e bile gitmişti. Ama görünüşe göre ne istediğini tam olarak biliyordu ve buna uyan evi henüz bulamamıştı. Bu tür müşteriler en

kötüleriydi. Akıllarına koyduklarından daha az niteliklere sahip bir evle asla yetinmezlerdi. Emlakçı bitkin bir halde pencere önündeki oturma yerlerinden birine oturup, üç gün içinde on üçüncü kez defterine baktı. Hepsi bu kadardı. Bu elindeki son uygun kiralık evdi. Kate'in yukarıdaki halisiz odalarda dolaştığını duyabiliyordu. Birden ayak seslerinin kesildiğini farketti.

Üst katta Kate, en büyük yatak odasının penceresinden dışarısını seyrediyordu. Bu oda da körfeze bakıyordu. Burada da aşağı kattaki yemek odasında görmüş olduğu pencere önündeki oturma yerlerinden vardı. Bunun dışında odada bir de, mermer kaplı küçük bir şömine ve ancak bir pirenin ayakkabı değiştirebileceği büyüklükte bir giyinme odası bulunuyordu. Ama çok sevimli bir havası vardı. Nick'in koridorda yanından geçip onu iteleyerek giyinme odasına girdiğini ve dolabında bir şey ararken poposuna bir çimdik attığını görür gibi oluyordu. Kendini, Tygue'la birlikte pencerenin önündeki yastıklara oturmuş, alacakaranlıkta beyzbol ya da yılanlar gibi önemli bir konuda konuşurken de hayal edebiliyordu. Bert'in odalar arasında koşturup durduğunu bile

— 247 —

görebiliyordu. İkinci katta iki yatak odası daha vardı. Büyük olanı, evin ön tarafındaki bahçeye bakan, yüksek Fransız pencereleri olan aydınlık bir odaydı. Bu oda Tygue'ın olabilirdi. Daha küçük olanı da en az büyüğü kadar hoştu. Burası da konuk odası olabilirdi. Aslında konuk odasına ihtiyaçları yoktu, ama boş bir odaya sahip olmak her zaman için iyiydi. Mutfağın arkasında da küçük bir hizmetçi odası vardı, burayı Kate çalışma odası olarak kullanabilirdi. Pek güzel bir oda sayılmazdı, ama hiç değilse rahatça yazabileceği bir yer olurdu.

Aşağı katta görmüş olduğu mutfak, açık ve sıcaktı. Konukları olmadığı zamanlarda akşam yemeğini orada yiyebilirlerdi. İki tuğla duvarı ve bir barbeküsü olan mutfakta, geri kalan duvarlar sarıya boyanmıştı ve yerde de sarı seramikler vardı. Kiremitleri son kiracılar Portekiz'den getirtmişlerdi. Mükemmeldi... Yalnızca bakır kaplara ve salamlarla biberleri asacağı dövme demirden bir kancaya... baharatlarla dolu cam kavanozlara... perdeler ihtiyacı

vardı, bir de Nick'in şimdiki mutfağında bulunan ve kasap tezgâhına benzeyen büyük masaya. Kate köydeki evinden buraya çok az şey getirecekti. Yalnızca birkaç değerli parça ve geçmiş yıllarda edinmiş olduğu birkaç güzel aksesuar. Nick sıradan ev gereçlerini satın alabileceklerini söylemişti. Evli olmadan onunla bir ev düzeni kurmak biraz tuhaf olacaktı. Ne kime ait olacak ve ne alacaklarına kim karar verecekti? Ama Nick bu düzenlemeden son derece hoşnut görünüyor, ona her istediği konuda açık kart gösteriyordu.

Bir kez daha gözlerini, Tygue'a vermeyi düşündüğü yatak odasında gezdirip, sonra aşağıdaki bakımlı küçük bahçeye baktı. Bahçe onları yabancı gözlerden koruyacak yüksek bir çitle çevrilmişti ve bir de Bert'in kaybolmaması için bir kapı vardı. Aslına bakılırsa bu ev, tüm ihtiyaçlarını karşılayacak nitelikteydi. Nick'e göre oturacakları evin güzel bir manzarası ve yüksek tavanları olmalıydı. Ayrıca şömine, üst kata çıkan zarif bir merdiven ve üç yatak odası olması zorunluydu. Mutfağın arkasında Kate'in çalışabileceği bir oda bile vardı. Kate bu çalışma odasını pek sevmemekle birlikte, geri kalanı tam istedikleri gibiydi. Kate en üst basamağa oturup yukarı baktı. Başının tam üzerinde bir çatı penceresi ve sağ tarafında da hafif açık bir kapı vardı. Daha çok kapalı sayılır-

— 248 —

di. Kate içeri göz atmak için geriye doğru yaslandı. Bir merdiven aralığına benziyordu. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve hâlâ aşağı katta beklemekte olan emlakçıya seslendi.

"Yukarıda bir kat daha mı var?"

Kadının defter sayfalarını karıştırdığı duyuldu. "Pek emin değilim." Kate kapıya doğru yürüdüğü sırada emlakçı merdivenlerin başına geldi. "Bir tür tavanarası olabilir, ama defterde bu konuda hiçbir bilgi yok. Burada yalnızca üç yatak odası, çalışma odası ve hizmetçi odası yazılı."

"Çalışma odası mı?" Kate hiç çalışma odası görmemişti. Neredeydi acaba?

Yukarı çıkan merdiven dar olmakla birlikte halı kaplıydı ve duvarlarda hâlâ yeni gibi görünen, bej rengi ipek duvar kâğıtları vardı. Bu merdiven hiç de tavanarasına çıkan bir merdivene benzemiyordu. Kate en üst basamağa ulaştığında bunun nedenini anladı. Burası bir tavanarası değildi. Aslında bir çalışma odası bile sayılmazdı; bir vaha, bir düştü adeta. Karşısında duvarları ahşap panolarla kaplı, şömineli, 360 derece San Francisco manzaralı küçük bir oda vardı. Körfez, Presidio, kent merkezi ve güneye uzanan dağlar ayaklarının altında uzanıyordu. Oda halı kaplıydı ve burada da yemek odasındaki gibi cumba pencereler vardı. Bir de, çiçekler konduğunda harika görünecek olan bir güneşlik vardı. Burası çalışma masasını ve dosya dolaplarını alabilecek kadar genişti. Odanın manzarayı engellemeyen, iki Fransız cam kapısı vardı. Burası mükemmel bir çalışma odası olurdu. Ayrıca çekimden döndükten sonra burada Nick'le baş başa sessizce oturabilir, ateşi yakıp, şehri seyredebilirlerdi. Bu güzellikler ve aşkla dolu oda, özel sığınakları olurdu. Aslında evin tümü böyleydi. Burası tam aradığı gibi bir yerdi... hatta daha iyisi. Bu tam anlamıyla düşlediği, ama bulacağını asla tahmin etmediği evdi. Güzellik, zerafet, sadelik, sıcaklık, mahremiyet ve rahatlık. Kate bütün bu özellikleri saydığında, emlakçı deli olduğunu düşünmüştü. Ama bu özelliklerin hepsini tek bir evde bulmuştu işte. Ve Tom'la birlikte oturmuş olduğu eve biraz olsun benzemiyordu. Peşinden yukarı çıkmış olan emlakçıya dönerek kararlı bir ses tonuyla, "Tutuyoruz," dedi.

— 249 —

Kadın da Kate'le aynı fikirdeydi. "Gerçekten muhteşem bir yer." Kate bir zafer ifadesiyle başını salladı. "Mükemmel." Yüzü ıslıl ısıldı. Burayı Nick'e göstermek için sabırsızlanıyordu. "En erken ne zaman taşınabiliriz?"

"Yarın." tmlakçı sırıttı. Sonunda başarmışlardı. Aslında umutsuz bir durumla karşı karşıya olduğunu düşünmüştü. Bu kadın her şeyi istiyordu ve daha azına razı gelmeyecekti. Ama en üst kattaki oda, evi bulunmaz bir hazine konumuna getiriyordu. Acaba neden daha önce başka biri kapmamıştı? Belki de daha önce hiç kimse üst

kattaki odanın farkına varmamıştı. Bu oda listede yoktu. "Burada hemen verilebileceği yazılı. Kira sözleşmesini imzaladıktan sonra sizindir."

"Aslında önce... kocama göstermeliyim. Ama ben kesinlikle eminim. Burası tam aradığım yer. Kesin olarak emin olabilmek için... ne kadar depozito istiyorlar?" Emlakçı yeniden defterine baktıktan sonra inanılmaz bir rakam söyledi. Kate'in içinden, yalnızca bu kadarcık mı, diye bağırmak geldi, ama hiçbir şey söylemedi. Çabucak çeki yazıp kadına uzattı. "Kocamı bu akşam getiririm."

Dediğini de yaptı. Nick görür görmez eve âşık oldu. "Muhteşem, öyle değil mi?" Onun yanındayken Kate coşkusunu açık açık gösterebili-yordu. "Ah, Nick, bu eve bayıldım!" Sırtarak pencerenin önündeki yastıklardan birine kuruldu.

"Seni seviyorum." Nick yüzünde huzur dolu bir gülümsemeyle Kate'in yanına geldi ve körfezi seyretmeye koyuldu. "Ama evi de çok sevdim. Tygue ve seninle birlikte burada yaşamak müthiş olacak."

Kate ciddi bir tavırla onu düzeltti: "Ve Bert'le."

"Özür dilerim, ve Bert'le. Ama izin verirsen Brownie'siz. Onun için parktaki ahır aradım. Brownie'ye çok rahat bir yer verecekler. Hem de bu evin kirasına yakın bir paraya."

"Tanrım, çok korkunç. Belki de onu Santa Barbara'da bırakmalıyız."

"Hayır, olmaz. Tygue'a bunu yapamazsın. Ayrıca, hâlâ bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum." Gözlerini Kate'in Fildişi Kulesi diye adlandırdığı, ahşap kaplı çatı odasında gezdirdi. Tygue aşağıda

— 250 —

uyurken, ateşin önünde, Angel adasıyla karşılıklı ısıldayan körfezi seyrederken Kate'i kollarının arasına aldığı hayal etti. Sonra Kate'i cam kapının ardında, masasının başında, önünde daktilo ve dağılmış saçlarına takılı bir kurşun kalemle yeni kitabı üzerinde çalışırken görür gibi oldu. Bu hayaller çok hoşuna gitmişti.

"Sence burayı tutalım mı?" Nick'e meraklı, heyecanlı ve gururlu bir çocuk gibi bakarak gülümsedi.

Nick güldü. "Benim fikrimi mi soruyorsun? Ben her şeyin hallolduğunu sanıyordum, Külkedisi. Bu arada, sana depozito için ödediğin parayı geri vermeliyim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Bu da benim payım."

"Ne payı?" Kate'e hayretle baktı.

"Benim geçimimi sağlamayı beklemiyorsun ya? Her şey yarı yarıya, değil mi?" Sıkıntıyla sustu. Daha önce bu taşınmanın mali yönünü hiç tartışmamışlardı.

"Sen ciddi misin?" Nick gücenmişti. "Elbette bu evi ben geçindireceğim."

"Ama Tanrı aşkına, benimle evlenmiyorsun, yalnızca birlikte yaşayacağız."

"Bu benim değil, senin kararın. Eğer istiyorsan Tygue senin sorumluluğun olmaya devam edebilir, ama sen de benim sorumluluğumsun. Burada yaşamak için kira ödemene izin vermeyeceğim."

"Bu hiç de adil değil."

"Sen kendi işine bak. Ayrıca izin versen, Tygue'a da memnuniyetle bakardım." Kate'e ciddi bakışlarla baktı, ancak Kate başını iki yana salladı.

"Nick..." Gözlerinde şefkat dolu bir bakışla ona baktı. Yalnızca iki ay geçmiş olmasına karşın, ona her şeyi sunuyordu. Ona bakmayı, oğlunu ve onu sevmeyi, eğlendirmeyi... Bütün bunlar düştün farksızdı. "Neden bana karşı hep bu kadar iyisin?"

"Çünkü bunu hak ediyorsun ve seni seviyorum." Kate'in yanına, pencerenin önündeki yastıklardan birine oturdu. "Eğer izin versen çok daha fazlasını yapardım."

-251 -

"Bundan daha fazlası ne olabilir?" Gözleri ışıldıyordu, ama Nick'in yüzündeki ifade son derece ciddiydi.

"Evlilik." Bu sözü son derece yumuşak bir ses tonuyla söylemişti.

Kate başını çevirdi. "Hâlâ anlamak istemiyorsun, öyle değil mi?"

Tanrım, yalnızca iki ay olmuştu. Ve ona hâlâ Tom'dan söz etmemişti. Zaman içinde... Nick onun zaman içinde her şeyi anlatacağını biliyordu... daha doğrusu umuyordu. Ve Tygue'ın

odasının yanında boş bir yatak odası olması da hoşuna gitmişti. Onu nasıl dolduracağı konusunda harika bir fikri vardı. Bunu Los Angeles'lı ya da New York'lu dostlarıyla yapmayı düşünmediği kesindi. Akşamın alacakaranlığında dikkatle Kate'e baktı. Nihayet Kate başını kaldırarak Nick'in gözlerinin içine baktı. Sonra kollarını boynuna dolayarak ona sıkı sıkı sarıldı.

"Üzgünüm, Nick. Ama evliliği düşünemem... bunu yapamam."

Sanki içinde bir şeyler kopuyor gibiydi.

"Hâlâ kocana mı bağlısın?" Kate'i zorlamak istemese de, bunu sormaktan kendini alamamıştı.

"Hayır, en azından senin düşündüğün biçimde değil. Olanları kabullendim. Sana söyledim, o gitti. Başka bir yaşamda, başka bir yüzyılda kaldı. Ve işin en komiği de, senin beni şimdiden, onun tanımış olduğundan çok daha iyi tanıyor olman." Sonra bu sözü söylediği için kendini bir hain gibi hissetti. Tom, onu çok iyi tanımıştı. Ama o zamanlar Kate, henüz bir kadın değil, küçük bir kız, bir çocuktü. Aslında o zamanlar kendi kendini tanıdığı da söylenemezdi. Ama Nick'in onu çok iyi tanıdığını biliyordu. Aralarında çok farklı bir ilişki vardı.

"Ama hâlâ ona bağlısın, değil mi?"

Kate ,hayır, demeye hazırlanırken, kararını değiştirip başını ,evet, der gibi salladı. "Bir bakıma öyle."

"Neden?"

"Belki de sadakat hissinden dolayı." Bu çok tuhaf, iki anlamlı bir konuşmaydı. Kate, Nick'in sorularını onun anlamayacağını sandığı bir dürüstlikle yanıtlıyordu.

"Sonsuza dek bu şekilde yaşayamazsın, Kate."

"Biliyorum. Ama bir daha asla evlenemeyeceğini."

— 252 —

"Bu çok saçma." İçini çekerek ayağa kalktı. "Bu konuyu daha sonra tartışırız. Bu arada, Külkedisi..." Başını eğip Kate'e, onu her seferinde eriten o gülümsemesiyle baktı, "...evine hoşgeldin." Kate'in yüzünü avuçlarının arasına alarak, onu yumuşak bir şekilde öptü.

Üç hafta sonra büyük bir kargaşayla, kahkahalar arasında eve taşındılar. Tygue odasına kapandı, Bert'se tüm evi kolaçan etti. Mutfak hepsinin de en sevdiği buluşma yeri idi. Hizmetçi odasına kayak takımlarını, bisikletlerini ve kaykaylarını koydular. Nick, Tygue'a kaykayla kaymayı öğretiyordu. Bir mezatta aldıkları masa, rustik görünümlü deri arkalıklı sekiz sandalye ve organize perdelerle yemek odası, tam Kate'in hayal ettiği gibi görünüyordu.

Kahverengi kadifeler ve bej rengi ipeklerle oturma odası, günlük kullanım için biraz fazla şıktı; ama Nick'in dostlarını ya da programdan kişileri ağırlamak için mükemmel bir yerdi. Ve en üst kattaki oda da tam hayal ettikleri gibi oldu. Orası tam bir aşk yuvasıydı. Viktorya tarzı döşenmiş, mavili beyazlı yatak odalarına kapanmadıklarında, onları ahşap kaplı odalarında saklanırken bulmak mümkündü. Kate odayı çiçekler ve kitaplarla doldurmuş, sevdiği birkaç eski tabloyu duvarlara asmıştı. Nick dairesinden o çok sevdiği deri koltukları getirmişti. Ayrıca özel eşyalarının çoğu da buradaydı: Çocukken kazanmış olduğu kupalar, en sevdiği fotoğraflar ve tek gözünü kırpmış, dev bir puro içen aslan kafası. Duvarda bir de tuba asılıydı; bu tuba, kupa ve aslan kafalarının temsil ettiği geçmişten daha eski bir geçmişe aitti. Bir de Tygue'ın sayısız bebeklik fotoğrafı vardı. Sanki Kate'in bundan önce bir hayatı olmamış gibiydi. Tygue'dan önce, ailesi ve Tom vardı; ama şimdi her iki dönem de kapanmıştı. Bu yeni bir hayattı. Tıpkı köye taşınırken olduğu gibi, oradan kente taşınırken de Kate için yeni bir hayat başlamıştı. Her hareketiyle arkasında bir başka kapıyı kapıyordu.

Tygue yeni okulunu çok sevdi ve program da iyi gidiyordu. Kate'in yeni kitabı bile dikkate değer bir biçimde ilerliyordu. Kate kitabı Noel' den önce bitireceğinden emindi. Ve 'Son Sezon'un beşinci baskısı çıkmıştı.

Akşam yemeğine ilk konukları Felicia'ydı. Yemekten sonra oturma

-253-
odasına geçmişlerdi. Felicia ilgiyle çevresine bakındı. "Bazılarımız daha ilk denemede on ikiyi vururuz." Ya da ikinci, ama bunu söylemedi. Sıcak bir ifadeyle Nick'e baktı. "Benim yedi yıldır

yapamadığımı siz yalnızca birkaç ay içinde başardınız. Önünüzde saygıyla eğiliyorum, Bay Waterman." Nick'e gülümseyerek baktı. Bunun üzerine Nick hafifçe başını eğdi. Duyguları karşılıklıydı. Felicia'nın Kate için yaptıkları, yıllarca ona destek olması Nick'in çok hoşuna gitmişti.

Nick bir an için ciddileşti. "Sanırım kabuğundan çıkmaya hazırdı." "Çıkmaya mı? Kabuğumdan adeta fırladım." Felicia sırtarak kahvesinden bir yudum aldı. Her ikisinin eşyaları biraraya gelince ortaya harika bir yuva çıkmıştı. Felicia yeniden gözlerini odanın içinde gezdirdi. Nick'le birbirlerine bakarak gülümsediler. Sonra Nick saatine baktı.

"Bayanlar, çok üzgünüm, ama korkarım yanınızdan ayrılmam gerekiyor." Çekime zamanında yetişebilmesi için yemeği erken saatte yemişlerdi. 'Kızlar' evde kalıp çene çalacaklardı. "Saat dokuz gibi dönerim. Rahatına bak, Licia. Eve döndüğümde poker ya da başka bir oyun oynayabiliriz. Ya da ikinizi bir içki içmeye götürürüm."

"Benden pas, canım. Yarın sabah erken saatte katılmam gereken yarım düzine toplantım var. Gerçekten çok zor bir gün olacak. Ben ikiniz gibi öğlene kadar yatakta kalmıyorum."

"Hiç de değil. Hayatımın yarısı Tygue'la arkadaşlarını oradan oraya götürmekle geçiyor."

"Demek öyle." Nick tek kaşını kaldırırken, Kate suçlu suçlu gülümsedi.

"Tamam, tamam. Gelecek hafta bu işi ben yapacağım, yemin ederim."

"Kate Harper, çok şımarıksın." Felicia arkadaşına şaşkın gözlerle bakıyordu. "Nick senin için şoförlük de mi yapıyor?" Kate suçluluk ifade eden bir bakışla başını salladı ve gülümsedi. "Tanrım, Kate sen böyle bir altın madenini hak etmiyorsun." Arkadaşına sahte bir dehşet ifadesiyle baktı. Gerçekte Kate'i mutlu görmek yıllardır istediği şeydi. Ve bu yeni yaşam biçiminin tam Kate'e göre olduğu da açıkça anlaşılıyordu Bu hayatta hem evcimenlik vardı, hem de ışıltı.

Nick, Felicia'yı kucaklayıp, Kate'i öptü. Kate'le Felicia, boş odada Felicia'nın getirmiş olduğu trenle oynayan Tygue'a iyi geceler dilemek için yukarı çıkmasından bir saniye sonra, Nick'in Ferrari'sinin hızla uzaklaştığını duydular.

"Bu adamın senin için yapmadığı tek bir şey var mı, Kate?" Felicia kahverengi kadife kanepenin öbür ucunda huzurlu bir şekilde oturan arkadaşına baktı.

"Aklıma bir şey gelmiyor." Çok mutlu görünüyordu. "Biliyorum, çok şımardım." Ancak Nick'in de tam anlamıyla bir oyuncak ayı olduğu söylenemezdi. Onların da tartışmaları, mücadeleleri oluyordu. Ama Kate, onun bu yönünü de seviyordu.

"Bunu hak ediyorsun, hayatım. Gerçekten çok olağanüstü bir adam." Bir an duraksadıktan sonra, soran gözlerle Kate'e baktı. Kate başını çevirdi. "Hâlâ bilmiyor, değil mi? Yani Tom meselesini." Kate onun ne demek istediğini zaten anlamıştı. Başını kaldırıp, hüznün ve acı dolu bir bakışla iki yana salladı. "Oraya gitmeyi bıraktın mı?" Bunu umuyordu... umuyordu... ama duymak istediğini duyamadı. Kate yeniden başını olumsuz bir ifadeyle sallayıp içini çekti.

"Elbette hayır. Gitmekten asla vazgeçmem. Bunu nasıl yapabilirim? Ona ne söyleyebilirim ki? 'Artık seni terkediyorum, başka birini buldum' mu? Yedi yaşındaki bir çocuğa böyle bir şey söyleyemezsin. Ona böyle bir şeyi yapamazsın. Onu terkedemezsin, Licia. Hayatta olduğu sürece yanına gitmekten hiç vazgeçmeyeceğim."

"Nick'e anlatacak mısın?"

"Bilmiyorum." Bir an için gözlerini yumdu. Sonra ateşe baktı.

"Bilmiyorum, sanırım bunu yapmalıyım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki bir gün."

"Eğer bu ilişki uzun süreliyse, buna mecbursun. Nereye gittiğini sanıyor?"

"Ders vermeye."

"Bundan rahatsız olmuyor mu? Yani ders vermek için Carmel'e kadar onca yol gitmek biraz saçma, haksız mıyım?"

Kate yeniden başını salladı. "Başka seçeneğim yok."

"Başka bir seçeneğin olmasını istemiyorsun. Onun anlayacağını^ düşünüyorum."

"Peki ya anlamazsa, Felicia? Evlenmek, çocuk sahibi olmak, normal bir yaşantı sürmek istiyor. Fiziksel ve ruhsal durumu yedi yaşındaki çocuğa eşdeğer olan bir sakatla evli bir kadınla birlikte yaşayarak nasıl normal bir yaşantısı olabilir? Ona anlatırsam ve o da bunun çok fazla olduğunu söylerse ne olacak?" Bu düşünceyle bir kez daha gözlerini kapadı.

"Ona anlatmamakla durumun farklı olduğunu mu düşünüyorsun, Kate? Peki ya sonunda gerçeği öğrenirse? Ya sana evlilik konusunda baskı yaparsa? İki yıl, beş yıl ya da on yıl sonra anlatmaya karar verirsen, sana ne söylemesini bekliyorsun? Gerçeği bilmeye hakkı var." Tygue'ın da öyle. Bunu yıllardır düşünüyordu. Arada sırada Kate'in oğlana bir şey anlatmama konusundaki ısrarına hak verdiği olduysa da, gizliden gizliye hep ona gerçekleri söylemenin çok daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama bu konuyu Kate'le yeniden tartışmak istemiyordu. Ayrıca Nick gerçeği öğrenirse, Tygue'a anlatma konusunda da Kate'e yardımcı olabilirdi. "Bana kalırsa ona anlatmamak dinamitle oynamak gibi bir şey. Bu, ona tam anlamıyla güvenmediğini gösteriyor ve ayrıca da pek dürüst olmadığını."

"Öf, öf bu tam bir vaaz oldu, Licia."

"Üzgünüm, Kate. Ama sen büyük bir hataya düşmeden önce bunların söylenmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Pekâlâ, bunu düşüneceğim."

"Sana Carmel hakkında soru sormuyor mu?"

"Bazen. Ama konuyu değiştiriyorum."

"Bunu sonsuza dek sürdüremezsin, Kate. Ayrıca neden böyle yaparsın ki? Senin için neler yaptığına, sana neler verdiğine, seni ne kadar sevdiğine bir bak. Ona gerçeği söylemek senin boynunun borcu."

"Tamam, Licia, tamam. İzin ver de bu konuyu kendi içimde bir halledeyim." Ayağa kalkarak şömineye doğru yürüdü. Arkadaşına sırtını dönmüştü. Onun söylediklerini dinlemek istemiyor, ama

haklı olduğunu biliyordu. Nick'e anlatmak zorundaydı. Eninde sonunda bunu yapmalıy-

— 256 —

di. Yine de bunun için henüz erkendi. Licia, onu sonsuza dek atlatama-yacağı konusunda da haklıydı. Carmel'e gittiği günler hep çok sinirli oluyordu. Üç gün önce, onun henüz uyanmamış olmasını umarak ayak parmaklarının ucunda aşağı inmişti. Ama Nick uyanmıştı. Ve Kate, gitmeden önce ona rol yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

"Ne kadar sıklıkta gidiyorsun?" Felicia her zamanki gibi pesetmeye kararlıydı.

"Her zamanki gibi, haftada iki kere." İçini çekerek ertesi gün yine gitmek zorunda olduğunu düşündü. Belki bu kez Nick geç saate kadar uyurdu.

27

Araba köşeyi döndükten sonra Kate kapıyı kapadı. Felicia görüş alanından çıkmadan önce son bir kez el sallamış ve böylece onun için yeni bir gün başlamıştı. Kate için de öyle. Kalan kahvesini içmek için sessiz adımlarla mutfığa döndü. Nick'i uyandırmak istemiyordu.

"Sisli bir salı sabahı için aşırı süslü görünüyorsun." Nick büyük mutfak masasının başında oturmuş onu süzüyordu. Kate olduğu yerde sıçradı.

"Selam, sevgilim. Kalktığını bilmiyordum." Sesinin son derece neşeli çıkmasına gayret etmişti. Onu öpmek üzere eğildi. "Kahve ister misin?" Nick başını olumlu bir ifadeyle salladı. "Ya yumurta?"

"Hayır, sağol. Gözlerimi açmayı başardığımda ben yaparım. Yine derse mi gidiyorsun?"

Kate, gözlerini karıştırmakta olduğu kahveden ayırmadan başını salladı.

"Görünüşe göre ders programın çok değişken." Nick'in sesinde tuhaf bir tonlama vardı. Bu bir suçlamaydı ya da kuşku. Her ne idiyse Kate'in hoşuna gitmemişti. Nick'e dikkatle baktıysa da, bir şey anlayamadı. "Geçen hafta pazartesi ve salı gitmiştin, değil mi?"

"Sanırım öyle. Hatırlamıyorum." Nick'in kahvesine iki kaşık şeker koyup karıştırmaya başladı.

-257-

Tutku Yılları /F: 17

"Bir saniye buraya gel."

Kate'in yüreği gümbür gümbür atıyordu, yine de Nick'e doğru döndüğünde duygularını belli etmemeye çalıştı. Onun yalan söylediğini anlamasını istemiyordu. Durup Nick'e baktı, ama Nick'in gözlerinde o her zamanki gülümseme yoktu.

"Orada gerçekten ne yaptığını bana neden anlatmıyorsun?" "Sen ciddi misin?"

"Hem de çok." Gerçekten de öyle görünüyordu. Kate'in yüreği öyle hızlı atıyordu ki, kulakları uğulduyordu.

"Sana söylediğim gibi: Zekâ özürlü çocuk ve yetişkinlere ders veriyorum."

"Bu kentte buna benzer bir iş bulamaz mısın? San Francisco'da da seni sevecek birçok zekâ özürlü çocuk olduğundan kuşku yok. Neden Carmel?" Ve kahretsin, neden gerçeği anlatmıyorsun?

"Oraya yıllardır devam ediyorum." O kadarını Nick de biliyordu.

"Evliyken mi başladın?"

"Hayır." Tuhaf bir sessizlik oldu. Kate sıkıntılı bir şekilde başını kaldırdı. "Bu ne farkedir?"

"Bilmiyorum, Kate. Belki bunu benim sana sormam gerekir."

"Kahretsin, bu ne farkedir ki? Seni rahatsız etmiyorum. Evden sekizde ayrılıyorum ve beşte dönmüş oluyorum. Bazen de dört buçukta. Gitmemin sana hiçbir zararı yok." Kate hem öfkelenmişti, hem de korkuyordu. Nick'i daha önce hiç böyle görmemişti.

"Bana bir zararı var, Kate." Onu yüreğini sıkıştıran bir bakışla süzdü. Bu soğuk ve öfkeli bir bakıştı. "Seni benden uzaklaştırıyor."

"Birkaç saatçik mi?" Tanrım, Tom'a en azından bu kadarını borçluydu. Nick'in buna hakkı yoktu...

"Geri döndüğünde hiç aynaya baktın mı?" Kate ona sessizce bakmayı sürdürdü. "Tıpkı bir hayalete benziyorsun. Bitkin, incinmiş, yorgun ve üzgün görünüyorsun. Kendine bunu neden yapıyorsun?" Kate'e sorgulayan bakışlarla baktı, ama sorularına bir

karşılık bulamadı. "Aldırma. Bu beni ilgilendirmez." Kate hiçbir şey söylemeden mutfaktan çıktı. Aslında Nick'in yanına gitmeli, onu kucaklayıp öpmeliydi. Bunu biliyor-

— 258 —

du. Bu daha kurnazca bir davranış olurdu. Ama kurnaz olmak istemiyordu. Ve zora koşulmak da istemiyordu. Hazır olana dek, Nick'e hiçbir şey anlatmayacaktı. Ayrıca Nick'in kendisini gitmekten alıkoymasına asla izin vermeyecekti. Haftanın o iki günü kutsaldı. Onlar Tom'a aitti.

Ön kapıdan seslendi: "Saat beşte görüşürüz." Gözleri kapalıydı. Nick'in yanına gitmek istiyor, ama onun kendisini alıkoymaya çalışmasından ya da daha kötü bir şey yapmasından korkuyordu. Nick ondan zorla gerçeği öğrenmeye çalışabilirdi. Neden sanki uyanmıştı? O uyuduğu zaman her şey çok daha kolaydı. Bir an duraksadıktan sonra yeniden seslendi: "Seni seviyorum." Nick'in sessiz adımlarla mutfaktan yemek odasına geçtiğini duydu. Nick sırtını körfeze vererek Kate'e baktı.

"Gerçekten seviyor musun?"

"Sevdiğimi biliyorsun." Yavaş adımlarla yanına gidip onu kollarının arasına aldı. "Sevgilim, seni öyle çok seviyorum ki!" Uzun bir sessizlik oldu. Nick de kollarını Kate'in bedenine sarmıştı. Sonra ondan uzaklaştı.

"Öyleyse bana Carmel'den söz et." Kate'in bunu yapması için neredeyse dua ediyordu. Bilmiyormuş gibi davranmayı daha ne kadar sürdürebilecekti? Ancak Kate yalnızca, ona kocaman açılmış hüznü gözlerle bakmakla yetindi.

"Carmel hakkında zaten konuştuk, Nick." Gözlerini onunkilerden ayırmadan konuşmuştu.

"Öyle mi? Öyleyse şimdi sen gittiğin için neden içim daha rahat değil?" Kahretsin, başka ne söyleyebilirdi ki? Keşke Kate ufacık da olsa bir açık vermiş olsaydı.

"Kaygılanmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Yok demek! Ben her hafta bir yere gitsem ve sana bu konuda hiçbir açıklama yapmasam kaygılanmaz mıydın?"

Kate bir an için öylece durdu, sonra başını öte yana çevirdi. "Ama ben açıklama yapıyorum, Nick. Sen, benim neden gittiğimi biliyorsun." Umutsuzca, sesinin teskin edici çıkmasına çalışıyordu. Nick'in gözlerinde Kate'in anlam veremediği delici bir ifade vardı.

- 259 -

Oysa Nick ona zaten bildiğini anlatmaya çalışıyordu. Neredeyse bunu söylemeye kendini zorunlu hissediyordu, ama yapamazdı. Gerçeği ondan duymalıydı. Kate, ona olanları anlatmayı istemeliydi. "Aldırma, unut bunları. Sana iyi bir gün dilerim." Bu sözlerden sonra mutfağa geri döndü. Kate orada öylece durup, arkasından koşmasının daha iyi olup olmayacağını düşündü. Ama bunu yapamazdı. Nick, onun henüz vermeye hazır olmadığı yanıtlar arıyordu.

Kapıdan çıkıp arabasına doğru yürürken, sanki ayak bileklerine ağır zincirler dolanmış gibiydi. Gitmeli miydi? Kalmalı mıydı? Ona bir açıklama borçlu muydu? Gerçeği anlatmalı mıydı? Ya Nick onu terke-derse ne olacaktı? Ya... Arabayı çalıştırırken bu düşünceleri aklından çıkarmak için kendini zorladı. Bu yolculuğu, bu ziyaretleri, bu günleri Tom'a borçluydu... Peki ya Nick'i yitirmeyi de ona borçlu muydu? Bu düşünce onu frene basıp bir an için düşünmeye, zorladı. Felicia haklı olabilir miydi? Nick'e bir şey anlatmaz ve o da bir gün gerçeği kendiliğinden ortaya çıkarırsa, onu yitirebilir miydi?

"Kahretsin!" Kendi kendine söylenip, yavaşça sokaktaki yoğun trafiğe daldı. Ona henüz anlatamazdı. Daha erkendi. Ama belki yakında...

28

Kate, Carmel'den San Francisco'ya dönerken bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Felicia'nın o her zaman övdüğü muhteşem ekim havası neredeydi? Tanrım, günlerdir yağmur yağıyordu. Car-mel'de bile yağmur yağıyordu. Oraya son üç gidişinde de yağmur yağmıştı. Ve yağmurun Tom üzerinde çok berbat bir etkisi vardı. Tom çok solgun görünüyor, doğru dürüst yemek de yemiyordu. Son zamanlarda, korkunç bir hastalıkla boğuşan hasta bir çocuğa benziyordu. Saatlerce elini tutuyor, ona

öyküler anlatması için yalvarıyor ve Kate'e, sanki onu görüyor, gerçekten görüyormuş gibi bakıyordu. Ama bu doğru değildi. O gözler hâlâ hiçbir şey anımsamıyordu. Ve kollarını ona doğru uzatıp "Katie," diye seslendiğinde, ona "Anne," diye seslenen Tygue'-

-260-

dan hiçbir farkı yoktu. Ama bugünlerde çok çaresiz görünüyordu. Yıllardır bu durumda olmasına karşın, son zamanlarda sanki bir parçası ondan kayıp gidiyordu. Artık Kate'le şakalaşmıyordu. Kahkahaları din-mişti. Bay Erhard da, Nick'in durumuyla ilgili görünüyordu. Açna Mead'in müdürü, bu durumun 'normal' olduğunu söylüyordu. Klor-mal... Tanrı aşkına, çocuk gibi düşünen bir adamın nesi normaldi? Bir zamanlar hayat dolu olan bu adam yedi yıldır tekerlekli*sandalyede oturmuş kâğıttan uçaklarla oynuyordu. Ancak doktor, Tom'un durumundaki kişilerin zaman zaman 'soldukları' konusunda ısrarlıydı. Bu kişiler sonunda bir gün... ama bu daha yıllar sürebilirdi. Bu süre içinde birileri ilgisini uyanık tutup onu 'kamçıladığı' sürece yeniden kendini toparlayabilirdi. Ancak müdür, bunun bir şeyleri değiştirmeyeceğini ve Tom'un bunu izleyen yıllarda -tâ ki her şey sona erene dek- sık sık kriz dönemleri geçirebileceğini de kabul ediyordu. Bu nörolojik ve kaçınılmaz bir durum olmakla birlikte, akut değildi. Kate bu durumu, son yedi yıl içinde olan diğer şeylerden daha iyi anlamıyordu. Durum nasıl olursa olsun, Tom bir aydır hiç iyi değildi. Öte yandan Nick'in Carmel'e gitmekten vazgeçmesini istediğini hissedebiliyordu. Tanrım... İçini çekerek otoyoldan çıkıp Franklin caddesine saptı. Evde olmak ona iyi gelecekti. Çok yorgundu. Tanrı'ya şükür o sabah evden ayrılırken Nick henüz kalkmamıştı. Onunla karşılaşmamak için son iki haftadır daha erken saatte kalkıp gidiyor ve ona Carmel yolculuklarını düşündürmemek için de özel gayret gösteriyordu. Sola dönüp Green caddesinde ilerlemeye başladı. Presidio'ya gelmeden az önce aniden, virajlı, dar, parke taş döşeli bir yola girdi ve ağaçların, çitlerle çalılıkların ardına gizlenmiş evlerine vardı. Oraya taşı-nalı bir aydan biraz fazla zaman geçmişti ve burayı

şimdiye kadar oturmuş olduğu bütün evlerden daha çok seviyordu. Belki de bunun nedeni burada mutlu olmasıydı. İçini çekerek eve girdi. Saat daha dördü yirmi geçiyordu. Tygue özel sanat dersindeydi ve okul otobüsüyle saat beşe çeyrek kala gelecekti. Ferrari de ortalarda görünmüyordu. Tehlike yoktu. Açıklamalar yapması, bahaneler sıralaması, kaygı ve üzüntülerini gizlemek için neşe-

— 261 —

li gevezelikler yapması gerekmiyordu. Bu ziyaretlerden sonra Nick'le yüz yüze gelmek çok zordu. Nick de bundan nefret ediyordu. Ayrıca o her zaman çok fazla şey görebiliyordu. Kate ıslak ayakkabılarını sıyırıp ön taraftaki antrede serili paspasın üzerine bıraktı. Şemsiyesini mutfığa astıktan sonra, bir kez daha içini çekerek mutfak masasına oturup başını kollarının üstüne dayadı.

"Selam, Kate." Ses yalnızca birkaç santimetre uzağından geliyordu. Kate gözlerinde büyük bir dehşet ifadesiyle ayağa fırladı. "Ah sevgilim, üzgünüm." Kate titriyerek yerine oturunca Nick gelip ona sarıldı. Kate'in dili tutulmuştu ve her zamanki oyunlarını oynayacak hali yoktu. Nick'in evde olmadığını sanmıştı. Oysa o köşede oturmuş onu seyretmiş, Kate'se bunun farkına bile varmamıştı.

"Ödümü patlattın." Belli belirsiz gülümsedi. Çok uzun bir gün olmuştu. "Evde olduğunu bilmiyordum. Günün nasıldı?" Gevezelik etme çabaları sonuçsuzdu, Nick'in ona katılmaya niyeti yoktu. Kate'in sorusuna karşılık verme zahmetine bile girmeden ocağa doğru yürüdü.

"Çay?"

"Çok iyi olur. Bir sorun mu var?" Kate, onu bu halde görmekten nefret ediyordu. Karnesini aldığı anda babası da tıpkı böyle görünürdü. Car-mel hakkındaki son tartışmalarında olduğu gibi, şimdi de yüreği deliler gibi atıyordu. Bu kez durum daha kötüydü. Kate neden olduğundan pek emin değildi, ama bunu hissedebiliyordu. "Bir sorun mu var?" Nick hâlâ cevap vermemişti.

"Hayır, hiçbir sorun yok." Bu sözcükleri özenle tartarak söylemişti. "Seni bugün çok özledim." Yüzünü görebilmek için Kate'e doğru döndü; elinde bir fincan çay vardı. Nick suyu önceden kaynattığı halde Kate buharın bile farkına varmamıştı. Mutfığa girdiği sırada çok bitkindi, şimdiyse dehşet içindeydi. Ve hâlâ neden öyle olduğundan pek emin değildi.

"Ben de seni özledim."

Nick başını sallayıp ikinci fincanı aldı. "Gel yukarı çıkalım."

"Tamam." Gülümsemesi karşılıksız kaldı. Çay fincanını alarak uysal bir şekilde Nick'in peşisıra üçüncü kata çıktı. Yukarıda Nick en sevdiği

— 262 —

koltuğa oturdu. Bu, saten gibi kaygan, son derece yumuşak, kaliteli deri kokan kocaman kırmızı deri bir koltuktu. Koltuğa ait bir de ayak dayayacak puf vardı, ama Nick bunu tek ayağıyla uzaklaştırdı. Rahatlamayı düşünmüyordu. Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Fincanını elinden bırakıp Kate'e dönerek iki kolunu açtı. Kate istekli bir şekilde ona yaklaşıp, koltuğun yanına yere diz çöktü. "Seni seviyorum, Nick."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Hem de daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar." Başını eğip Kate'e baktı, yorgun bir şekilde gülümseyip içini çekti. "Konuşmamız gereken bir şey var. Söylemek istediğim çok şey var. Nereden başlamak gerektiğini bilmiyorum, ama belki de şimdi söylediklerimiz başlamak için çok uygun. Seni seviyorum... Bana açılman için çok uzun zamandır bekliyorum, ama sen bunu yapmadın. Şimdi oturup her şeyi açığa kavuşturmanın zamanı geldi. Bu işde beni en üzen şey, bana hâlâ güvenmemen." Kate kanının donduğunu hissetti.

"Bu doğru değil." Sesinden bu sözlerle kırıldığı anlaşılıyordu. Yüreği de dehşet içinde hızla atıyordu. Ne demek istiyordu? Biliyor muydu? Nasıl? Ona kim söylemişti?"

"Doğru. Eğer bana güvenseydin Carmel'le ilgili gerçekleri anlatırdın. Ve Tom'u." Bir anda oda büyük bir sessizliğe gömüldü. Kate, Nick'e baktı.

"Tom hakkında bilmek istediğın ne?" Kate'in amacının bu soruyu geçiştirmek olduğunun her ikisi de farkındaydı. Kate titreyen ellerle fincanını bıraktı.

"Fazla bir şey bilmiyorum, Kate. Başlangıçta belli belirsiz birtakım kuşkularım vardı. Kitabında futbol hakkında çok fazla ayrıntılar olması, perde arkasıyla ilgili bütün o bilgiler, söylemiş olduğun bazı şeyler. Küçük bir araştırma yaptım. Bu gerçekten küçük araştırma sonucunda, Tom Harper'la evli olduğunu, onun kendini vurduğunu ve bunun sonucunda ruhsal açıdan, şey... doğru tanımlamayı bilmiyorum-, ve felçli olduğunu öğrendim. Uzun süre hastanede kaldıktan sonra Carmel'de bir sanatoryuma götürüldüğünü biliyorum, ama kaldığı yerin adını bulmayı başaramadım. Bu şekilde ölmediğini anlamış oldum ve sanırım

— 263 —

hâlâ da hayatta. Senin de Carmel'e zekâ özürlü çocuklara ders vermek için değil, onu ziyaret etmek için gittiğini düşünüyorum. Bunu anlayabilirim, Kate, hatta bunu kabullenebilirim de, aslında pek çok şeyi anlayabilirim. Anlayamadığım bunu benimle neden paylaşmadığın. Neden aylar boyunca bana gerçegi anlatmak istemedin? Bu, beni gerçekten çok incitti." Kate'in gözleri yaşlarla dolmuştu, Nick'in konuşması bitince derin bir iç geçirdi.

"Bildiğini bana neden söylemedin? Bütün bu aylar boyunca kendimi aptal yerine koydum, değil mi?"

"Seni rahatsız eden, kendini aptal yerine koymuş olman mı?" Aniden öfkeye kapılmış gibiydi, Kate başını iki yana sallayıp gözlerini kaçırdı.

"Hayır. Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum." "Bana gerçegi anlat, Kate. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlat. O nasıl bir durumda, onu seviyor musun, bu nasıl bir yaşam ve bizi ne ölçüde etkiliyor?.. Bizim ya da onun için nasıl bir gelecek umudu olduğunu bilmiyorum. Bunları bilmeye hakkım var. Aslında bunları en başında öğrenmeye hakkım vardı. Sana bunlardan hiç söz etmedim, çünkü kendiliğinden anlatacak kadar bana güvenmeni istedim. Ama bunu yapmadın. Seni bu konuyla ben yüzleştirmek zorunda kaldım." "Sanırım her ikinizi de korumaya çalışıyordum."

"Ve bir de kendini." Gözlerini Kate'ten uzaklaştırıp körfezi seyretmeye koyuldu.

"Evet." Sesi son derece kısık çıkmıştı. "Ve bir de kendimi. Seni seviyorum, Nick. Seni yitirmek istemiyorum. Aramızda, daha önce hiç kimseyle paylaşmadığım bir şey var. Tom, beni bir genç kız olarak tanıyordu. Onun yanında hep bir çocuk oldum, tâ ki... tâ ki kaza olana kadar. Ve şimdi çocuk olan o. O, tıpkı küçük bir çocuk gibi, Nick. Oyunlar oynuyor, resim yapıyor, Tygue'dan bile daha az olgun. Sık sık ağlıyor... bana ihtiyaç duyuyor. Ve benden ne istiyorsa ona vermeye çalışıyorum. Onu asla terkedemem."

"Kimse senden bunu yapmanı istemiyor, Kate. Senden böyle bir şey yapmanı asla isteyemem. Tek istediğim bunları senden duymaktı. Bu hali çok uzun mu sürecekt?"

-264-

"Sonuna kadar. Ama bu sonun ne zaman geleceği bilinmiyor; günler de sürebilir, aylar da, yıllar da. Kimse bilemiyor. Ve o zamana kadar da... onu ziyaret etmeyi sürdüreceğim."

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Başını yeniden Kate'e doğru çevirdi. Bu kez gözlerinde acı ve merhamet vardı.

Yüzünden hafif ve soğuk bir gülümseme geçti. "Bunu ona borçluyum, Nick. Bir zamanlar o benim her şeyimdi. Ailem kapıyı yüzüme kapadıktan sonra benim için bir tek o vardı. Şimdi benim ona verebildiğim tek şey haftada birkaç saat. Bu saatlerden vazgeçemem. Bunu sürdürmeye zorunluyum." Bu sözleri ona meydan okuyan bir ifadeyle söylemişti.

"Bunu anlıyorum." Kate'in yanına gidip, içini çekerek onu kollarının arasına aldı. "Bu, yapmak zorunda olduğun bir şey. Buna saygı duyuyorum. Ama yine de her şeyi senin için kolaylaştırabilmeyi isterdim."

"Artık o kadar zor değil, sevgilim. Buna çok, çok uzun zaman önce alıştım. Tabii ki bir insan böyle bir şeye ne kadar alışabilirse o kadar alıştım. En azından artık beni sarsmıyor ya da bir zamanlar olduğu gibi yüreğimi parçalamıyor."

"O zamanlar Felicia yanında mıydı?" Kate'i kollarının arasında iyice kendine doğru çekti. Kate başını kaldırarak hafifçe gülümsedi.

Onunla bu konuda konuşmak çok rahatlatıcıydı ve bunu çok daha uzun zaman önce yapmadığı için kendinden nefret ediyordu.

"Evet. Başından sonuna dek hep yanımda oldu. Gerçekten harikaydı. Tygue doğumunda doğumodasında bile yanımdaydı."

"Orada olmayı isterdim."

Kate bitkin bir ifadeyle gülümsedi. İçinde yıllardır olmadığı kadar büyük bir huzur vardı. Nick artık her şeyi biliyordu. Artık aralarında hiçbir sır yoktu. Artık onun her şeyi ortaya çıkarmasından korkmasına gerek yoktu. "Öğrendiğinde neler düşüneceğinden çok korktum."

"Neden?"

"Çünkü ben evliyim. Çünkü serbest değilim. Bu hiç de adil değil."

"Farketmez. Bir gün artık evli olmayacaksın. Zamanımız var, Kate. Önümüzde tüm bir yaşam var."

— 265 —

"Sen inanılmaz bir adamsın, Nicholas Waterman."

"Saçmalama. Sen de aynı şeyleri hissederdin... Kate?"

"Hım?"

"O... yani kazadan sonra ailen seninle hiç bağlantı kurmadı mı?"

Nick, Kate'in, ateş etme olayını bu şekilde tanımladığını anlamıştı.

"Bir kere bile aramadılar. Tom'la yaşamak üzere yanlarından ayrıldığımda kararlarını vermişlerdi. Tom yaptıklarıyla, onların hakkındaki düşüncelerini doğrulamış oldu. Sanırım onların gözünde ben de en az onun kadar kötüydüm. Hak ettiğimi bulmuştum. Onlar her şeyi ya siyah ya da beyaz olarak görüyorlardı. Ya kabul edilebilir ya da kabul edilemez insanlar vardı... Tom yüzünden ben artık kabul edilemezler sınıfındaydım. Bu da beni hayatlarından çıkarmaları için iyi bir gerekçeydi."

"Bu şekilde nasıl yaşayabildiklerini aklım almıyor."

"Benim de öyle, ama artık bunu sorun etmiyorum. Uzun, çok uzun zamandır buna aldırımıyorum bile. Bunlar çok uzun zaman önce oldu. Artık her şey bitti. Ve bunun için de gerçekten çok mutluyum. Bitmeyen ve asla bitmeyecek olan tek şey, Tom'a karşı olan sorumluluklarım."

"Tygue bilmiyor, değil mi?" Bilmediğinden emindi, ama binde bir de olsa küçük oğlanın da kendisinden her şeyi gizlemiş olması olasılığı vardı.

"Evet. Felicia ona bir gün anlatmam gerektiğini söylüyor, ama bunu henüz düşünmüyorum. Daha çok erken."

Nick başını sallayıp ona tuhaf tuhaf baktı. "Sana garip bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hâlâ... hâlâTom'u seviyor musun?" Bunu bilmek zorundaydı. Kate karşılık verdiğinde sesinde büyük bir şaşkınlık vardı. "Sence onu sevseydim seni böyle sevebilir, seninle bu şekilde yaşayabilir, senin olabilir miydim? Evet, onu seviyorum, ama bir çocuğu sever gibi. Onu, Tygue'ı sevdiğim gibi seviyorum. O bir erkek değil, Nick. O, benim geçmişim... ve yalnızca bir hayalet... bir çocuğun hayaleti."

"Sorduğum için özür dilerim."

— 266 —

"Dileme. Bütün yanıtları almaya hakkın var. Sanırım bütün bunları anlamak pek kolay değil. Ortada sevecek bir erkek yok. Sen ortaya çıkmadan önce, arada sırada bir ışıltı gördüğüme kendimi inandırmaya çalışıyordum. Ama böyle bir şey yoktu. Yedi yıl içinde hiç olmadı. Onu görmeye gidiyorum çünkü o bana karşı her zaman iyiydi ve onu, daha önce tanıdığım, sevdiğim herkesten daha çok sevmiştim, ayrıca o Tygue'in babası." Birden ağlamaya başladı. Yaşlar bütün yüzünü kaplamıştı. "Ama seni seviyorum, Nick... Seni... onu asla sevmediğim bir şekilde seviyorum. Seni o kadar uzun zaman bekledim ki!" Nick birden onu büyük bir hızla kollarının arasına çekti, kollarının kuvveti her ikisini de hayrete düşürdü. Nick de Kate'e aynı derecede umutsuzca ihtiyaç duyuyordu. O, yıllarca aradığı kadındı.

"Ah sevgilim, o kadar üzgünüm ki."

Kate içini çekerek ondan uzaklaştı. "Kitap başarılı olduğunda birilerinin kimliğini öğrenmesinden, eski pislikleri karıştırıp yüzüme bulaştırmasından çok korktum." Kate'in neler yaşamış

olduğu düşüncesi Nick'in içini bir kez daha acıyla doldurdu. Aslında onun her şeye karşın Los Angeles'a gitmiş olması bir mucizeydi. "Ve sen futbol oynamış olduğundan söz edince, neredeyse ölecektim." Kate ona gülerek baktı, ama Nick'in yüzü hâlâ kül rengiydi.

"İşin komiği, onu tanıyordum. Pek iyi değil. Futbol işine girmemle çıkmam neredeyse bir oldu ve ben başladığımda o en tepedeydi. Ama hoş birine benziyordu."

"Öyleydi." Bu sözleri söylerken hüzünlü görünüyordu.

"O işi yapmasının nedeni neydi? Onu raydan çıkaran neydi?" Nick gazetelerde bu konuda yeterli açıklama bulamamıştı. Sanki gazeteciler olayın nedeniyle pek ilgilenmemiş gibiydiler.

"Baskı... korku... Gözden düşmek üzereydi ve bu onu çıldırttı.

Hayatında futboldan başka sahip olduğu hiçbir şey yoktu.

Futboldan başka nasıl bir iş yapabileceğini bilmiyordu. Parasıyla

çok kötü yatırımlar yapmıştı, oysa Tygue'a her şeyi sağlamayı

istiyordu. 'Oğlu'... Oğlunun geleceğini sağlama alabilmek için,

yalnızca bir tek sezon daha oynamak istemişti. Ama onu takımdan attılar. Gazeteleri okudun. Gerisini de biliyorsun."

— 267 —

Nick hüzünle başını salladı. "Tygue'ı biliyor mu?"

"Bunu anlayamaz. Onu hamileliğim boyunca ziyaret etmeyi sürdürdüm. Bu konuya küçük yaştaki diğer çocuklardan daha fazla ilgi göstermedi. Sanırım benim sadece şişman olduğumu sanıyordu."

"Onca yıl içinde durumunda hiç değişiklik oldu mu?"

Kate başını iki yana salladı. "Şu son haftalar dışında, hayır. Artık kendisi değil. Doktorlar bunun olağandışı bir şey olmadığını söylüyorlar."

"Peki kaldığı yer iyi bir yer mi?"

"Hem de çok." Elini Nick'e doğru uzattı. Nick kendine uzanan eli tutup Kate'in yanına yere oturdu. "Beni ölesiye korkuttuysanız da, sizi seviyorum, Bay Waterman. Bana her şeyin bittiğini söyleyeceğini sandım."

"Sen ne demek istiyorsun, deli kadın? Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

"Ben evli bir kadını, Nick." Bu sözü üzgün bir tonla söylemişti. Nick'in evlenmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu. Ama hiçbir şansları yoktu. En azından Tom hayatta olduğu sürece.

"Ne olmuş yani? Evli olman seni rahatsız ediyor mu, Kate?"

Kate başını iki yana salladı. "Bu yaz seni görmek için Santa Barbara'ya gelmeden önce, bu konuyu çok düşündüm. Yüreğimde artık onunla evli değilim."

"Önemli olan tek şey de bu. Geri kalanı bizden başka hiç kimseyi ilgilendirmez. Bana anlatmamanın tek nedeni bu mu, Kate?"

"Hayır... ben... şey, bu işin yalnızca bir yanı. Diğer yanı sanırım korkaklık. Herkesi o kadar uzun süre kutsal duvarların dışında tuttum ki, gerçeği birine anlatmayı düşünemedim bile. Sana anlatmayı düşünebildiğimde de, en başından başlayıp, sana yalan söylediğimi itiraf etmek olanaksız göründü. Birine dönüp nasıl, "Sana dulum dediğimi hatırlıyor musun, pekâlâ, aslında yalan söyledim. Kocam Carmel'de bir sanatoryumda ve ben de haftada birkaç kere ziyaretine gidiyorum," diyebilirsin? Bilemiyorum, Nick, bu, kulağa çok saçma geliyor. Ama şimdi her şeyi itiraf etmek, bu konuda konuşmak bana her şeyi yeni baştan yaşattı."

— 268 —

"Bunun için üzgünüm." Kate'e daha sıkı sarıldı.

"Galiba ben değilim. Sanırım, her şeyin açığa çıkma zamanı gelmişti. Bir de neden korkuyordum biliyor musun? Öğrendikten sonra Tom'u görmemi engellemenden korkuyordum. Bunu yapamazdım, Nick. O benim için çok önemli. Ölene kadar yanında olmayı ona borçluyum."

"Tek neden bu mu? Yani kendini borçlu hissetmen mi?"

"Hayır. Birçok neden var. Bir zamanlar onu çok sevmiş olmam, zor zamanlarda bana verdiği dayanma gücü, paylaştıklarımız... Tygue... onu görmeye gitmekten asla vazgeçemem ve bunu kimsenin anlayabileceğini hiç sanmıyorum. Bunların senin için bir anlamı var mı?"

"Hem de çok büyük bir anlamı var. Seni, Tom'dan ayırmaya hakkım yok, hiç kimsenin yok."

"Peki bu gerçekte yaşayabilir misin?"

"Şimdi her şey açığa kavuştuğuna göre yaşayabilirim. Yaptıklarına saygım var, Kate. Tanrım, böyle bir şey benim başıma gelseydi... Bir kişinin yıllarca, yıllarca, yıllarca birini bu şekilde ziyaret etmeye devam edecek kadar ona değer verdiğini görmek, inanılmaz bir şey."

Kate içini çekti. "Bu senin ifade ettiğin kadar soylu bir davranış değil. Bazen gerçekten çok zor oluyor. Bazen de çok yorucu oluyor ve bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"Ama yine de yapıyorsun, önemli olan da bu."

"Belki öyledir. Ve bunu yapmayı sürdürmek zorundayım, Nick."

"Anlıyorum." Anlayış anlaşmalarını damgalayan huzur dolu bir sessizlik oldu. Nick çayından bir yudum aldıktan sonra yeniden başını eğerek Kate'e baktı. "Birileri bu işi ortaya çıkarır, geçmişini didiklerse ne yapmayı düşünüyorsun? Sanırım bu olasılığı da gözönünde bulunduruyor-sundur."

"Evet ve hayır. Dışarı çıkmamı sağlayan tek şey; böyle bir şey olmayacağına kendimi inandırmış olmam. Eğer olabileceğine gerçekten inansam evden asla çıkamazdım."

"Bu çok da hoş olabilir." Birbirlerine içtenlikle gülümsediler. "Ama ciddi olalım."

"Bilemiyorum, aşkım." Kate derin bir iç geçirip'sırtüstü halıya uzan-
— 269 —

di. "Gerçekten de böyle bir durumda ne yaparım Diimiyorum. t\açarım, paniğe kapılırım, bilmiyorum. Belki de artık sen bildiğin için o kadar da umursamam. Tabii bir de Tygue var." Tekrar içini çekti, sonra Nick'e bakarken birden aklına bir şey geldi. "Los Angeles'ta Jasper'ın programından sonra beni götürdüğün partiyi anımsıyor musun?"

Nick başını salladı. "Seni üzen bir şey söyleyen o adam anlamış mıydı?" Tanrım, paniğe kapılmasına şaşmamak lazımdı.

"Tam olarak değil. Yalnızca Harper adı dikkatini çekti ve bana Joe, Jim ya da buna benzer bir adı olan bir futbolcudan söz etti. Bu

adamın birden delirip... her neyse az çok hikâyeyi biliyordu. Şaka olarak bana onunla bir akrabalığım olup olmadığını sordu, ben de paniğe kapıldım."

"Zavallı bebeğim. Peki bütün bu olanlardan sonra neden adını değiştirmedin?"

"Tygue yüzünden bunun doğru olmayacağını düşündüm. Tygue onun oğlu. Onun adı Tygue Harper olmalı. Adımızı değiştirmek Tom'a çok büyük bir haksızlık olurdu. Bunu öğreneceği için değil. Bilmiyorum, en azından bu konuda hep ona sadık kalmam gerektiğini hissettim."

"Peki, Tygue konusunda şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Bunu ondan sonsuza dek saklayamazsın. Ve eğer biri günün birinde ona babasının iki kişiyi öldürmeye kalkıştığını, sonra da bunun yerine kendi kendini mahvettiğini söylerse tüm hayatı altüst olur. Tygue'a gerçeği borçlusun, Kate. Ona şimdiden, anlayabileceği şekilde bazı şeyleri söylemelisin. Tom'u hiç görecek mi?"

"Asla. Bu olanaksız. Tom bunu asla anlamayacaktır ve bu da Tygue'in kalbini kıracaktır. O bir baba değil, sakat bir adamın bedenine hapsolmuş tuhaf, çaresiz bir çocuk. Artık görünüşü bile iyi değil. Buna dayanabilmek için Tygue'in yetişkin bir adam olması gerekirdi. Hem neden buna zorunlu olsun ki? Onu tanımıyor. Ve Tygue anlayacak yaşa gelene kadar..." Kate durdu, kısa bir hıçkırık sesi duyuldu. Başını kaldırıp Nick'e baktı. Ancak Nick'in bir mezarı andıran yüzünde yaş yoktu. "Bu neydi?" Kıpırdamadan oturdu. Nick başını dikleştirdi.

"Hiçbir şey. Neden?"

— 270 —

"Duyduğum... Ah Tanrım..." Birden anladı. Her ikisi de okul otobüsünün Tygue'ı eve getireceğini unutmuştu. Nick'in arkasındaki saat beş on beşi gösteriyordu. Yarım saattir evdeydi. Bu süre yeterince uzundu... Kate düşünmeden bir anda arkasına döndü ve Tygue'ın gözlerinden yaşlar süzülerek orada sessizce durduğunu gördü. Kate'le Nick aynı anda ona doğru yöneldiler, ama Tygue yıldırım hızıyla merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

Hıçkırık sesleri arkasından yankılanıyordu. "Beni yalnız bırakın... beni yalnız bırakın..." diye bağırdı.

29

"İyi mi?" Nick, Tygue'ın odasından çıkmakta olan Kate'e ciddi bir ifadeyle baktı. Saat altı buçuktu ve son bir saat geçmek bilmemişti. Tygue bahçeye kaçıp onlardan saklanmıştı, onu bulup içeriye getirdiklerinde sıırıslıklamdı ve kucağında aynı derecede ıslanmış olan Willie'yi tutuyordu. Nick sıcak çikolata hazırlarken, Kate onu sıcak su doldurduğu küvete sokmuştu. Sonra da Tygue'ın odasına kapanmışlardı. Bu sırada Nick merdivenlerde beklemişti.

"Sanırım iyi. Söylemesi zor. Her neyse, uyudu." Bitkin görünüyordu.

"Ona ne anlattın?"

"Gerçeği. Başka bir seçeneğim var mıydı? Zaten kapıda dururken çoğunu duymuştu. Niyetinin bizi gizlice dinlemek olduğunu sanmıyorum. Dediğine göre yukarıya, bana eve döndüğünü haber vermek için çıkmış ve sonra Tom hakkında konuştuklarımızı duymuş." Kate eliyle kapısı açık duran yatak odalarını işaret etti. Nick başını sallayarak onu izledi. Kapıyı kapadılar. Kate kendini yatağın üzerine bırakırken, Nick ona bir sigara uzattı. Daha çok bir brendiye ve sıcak bir banyoya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Tek düşünebildikleri şey Tygue'dı.

"Sana Tom hakkında baskı yaparak bir felakete yol açtım."

Merdivenlerde beklerken tek düşünebildiği bu olmuştu. Ancak Kate gri sigara dumanıyla çevrili başını iki yana salladı.

— 271 —

"Kendine bunu yapma. Ne kadar acı da olsa, sanırım hepimiz için en iyi olanı yaptın. Kendimi rahatlamış hissediyorum. Ve Tygue da bunun üstesinden gelecektir. Artık ona iyi şeyleri de anlatabileceğim hiç değilse. Tom Harper güzel bir insandı. Tygue'ın bunu öğrenmeye hakkı var ve geri kalanını bilmeden bunu öğrenemez. Böylece her iki yanını da öğrenecek. Bu çok adil bir durum." Kate bir an duraksadıktan sonra içini çekerek konuşmaya devam etti. "Bu şekilde Tanrı rolü oynamaya kalktığıma çok şaşırdığım zamanlar oldu. Tygue'dan çok önemli bir parçasını

gizledim. Ondan, babasının kim ve ne olduğunu sakladım. Böylesinin onun için daha kolay olduğunu sandım." Yavaşça oturup hüzünlü bir ifadeyle Nick'e baktı. "Ama bunun başka sebepleri de olabi-4ir. Onun benim olmasını istedim. Onu bütün bunlardan uzak tutmak istedim. Onun... Tom gibi olmasını istemedim." Nick hiçbir şey söylemeden onun konuşmaya devam etmesini bekledi. "Onun Tom Harper imajına, albümlere, gazete yazılarına tutulmasını istemedim. Tom böyle şeyleri severdi. Hangi erkek sevmez ki? Sanırım her zaman bir parça, Tygue'in da bunları istemesinden korktum. Örneğin, Tom'a bir şeyler kanıtlamak için ya da Harper adını 'temize' çıkarmak için. Aklına başka nasıl çılgınca fikirler gelebileceğini Tanrı bilir. İşte bütün bu olasılıklardan korkuyordum. Onun gerçeklerden habersiz olması her şeyi kolaylaştırıyordu." Nick'in orada olduğunu anımsayarak ona hafifçe gülümsedi. "Ama bu doğru değildi, Nick. Doğru olan, onun her şeyi bilmesiydi. Bir gün herhalde ona ailemden de söz etmem gerekecek. Benim dışımda çevresindeki bütün dünyanın öldüğüne inanmasına izin verdim. Ama gerçek böyle değil. Ve sanırım herkesin gerçekleri öğrenmeye hakkı vardır." Nick'in de buna hakkı vardı. Kate bir an için kendini, her ikisine de ihanet etmiş gibi hissetti. Bu düşünceyle bedenini büyük bir bitkinlik kapladı. "Her neyse, sevgilim, her şey olacağına varır." Elini Nick'e uzattı, ama Nick onun elini tutmadı, birden yine öfkeye kapılmış gibiydi.

"Tygue böyle mi düşünüyor?" Bunu acı bir ses tonuyla söylemişti. Gözlerini Kate'ten uzaklaştırıp körfezi seyretmeye koyuldu.

"Aklı karmakarışık. Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyor. Tek olumlu

— 272 —

yaklaştığı konu, babasını görmek istediğiydi. Ona bunun olanaksız olduğunu söyledim." Yeniden içini çekti. "Bu nedenle şu anda benden nefret ediyor. Ama üstesinden gelecektir, yanında sen varsın." "Ama ben onun babası değilim, Kate."

"Bu önemli değil. Sen ona, hem manevi yönden, hem de bütün diğer yönlerden çoğu babanın çocuğuna verebileceğinden çok daha

fazla şey veriyorsun. Bilemiyorum, Nick... Bu bizim gerçeğimiz. Tom kimse kimdi ve ne yaptıysa yaptı. Bunun nedenleri önemli değil. Sanırım her ikimizin de gerçekle yüzleşmesinin zamanı gelmişti. Ve bu gerçek, sonuçta her ikimizi de öldürmeyecek. Bu nedenle biri ölmüş gibi bakmaya bir son ver." Nick başını ona doğru çevirip gülümsemeye çalıştı, ama hiç de başarılı olamadı. Dünya başına yıkılmış gibi hissediyor ve bundan nasıl kurtulacağını bilemiyordu. "Bu arada, bu gece çalışmıyor musun?" Kâte hayretle saatine baktı.

"Sen Tygue'in yanındayken arayıp hasta olduğumu söyledim."

"Buna sevindim." Gülümseyerek yatağın üzerinde gerindi. "O kadar yorgunum ki ölebilirim."

"Nedçn acaba, Külkedisi?" Yatağa oturup önce Kate'in ayaklarını, sonra da bacaklarını ovmaya başladı. 'Yani bugün yalnızca üç yüz mil kadar araba kullandın, eve gelip beni dolabındaki iskeletlerle yüzleştirmek zorunda kaldın. Oğlunu, gökten boşanırcasına yağan yağmurdan kurtarman, ona banyo yaptırman, onu rahatlatman ve genel olarak günü kurtarman için seni zorladım. Tanrı aşkına neden yorgun olasın ki?" Kate onun bu sözleri karşısında sıırıttı.

"Bütün bunlar için ulusal başarı ödülünü alacak mıyım?"

"Gerçekten almalısın. Bense kıcıma bir tekme yemeliyim." "Bunun yerine başka bir şeye razı olur musun?" Nick bacaklarını ovmayı sürdürürken Kate yattığı yerde doğruldu ve kollarını onun boynuna doladı.

"Bunu hak etmiyorum." Suçlu bir çocuk gibi başını önüne eğince, Kate kahkahalarla gülmeye başladı.

'Yalnızca sus ve rahatla." Nick onun dediğini yaptı. Kate küveti doldurmak için içeri gittiğinde saat dokuz olmuştu. "Bir saniye küvetle ilgilenir misin, ben Tygue'a bir bakmak istiyorum."

273 —

Tutku Yılları / F: 18

"Elbette." Kate'i bir an için durdurarak dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Bedeni, ruhu, yüreği verebileceği her şeyi Nick'indi ve Nick de bunu biliyordu. "Seni seviyorum, Külkedisi, hem de sandığından çok daha fazla. Bu arada..." Başını eğip Kate'e

baktı ve yumuşak bir hareketle yüzüne dökülmüş bir saç lülesini geriye itti. "...amacım hayatına müdahale etmek ya da davranışlarını sorgulamak değil, ama bana bu akşam bir şeyi unutmuşsun gibi geliyor." Kate ona hafifçe gülümseyerek baktı; aklı karışmıştı. Onun şaka yaptığını bilmekle birlikte, hangi konuda yaptığından pek emin değildi.

"Öyle mi?" Sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Kahretsin, akşam yemeği. Ah, sevgilim, özür dilerim. Açlıktan ölüyor musun?"

"Hayır, açlıktan ölmüyorum. Aslında yiyecek halim bile yok. Ben başka bir şey kastetmiştim." Kate'i yeniden kollarının arasına aldı ve onun bedeninin kendi bedenini canlandırmaya başladığını hissetti. Birbirlerine bakıp gülümsediler. Bunu uzun bir öpücük izledi. "Uçan fincan tabağını unuttun... biliyorsun, şu sihirli bebek yakalayıcısını." Kate'e sırtarak baktı, her şey bitene kadar bu onun da aklına gelmemişti. Yaşadıkları çok çılgın bir geceydi. Kate'e bakınca onun hayretle kaşlarını çatmış olduğunu gördü, ama yüzünde panikten eser yoktu.

"Kahretsin, diyaframım." Onu çekmecedeki unutmuştu.

"Sence bu bir felaket mi?" Bu kendisi için asla bir felaket değilse de, Nick bunu sormaya kendini zorunlu hissetmişti. Hâlâ Kate'ten bir çocuk istiyordu. Ve Tygue'ın da kendi çocuğu olmasını diliyordu.

"Bu seni çileden çıkarır mı?"

"Hayır. Ama zaten hamile kalamam. Bunun için uygun zaman değil."

"Bunu nasıl hesaplayabiliyorsun?"

"Dün saçlarımı yaptırdım."

"Ne? Sen delisin. Ve sorumu da yanıtlamadın."

"Neydi?" Kate onu kızdırmaya çalışıyordu ve Nick de bunun farkındaydı.

"Soru şu... öf cehenneme git. Hamile kalsan ne olur? Seni bekâr annelerin kaldığı yurda yerleştirir, Tygue'la birlikte Tahiti'ye giderim."

"Bana kart atmayı unutma. Ve sakın küvete bakmayı da unutma."
Kalkıp beyaz sabahlığına uzandı. "Bir saniye sonra dönerim."

"Olur." Birbirlerine bakıp gülümsediler. Kate bir saniye sonra geri döndüğünde yüzünde gülümsemeden eser yoktu. İnce uzun bedenini gözler önüne seren geceliğinin eteklerini savurarak banyoya döndüğünde, yüzü bir ceset kadar beyazdı.

"Tygue gitmiş."

Nick sanki depresyon oluyormuş duygusuna kapıldı. Kate bir şey söylemeden ona elindeki notu uzattı.

30

"Hayır, nereye gittiğini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz notunda yazdıkları." Nick başını çevirip Kate'e baktı. Polis gelmeden önce aralarında kararlaştırmışlardı: Tom hakkında bir şey söylemeyeceklerdi. Bunun bir yararı olmazdı.

"Nota bir kez daha bakalım."

Not acı verecek kadar kısaydı. "Babamı ayamaya gidiyorum." Yedi yaşındaki bir çocuğun imlası. Babasını arayacaktı. Sivil kıyafetli polis, başını kaldırıp Nick'le Kate'e baktı.

"Siz babası değil misiniz, Bay... şey... Waterman?"

"Hayır. O, Bayan Harper'ın oğlu. Ama Tygue'la birbirimize çok yakınız." Bu sözleri söyledikten sonra kendini aptal gibi hissetti. Ama bu durumda kim doğru dürüst düşünebilirdi ki? Kate'in yüzü kül gibiydi. Polisle hemen hemen hiç konuşmamıştı ve Nick onun şoka girmesinden korkuyordu.

"Babasının nerede olduğunu biliyor musunuz? Sanırım onu telefonla arayıp haberdar etmek iyi olacak." Kate'in gözlerinde bir acı ifadesi belirdi, Nick başını iki yana salladı.

"Korkarım bu olanaksız. Çocuğun babası o doğmadan önce öldü."

"Öyleyse size mi öfkelenildi?" Polisin bu soruyu sorması üzerine Kate yeniden canlandı.

- 275 -

"Hayır. Sanırım eğer kızdığı biri varsa, o da benim. Bu ara onun birçok yeni baskı altına girdiğini düşünüyorum. San Francisco'ya yeni taşındık ve o yeni bir okula başladı, ayrıca..." Kate bocalayınca Nick onun elini sıktı.

"Parası var mı?"

Kate başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"Yanına bir şey almış mı?"

"Evet, oyuncak ayısını." Bu sözleri söylerken Kate'in gözleri dolmuştu. "Kırmızı kravatlı, büyük, kahverengi bir ayı."

Kuyruğunu sallayarak bacağına sürünmekte olan Bert'e bakıp daha çok ağlamaya başladı.

"Çocuğun üzerinde ne var?"

Kate bilmiyordu. Tahmin etmesi de olanaksızdı. Ama koridordaki dolaba bakınca yağmurluğunun orada olmadığını gördü.

"Sarı bir yağmurluk. Ve büyük bir olasılıkla kot pantolonla kovboy çizmesi."

"Kentte gidebileceği herhangi biri var mı?"

"Felicia!" Koşarak telefona gitti, ama telefonu açan olmadı.

Üzüntüyle polise Felicia'nın telefon numarasını verdi. Bir de Tillie'ninkiyle Joey'inkini evininkini. Ve... "Ve sanırım Carmel'e gitmeyi denemiştir." Perişan bir halde Nick'e baktı.

"Orada tanıdığı kimse var mı?" Polis memuru başını kaldırarak Kate'le Nick'e baktı.

"Hayır, ama orayı çok sever." Kahretsin, ona ne söyleyebilirdi ki?

'Bu öğleden sonraya kadar hayatta olduğunu bile bilmediği, beyin özürlü ve felçli babasını aramaya gitti' mi? "Ne yapacaksınız?" Polis küçük kahverengi kaplı defterini kaparken, Kate, Nick'in elini sıktı.

"Onu bulana dek çevreyi tarayacağız. Şimdi birkaç fotoğrafa ihtiyacımız var." Gidip Tygue'ın, onu her türlü giysiyle çeşitli pozisyonlarda gösteren, uzaktan çekilmiş, yakından çekilmiş, midillisinin üzerinde, köpeğinin yanında, Disneyland'dave Licia'yla birlikte trolleybüste gösteren bir düzine kadar resmini getirdiler. 'Yalnızca bir ya da iki resme ihtiyacımız var." Kate uyuşmuş bir halde başını salladı, sonra hep birlikte

— 276 —

dışarı çıktılar. Yağmur yağıyordu. "Rapor vermek için sizi her saat başı ararız."

"Teşekkür ederiz."

"Sakin olun." İki polis onlara cesaret vermek istercesine gülümse-dikten sonra oradan ayrıldılar. Lüks bir ev. Ve çocuk da fotoğraflarda oldukça mutlu görünüyordu. Kötü muamele görme olasılığı çok zayıftı. Herhalde şu macera olsun diye evden kaçan hıznır çocuklardan biriydi bu. Böyleleriyle daha önce de karşılaşmışlardı. Kız çocukları, kapı eşiğinde durup, anne babalarına evde kalmaları için yaivarsınıar diye her türlü fırsatı verirken; erkek çocukları eşyalarını toplayıp sıvışırldardı.

"Tanrım, Nick, ne yapacağız?"

"Dediklerini yapıp sakın olacağız."

"Bunu yapamam... ah Tanrım... Nick, yapamam. Kaçırılmış olabilir. Araba altında kalabilir ya da..."

"Kes artık!" Kate'i omuzlarından yakalayıp sıkıca kollarının arasında tuttu. "Lütfen kes artık. Bunu yapamayız. Onun iyi olduğunu düşünmeliyiz." Kate ağlarken uyuşmuş bir halde başını salladı. Sonra umutsuz bir ifadeyle Nick'e yapıştı. Kate'in gözlerindeki umutsuzluk ve acı Nick'in kalbini parçalıyordu. Bir de hıçkırmaya başlayınca, Nick, Kate'in yüreğinde korku ve endişeden daha fazlasının olduğunu anladı.

"Bu benim suçum, Nick... hepsi benim suçum."

"Sana kes dedim, Kate. Bu senin suçun değil." Öğleden sonra bu konuyu gündeme getirdiği için bütün suçun kendisinde olduğunu söylemeyi istedi, ama kendilerini suçlamalarının hiç kimseye faydası yoktu. Şimdi yapmak zorunda oldukları şey, Tygue'ı bulmak, ona babasından ve geçmişten söz edip, Kate'in gerçekleri ondan gizlemesinin nedenlerini açıklamaya çalışmaktı. Ve çocuğu şimdikinden de çok seveceklerdi. Buna ihtiyacı vardı. Bu gece bunun en iyi kanıtıydı. Nick sıkı sıkı sarılmış olduğu Kate'in çenesini yavaşça kaldırıp gözlerinin içine baktı.

"Bu hiç kimsenin suçu değil, sevgilim. Her ikimiz de önümüzdeki yüz yıl boyunca kendimize işkence edebiliriz, ama belki de bunun ortaya çıkması, onun her şeyi öğrenmesi gerekiyordu."

"Haklı olduğunu biliyorum. Ona yıllar önce her şeyi anlatsaydım, bu gece olanlar hiç gerçekleşmezdi."

"Ama anlatmadın ve anlatsaydın ne olurdu bilemezsin. Belki de bu konuyla bugüne dek başa çıkmayı başaramazdı. Her ne olursa olsun, geçmiş olduğu yerde bırakmalısın. Ona anlatmadın. Şimdi biliyor. Ele almak zorunda olduğumuz gerçekler bunlar."

"Peki ya, başına kötü bir şey gelirse?" Konuşurken sesi boğulmuş ve gözlerinden yaşlar yine sel gibi boşalmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey olmayacak. Buna inanmak zorundayız, Kate."

"İnanabilmeyi isterdim." Gürültülü bir şekilde burnunu temizleyip gözlerini kapadı.

Polisler söz verdikleri gibi her saat başı aramışlardı, ama henüz hiçbir haber yoktu. Felicia'ya ulaşmayı başardıklarında neredeyse gece yarısıydı.

"Aman Tanrım!" Felicia oturdu ve soluğunu tutarak Nick'in anlattıklarını dinlemeye koyuldu. Kate konuşacak durumda değildi. Artık ağlamıyordu, ama gözlerini sabit bir şekilde resimlere dikmiş orada öylece oturuyordu. Nick sonunda pes ederek, resimleri elinden almaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Oraya geleyim mi?"

"Yardımanın dokunabilir. Daha önce de kötü zamanlarında onun yanında oldun."

"Evet. Ve Nick." Bir an için duraksadıktan sonra söylemeye karar verdi. "Öğrendiğine çok sevindim. Kate'in bütün bunlardan kurtulması gerekiyordu. Sonsuza dek saklanmayı sürdüremezdi."

"Biliyorum. Ama bu oldukça zor bir yol."

"Belki de başka bir yol yoktur." Nick sessizce başını sallayıp telefonu kapadı. Felicia az sonra oradaydı. Birlikte kahve içerek oturdular. Saat beş olduğunda çıldırmanın eşiğine gelmişlerdi. Saat beş buçukta polis yeniden aradı. Nick kendini yeniden yeni bir haber olmadığını duymaya hazırladı.

"Onu bulduk."

"Nerede?"

"Hemen burada." Polis, çocuğa bakıp sırtıttı.

Nick gözlerini kapayarak odanın içine seslendi. "Onu bulmuşlar." Sonra yeniden ağzını ahizeye yaklaştırdı. "İyi mi?"

"İyi. Yorgun ama iyi. Ancak ayı Willie biraz perişan görünüyor." çocuk çok sessizdi. Herhalde bu onun için zor bir deneyim olmuştu.

"Neredeydi?"

"Greeyhound otobüs terminalinde oturmuş, kendisini Carmel'e götürmesi için biriyle konuşuyordu. Annesi haklı çıktı. Genelde haklı çıkarlar zaten. On dakika sonra evde yanınızda olur."

"Bekleyin, onunla konuşabilir miyim?" Kate hem hıçkırarak, hem gülerek yanında duruyor, kolunu sıkıyordu. Felicia'ysa yaşlı gözlerle onları izliyordu.

Polis memuru bir saniye sonra geri döndü. "Konuşamayacak kadar yorgun olduğunu söylüyor." Şımarık küçük oğlan. Ama bu onların sorunuydu. O, çocuğa, evden kaçmanın ne kadar kötü sonuçlar doğurabileceğine ve otobüs terminallerinin ne kadar tehlikeli olduğuna dair bir söylev verip, onu evine götürecek ve raporunu hazırlayacaktı.

"Çok yorgun da ne demek?" Kate şaşkın bir ifadeyle Nick'in telefonu kapamasını izledi. Sonra birden anladı. "Hâlâ kızgın."

Nick başını salladı. "Ben de öyle tahmin ediyorum."

Tahmini doğru çıktı. Tygue eve döndüğünde yatışmış görünüyordu. Onlarla konuşmadan önce polisin gitmesini bekledi. İçeri girdiğinde görevbiiir bir şekilde annesine sarılmakla birlikte sıcaklığını vermekten kaçınmıştı. Kate yalnızca Willie'nin gömleğine yapıştığını hissetmişti. Hâlâ sıırılsıklamdı. Tygue'in üstü başı otobüs terminalinde kurumuştu. Aslında oraya gidebilmiş olması bile şaşırtıcıydı. Yanında biraz bozuk parası olduğunu ve bununla otobüse bindiğini söylemişti. Otobüs şoförleri ona yolu tarif etmişlerdi.

"Başına neler gelebileceği hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Kate, Tygue'ı görmenin verdiği rahatlama duygusuyla onu azarlamaya başladı. Tygue başını öne eğmekle birlikte, hiç de pişman görünmüyordu. Sonunda konuşmaya başladı.

"Aynı şeyi yine yapacağım."

"A/e?" Bu sözcük bir çığlık halinde çıkmıştı. Nick, onu yatıştırmaya çalıştı.

"Babamı bulacağım. Onu görmek istiyorum." Kate içini çekerek

— 279 —

arkasına yağlandı ve oğluna baktı. Kalbini kırmadan ona görülecek bir baba olmadığını nasıl açıklayabilirdi? Bir zamanlar babası olan bir adam vardı, ama o gitmişti. Ve Tygue onu göremezdi.

"Bunu yapamazsın." Bu sözleri son derece yumuşak bir ses tonuyla söylemişti.

"Yapacağım, anne." Son derece kararlı bir ifadeyle annesine baktı.

"Bu konuyu sonra konuşuruz."

Kate, onu yatağına yatırdı ve bu kez Tygue orada kaldı. Çok uzun bir gece olmuştu. Felicia saat altı buçukta eve dönerken, içinde bu işin henüz bitmediğine dair bir his vardı. Konu yalnızca bu seferlik kapanmıştı. Tygue sözlerinde çok ciddiydi. Babasını görecekti. Felicia, Kate'in bunu anlamasını umuyordu. Ama o sırada Kate, Nick'in kollarında uyuyakalmıştı bile. Tam üç saat uyudu. Stu Weinberg saat dokuz buçukta telefon etti.

"Hım?" Hâlâ derin uykunun etkisi altında olduğundan arayanın kim olduğunu anlayamamıştı. Nick okul aracı için bir not bırakacağına söz vermişti ve o gün hepsi geç saate kadar uyuyacaklardı. Kate mümkün olursa bütün gün uyumayı düşünüyordu. Nick, o kalkana dek Tygue'la ilgileneceğini söylemişti.

"Seni uyandırdım mı?"

"Hım? Ne?... Hayır..." Ama neredeyse yeniden uykuya dalacak gibiydi. Nick odaya girerek onu omuzlarından sarstı.

"Uyan. Telefondasın."

"Hah? Kimsiniz?"

"Ben, Stu Weinberg. Tanrı aşkına, orada neler oluyor? Dün gece çılgın bir partiye mi gittiniz?"

"Evet." Kate yatağın içinde doğrularak inledi; kendini hasta gibi hissediyordu. Başı sanki akşamdan kalmış gibi çatlarcasına ağrıyordu; ama hiç değilse düşüncelerindeki sis dağılmaya başlamıştı. "Kitap nasıl gidiyor?"

"Sana, da bana da bir servet kazandırıyor. Aramamın nedeni de bu. Senin için yeni bir yolculuk ayarladık."

"Oh yoo. Bu da mı Nick'in işi?" Gülümsemeye çalıştıysa da başara-
— 280 —

madı. Nick bu sefer neler karıştırıyordu? Ancak Weinberg ısrarla onun bu işle hiçbir ilgisi olmadığını belirtti. Sesinden, bu sözlerinde samimi olduğu anlaşılıyordu. "Öyleyse nedir?"

"New York'ta bir hafta. Yayımcı kitabının liste başındaki yerinde kalması için bir promosyon düzenleyecek ve senin de orada olmanı istiyor. Buna mecbursun, ufaklık; özellikle de onları yeni kitabınla vurmak istiyorsan. Onlarla ilişkilerini sağlam tutsan iyi edersin."

"Şimdi olmaz." Evde ilgilenmek zorunda olduğu çok fazla şey vardı.

"Saçmalama, Kate, buna mecbursun. Bu insanlara karşı bir yükümlülüğün var. Onlar senin kariyer yapmanı sağlıyorlar." Arka arkaya Kate'in konuk olarak çıkacağı programları sıraladı. Bunlar çok fazlaydı, inanılmaz bir hafta olacaktı.

"Sana söyledim, bu olanaksız."

"Mecbursun. Onlara bunu yapacağını söyledim."

"Bunu nasıl yapabildin?" Ağlamak üzereydi. Ayrıca önceki gece yüzünden hâlâ korkunç derecede bitkindi.

"Başka seçeneğin olmadığı için yaptım. Nick'e sor. O bunun ne demek olduğunu bilir."

"Buna aldırma. Pekâlâ, bakacağım. Ne zamandan ne zamana?"

"Yola üç gün sonra çıkacak ve seyahatte bir hafta kalacaksın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Yapsan iyi olur." Çok acımasızdı. "Teyd için seni daha sonra tekrar ararım."

"Tamam." Kate tartışamayacak kadar zayıftı. Başını yeniden yastığına dayayıp düşünmeye çalıştı.

"Kimdi?" Nick ona ilgiyle baktı.

"Weinberg."

"Bir sorun mu var?"

Kate başını salladı. "Yayımcımın benim için bir haftalık New York seyahati düzenlediğini söyledi."

"Ne zaman?" Nick şaşırması görünüyordu.

"Üç gün sonra yola çıkıyorum."

— 281 —

"Alçak herif, onu öldüreceğim." Nick yatağa oturup elini Kate'in saçlarında dolaştırdı. "Gidemezsin."

"Buna mecbur olduğumu söylüyor. Ve sana söylediğim gibi, bunu o değil, yayımcım ayarlamış." Hem ayrıca, kahretsin... Nick ona ne yapıp, ne yapamayacağını söyleyemezdi.

"Bunu kimin ayarladığı umurumda değil. Şimdi gidemeyeceğini sen de çok iyi biliyorsun. Ona böyle söyledin, değil mi?"

Ama Kate söylememişti. Bütün olanlara karşın yapmamıştı. Stu bütün meslek yaşamının buna bağlı olduğu izlenimini yaratmaya çalışmıştı.

"Tanrı aşkına, ona ne söyledin?"

"Ona elimden geleni yapacağımı söyledim."

"Bu gidiyorsun anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Kahretsin, bilmiyorum. Düşünemiyorum bile. Üç gün sonra ne yapacağımı şimdiden nereden bileyim?"

"Eğer biraz kafan çalışıyorsa, üç gün sonra oğlunla ilgili bu sorunu çözmekle meşgul olacağını düşünebilirsin. Bunun önceliği olmalı."

"Zaten öyle ama... kahretsin, beni yalnız bırak." Onu hiç rahat bırakmayacaklar mıydı? Nick haklı sitemleri ve ebeveynlikle ilgili düşünceleri, Tygue'sa ezici ihtiyaç ve istekleriyle sürekli tepesindeydiler. Tanrım, onun da hayatını yasmaya hakkı vardı. Kazandığı başarıyı yaşamaya hakkı vardı.

"Kendine hayranlık duymaya başlıyorsun, değil mi, Kate?" Kate, onu tokatlamamak için bütün gücüyle kendine hâkim oldu. "Şu anda anne olmak pek eğlenceli olmasa gerek."

"Kahretsin, beni rahat bırakmayacak mısın?" Bu sözleri bağırarak söylemiş ve sesi hiç de kendi sesi gibi çıkmamıştı. "Benden ne istiyorsun? Kanımı mı?"

"Hayır, bazı gerçekleri. Şu anda hayatının en büyük bunalımını yaşayan bir çocuğun var. Onun ihtiyaç duyduğu en son şey, senin bir zevk gezisine çıkman."

"Peki ya benim ihtiyaçlarım? Ya benim kariyerim? Ya ona Şimdiye kadar verdiğim yıllar, onların hiçbir değeri yok mu? Benim de biraz kendime zaman ayırmaya hakkım yok mu?"

– 282 –

"Bu konuda bunları mı hissediyorsun? Onun ve benim için böyle mi hissediyorsun?" Bir an Kate'in içinden 'evet' demek geçti, ama buna cesaret edemedi.

Bir anda sesi son derece sakinleŐmiŐti. "Yalnızca dŐnmek için biraz zamana ihtiyacım var. Hepsi bu kadar. Bunu kendi başıma halletmeme izin ver." Yatağın zerine oturup elini saçlarına götürdü.

"Yalnızca fazla seçeneğin olmadığını dŐnyorum."

"Hiçbir zaman fazla Şansım olmadı. Belki de Şu anda ihtiyaç duyduğum Şey, bir seçim yapmak ve kendi kararlarımı kendim vermektir."

"Daha önce de kararlar verdin, Kate." Neden bu kadar üstüne geliyordu? Neden yakasını bırakmıyordu? Ama Kate bu düşüncelerini dile getirmedi. Bir anda kendi düŐüncelerinde kaybolmuştu.

"Evet. Daha önce de kararlar verdim." rneğin Tygue'a Tom hakkında hiçbir Şey söylememe kararım. Görüldüğü üzere bu müthiş bir karardı.

"Seni yiyip bitiren nedir, Kate? Yine suçluluk mu duyuyorsun? Sorun bu mu?"

"Kahretsin, Nick, evet!" Ayağa fırlayarak yeniden Nick'e bağırmaya başladı. Bu sefer gözleri öfkeden akmak akmaktı. "Evet, suçluluk duyuyorum, tamam mı? Bunu duymak kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı? Evet, Tygue'ın kötü anlar yaŐamasının tamamen kendi kahrolası suçum olduğunu dŐnyorum. Ve biliyor musun, bu onu daha önce olduğundan daha çok sevmemi sağlamıyor. Bu bende yalnızca kaçıp uzaklaşma duygusu uyandırıyor. Çünkü o yaptığım hiçbir Şeyi anlamadığı, bana kızgın olduğu ve sen de bunu yüzüme vurduğun için ikinizden de uzaklaşmak istiyorum. Sizce bu nasıl, bayım?"

"Çok saçma." Nick topuğunun üzerinde dönerek odadan çıktı, Kate'se banyoya kapandı. On dakika sonra üstü başı düzelmekle birlikte, yine de üzgün ve bitkin görünüyordu. Tygue hâlâ uyuyor, ama Nick kahvaltı masasının başına oturmuş kahve içiyordu. Kate kendisi için de bir fincan kahve alıp Nick'e baktı. O da çok berbat görünüyordu.

"Bağırdığım için üzgünüm."

"Önemli değil." Nick de sesi yatışmış gibiydi, ama yine de Kate'e

— 283 —

karşısında başka dünyalardan gelmiş bir yaratık varmış gibi inceleyen gözlerle bakıyordu. "Gidecek misin?"

"Bilmiyorum."

"İşte senin de başına geliyor, Kate."

"Neymiş başıma gelen?" Aslında onun ne demek istediğini biliyordu.

'Yıldız olmak başını döndürüyor. 'En büyük benim' sendromu. Neyin var neyin yok, her şey kariyerin için. Ama bu arada çocuğuna ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?" Nick yine öfkelenmeye başlamıştı.

"Senin bana neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar çok baskı altında olduğumu biliyor musun?"

"Üzgünüm. Ama sen bir yetişkinsin. Bununla başa çıkabilirsin, Kate. O bunu yapamaz. Çok korkunç olaylar yaşadığını biliyorum, ama bu, olanların faturasını ona çıkarman için bir neden değil. Ve o, şu anda babası hakkında son derece karmaşık duygular içerisinde."

"Ama ben bunu değiştiremem. Sihirli sopamı sallayıp Tom'u yeniden normal bir insan haline getiremem. Bu yüzden Tygue onu göremez. Böylesi her ikisi için de çok kötü olur." Kate yeniden bağırmaya başlamıştı.

"Bunu anlıyorum." Sesini alçaltmak için çaba harcıyordu. "Ama Tygue anlayamaz. Böyle bir zamanda New York'a gideceğine inanamıyorum o kadar."

"Gideceğimi söylemedim."

"Hayır, ama gideceksin."

"Kahretsin, bunu nerden biliyorsun?" Kahvesini, karşısında oturmuş, öfkeli ve haklı olduğundan emin bakışlarla kendisini süzen Nick'in yüzüne boşaltmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ondan nefret ediyordu.

"Gideceğini biliyorum, çünkü şimdiden kendini başarının ışıltısına kaptırdın. Televizyon programları, söyleşiler, para, kitaplar... hepsi. Sana neler olduğunu görebiliyorum, Kate. Ve sana bir şey söyleyeyim mi: Bu işde katkım olduğu için çok, ama çok üzgünüm. Seni programa çıkardıkları için üzgünüm."

— 284 —

"Bunun ne ilgisi var? Son dört ayda kazandığım paraya bir bak. Yaklaşık çeyrek milyon dolar oldu. Bunu ben kazandım. Ben! Tek başıma! Hem de senin programınla değil, yazdığım bir tek kitapla. Bu sayede Tygue koleje gidebilecek ve kolejden önce de iyi bir okula. İhtiyaç duyduğu her şeye sahip olacak."

"Annesi dışında."

"Cehenneme git."

"Biliyor musun? Ne yaptığın hiç umurumda değil. Ama ona New York'a gittiğini söylerken burada oturup olanları izlemek istemiyorum."

"Öyleyse bunu yapma. Ona sen dışardayken söylerim."

"Gideceksin, değil mi?" Üsteliyor, üsteliyor, üsteliyordu...

"Evet!" Bu sözcük, tüm evi dolduran uzun ve öfkeli bir feryat gibi çıkmıştı. Nick ve özellikle Kate, oldukları yerde donakaldılar. Kate gidip gitmeyeceğinden hiç de emin değildi. En azından böyle olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Aslında en başından işin bu yönde gelişeceğini tahmin etmişti. Özellikle de Weinberg ona bunun ikinci kitabı için ne kadar önemli olduğunu söyledikten sonra. İkinci kitabının birinciden bile daha iyi olmasını istiyordu. Bu onun soğuk, zorlu ve boş bir yanını ortaya koymuştu. Mutfakta tek başına oturuyordu; Nick sessizce oradan ayrılmıştı. Belki de haklıydı. Belki gerçekten de şöhret başını döndürmeye başlamıştı. Ama bu Tygue'in zararına olmamalıydı.

O öğleden sonra Kate ona her şeyi açıklamaya çalıştı, ama Tygue konuşmak istemiyordu. Ona Tom, kitaplar ve işi hakkında

açıklamada bulunmaya çalıştı, ama Tygue daha yedi yaşındaydı. Çoğu şeyi anlamı-yordu. Ve düşünebildiği tek şey babasıydı. 'Kate, oğluna babasının altın başarı yıllarından kalma, onun hakkındaki gazete yazılarının yer aldığı albümü verdi. Tygue bir çırpıda okuyabilmek için odasına gitti. Ve Kate de Tillie'yi aradı. Kate'in evde olmadığı hafta boyunca Tillie konuk odasında kalacaktı. Bu Nick'in üzerindeki yükü hafifletecekti. Kate gitmeden önce onu çok az görebildi. Her iki gece de eve çok geç, Kate uyuduktan sonra gelmiş ve bütün günü dışarda geçirmişti. Duygularını Felicia'ya anlatmaya çalıştıysa da, onun da anlayışını kazanamamıştı. Tillie bile geldi-

-28Ö-

ğinde oldukça soğuktu; ama bunun sebebi herhalde büyük şehirden ürkmüş olmasıydı. Kate geldiği için ona müteşekkirdi. Tygue da onu görünce sevinçten çılgına döndü. O an Kate kendini dışlanmış gibi hissetti. Tygue, Tillie'nin yanında, onun yanında olduğundan daha mutlu görünüyordu.

"Seni havaalanına götürmemi ister misin?" Nick, onu soğuk bakışlarla süzdü.

"Taksi çağırabilirim. Arabamı Tillie için evde bırakacağım. Ama bu hiç de büyütülecek bir şey değil."

"İnat etme, ben seni götürürüm."

"Söylevlerine dayanamam." Aralarında daha önce olmayan bir soğukluk vardı ve bu da Kate'i dehşete düşürüyordu; ama yine de yolculuktan vazgeçmek istemiyordu.

"Bütün söylevlerimi bitirdim. Biri dışında. Yorgun görünüyorsun, Kate. New York'ta aşırıya kaçmamaya dikkat et."

"Son birkaç gün çok zordu. Herkes için." Başını çevirip Nick'e baktı. O anda Nick'in gözlerinde yumuşak bir ifade belirdi.

"Sakın seni sevdiğimi unutma, Külkedisi." Kate son birkaç gündür ilk defa onun yumuşadığını görmüştü. "Uçağın kaçta kalkıyor?" Hafifçe gülümsedi. Kate ona saat kaçta evden çıkmaları gerektiğini söyledi. Sonra pişmanlıkla birbirlerine baktılar. "Kahretsin..." Kate çabucak elbisesini üzerine geçirdi. Nick -her zamankinin aksine- fermuarı yukarı çekti ve beş dakika içinde evden çıktılar.

Havaalanına kadar yol boyunca çok sessizdiler. Kate sevişmeye zamanları kalmadığı için üzgündü. Bu her ikisine de iyi gelecek, sahip oldukları şeyleri bir kez daha hatırlatacaktı. Nick onu öpünce, Kate, Nick'in onun kendisine ne kadar değer verdiğini bir kez daha anladı. Uçağa doğru giderken ona el sallayıp, kendini hayatında hiç olmadığı kadar yalnız hissetti. New York'a kadar biraz fazla şarap içti, ama bu onun yalnızlık duygusunu birazcık hafifletip, son iki saati uyuyarak geçirmesini sağladı. Yol çok uzun ve yorucuydu. Bunun bir balayı olduğu söylenemezdi. Ve oraya vardığında da, koca kentte tek başınaydı. Bunu kaldırımında taksi bulma savaşı verirken daha iyi anladı. Göndereceklerini söyledikleri limuzin gelmemiş ve Kate

— 286 —

çantalarından birini bulamamıştı. Bu harika bir başlangıçtı. Ama bundan sonra işler daha iyiye gitti. Kent merkezine kadar taksiyi çaresiz; kırk beş yaşlarında, yakışıklı, iyi giyimli Chicago'lu bir mimarla paylaşmak zorunda kaldı. Adam da Regency'de kalıyordu.

"Ne kadar da uygun. Her zaman orada mı kalırsınız?" Adam adını öğrenme çabasına girişmeden, yol boyunca Kate'le hoş bir şekilde sohbet etti. Kate onu gelişigüzel süzdü. Saçları grileşmişti, yüz hatları düzgün olmakla birlikte oldukça harcanmış görünüyordu. Bedeni dimdik ve gençti. Çekici olsa da fazla göze batan biri değildi. California'lı sağlıklı ve atletik erkeklere hiç benzemiyordu. Kozmopolitan ve biraz da solgun görünüyor, ama yine de ilginç birine benziyordu.

"Kente son geldiğimde de orada kalmıştım."

"Ben buraya ayda bir kere geliyorum." Kate'e şöyle bir bakıp gülümsedi. Binalar, manzara, San Francisco hakkında gevezelik ettiler. Sonra Kate, ağzından yazar olduğunu kaçırdı.

"Ne kadar mükemmel bir meslek. Çok seviyor olmalısınız."

Yüzünde açık bir kıskançlık ifadesi okunuyordu. Kate gülümsedi. Adam her şeyin, kulağa, olduğundan bile daha iyi gelmesini sağlıyordu.

"Evet, seviyorum." Sonra bir an kendini yeni kitabı hakkında konuşurken buldu.

"Biliyor musunuz, bu kitap bende geçenlerde okuduğum bir kitapla aynı duyguları uyandırdı. Konu bakımından değil, ama yansıttığı hava açısından çok benziyor. Sözüünü ettiğim kitap: 'Son Sezon'" Kate gülmeye başladı.

"Siz de mi okudunuz?" Bu adamın hoşuna gitmişti. Kate sıırttı. Ne olacak yani? Haydi itiraf et! 'Yakın zamanda okumadım, ama kitabı ben yazdım.'" Adamın bunu algılaması biraz sürdü, sonra başını kaldırıp Kate'e hayretle baktı.

"Öyle mi? Ama bu harika bir kitap!" Etkilenmiş görünüyordu.

"Öyleyse bir sonraki kitabımdan size bir örnek gönderirim!" Bunu şaka olarak söylemişti, ancak adam kartvizitini çıkarıp gülümseyerek Kate'e uzattı.

"Umarım sözünüzü tutarsınız, Bayan Harper."

— 287 —

Artık adını biliyordu. Kate kartı çantasına koyduğu sırada otele vardılar.

31

Bu seferki New York yolculuğu, Nick'le birlikte yapmış olduğu yolculuktan çok, ama çok farklıydı. Limuzinler, fayton turları, gizli serüvenler; Lutece'de öğle, Caravelle'de akşam yemekleri yoktu. Nick'in aşkının verdiği güven de yoktu. Bu kez New York'un olabildiğince gürültülü ve zorlayıcı gerçeğiyle yüz yüzeydi. Ayaklarının etrafında uçuşan çöp ve döküntülerin arasında taksi bulma savaşı verirken bunu daha iyi anlamıştı. Yayımcının ayarlamış olduğu program, olağanüstü yoğundu. İlk gün, üç radyo programına birden katılması gerekmiş, öğle yemeği yemeye fırsat bulamadan saat dörtte televizyondaki bir söyleşi programının çekimine katılmıştı. Burada sunucu onu, kendisini açıkça küçümseyen bir spor yazarıyla eşleştirmişti. Saat altıda otele vardığında yorgunluk ve öfkeden uyuşmuş gibiydi, Nick'le Tygue'ı aramak için de uygun zaman değildi. Nick o sıralar programın hazırlanmasıyla meşguldü, Tygue'sa henüz okuldaydı. Oda

servisini arayıp bir kadeh beyaz şarap ısmarladıktan sonra, Nick'i arayabileceği zamana kadar sakince arkasına yaslanıp oturmaya karar verdi. Oda bile, bu kez daha az güzeldi. Beyaz ve yaldızlı renkler odaya daha gösterişli bir hava veriyorsa da, daha küçük ve soğuktu, yataksa hüzünlü ve boş görünüyordu. Son yolculuklarındaki sevişmelerini anımsayınca gülümsedi. Şarap kadehini aldı ve uzun bacaklarını altında toplayarak kanepeye oturdu. Evden üç bin mil uzakta, yabancı bir otelde tek başınaydı ve tanıdık birileriyle konuşma şansı yoktu. Birden, kendini seilmeyen biri gibi hissedip korkuya kapılarak, umutsuzca eve dönebilmeyi istedi. Demek çılgın ve muhteşem şöhret basamaklarını tırmanmak buydu. Ama bu, terkedilmiş, boş bir binaydı ve sanki içinde hiç kimse yaşamı-yormuş gibi görünüyordu. Green Street'in yeşillikleri ardında saklanmış gibi duran evine geri dönmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Belki

— 288 —

de neredeyse sonuna gelmişti. Aslında ona her şey yeni başlıyormuş gibi geliyordu. Tygue'la San Francisco'ya daha geçen ay taşınmışlardı, ama belki de bütün bunlar Nick için çok fazlaydı. Belki kariye'ri, Nick için kendi işiyle çok büyük bir zıtlık oluşturacaktı, ya da belki onu kabullenemeyecekti. Kate ikinci bir kadeh beyaz şarap istemek üzere oda servisini arayacakken, kaşlarını çatarak telefonu kapadı. Bu çok saçmaydı. New York'taydı. O bir yıldızdı. Bu sözcüğü söylerken kendi kendine sırıttı. Tamam tamam, bir yıldız değildi belki, ama başarılı bir yazardı. Akşam yemeğine nereye isterse gidebilirdi. Odasında oturmak zorunda değildi. Bu anlamsızdı. Çantasını açıp içinden Felicia'nın verdiği, restoran adlarının yazılı olduğu listeyi çıkardı. Listedeki ilk isim Gino's adlı bir yerdi. Licia manken, reklamcı, yazar, Avrupa sosyetesinden tipler ve 'güzel insanlar' kaynayan bu retorana yalnız başına gidebileceğini söylemiş, "Güzel bir gösteri yeridir, hoşuna gideceğinden eminim," demişti. Ayrıca otelinden yalnızca iki sokak ötedeydi. Oraya yürüyerek gidebilirdi.

Saçını taradı, yüzünü yıkadı ve makyajını tazeledi. Hazırdı. Gün boyu üzerinde olan siyah elbise orası için de uygun olmalıydı. Felicia oranın çok şık giyinilerek gidilen bir yer olmadığını söylemişti. Ama New York standartlarında bu; kot pantolon, Gucci ayakkabılar ve vizon kürk ya da son moda Dior giysi anlamına gelirdi. Uzun kırmızı yünlü paltosunu, üzerine fırlatmış olduğu sandalyenin arkalığından alırken, iki ay öncesinin bunaltıcı sıcaklığını anımsadı. Siyah timsah derisi ayakkabılarına baktıktan sonra, gözlerini yeniden odanın içinde gezdirdi... boştu. Tanrım, ne kadar da boştu. Dışarı çıkmak, kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Bu kez manzara bile ona zevk vermiyordu. Kent son derece yüksek, korkutucu ve karanlık görünüyordu. Ayrıca hava çok soğuktu. Dışarı çıktığında rüzgârın da oldukça şiddetlenmiş olduğunu farketti. Paltosunun yakasını kaldırıp, doğuya, Lexington Bulvarına döndü. Kapıcının taksi çağırma önerisini reddedip, hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. New York'luların temposunu yakalamayı başarmıştı: Koş, fırla, uç, yolda yürüyenlere çarp, homurdan, dürt ve hızlı adımlarla solla. Kate bunları düşünerek güldü. Kente geleli yalnızca bir gün olmasına karşın,

— 289 —

Tutku Yılları / F: 19

temponun kendisini şimdiden yıpratmış olduğunu hissediyordu. Yürürken aklı yeniden Nick'e gitti. Kendine çok kızıyordu; Nick'e de. Başarılı olduğu için suçluluk duymasına neden olmaya ne hakkı vardı? Bunun için çok çalışmıştı. Bu başarıyı hak ediyordu. Ve de başarılı olmak uğruna ne Tygue'ı, ne de Nick'i ihmal etmiyordu. Tamam, bu yolculuğun zamanlaması gerçekten de mükemmel değildi, ama yalnızca bir haftalığına gitmişti. Ve bunu yapmaya hakkı vardı... Buna hakkı vardı... Lexington Bulvarına dönerken bu sözler beyninde yankılanıp duruyordu. Yüksek topukları, karşıdan gelen yaya akınından kaçmak için indiği metro ızgaralarında keskin ve kuvvetli sesler çıkarıyordu. Neredeyse otuzuna gelmişti ve buna hakkı vardı... hakkı vardı... Restoranın yanından geçip gitmek üzereyken başını hayetle kaldırdı ve Gino's'tan çıkmakta olan iki adamla çarpıştı. Adamlar özür bile dilemeyip yalnızca onu

beğeniyle süzdüler. Sonra koşarak, ötede durmakta olan iki adamın çevirmeye hazırlandıkları taksiyi kaptılar, işte New York...

California'da böyle bir şey yaptıkları için bu adamları evire çevire döverlerdi. New York'taysa taksilerini kaptıran adamlar başka bir taksi çevirip, onlara doğru yaklaşan kadının önünden arabaya bindiler. Kate kendi kendine gülümseyerek Gino's'un ikili safı kapısından içeri girdi. New York sokaklarındaki tarzı oluşturmak için uzun yıllara ihtiyaç vardı ya da belki bu çok çabuk oluyordu. Belki de insanlar buna farkında bile olmadan alışıyorlardı. Bütün bunlar ona çok komik görünüyordu.

"Sinyora?" Gri renkli, çizgili takım elbise giymiş zarıf bir İtalyan gülümseyerek yanına geldi. "Bir kişilik masa mı?"

"Evet." Kate gülümseyerek başını salladı. O karmaşada adamın sesini güçlükle duyabiliyordu. Neşeyle gözlerini çevresinde dolaştırırdı Duvarlar gizemli.bir mercan rengine boyanmıştı ve üzerlerinde zebralar asılıydı. Salonun çeşitli yerlerine plastik bitkiler konmuş, içerde oldukça loş bir ortam oluşturulmuştu. Barın ön  iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalıktı ve beyaz örtülü masalarda 'le tout New York'tan insanlar oturuyordu. Her şey tam Felicia'nın söylediğ  gibiydi. Üzerinde Calvin Klein'ları ve henüz silmedikleri makyajlarıyla mankenler hoş, evli ve . sadakatsiz görünüşlü reklamcılar, aktrisler, sosyete kokonaları ve bir

— 290 —

 rnek giyinmiş erkekler. Bunlar iki gruptu: Avrupalılar ve Amerikalılar. Çizgili takım elbiseleri, kalın çerçevesli gözlükleri, beyaz gömlekleri ve kravatlarıyla Amerikalılar tam Madison Aven  tarzı giyinmişlerdi. Avrupalılar onları; daha iyi terziler elinden çıkmış takımları, daha iyi kalite gömlekleri, daha yumuşak renkleri ve tam uygun uzunlukta olan pantolon paçalarıyla geçiyordu. Kadın kahkahaları erkeklerin sohbetlerine, tıpkı bir orkestradaki çan sesi gibi karışıyordu. Arka planda da sürekli bir uğultu ve garsonların çıkardıkları tangır tungur sesler duyuluyordu. Garsonlar üzerinde tabak çanakları ustaca taşıdıkları tepsilerle ellerinden geldiğince çok gürültü yapıyor, birbirlerine

yüksek sesle bağıırıyorlardı. Kısacası Gino's, zengin bir ses karmaşası ve İtalyan mutfağının nefis kokularının bir bileşimiydi.

| "Evet, biraz sonra size bir masa verebiliriz." Çizgili gri takım elbiseli şefgarson, Kate'e bir Roma kahramanı ifadesiyle bakıp, onu kibar bir el hareketiyle bara davet etti. "Beklerken bir içki alırmısınız?" Aksanı mükemmel, gözleri sevecendi. Kate gülmemek için kendini zor tuttu. Gino's gerçekten sarhoş edici bir deneyimdi. Burası onu az önceki karamsar ruh halinden çıkarıp, bir bayram havasına sokmuştu.

Kate çok kısa bir duraksamadan sonra bara gidip cin-tonik ısmarladı. Bu sırada hemen önündeki adamın campari siparişi verdiğini duydu. Adam'ın İtalyan olduğu belliydi. Bu, onun "campari soda" deyişinden ve daha sonra da barmene İtalyanca birkaç cümle söylemesinden açıkça anlaşılıyordu. Kate durduğu yerden adamı süzdü. Adamdan zengin bir Avrupa kolonyası kokusu yayılıyordu... Fransız kolonyası olmalıydı... markasını anımsayamamakla birlikte, tanıdık gelmişti. Bunu Nick'e alma düşüncesiyle bir keresinde I. Magnins'te denemişti. Ama bu koku Nick'e uygun değildi; çok ağır, çok çarpıcıydı. Limon ve baharat kokusu Nick'e daha uygundu. Ama bu adam için aynı şey söylenemezdi. Ceketinin yakası sıcak Wedgwood mavisiydi ve arkasından bunun bir bleyzır olduğu anlaşılıyordu. Gördüğü kadarıyla italyan dokumasıydı. Ensesinde bir çizgi halinde kesilmiş saçları griydi... ve kırk beş yaşındaydı... belki kırk sekiz... O sırada adam aniden başını çevirip Kate'e baktı. Kate kızardığını hissedip, şaşkınlıkla soluğunu tuttu.

— 291 —

"Ah, siz misiniz!?" Bu havaalanından birlikte taksiye bindiği adamdı. Şu Chicago'lu mimar. "Sizin İtalyan olduğunuzu sandım." Sonra bu konuyu açtığı için daha da sıkılarak güldü. Adama ona bakarak gülümsedi.

"Yedi yıl Roma'da yaşadım. Korkarım scungili, antipasto, campari ve İtalyan olan her şeye bağımlılığım var."

Önden görünüşü, arkadan olan görüntüsünden çok daha etkileyiciydi. Kate adamın ilk başta düşündüğünden çok daha

yakışıklı olduğunu farketti. Doğrusu takside adama pek dikkat etmemişti.

"New York size nasıl davranıyor, Bayan Harper?" İçkisinin üzerinden Kate'e gülümseyip ona barda yer açtı.

"Tam New York gibi. Bugün canım çıkana dek çalıştım." "Yazı mı yazdınız?"

"Hayır, yaptığım iş böyle kolay bir iş değildi, günüm tanıtımla geçti."

"Çok etkilendim." Ama etkilenmekten çok eğleniyor gibi görünüyordu ve gözleri -her nedense- Kate'i rahatsız ediyordu. Adam ona sanki siyah elbisesinin içini görüyor gibi bakıyordu, ama henüz uygunsuz bir şey söylememişti. Kate yalnızca böyle bir duyguya kapılmıştı. Adamın iyi bir terzi elinden çıkmış giysileri ve işadamı tavırlarının altında, yabani ve cinsellik dolu bir yanı vardı. "Sizi televizyonda izleyebilecek miyim?" "Otel odasında kalıp gün boyu televizyon seyretmezseniz, izleyemezsiniz." Kate ona bir daha gülümsedi.

"Korkarım bunu yapamam. Benim de New York'ta çok işim var. Bugün işe saat yedide kahvaltı toplantılarıyla başladık. Bu kentte insanlar çılgınlar gibi çalışıyorlar." Birlikte gözlerini salonun içinde dolaştırdılar. "Her şeyi çılgınlar gibi yapıyorlar, yemek yemeyi bile." Kate de onun kahkahalarına katıldı. Beş dakika boyunca etrafı seyretmekten başka bir şey yapmadılar. Sonra Kate, adamın gözlerini yeniden üzerinde hissederek, ona doğru döndü. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca birbirlerine baktılar. Adam gülümseyerek içki kadehini havaya kaldırdı.

"Size, Bayan Harper ve beni çok etkileyen kitaba. Erkeklerle ilgili o ayrıntıları nereden bulduğunuzu çok merak ediyorum. Bir erkeğin başa-

— 292 —

rı için dişini tırnağına takması, tepeye çıkmak için verdiği mücadele ve zirveye vardığında oradan düşüşü..." Bir an için bardağına baktıktan sonra yeniden Kate'e döndü. Adamın yüzündeki ciddi ifade, Kate'i şaşırttı. Anlaşılan kitap onu gerçekten etkilenmişti.

Birden Kate, içini bir sevincin doldurduğunu hissetti. Anlıyordu. Ve bu sanki Tom'u anlaması gibi bir şeydi.

"Konuyu çok iyi işlemişsiniz. Üstelik de bir erkeğin bakış açısından. Aslında bir kadının bunu anlamasının çok güç olduğunu düşünüyorum. Başarmakla ilgili şu maço saçmalıkları ve her şey yitirildiğinde duyulan kalp kırıklığı."

"Bütün bunların bir kadın için çok farklı olduğundan pek emin değilim. Aslında kocam bütün bunları gözlerimin önünde yaşadı." Bu sözleri içkisine bakarak söylemişti. Ancak konuşmaya başladığında adamın sesinin çevrelerindeki gürültünün içinde, kış fırtınasındaki sıcak bir yaz esintisi gibi nazik olduğunu farketti.

"Şimdi sizinle çok gururlanıyor olmalı."

Kate beklenmedik bir şekilde başını kaldırıp, iki yana salladı.

"Hayır, o öldü." Bunu onu sarsmak için söylememiştir. Yalnızca söylemişti işte, ama adam yine de şaşkınlıktan donakalmıştı. Kate kendini özür dilemek zorunda hissetti. "Bunu, bu şekilde söylemek istemezdim."

"Sizin adınıza çok üzüldüm. Ama şimdi kitabı çok daha iyi anlayabiliyorum. Birçok şey anlam kazandı. Ölmeden önce başarı kazanmış mıydı?" Bu, adam için çok önemliymiş gibi görünüyordu. Kate ona karşı dürüst davranmaya karar vermişti. O bir yabancıydı ve birlikte iki içki içmişlerdi. Otelde şarap içmişler, şimdi de cinlerini yudumluyorlardı. Kate kendini alışılmadık derecede dürüst ve tanıdığı herkesten soyutlanmış hissediyordu. Burada onu hiç kimse tanımıyordu. Kafasını meşgul eden her şeyi söyleyebilirdi.

"Evet, kazandı. Ve kaybetti... Onu öldüren şey de bu oldu. Ya bir şans daha elde edecekti ya da her şey bitecekti. İkinci şık gerçekleşti." "Kalp krizi mi?" Bu onun en büyük korkusuydu. "Öyle de denebilir." Sonra bu sözlerinin adama ne yaptığını farke-dip çabucak başını kaldırdı. "Hayır, kalp krizi değildi. Başka bir şeydi."

— 293 —

Ruhu öldü. Geri kalanı da bir bakıma onunla gitti. Ama bunun sebebi bir kalp krizi değildi." Bu sözleri adamı bir parça olsun rahatlatmış gibiydi.

"Yanıtın ne olduğunu merak ediyorum. Oyunu oynamayı reddetmek mi? Başarı yarışını koştırmayı reddetmek mi? Ama bu iş insanın aklını başından alıyor, değil mi?" Sıcacık, seksi bir gülümsemeyle Kate'e baktı. Kate gülümseyerek ona karşılık verdi. "Evet, öyle. Şimdi bunu daha iyi anlamaya başlıyorum. Sürekli, bir seçim yapmak, karar vermek ve birini incitmek durumunda kalıyorsunuz. Aslında insan bu seçimleri yapmak zorunda bırakılmamalı." "Ama, Bayan Harper, insan buna zorunludur." "Siz de mi?" Bu soruyu sorduğu için bir anda çok şaşırdı, ama onunla konuşmak hoşuna gidiyordu. Görmüş geçirmiş, zeki ve yakışıklıydı. Kate'le onu rahatsız eden konularda konuşmak istiyordu.

"Evet, benim de bazı seçimler yapmam gerekiyor. Chicago'da, akşam yemeği davetleri ve bunun gibi şeyler için bana ihtiyacı olduğunu söyleyen bir karım, bir kapitalist piçi olduğumu düşünen bir oğlum ve beyin özürlü bir kızım var. Üçünün de bana ihtiyacı var. Hem de çok. Ama eğer her şeye hükmeden dolarların peşinden koştırmazsam; karım akşam yemeği davetleri veremez, oğlum tembel kışının üzerinde oturup saçma sapan fikirler üretmez ve kızım da... şey, onun buna hepsinden daha çok ihtiyacı var." Birden suskunlaştı. Bir süre gözlerini içkisine dikip öylece oturdu. Sonra yeniden Kate'e baktı. "İşin en kötü yanı da, bu koşturmanın sebeplerinin -kulağa son derece iyi, mantıklı ve haklı gelse de- asıl sebep olmaktan çoktan çıkmış olmalarıdır."

"Anlıyorum." Gerçekten anlıyordu. Hem de fazlasıyla iyi. "Bu işi, hoşuna gittiği, buna zorunlu olduğun, artık bir parçan olduğu için ve..." Sözlerini son derece yumuşak bir ses tonuyla adeta kendi kendine söyler gibi tamamladı, "...hakkın olduğu için yapıyorsun. İyi şeylere, heyecana, başarıya..." Yeniden başını kaldırıp adama baktı. Adam hafif alaycı bir gülümsemeyle ona uzun uzun baktı. "Kitabınızı sevmemin nedeni de bunları bilmeniz."

Bu sözler üzerine Kate de gülümsedi. "İşin komik yanı, kitabı yazar-

ken bütün bunları bilmem ya da bildiğimi sanmam. Ancak bunları görerek öğrenmişim, hissederek değil. Bütün bunları senin karının bakış açısından biliyordum. Şimdiyse farklı bir açıdan öğreniyorum ve bütün bunlarla ben kendim yüz yüzeyim."

"Başarılı başarısızların dünyasına hoş geldiniz, Bayan Harper." "Siz kendinizi başarısız biri olarak mı görüyorsunuz?" "Bu nasıl baktığınıza bağlı. Sanırım aileme göre öyleyim. Bilmiyorum. Ama iş çevrelerine göre kesinlikle başarısız değilim." Gerçek bunun tam tersiydi. Geçmiş beş yıl içinde pek çok uluslararası ödül kazanmıştı. Ama bundan Kate'e söz etmedi, yalnızca hafif alaylı bir ifadeyle gülümsemeyi sürdürdü. "O ünlü şarkıdaki gibi, insan bunun karşılığını çok yüksek bir bedelle ödüyor." . "Peki buna değer mi?" "Kocanıza sorun." Kate bu sözlerle çekingen bir tavırla karşılık verdi. "Bunun yanıtını biliyor olmalısınız."

"Sanırım öyle, ama şimdi her şeyi daha farklı görüyorum. Yaptığım iş hoşuma gidiyor. İnsanın neden hem gerçek yaşama, hem aile hayatına ya da belli anlam ve derinlikleri olan bir hayata; hem de başarılı bir kariyere sahip olamadığını anlayamıyorum."

"Ben de öyle." Adam içkilerini tazelemesi için garsona işaret etti. Kate buna itiraz etmedi. "Ama bu neyi başarılı olarak nitelendirdiğinize ve neyi kariyer olarak adlandırdığınıza bağlı. Ve bana kalırsa sizin kariyerinizin boyutları hiç de küçük değil. Bir bakıma, siz ünlü birisiniz. Bunun da bir bedeli olmalı."

"Ya siz?" Kate onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Ondan hoşlanmıştı.

"Ben ünlü değilim. Yalnızca bir mimarım. Ama birinci liglerde top koşturuyorum."

"Mutlu musunuz?"

"Hayır." Adam bunu üzgün bir edayla değil, bir kabullenmişlik ifadesiyle söylemişti, "Sanırım bu hepimiz için de çok üzücü." Kate'e anlamlı bir şekilde baktı.

"Peki ya karınız?" Kate bu soruyu sorarken onu gözleriyle adeta delip geçmişti.

— 295 —

"Sanırım o da mutlu değil." "Bunu söylemiyor mu?"

"Hayır. Çok görgülü bir kadındır. Ve..." Bir an duraksadı. "...ben de ona hiç sormadım. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve çok genç yaşta evlendik. İkimiz de liseyi henüz bitirmiştik. Ben reklam yıldızı olacaktım, o ise sanatla uğraşacaktı. Ama bunun yerine babam Yale'e gitmemi tavsiye etti. Dediğini yapıp mimarlık okudum ve mimar oldum. Ve bu her şeyin başlangıcı oldu. Her ikimiz de düşlerimizi unuttuk. Aslında bu unuttuklarımız küçük düşlerimizdi, büyükleri kısa zamanda gerçekleşti; hem de fazla kısa bir zamanda." Birden başını kaldırıp Kate'e, bütün söylediklerini yalanlayan kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Artık bütün yaşam öykümü biliyorsunuz, Bayan Harper. Hem de başından sonuna kadar. Evliliğimdeki başarısızlığımı, ruhumu saran acıları ve hatta kalp kriziyle ilgili korkularımı. Bütün bunları bir sonraki romanınızda kullanabilirsiniz." İçkisini bitirip yeniden alaycı ve gülen gözlerle Kate'e baktı. "Ve bahse girerim adımı bile hatırlamıyorsunuz-
dur."

Kate kartı bir yerlere koymuştu, ama ona bakmamıştı bile. Adama sıkıntılı bir ifadeyle bakıp gülümsedi. "Haklı olduğunuzu itiraf etmek zorundayım. Öte yandan isimleri hatırlama konusunda zaten çok kötü-yümdür."

"Ben de öyle. Sizinkini hatırlamamın tek nedeni kitabınızı sevmiş olmam. Kaitlin'di, değil mi?" Adamın ismini söyleyiş biçimi hoşuna gitmişti.

"Kate."

"Philip. Philip Wells." Kate kendine uzanan eli ciddi bir ifadeyle sıktı.

O sırada çizgili gri takım elbiseli şefgarson yanlarına geldi.

"Sinyora, sinyor, masalarınız hazır." Eliyle salonun ortasını işaret etti. Philip,

Kate'e baktı.

"Masalarımızı birleştirebilir miyiz, yoksa bir başınıza geçireceğiniz zamandan mı çalmış olurum?" Philip onun biriyle buluşabileceğini

düşünmemiştir bile, ama birlikte yeme düşüncesi Kate'in hoşuna gitmişti. Tek başına yemek istemiyordu.

— 296 —

"Hayır, bu çok hoş olur."

Şefgarson başını olumlu bir ifadeyle sallarken, Philip, barmene içkilerin parasını ödedi. Birlikte duvarlarda asılı duran zebraların arasından, salonun ortasındaki ana yemek bölümüne doğru yürüdüler. Kate zebralara şüpheli bir bakışla bakıp inledi. Kate'in sandalyesini tutmakta olan Philip, onun yüzündeki ifadeyi görüp güldü.

"Biliyorum. Korkunçlar, değil mi? Üstelik de her tadilatla bir sürü para ödeyip, plastik yeşilliklerden zebralara kadar aynı dekoru oluşturmaktan kaçınmıyorlar. Belki haklıdırlar. Yerliler bunu beğeniyorlar."

"Buraya sık mı gelirsin?"

"New York'a oldukça sık gelirim ve her gelişimde de mutlaka buraya uğrarım. Söylediğim gibi, ben bir İtalya bağımlısıyım." Özellikle kadınlarına. Ama bunu söylemekten kaçındı. Ancak Kate bundan zaten kuşkulanıyordu. Karısına sadık kalan bir erkeğe benzemiyordu ve mutsuz olduğunu anlamaya yetecek kadar çok şey anlatmıştı. Ama bu Kate'i ilgilendirmiyordu. Ondan yine de hoşlanıyordu. Akıllı biriydi ve onunla konuşmak çok zevkliydi. Bu, odada tek başına oturup televizyon seyretmekten daha iyiydi. Hem de çok daha iyiydi. Ve ayrıca Nick de evde değildi... Nick'in aklına gelmesi, içini bazı kaygıların sarmasına neden oldu.

"Roma'da ne zaman yaşadın?" En azından yemek boyunca Nick'i değil de, Philip'i düşünmek için kendini zorladı.

"On yıl önce geri döndük. Çocuklarımız küçükken oradaydık. Kızım orada doğdu. Muhteşem bir kenttir."

"Oraya sık sık gider misin?"

"Yılda bir iki kere. Paris ve Londra'da, Roma'da olduğundan daha fazla işim olur." Onun başarıyla ilgili söylediklerini Kate şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Paris, Londra, Roma, New York... Heyecanlı görünüyordu. Acaba Kate'in de kitap için Avrupa

turuna çıkması gerekecek miydi? Böyle bir Şey olursa Nick onu herhalde öldürürdü. Tabii hâlâ yanında olursa.

Yemek boyunca sohbet etmeyi sürdürdüler. Artık birbirlerine ruhlarını ve yürek paralayıcı sırlarını açmayı bir kenara bırakmışlardı. Kate,

– 297 –

ona San Francisco'yla ilgili eğlenceli öyküler anlatırken, Philip de Kate'e yurtdışındaki serüvenleriyle ilgili hikyeler anlattı. Tatlıyı yerken şakalaşmaya başlamışlardı. Yemeği zabaglione ile tamamladılar.

"San Francisco'ya gelmelisin. Bu zabaglione'nin yanında hasta gibi görünen zabaglione yapan bir restoranımız var." Yemek mükemmel olmakla birlikte, tatlıya geldiklerinde Vanessis'in ağızda eriyen rom-lu tatlısını aramıştı.

"Bir gün sürpriz yapabilirim." Bu düşünce Kate'i güldürdü. Bu gerçekten sürpriz olurdu. Ama Kate onun sözlerinde ciddi olmadığını biliyordu. "Aslına bakarsanız oraya gitmeyeli yirmi yıla yakın oldu. İşimin oğu Doğu'da ve Avrupa'da. Batı sahilllerinde pek iş çıkmıyor ve çıktığında da..." Kate'e sıkıntıyla baktı,

"...yanımda çalışanlardan birini gönderiyorum."

"Ne kadar da hoş. Sana göre California yeterince iyi, değil mi?"

Kate onunla dalga geçiyordu, Philip güldü.

"İtiraf ediyorum. Oralarda işler pek büyük çaplı değil."

"Belki de bu bir erdemdir."

"Bu işi hiç bu açıdan görmedim. Belki de haklısındır." Yumuşak bir ifadeyle gülümseyip hesap pusulasına uzandı. Kate kaşlarını çattı.

"Bence bunu bu Şekilde yapmamalıyız, Philip. İzin ver de payıma düşeni deyeyim."

"Ne kadar da modern! Saçmalama." Tabağın üstüne birkaç kâğıt para bırakırken iyiliksever bir ifadeyle gülümsedi.

"Lütfen yapma. Her Şey bir yana..." Hınzır bir ifadeyle gülümsedi,

"...yaptığım harcamalar bana geri denecek."

"Bu durumda içkileri ödemene izin vereceğim. Seni bir saat Bobby Short dinlemek üzere Carlyle'a gelmen için kandırabilir miyim?" Bu çok baştan çıkarıcı bir davetti, ancak Kate üzüntüyle saatine baktı.

"Bunu otelde kısa bir içkiye çevirebilir miyiz? Korkarım yarın çok erken bir saatte kalkıp dışarı çıkmam gerekiyor. Yediyi çeyrek geçe stüdyoda bulunmalıyım."

"Benim de yedi buçukta Wall Street'te bir kahvaltı toplantısına katılmam gerekiyor. Otel fikri çok iyi."

— 298 —

Ve iyiden de öteydi. Çok hoştu. Bir müzisyen piyano çalıyordu, içerisi kalabalık değildi ve bir otel barından beklenmeyecek kadar romantikti.

"Otelin barının bu kadar hoş olduğunu hiç bilmiyordum." Kate çevresine hayretle bakarken, Philip güldü.

"Burayı önermenin sebebi, burada neon ışıkları ve bir müzik kutusu olduğunu sanman mı?"

Kate güldü. "Böyle olmaması ne yazık. Regency'de böyle bir yer olması eğlenceli olmaz mıydı?" Her ikisi de gülüp brendilerinden birer yudum aldı. Kate çok içmişti, ama kendini sarhoş hissetmiyordu. Akşam yemeğinde birlikte yarım şişe şarap içmişlerdi, ancak iyi yemek yediklerinden içki onları etkilememişti. Yalnızca en son içtiği brendi birazcık kendini uçar gibi hissetmesine neden olmuştu. Ama fazla değil. İçki yalnızca, müziğin yumuşaklığının ve Philip'in bacağına hemen yanındaki kendi bacağına sıcaklığının artmasına neden olmuştu.

"Yarın stüdyoda ne yapacaksın?"

"Turlara rehberlik yapacağım." Bu sözleri yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle söylemişti. Philip güldü.

"Ben ciddiym. Şöhretle ilgili her şey beni büyülüyor."

"Sakın ha. Bu çok yorucu bir şey. Ve büyük bir bölümü oldukça boş. Yavaş yavaş şöhretin bu yanlarını da öğrenmeye başlıyorum. Ağustosta buradaydım ve o zaman bana her şey çok ışıltılı görünüyordu. Aradan yalnızca iki ay geçtikten sonra, korkunç derecede sıkıcı geliyor ve beraberinde pek çok yorucu iş getiriyor."

"Programlar için önceden hazırlanman gerekiyor mu?"

"Pek sayılmaz. Programdan önce bana ne konuda konuşmak istediğimi soruyorlar. Bundan sonra geriye, çekici ve hazırcevap

olmak kalıyor." Bu sözleri Tygue'dan beklenebilecek bir yüz ifadesiyle söylemişti. Philip ona gülerek baktı.

"Görüyorum ki bu işi çok ciddiye alıyorsun. Bu arada, yarın seni öğle yemeğine davet edebilir miyim, Kate? Benimki iptal edildi, bu yüzden de boşum."

— 299 —

"Ben de boş olmayı isterdim." Bunu kederli bir ifadeyle söylemişti, Philip de düş kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bir kadınlararası edebiyat toplantısına katılacağım. Bundan daha kötü bir şey düşünebiliyor musun?"

"Bundan kurtulamaz mısın?"

"Eğer ikinci kitabımı yayınlamak istiyorsam, hayır." Philip üzüntüyle gülümsedi. Onu akşam yemeğine de davet edemezdi. Gitmek zorunda olduğu büyük bir iş yemeği vardı. Kate de yemeği zaten editörü, yayımcısı ve acentanın New York bürosundan bazı adamlarla yiyecekti. "Kentte ne kadar kalacaksın?" "Hafta sonuna kadar."

"iyi. O zaman bunu başka bir gün yapabiliriz. Yarından sonrasına ne dersin? Öğle yemeği nasıl?" Akşam yemeğinde bile boştu, ama bu davet için öğle yemeğine kadar beklemenin daha uygun olduğunu düşünüyordu. Öğle yemeği bazı başlangıçlar için her zaman çok iyiydi. Akşama kadar ilişkilerini yavaşça ilerletebilirlerdi.

"Bu çok hoşuma gider. Nerede buluşalım?" Kate artık kendini iyice sarhoş hissetmeye başlamıştı ve yatağına kavuşmak için yanıp tutuşuyordu. Saatine bakınca dehşetle biri geçtiğini gördü. Birlikte çok uzun zaman geçirmişlerdi. Ve Kate ancak dört saat uyuyabilecekti. Bu tam New York'a göre bir şeydi.

Philip, Kate'e gülümseyerek baktı ve boş kadehini masaya bıraktı.

"Bir bakalım... öğle yemeği için eğlenceli bir yer neresi olabilir? Quo Vadis?"

"Nerede?"

"Hemen yolun yukarısında. Çok hoş bir yerdir." Ayrıca öğle yemeği haddinden iyi geçtiği takdirde, otelden yalnızca bir sokak ötede olmaları da bir avantajdı.

Asansöre doğru yürürlerken Philip, Kate'i kolundan tuttu, odasının bulunduğu katta inerken onu aç gözlerle süzdü. Bir an için kapıyı açık tutup ona baktı. Gece yarısından sonra otomatik olarak işleyen asansörde başka hiç kimse yoktu. "İyi geceler, Kate." Sesi tutku doluydu. Kate neredeyse titrediğini hissetti. "Yarın seni özleyeceğim."

"Sağol."

Philip kapıyı kaparken Kate kendini aptal gibi hissetti. "Sağol." Ne kadar da sıradan. Ne kadar da basit. Ne kadar da aptalca. Tanrım, bu adam başka bir ligde oynuyordu. Kate daha önce hiç onun gibi biriyle karşılaşmamıştı. Amerikalıdan çok Avrupalı gibiydi ve çok, çok kibardı. Kate odasından içeri girerken kendi kendine güldü. Pek çok açıdan babasına benziyordu. Ama Nick'i biraz bile andırmıyordu. En azından bu rahatlatıcı bir noktaydı. Nick'ten, Tygue'dan, Tom'dan ve ondan istedikleri bütün o kahrolası şeylerden öylesine bıkmıştı ki. Suçluluk duygusundan, karmaşalardan ve ikilemlerden sıkılmıştı. Bir dakika sonra kalkıp elbiselerini çıkarmak için kendi kendine söz verip yatağın üzerine uzandı. Ama bu sözü tutamadı. Saat altıda resepsiyondan aradıklarında aceleyle kalkıp hazırlanmaya başladı. Yedi buçukta program çekiminin başlaması isteniyordu.

32

Kate o gece odasına saat on birden önce dönemedi. O gün kendine ayıracak tek bir dakikası bile olmamıştı. Şu kahrolası kadınlar toplantısı, programlar, acentadan adamlar ve yayımcılarla yediği akşam yemeği... hiç bitmeyecekmiş gibi görünmüştü. Bu, kuşkonmaz ve somon fümeyle yürek yanığı kaynayan bir dönme dolaptı ve bundan bıkmaya başlamıştı. Tygue'la konuşma şansını bir kez daha kaçırmıştı. Ne zaman telefonun başına otursa, aradaki zaman farkı yüzünden bir türlü uygun zamanı yakalayamamıştı. Şu anda da San Francisco'da saat sekizi geçiyordu ve Tygue uyumuş olmalıydı. Nick'le konuşması bile olanaksızdı. Bu saatte program çekiminde olurdu. Çekimin bittiği saatte de Kate uyumuş olacaktı. Ayrıca ondan hiçbir haber olmaması da yeterince açık bir mesajdı. Kate, Nick'in hâlâ kızgın olduğunu biliyordu. Uykuya

dalmadan önce ertesi gün, ne olursa olsun, mutlaka Nick'le Tygue'ı aramak için zaman bulacağına yemin etti. Onlarla konuşmalıydı, yoksa onu asla bağışlamazlardı.

— 300 —

— 301 —

Ancak ertesi sabah kalktığında hemen odadan ayrılması gerekti ve öğle saatinde Quo Vadis'e gidinceye dek bütün sabah koşuşturdu durdu. Philip oraya daha önce gelmiş, Kate'i bekliyordu. Kate taksiden fırlayıp restorana daldığında soluk soluğa kalmıştı. Dışarda dondurucu bir soğuk vardı, yanakları soğuk havanın etkisiyle kızarmıştı. Kırmızı pantolonu ve vizon kürküyle çok çarpıcı bir görünümü vardı. Gözleri birer zümrütü andırıyordu. Bu kürkü, köye taşındığından bu yana ilk defa giyyordu. Bu, Tom'un armağan ettiği ve hastaneye oğlunu doğurmaya giderken giyeceğini söylediği kürktü. Olağanüstü güzel, uzun, bol ve koyu çikolata rengindeydi. Sahip olduğu klasik çizgiler hâlâ çok modaydı. Kate'in öyle göz alıcı bir görünümü vardı ki, Philip ona dokunabilmek için zor sabrediyordu. "Geç mi kaldım?" "Kesinlikle hayır. Ben erken geldim." Philip, Kate'in kürkünü çıkarmasına yardım ederken, parfümünün onu sarıp sarmaladığını hissetti. Kate'in ensesini öpmek için dayanılmaz bir arzu duydu, ama şimdi olmazdı... daha sonra. Gözleri buluşunca, Kate hafifçe kızarak başını öte yana çevirdi. "Pekâlâ, New York nasıl? Dün seni otelde bile göremedim." Şefgarson onları sakın bir masaya oturtmuştu. Philip uzanıp Kate'in elini tuttu. Bu hareket Kate'i biraz şaşırttıysa da, kendi gösterdiği tepki çok daha şaşırtıcıydı. Bu adamda Kate'i saran tuhaf bir elektrik vardı ve buna verdiği karşılık kendini çok saf bir genç kız gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Otele hiç uğrayamadım. Bütün gün dışarda koşuşturup durdum. Eve döndüğümde de, doğruca yatağa gittim."

"Ne kadar muhteşem." Philip şakacı gözlerle şarap listesine uzanırken, Kate güldü. Philip kuvvetli ve mayhoş beyaz Bordeaux şarabı ısmarladı; şarap gerçekten enfesti. Kate daha önce hiç böyle

bir şey içmemiştir. Her şeyden olduğu gibi, Philip şaraptan da çok iyi anlıyordu.

Yemekte İstakoz yediler. Tatlı olaraksa mousse au chocolat vardı ve bunu da küçük fincanlarda harika birer espresso izledi. Sonra Philip 'poire' diye bir şey ısmarlayarak Kate'i şaşırttı.

— 302 —

"Nedir bu?" Görünüşü suya benziyordu, ancak tek bir yudum bile Kate'in ağzına sıcak ve keskin bir armut tadının yayılmasına yetti. Philip onun yüzünde beliren ifadeyi görünce güldü.

"Bu armut brendisidir. Ve gördüğüm kadarıyla, Mademoiselle Harper, Avrupa'da daha fazla zaman geçirmelisiniz. Hiç yakınlarda Avrupa'ya gittiniz mi?" Kate uzak anıları hatırlayıp gülümsedi. Tom'la yaptığı son yolculuktan beri hiç gitmemiştir.

"Çok uzun zamandır gitmedim. Eskiden ailemle çok sık giderdim. Ama bunlar başka bir yaşamın parçasıydı. Oraya gitmeyeli..." Şöyle bir düşündü, "...yedi yıldan fazla oldu. O zamanlar çok, çok gençtim ve hiç kimse bana armut brendisi ikram etmiyordu."

Tom'un poire diye bir içkinin varlığından bile haberi olmadığına emindi. O her zaman Alman birası içerdi. Kate, onu; kir, Cinzano, Fransa ya da İtalya'da seyahat ettikleri yerlerin bölgesel şaraplarını denemesi konusunda bile ikna edememiştir. Bir tek bira.

"Bu arada, bunu çok dikkatli iç. Çok kuvvetlidir." Sanki gizli bir iş çeviriyormuş gibi bir ses tonuyla söylediği bu sözlerden sonra, bankın üzerinde Kate'e iyice sokuldu.

"Dikkatli içmekten başka ne yapabilirim ki? Ağzımı felaket yakıyor." Bir yudum daha alarak yüzünü buruşturdu. Öte yandan Philip'in bu içkiyi içmekte hiçbir zorluk çekmediği görülüyordu. Kate'e gülümseyip bir Dunhill Monte Cristo yaktı. Philip Wells ağzının tadını bilen bir adamdı. Kate arkasına yaslanarak, onun purosunu yakmasını izledi. Gözleri onun arkasına ilisince, bir anda boğazından bir çığlık yükseldiğini duyar gibi oldu. Ama çığlık atmamıştı, çünkü hiçbir ses duyulmamıştı. Yalnızca gözlerini karşıdaki noktaya dikmiş, bakıyordu... Ama bu olanaksızdı... bu... ama bu gerçektir. Onu on iki yıldan beri görmemiştir, bu adam o olmalıydı: babası.

"Bir şey mi oldu?" Philip nefis mavi dumanın arasından Kate'e sorgulayan bakışlarla baktı. "Kate?"

Kate dalgın bir şekilde başını sallamakla birlikte, ona bakmadı.

"Üzgünüm. Tanıdığım birini gördüm." Değişmiş miydi? Hayır, Kate onun çok fazla değiştiğini düşünmüyordu. Saçları biraz daha beyazlaşmış ve

-303-

belki biraz daha zayıflamıştı. Ama babası, Kate'in yaşlarında genç bir kadınla yanak yanağa oturuyordu. Annesi neredeydi? Bu kız da kimdi? Bunca yıldan sonra bütün bunlar onu neden ilgilendiriyordu ki sanki? Philip'i tamamen unutmuştu. Ancak Kate'in yüzündeki rengin uçup gittiğini farkedene Philip'in ilgisi uyanmıştı.

"Gitmek ister misin, Kate?" Yanıtı beklemeden garsona hesabı getirmesi için işaret etti. Kate'se başını iki yana sallayıp çabuk hareketlerle oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Birazdan dönerim." Bu çılgınlıktı. Oraya gitmemeliydi. Babası ona gülecek, cehenneme gitmesini söyleyecekti. Ama buna zorunluydu... zorunluydu... zorunluydu... Ayaklarının ritmik hareketlerle ilerlediğini hissedebiliyordu, bir anda kendini orada buldu ve tek bir sözcük söyledi. "Baba?" Gözlerinde yaşlar vardı, babası başını kaldırıp ona büyük bir şaşkınlıkla baktı, sonra yanındaki kadına şöyle bir bakıp, yavaşça ayağa kalktı. Uzun boyluydu, her zamankinden daha seçkin bir görünümü vardı ve gözlerini Kate'e dikmişti. Kızı tam bir kadın olmuştu. Ancak kollarını ona açmadı. Orada öylece dururlarken aralarında bir masa ve bütün bir ömür vardı.

"Kate?" Kate yanıt olarak sessizce başını sallarken, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. Ancak gülümsüyordu. Babasının da gözleri dolmuştu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Kitabını okudum."

"Öyle mi?" Kitabını okumuş ve ona ne telefon etmiş; ne mektup yazmış, ne de başka bir şekilde ona ulaşmaya çalışmıştı. Kitabını okumuştı. Neden?

"Çok güzel bir eser." İşte bir hayran daha. Ama o hayranı değil, babası olmalıydı. "Kate, ben... ben her şey için üzgünüm. Biz... biz en doğru şeyin..." Babası bu sözleri söylerken neredeyse boğulur gibi oldu. Kate ona bakmayı sürdürdü, "...araya girmemek olduğunu düşündük. Böyle bir şeyin işleri daha da güçleştireceğini düşündük. Hepimizi güç bir duruma düşürmekten kaçındık." Güç durum mu? Tanrım, bütün bu yıllardan sonra hâlâ bahaneler sıralıyordu. Gazeteleri okumuşlardı, kızlarının başına neler geldiğini biliyorlardı ve ona asla ellerini uzatma-

— 304 —

mışlardı. Kate'in gözyaşları yavaş yavaş dindi. Babasının söyleyeceği başka şeyler de olduğunu görebiliyordu. İyi görünüyordu. Şimdi bunu daha iyi görebiliyordu. Yaşlanmakla birlikte, iyi yaşlanmıştı. Ve haklı çıkmıştı. Philip Wells'e benziyordu. Bir an için babasının da başarılı başarısızlardan olduğunu düşündü. Peki babasının yanında oturan kız kimdi ve babası New York'ta ne arıyordu?

"Artık New York'ta yaşıyorum." Başını eğip kıza baktıktan sonra, gözlerini yeniden Kate'e çevirdi. 'Ya sen?' Hiç rahat olmadığı açıkça hissediliyordu. Kate nihayet, içine demir atmış çok eski bir şeyin kopup gittiğini hissetti. Nihayet gerçekten gitmişti.

"Hayır, ben iş için buradayım. Birkaç günlüğüne." Hiç değilse bu şekilde onu görme sıkıntısına girmeyecek ya da bahaneler uydurmak zorunda kalmayacaktı. Aniden çıkagelecek kadar görgüsüz, ünlü bir kıza sahip olmak onlar için kötü olmalıydı. Birden başını babasının yanındaki kadına çevirdi ve o genç, zengin görünümlü yüze baktı. 'Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim. Ama birbirimizi bir süredir görmüyorduk.'

"Biliyorum." Kız çok sakın bir ses tonuyla konuşmuştu, sanki anlıyor gibiydi. Kate'e üzgün olduğunu söylemek istedi, ama bu onun değil, onların savaşıydı.

Babası, kendinden o kadar genç olan iki kadının arasında tam ortada durmuş, Kate'e sıkıntılı bir ifadeyle bakıyordu. Masadaki kadın Kate'ten üç yaş küçüktü.

"Kate, ben... ben seni karımla tanıştırayım. Ames, bu da Kaitlin." Kaitlin... hâlâ onu bu adla çağırıyordu. Artık kulağına çok boş geliyordu. Bu, kitabın üzerindeki addı, o kadar. Ama bu kadın... bu kadın onun karısı mıydı? Babasının söylediklerini daha yeni algılayabilmişti.

"Karın mı?" Kate ona hayretle baktı. "Annem ve sen boşandınız mı?" Tanrım, sanki ayrı kıtalarda yaşamış gibiydiler. Ancak babası yavaşça başını iki yana salladı.

"Hayır, Kate, öldü." Bu sözleri o kadar sessiz söylemişti ki, Kate onu güçlükle duyabilmişti. Kate çok kısa bir an için gözlerini kapadı, ama açtığı anda ağlamıyordu. Yalnızca başını salladı.

— 305 —

Tutku Yılları / F: 20

"Anlıyorum."

"Haber vermek için seni bulmaya çalıştım, ama nerede olduğuna dair hiçbir iz yoktu." Sonra dayanamayarak sordu: "Tom öl..." Kate başını iki yana sallayarak babasının sözünü kesti.

"Hayır, hâlâ yaşıyor."

"Üzgünüm. Bu çok zor olmalı. Yoksa artık..." Gazetelerde yazan şeyleri hâlâ çok iyi anımsıyordu. Ama yapamamıştı... Sözlerine sadık kalmaya karar vermişlerdi... Acaba gerçekten doğru olanı mı yapmışlardı? Yanında oturan genç karısının sitemini çok iyi hissedebiliyordu. Ames'le bu konuyu, özellikle o, Kate'in kitabını okuduktan sonra, çok sık tartışmışlardı.

"Hayır, hâlâ onu görmeye gidiyorum, baba. O benim kocam." Ve sen de babamdın. Sözlerinden bu anlam çıkıyordu. Sonra Kate gözlerinde hafif bir gülümsemeyle yeniden Ames'e baktı. "Sizi böyle rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Yemeğinizi böldüm." Ames yalnızca başını iki yana salladı. Kate'e yaklaşmak, onun dostu olmak istiyordu. Tanrım, ona karşı ne kadar alçakça davranmışlardı. Kocası ona bu konuyu açıklamaya çalıştıysa da, Ames bu işi hiçbir zaman anlayamamıştı. Böyle bir şeyi oğullarına yapmaya kalkıştığı takdirde, onu öldürürdü. Ama bir daha asla bu

şekilde davranmazdı. Bunu o da biliyordu. Bu çocuk sonsuza dek onun olacaktı.

"Ben... senin..." Orada öylece durup sorular sürmek çok korkunçtu, sanki bir Yunan tragedyası oynar gibiydiler ve çevrelerindeki garsonlar da koroyu oluşturunuyorlardı. "Bir çocuğun oldu, değil mi?"

"Küçük bir oğlan. Şimdi altı yaşında." Yüzünde ilk defa gerçek bir gülümseme belirdi. Sonra anlamlı bir şekilde babasına baktı.

Aslında sormasına gerek bile yoktu. "Ya senin?"

"Bizim... bizim de bir oğlumuz var. İki yaşında." Zavallı küçük piç. Çok kısa bir an için Kate bu adamdan nefret etti, ama sonra Ames'e baktı ve bunu yapamayacağını anladı.

"Acaba... acaba oturup bize katılmak ister misin?" Çaresiz bir ifadeyle masadaki boş sandalyeyi işaret etti, ama Kate başını iki yana salladı.

-306-

"Teşekkür ederim, ama olmaz. Gerçekten... gitmem gerekiyor." Bir an babasına yaklaşması mı, yoksa öylece masadan ayrılması mı gerektiğini bilemeden öylece durdu. Babası yavaşça ona elini uzattı. Sanki çok kötü bir filmde alınma bir sahneyi oynuyorlardı. On iki yıllık aradan sonra babası ona yalnızca tokalaşmak için elini uzatıyordu. Ne bir kucaklama, ne bir öpücük, ne duygusallık, ne de sıcaklık. Ama bu çok uygundu. Onlar artık iki yabancıydı.

Kate, babasına son bir kez daha baktıktan sonra, "Hoşçakal," diye fısıldadı ve oradan uzaklaştı. Arkasını dönüp baktığında, babasının karısının ağladığını gördü. Gidip ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi istedi, ama bu onun değil, babasının sorunuydu.

Yavaşça kendisini ilgiyle izlemekte olan Philip'in yanına döndü.

Hesabı on dakika önce ödemiş, ancak karşı masada bir dram yaşanmakta olduğunu hissederek oraya gitmekten kaçınmıştı.

Masadaki mutsuz görünen, uzun boylu, seçkin adamın Kate'in eski sevgilisi olduğundan kuşkulandı ve bunun pek de hoş bir karşılaşma olmadığı açıkça görülebiliyordu. Adamın yanındaki kadınsa üzgün görünüyordu. Acaba karısı mıydı? Eğer durum böyleyse Kate'in kalkıp onların yanına gitme cesaretini göstermesi

şaşırtıcıydı.Chicago'daki Margaret'i düşünerek, bunun böyle olmamasını diledi.

"İyi misin?"

"Evet, gidebilir miyiz?"

Philip başını sallayarak Kate'in koluna girdi. Dondurucu rüzgâra çıkmak Kate'i rahatlattı. Rüzgâr saçlarını dağıttı ve gözlerinden yeni yaşlar akmasına neden oldu. Ancak bunlar, yıllarca akmayı bekleyen eski, pas tutmuş yaşlar değil, soğuğun neden olduğu temiz yaşlardı.

"Kate?"

"Efendim?" Sesi son derece kısık ve boğuktu. Başını kaldırıp Philip'e baktı.

"O kimdi, yoksa sormamalı mıyım?"

"Babamdı. Onu on iki yıldır görmüyordum."

"Ve onunla bir restoranda karşılaştın ha? Tanrım, peki ne dedi?"

"Annemin öldüğünü ve iki yaşında bir oğlu oidüğünü. Yeniden
— 307 —

evlenmiş." Philip dehşet içinde kalmıştı. Bu inanılmaz bir hikâyeydi. "Ağlayan kadın kız kardeşin miydi?" Kate başını olumsuz bir ifadeyle salladı. "Karısıydı." "Tanrım!" Philip, Kate'e bir kez daha bakıp, onu kollarının arasına alıverdi. Restorandan birkaç adım uzaklaşmışlardı ki, Kate yavaşça ve acıyla hıçkırmaya başladı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, ama içindeki-lerden kurtulmak zorundaydı. Philip onu yavaş adımlarla otele doğru götürürken, aradan yirmi dakika geçmişti. İşin kötü yanı, saat üçte başka bir yerde olmak zorunda olmasıydı. Geç kalacaktı. Öğle yemeği tasarladığından çok daha uzun sürmüştü.

"Beni yeniden görüp göremeyeceğini bile sormadı." Bu sözleri kalbi kırılmış bir çocuk edasıyla söylemişti. Philip bundan başka şeyler de olduğunu hisseden bakışlarla onu süzdü.

"Bunu yapmasını gerçekten istiyor muydun?" Kate gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ama en azından sorabilirdi."

"Kadınlar. Sormasını istedin, çünkü böylece ona cehenneme gitmesini söyleyebilecektin, değil mi?" Kate başını sallayarak,

gözlerini onun uzattığı mendille kuruladı. Üzerinde Philip Anthony Wells adını simgeleyen PAW harflerinin işli olduğu, ince İsviçre keteninden yapılmış bir mendildi bu. "Dinle, bunu söylemekten nefret ediyorum." Gerçekten de Kate'in tahmin edebileceğinden bile daha çok nefret ediyordu. Öğle yemeği sonrası için öyle güzel planları vardı ki. "Ama saat üçte bir toplantım var ve..." Sırıtarak saatine baktı, "...saat üçü beş geçiyor. Ne dersin, akşama kadar düzelir, benimle akşam yemeği yer misin? Böylece bunları geride bırakmanın bir yolunu ararız." Ona çabucak sarılınca, Kate gülümsedi. Geride bırakılacak bir şey yoktu. Bunu yıllar önce yapmıştı. Tom'un yardımıyla... Artık yalnızca mezarlıkta ağlıyordu. Ancak onlar Kate için o kadar uzun zamandır ölüydüler ki. Belki de Tom her şeye karşın haklıydı. İhtiyar piç ikiyüzlünün biriydi. Yirmi yaşlarında bir çocukla evlenmişti ve iki yaşında bir oğlu vardı.

"Akşam yemeğini sen hazırlayabilir misin?" Kate, Philip'i tamamen unutmuştu, sesini duyunca şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

— 308 —

"Elbette. Memnuniyetle." Konuşacak birine ihtiyacı vardı ve Philip de hoşsohbet biriydi. "Bütün bunlara karıştığın için üzgünüm. Aslında yabancıların önünde özel yaşamımı açığa vurmak pek âdetim değildir."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Neden, kirli çamaşırlara bir düşkünlüğün mü var?" Kate gülümseyerek, Philip'le birlikte hızla otele doğru yöneldi.

"Hayır, ama artık yabancı olmadığımızı sanıyor ve beni bir dost olarak görmeni umuyordum." Yeniden kolunu Kate'in omzuna attı. Kate içini çekti.

"Görüyorum." Philip birden Kate'i şaşırtarak kaldırımın ortasında durdu. Başını eğip Kate'e baktı, sonra onu sıkıca kollarının arasına alarak öptü. Kate geri çekilmeye çalıştı, ama asıl şaşırtıcı olan, bunu istememesiydi. Birden ona karşılık verdiğini ve onu öpmeye başladığını far-ketti. Kollarını Philip'in boynuna dolamıştı ve onun bedenini bedenine sıkıca bastırdığını hissediyordu. Kate daha

fazlasını hissetmek istiyor, ama paltoları buna engel oluyordu. Philip dudaklarını çekince büyük bir üzüntü duydu.

"Saat yedide akşam yemeği, tamam mı?" Neredeyse otel kapısının önündeki güneşliğin altına varmışlardı. Kate gözlerinde ciddi bir bakışla başını salladı. Biraz önce yaptığı şey onu çok sarsmıştı. Philip Wells'in son derece güçlü ve çekici bir yanı vardı. Onun bunu çok sık yapıp yapmadığını merak ediyordu. Ama aslında yaptığını biliyordu.

"Yedi çok iyi."

"Öyleyse burada senden ayrılalım." Yanağına yumuşacık bir öpücük kondurup, Park Avenü'nün köşesinde durmakta olan bir taksiye doğru yürüdü. Bir kez daha gülümseyerek omzunun üzerinden bakıp el salladı. "Ciao, bella. Akşama görüşürüz." Bu sözlerden sonra taksiye binip oradan uzaklaştı. Kate olduğu yerde kalakalmıştı, suçluluk bile duyamayacak kadar şaşkındı. Yavaşça kapıcının yanından geçerek otele girdi. Asansörü beklerken birinin ona seslendiğini duydu. Arkasına dönüp bakınca, resepsiyondaki adamlardan birinin elleri ve kollarıyla çılgın hareketler yaparak kendisini çağırmakta olduğunu gördü.

"Bayan Harper! Bayan Harper!" Şaşkın bir halde ona doğru yürü-
— 309 —

dü. Kate resepsiyona vardığında adamın heyecandan neredeyse soluğu tıkanmıştı. "Sizi her yerde aradık. Bay Waterman bize New York'taki bütün restoranları arattı."

"Bay Waterman mı?" Neden? Üç gündür onunla konuşmadığı için olabilir miydi? Adamın kendisine uzattığı mesajı okudu. "Hemen Bay Waterman'ı arayın. Acil." Altında yazılı olan numara ev telefonlarıydı. Kate aramak için odasına varmayı bekledi. Telefonu Nick açtı. "Selam, mesajını aldım. Ne oldu?" Nick, Kate'in sesinde ona yabancı gelen bir ilgisizlik sezmişti, ama bunun sebebinin kendisini uyuşmuş gibi hissetmesi olduğunu bilemezdi. Kate'in başından son iki saat içinde çok fazla şey geçmişti. Babası, Philip ve şimdi de Körfez'den gelen çok acil telefon. Bütün bunlar başa çıkabileceğinden daha fazlaydı. Öğle yemeğinde içmiş olduğu şarabın da hiçbir faydası dokunmamıştı. Haddinden fazla ayıktı.

"Tanrı aşkına, neredeydin?"

"Hep dışardayım. Programlar, söyleşiler, öğle ve akşam yemekleri."

"Kiminle? Hiç kimsenin nerede olduğundan haberi yoktu." Nick yayımcısını ve acentayı da aramıştı.

"Üzgünüm. Öğle yemeğindeydim." Kate kendini, öfkeli babasından özür dileyen suçlu bir çocuk gibi hissediyordu. Ancak Nick'in sesinden, bir şeyler olduğunu sezinleyerek oturduğu yerde dikleşti.

"Bir

sorun mu var?"

"Evet." Nick derin bir soluk alarak gözlerini kapadı. "Evet, bir sorun var. Tygue yine gitti."

"Aman Tanrım, ne zamandan beri kayıp?"

"Bilmiyorum. Belki dün gecedен, belki de sabahtan beri. Tillie onu dün akşam yatağına yatırdı, ben de geldiğimde ona bir göz attım, iyiydi. Ama bu sabah kalktığımda yoktu. Bu arada gitmiş olmalı."

"Not bıraktı mı?" Aslında her ikisi de onun nereye gittiğini biliyordu.

"Hayır. Bu kez hiçbir şey yok. Eve gelebilir misin?" Onun böyle bir şeyi sorabilmesi Kate'i çok şaşırttı, birden yüreğinin eridiğini hissetti. Sesi korku dolu ve bitkin çıkıyordu. Kate'in tek istediği onu bir an önce görebilmektir. New York'tan bıkmıştı.

"İlk uçağa binerim. Polisi aradın mı?" Bu neredeyse rutin bir olay halini almıştı.

"Evet. Aynı geçen sefer olduğu gibi. Küçük serseriye yine Carmel yolunda bir yerlerde bulacağımızdan eminim."

"Evet." Nick'in haklı olduğunu biliyordu.

"Oraya şahsen gitmeyi düşünüyorum."

"Şimdi mi?"

"Sen gelene kadar polislere birkaç saat daha tanıyacağım. Sen gelince birlikte gidebiliriz."

Kate, onun sözlerini gülümseyerek dinliyordu. O, onun ailesiydi ve Tygue'ı da bulacaklarından emindi. Buna zorunluydular. Tygue iyi olmak zorundaydı. "Onu bulduğumuzda ne yapacaksın? İki günde bir bunu yaşayamayız."

"Bu konuyu uçakta düşünürüm." Nick haklıydı tabii. Aslında Kate'in New York yolculuğu konusunda da haklıydı. Buraya hiç gelmemesi gerekirdi. Eğer gitmeseydi...

"Hey, Kate..." Kate boğazı düğümlenir gibi olduğu için konuşamadı. Çok zor bir gün geçirmişti. "Gitmeden önce sana o kadar zor anlar yaşattığım için üzgünüm, bebeğim. Çok şeyin üstesinden gelmek zorunda olduğumu biliyorum." Kate yeniden hıçkırıklara boğuldu. Her şey birden oluyor ve çevresini bir kâbus gibi sarıyordu. "Haydi, bebeğim, her şey yolunda. Onu bulacağız. Söz veriyorum."

"Biliyorum. Ama buraya gelmemeliydim."

"Çok mu zordu?" Kate başını salladı ve Philip'in aklına gelmesiyle gözlerini sıkı sıkı kapadı. Tanrım, ya Nick öğrenirse? Bunun asla gerçekleşmemesi için dua ediyordu. Onu yalnızca öpmüştü. Ama... o akşamki yemek randevularını düşündü. Hiç değilse ona katılamayacaktı. Kader oyununu oynamıştı. Aklını yeniden Nick'e vermek için kendini zorladı.

"Evet, çok zordu. Ve ben... ben az önce babamı gördüm."

"Yemeği onunla mı yedin?" Nick'in sesinde büyük bir hayret ifadesi vardı.

"Hayır, aynı restorandaydık. O karısıyla birlikteydi." Bunu son derece yumuşak bir tonlamayla söylemişti.

— 310 —

-311 -

"Annenle baban boşanmışlar mı?" Onları hiç tanımamakla birlikte, Nick de bu işe en az Kate kadar şaşırmıştı.

"Hayır, annem ölmüş. O da çok genç bir kızla yeniden evlenmiş ve iki yaşında bir oğulları var."

"Alçak herif." Bunu duymak bile Nick'in, Kate'in babasını öldürme arzusu duymasına yetmişti. Ancak Kate sesini kontrol altına almayı başarak gözlerini kuruladı.

"Artık önemi yok, Nick. Her şey bitti."

"Bu konuyu eve döndüğün zaman konuşuruz. Uçağının kaçta kalktığını öğrenince ara."

Kate aradığında mesajı Tillie'ye verdi. Nick polislerle konuşuyordu, ama yeni bir haber yoktu. Tillie kendinde değil gibiydi, buna karşılık Kate oldukça sakindi. Tygue'ın iyi olduğunu biliyordu. İyi olmak zorundaydı.

Resepsiyona da Philip Wells için zarf içinde bir not bıraktı. "Sana bunu yaptığım için üzgünüm, ama acil bir şey oldu ve S.F.'ya geri dönmem gerekiyor. Çıktığında sana kitabımı yollarım. Ayrıca bugünkü dramatik olaylar için de çok üzgünüm. İyi dileklerle, Kate." Bu son derece zararsız bir nottu.

33

Kate uçaktan indiğinde Nick kapıda bekliyor, gelip geçenlerin yüzüne heyecanla bakıyordu. Birden Kate'i gördü ve onu kollarının arasına alarak, sıkı sıkı kucakladı. Kate bir an için hareketsiz durduktan sonra, Nick'in yüzünü görmeye çalıştı.

"Onu buldular mı?"

Nick başını olumsuz bir edayla salladı. "Hayır, ama biz bulacağız. Carmel yolunu denemek istiyorum. Onun bu konudaki kararlılığının ayrımında olduklarını sanmıyorum."

"Onlara söyledin mi?" Nick onun neyi kastettiğini anlayarak, başını iki yana salladı.

— 312 —

"Bunun gerekli olmadığını düşündüm. Onu bulacağız."

"Ya bulamazsak?"

"O zaman FBI'ı ya da bu işlerden kim sorumluysa onu ararız. Ama onu bulacağız." Kate'in çantasını alıp, fazla konuşmadan, hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüler. Yalnızca Nick'in yanında olabilmek, onun kollarını hissetmek ve yeniden evde olmak bile Kate'in kendini daha iyi hissetmesine yetmişti. Arabaya vardıklarında içini çekti. "İyi misin, bebeğim?" Nick tedirgin bir halde Kate'e baktı, ama o gülümsedi.

"Elbette." Nick anahtarlar elinde, yavaşça ona uzandı ve onu sıkı sıkı tuttu.

"Sana karşı o kadar berbat davrandığım için özür dilerim. Ama ikinizi de o kadar çok seviyorum ki!"

"Ah Nick." Kate yeniden ağlamaya başlamıştı. Sanki o gün ağlamaktan başka bir şey yapmıyor gibiydi. Ama o kadar çok şey oluyordu ki. "Ben çılgınlık ettim. Şöhretin başımı döndürmeye başladığı konusunda haklıydın. Kazandığım başarı başıma vurdu. Para, heyecan, bütün bunlar beni bencilleştirdi."

"Ancak bu işin güzel yanları da vardır, tatlım. Her şeyi birden bir tarafa atman gerekmiyor."

"Ama şu anda istediğim şey bu."

"Bu aptallık. Eğer bu iş hiç olmasaydı, tanışamazdık." Kate'i yavaşça serbest bırakarak arabayı çalıştırdı. Kate sırtını rahatça arabanın deri koltuklarına yasladı. Arabanın kokusu bile tanıdıktı ve kendisini evde hissetmesini sağlıyordu. Araba kendi eşyalarıyla doluydu: tenis raketleri, yalnızca dört gün önce birlikte okudukları pazar gününe ait gazete... Geri dönmek çok güzeldi. En güzeli de Nick'le birlikte olabilmektir. Ama şimdi Tygue'ı bulmaları gerekiyordu. Güneye doğru yol alırlarken Kate, Nick'e babasından söz etti. "O alçak herifin suratına nasıl bir tokat yapıştırmadığını anlamıyorum."

"Böyle bir şey yapmak istemedim."

"En azından üzgün olduğunu da söylemedi mi?"

"Tam olarak değil. Açıklamaya çalıştı. Tom'la ilgili o olaylar olurken benimle bağlantı kurmasının, hepimizi 'güç duruma' düşüreceğini

— 313 —

düşünmüş. Bilemiyorum aşkım, o bambaşka bir dünyada yaşıyor. Artık New York'ta oturuyormuş."

"İyi. Eğer o orospu çocuğuyla karşılaşsak, onu öldürebilirim."

Otoyolda hızla ilerlerlerken uzun bir sessizlik oldu. Birden Nick'in aklına bir fikir geldi. "Biliyor musun, belki sahil yolundan gitsek daha iyi olur."

Kate bir sigara daha yakıp Nick'e uzattı. Yalnızca bir saat geçmiş olmasına karşın, sanki günlerden beri yol alıyorlardı. Sekiz saat önce New York'ta öğle yemeği yiyordu. Eski sahil yolunda uçarcasına giderlerken saat daha altıydı. Henüz Tygue'dan hiçbir iz yoktu. Ama birden Kate, Nick'in koluna yapıştı.

"Orada... arkada Nick... sarı bir ceketin parladığını gördüm." Hava neredeyse kararmıştı, ama Kate, Tygue'ın ceketini gördüğüne yemin edebilirdi. Nick omzunun üzerinden arkaya bakıp, arabayı geri vitese taktı.

"Burada mı?"

"İlerde, şu ağaçların yanında." Kate kapıyı açarak arabadan dışarı fırladı. Yaprak ve dallarla kaplı yolda hızla, Tygue'ın ceketini gördüğünü sandığı ağaçlığa doğru koştu. Gerçekten de oradaydı. Orada durmuş, ne yapacağından pek emin otamadan annesini izliyordu. Bir an için geri çekilir gibi oldu, sonra olduğu yerde durarak büzüldü. Kate yavaşça ona doğru yürüyerek, onu kollarının arasına aldı. Hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemesi gerekmiyordu zaten. Kollarının arasında sessizce ağlayan oğlunun saçlarını okşadı. New York'tan hemen döndüğü ve Nick bu yola girmeyi akıl ettiği için Tann'ya şükreliyordu. Tygue'ın başına her şey gelebilirdi. Bu düşünceyle yeniden titredi. Uçakta, yol boyu bu konuyu hiç düşünmemeye çalışmıştı, ama arabada içini bir panik duygusunun sarmasını engelleyememişti. Neyse ki, artık her şey bitmişti.

Arkalarında Nick'in kendilerine doğru yürüdüğünü duydu. Nick kollarıyla her ikisini sararak, yumuşak bir ses tonuyla konuştu: "Selam, Kaplan. İyi misin?" Küçük oğlan başını sallayarak ona baktı.

"Carmel'e gitmek istiyordum. Ama saatlerdir hiç kimse durmadı."

— 314 —

Zavallı küçük şey. Yorgundu, üşümüştü ve aç olmalıydı. Başını kaldırıp annesine baktığında, gözlerindeki meydan okuma gitmiş ve bunun yerini acı almıştı. "Onu görmeliyim. Buna mecburum. O benim babam."

"Biliyorum, hayatım." Oğlunun saçını okşayıp başını salladı. Ama gözleri gülmüyordu. "Seni onu görmeye götüreceğim." Nick şaşırmış görünmekle birlikte, hiçbir şey söylemedi. "Oraya yarın gideceğiz." Çocuk da başını salladı. Ne sevinç ığılığı attı, ne de mutluluk ya da heyecan gösterdi. Onlar yalnızca, yapmaya zorunlu oldukları bir şeyi yapacaklardı. Bu tıpkı Kate'in New York'tan

ayrılmadan önce babasıyla tokalaşmasına benziyordu. Bazen yalnızca bilmek yeterli olamıyordu.

"Ne yapmak istersin, Kate? Kente geri mi dönelim, yoksa geceyi Carmel'de mi geçirelim?"

"Program çekimine gitmen gerekmiyor mu?"

Nick başını iki yana salladı. "Arayıp yine hasta olduğumu söyledim."

"Tanrım, Jasper buna öfkelenmez mi? Geri dönmeye ne dersin?"

Ancak Nick yine başını iki yana salladı. Bu işlerle daha sonra ilgilenebilirdi. Bu daha önemliydi.

"Hayır, ama sanırım polisi arasam iyi olacak. Hava da kararmaya başladı, boş yere aramaya devam etmesinler." Kate başını sallayarak Tygue'a baktı.

"Pekâlâ, öyleyse Carmel'de kalalım."

Bundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Nick arabayı Tom'la bir zamanlar birlikte kaldıkları otelin önünde durdurdu. Ama bu artık önemli değildi. Aradan çok uzun bir zaman geçmiş ve artık Kate'in türbe gibi gördüğü hiçbir yer kalmamıştı. Tygue kollarının arasında uyuyakalmıştı. Nick'e baktı, onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Nick onu bir süre süzdükten sonra, nihayet gülümsedi. Ama onun da gözleri kaygılıydı.

"Onu gerçekten götüreceksin mi?"

Kate başını salladı. Herkesin iyiliği için buna mecburdu.

"Benim de gelmemi ister misin?"

"Senin orada olman benim çok hoşuma gider. Ama seni görmeme-
— 315 —

sinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu onu korkutabilir ve aklını karıştırabilir. Zaten Tygue'ı görmek ona yetecektir." "Bunları yaşamak zorunda olmamanı isterdim." "Ben iyi olacağım."

Nick, Kate'i öptükten sonra, Tygue'ı almak için arabanın öbür yanına geçti. Onu otele taşıırken, oğlan uyanmadı. Polise, Tygue'ı bulduklarını bildirdiler ve Nick sessizce, yüzbaşıyla ertesi pazartesi için bir randevu ayarladı. Kate'in çocuk kurumundan görevliler ve sorgulamalarla uğraşmak zorunda kalmayacağından emin olmak

istiyordu. Bu bir aile sorunuydu, ancak polisi iki kere alarma geçirmek bazı sıkıntılara neden olabilirdi. Bu işi, kontrolden çıkmadan önce halletmek istiyordu.

"Ne söylediler?" Kate sinirli bir tavırla çayından bir yudum alıp, Nick'e baktı. Biraz önce Tygue'a bir kez daha göz atmıştı. Hâlâ uyuyordu. Herhalde bütün gece uyumaya devam edecekti. Yemek bile yiyemeyecek kadar bitkindi. Kısa zamanda çok uzun bir yol katetmişti. Nick'le kendisinin durumları farklı mıydı sanki?

Gürültülü bir şekilde esnedi.

"Her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Bu konuda endişelenme. Şimdi biraz uyusan iyi olacak." "Ben iyiyim."

"Belli oluyor." Çok solgun ve yeşilimsi bir griye dönüşmüş olan yüzünde gözlerinin altına bulaşmış göz kaleminden başka hiç makyaj yoktu. Nick, Kate'in yanına yatağın üzerine oturup, onu kollarının arasına aldı. "Geri döndüğün için o kadar mutluyum ki, Kate! Senin için kaygılanmaktan hasta oluyordum neredeyse."

"Gittiğim için benden nefret ettiğini sanıyordum." "Öyleydi." Başını eğerek gülümsedi. "Ama biraz düşündüm ve sahip olduğumuzun öylece bir kenara atılamayacak kadar özel olduğuna karar verdim." Tanrım, bu işi neredeyse, New York'ta o herifle ilişkiye girerek kendisi yapacaktı. Eğer eve dönmemiş olsaydı, o adamla yatakta olabileceğini düşünmek dehşet vericiydi. Bir bakıma Tygue'ın Carmel'e gitmek üzere evden kaçması Tann'nın bir lütfü olmuştu. Nick'in kollarına yasla-

— 316 —,

narak gözlerini yumdu. Yalnızca bir an için orada öylece yatıp onun yanında olduğunu hissetmek istiyordu. Gözleri kapandı ve tekrar açıldığında sabah olmuştu.

Hayretle gözlerini güneş ışınlarının aydınlattığı odada dolaştırdı.

"Nick?" Yatağın öbür ucundan bir gülme sesi duyuldu. Nick çoktan uyanmış, kahvesini içiyordu. "Ne oldu?"

"Birden gittin, Külkedisi."

"Çok eğlenmiş olmalısın." Sırıtarak gerindi. Nick elbiselerini çıkarmıştı.

"Evet, canım, bu iş beni her zaman eğlendirir." Birbirlerine neşeyle gülümsediler. Kate, Nick'in fincanına uzandı.

"Bunu nereden buldun?"

"Oğlun ve ben kahvaltı ettik, aşkım."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık bir saat önce."

"Tanrım, saat kaç?"

"Dokuza geliyor." Kate başını salladı. Ama birden her ikisi de ayıldı. Sırada ne olduğunun bilincindeydiler.

"Tygue nasıl?"

"İyi. Sakin. Bir kurt kadar acıkmıştı." Nick'e çabucak bir öpücük vermek için öne doğru eğildikten, sonra, Tygue'a bakmak için öteki odaya gitti. Tygue camın yanında kucağında ayısıyla sakin sakin oturuyordu. Kate yavaşça yanına gidip oturdu.

"Günaydın, tatlım. Willie nasıl?"

"İyi. Ama bu sabah çok açtı."

"Demek öyle?" Gülümseyerek Tygue'ı kollarının arasına aldı. Bu ona birbirlerinden başka kimseye sahip olmadıkları yılları anımsattı. "Bugün için hazır mısınız?" Tygue onun ne demek istediğini anlamıştı. Wil-lie'ye sıkı sıkı sarılarak başını salladı. "Pek eğlenceli olmayacak. Aslına bakarsan..." Oğlunun ona bakmasını sağladı, "...bu hayatında yaptığın en zor şey olacak. O, bir babaya benzemiyor, Tygue."

"Biliyorum." Tygue'ın gözleri, Kate'inkilerden bile kocamandı.

"Küçük bir çocuk gibi. Hem de hasta bir çocuk gibi. Yürüyemiyor.

— 317 —

Tekerlekli sandalyede oturuyor ve hiçbir şeyi hatırlayamıyor."

Neredeyse Tygue'ı oraya daha önce, Tom bronz tenli ve sağlıklı görüldüğü zaman götürmediği için pişmanlık duyuyordu.

Bugünlerde Tom hep yorgun ve mutsuz görünüyordu. Bu durum Tygue için işleri daha da zorlaştıracaktı. "Ve bilmeni istiyorum ki..." Ağlamamaya çalışarak durak-sadı. "Bilmeni istiyorum ki... bu hale gelmeden önce, seni çok seviyordu. O zaman sen daha doğmamıştın." Derin bir nefes alarak oğluna sıkı sıkı sarıldı. "Ve seni tüm kalbimle sevdiğimi de bilmeni istiyorum, ayrıca kendini

kötü hissedersen orada kalmak zorunda değilsin. Gitmek istediğin zaman bana söyleyeceksin, söz mü?"

Tygue başını sallayıp, yavaşça annesinin yüzündeki yaşları sildi. Kate ona bir kez daha sarıldı.

"Nick de geliyor mu?"

Kate oğlunun yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekildi.

"Gelmesini istiyor musun?"

Tygue başını salladı. "Gelebilir mi?"

"Onu... babanı göremez, ama oraya gelebilir."

"Tamam." Merak dolu gözlerle annesine baktı. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Birazdan gideriz. Ama ilk önce biraz kahve içip giyinmem gerekiyor." Tygue oturduğu yerden bakıp başını salladı. "Ben burada bekleyeceğim." "Acele ederim."

Kate odaya döndüğünde Nick başını kaldırıp ona baktı. Önlerinde yine çok zor bir gün vardı. Ama belki bu sonuncusu olurdu. Bunu yürekten umuyordu. "İyi mi?"

"Evet. Senin orada olmanı istiyor." Nick'in ilk bakışta âşık olduğu o iri ve derin yeşil gözleriyle ona baktı. "Ben de öyle." "Orada olacağım." "Her zamanki gibi."

"Bunu söylemen çok güzel." Kate'e bir fincan kahveyle tost uzattı, ama Kate hiçbir şey yiyecek durumda değildi. Kahve bile kendini hasta hissetmesine neden olmuştu. Midesinde ceviz büyüklüğünde bir düğüm vardı. Düşünebildiği tek şey Tygue ve babasıydı.

— 318 —

34

Nick otobandan çıkarak, Kate'in işaret ettiği yere girdi ve arabayı ana binanın arkasına bıraktı.

"Burada mı bekleyeyim?" Nick de en az Kate'in kendini hissettiği kadar sinirli görünüyordu. Tygue'sa Kate'in kucağında sessizce oturmuş, olanları izliyordu.

"Evin yakınına gelebilirsin. Çevrede başka insanlar da var. Bu nedenle göze batmazsın." Nick olumlu bir ifadeyle başını salladı. Üçü birden arabadan indiler. Kate, hâlâ Willie'yi kucaklamakta olan Tygue'ın elini tutarak saçını düzeltti. Kate, gelmeden önce Bay

Erhard'ı arayıp haber vermiş, o da Tom'un formda olduğunu söylemişti. Bu da bir şey sayılırdı.

Sessiz üçlü, patikayı izleyerek yürümeye devam etti. Kate beyaza boyanmış demir bir bankı işaret etti. "Neden orada beklemiyorsun, aşkım? Evi buradan görebilirsin." Kate yeniden eliyle ilerisini işaret etti. Nick, onun gösterdiği yere baktı. Demek yıllarını geçirdiği yer burasıydı. Bunu düşünmek gözlerinin yaşlarla dolmasına yetmişti. Nick başını eğerek küçük oğlana baktı ve yavaşça yanağını okşadı. "Formdasın, Kaplan." Tygue başını sallarken, Kate onu elinden tutarak yürümeye başladı. Kapıda bekleyen Bay Erhard sıcak bir gülümsemeye Tygue'a baktı. Kate, Nick'i unutmuştu bile. Şimdi yine Tom'un dünyasındaydı. Tygue'ın elini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Tygue'ın, onu ve birbirlerini ne kadar sevmiş olduklarını anlamasını, Tom'un artık görünmeyen bir yanını görmesini istiyordu. Ama her şeyden fazla, Tygue'ın bununla başa çıkabilmesini istiyordu. Kolunu oğlunun omzuna atarak gülümsemeye çalıştı.

"Tygue, bu, Bay Erhard. Çok uzun zamandır babana o bakıyor."

"Selam, Tygue. Bu ne kadar hoş bir ayı. Adı ne?"

"Willie." Tygue'ın gözleri kocaman açılmıştı. Bay Erhard'ın gözleri Kate'inkileri aradı.

"Bizim de bir Willie'miz var. Onu görmek ister misin?" Tygue evin içine bakmaya çalışarak başını salladı. Bay Erhard kenara çekilince — 319 —

Kate yavaşça içeri girdi. Güzel havaya karşın, Tom o gün evden çıkmamıştı. Kate, Tom'u görünce, onun son günlerde zamanının çoğunu o günkü gibi evde geçirdiğini anladı. Çok solgundu, tıpkı bir hayaleti andırıyor ve son iki hafta içinde iki kilo daha vermiş gibi görünüyordu. Ne var ki, o gün gözlerinde sıcak bir ışık vardı ve gözü Tygue'a ilişince Kate'in yıllardır görmediği bir ifadeyle gülümsedi. Kate ağlamamak için dişlerini kenetledi. İlk konuşan Tom oldu.

"Senin de bir Willie'n var! Benim de var!" Ayısını havaya kaldırınca Tygue gülümsedi. "Seninkine bir bakayım." Tygue ayısını, yavaşça kendisine doğru uzanan büyük ele bıraktı. Birkaç dakika ayılarını

karşılaştırmakla geçti. Bu arada Tygue farkettirmeden babasını süzüyordu. Tygue'in ayısının daha formda olduğuna karar verdiler. "Bisküvi ister misin?" Kate'le Bay Erhard yanlarında durarak, Tom'un önceki geceden sakladığı bisküvilerin bulunduğu tabağı Tygue'a uzatmasını izlediler. İki 'oğlan' bisküvileri yediler. Konuşurlarken Tygue yavaşça, sallanan sandalyeye oturdu. "Senin adın ne?" "Tygue."

"Benimki Tom ve bu da Kate." Geniş bir gülümsemeyle Kate'e baktı. Kate de gülümseyerek ona karşılık verdi. "Beni sık sık görmeye gelir. O çok hoş bir hanımdır. Sen de onu seviyor musun?" Tygue sessizce başını salladı. Kate her nedense, Tom'un Tygue'la anlaşmak için bir çocuk gibi konuştuğu, istese bir yetişkin gibi davranabileceği duygusuna kapılmıştı. "Botumu görmek ister misin?" Tygue şaşkın bir ifadeyle başını kaldırıp gülümsedi. "Evet. Benim de bir botum var." Bir süre botları hakkında konuştular. O sırada Bay Erhard içeri girdi.

"Siz ikiniz göle kadar bir yürüyüş yapmak ister misiniz? Böylece Tom'un botunu yüzdürebiliriz." Baba oğul bu öneriyi coşkuyla karşıladılar. Kate, Bay Erhard'ın tekerlekli sandalyeyi dışarı itişini ve Tygue'ın onun yanında yürüyüşünü gülümseyerek izledi. Babasının yanında yürürken, sanki bundan gurur duyar gibiydi. Göl başında geçirdikleri yarım saat boyunca hiçbirinin yüzünden gülücükler eksik olmadı. Tom bile ilk başta olduğundan daha iyi görünüyordu. Sonra Kate, onun

— 320 —

yorulmaya başladığını farketti. Bay Erhard tekrar içeri girmelerini önerdi.

Geri dönerlerken Tom, Tygue'ın elini tuttu ve ilk defa itiraz etmeden onlara katıldı. Tekerlekli sandalyesini Bay Erhard itiyor ve Tygue da hemen yanında yürüyordu. Kate, küçük oğlanın çökmüş adamın elini sıkı sıkı tutuşunu izledi. Onu buraya getirdiği için memnundu. Evin kapısına vardıklarında Tom, öne doğru eğilerek iki parlak portakal çiçeği kopardı. Biri Kate içindi, biri de oğlu için. Çiçeği oğluna uzatırken ona uzun uzun baktı. Sonra yeniden elini tuttu.

"Beni neden görmeye geldin?"

Kate'in kalbi bir anda durur gibi oldu, ancak Tygue hiç bocalamadan karşılık verdi.

"Seni görmeye ihtiyacım vardı."

"Benim de seni görmeye ihtiyacım vardı. Katie'ye iyi bak."

Tygue ciddi bir tavırla başını salladı. Kate, onun da gözlerinin dolmuş olduğunu gördü. Tom daha önce hiç böyle bir şey söylememişti.

"Bakacağım."

"Ve Willie'ye de. Willie'ye de her zaman çok iyi bak." Bu kez Tygue yalnızca başını sallamakla yetindi. Sonra bir anda öne doğru eğilerek, tekerlekli sandalyede oturan Tom'un yanağına bir öpücük kondurdu. Tom gülümseyerek onu kısa bir an kollarının arasında tuttu.

"Seni seviyorum." Bu sözleri Tygue söylemişti.

"Ben de seni seviyorum." Bu sözlerden sonra Tom, o temiz ve çocuksu kahkahalarından birini attı, Tygue da ona katıldı. Sanki birbirlerini anlıyor, bir sırrı paylaşıyor gibiydiler. Her ikisi de birer küçük çocuktı. Bay Erhard onu içeri götürürken Tom hâlâ gülüyordu. "Uyku saatim mi geldi?" Bay Erhard, Kate'e bakarak başını salladı. Bu kadarı yeterliydi. Şimdi durmak daha iyi olacaktı.

"Evet."

"Uyumaktan nefret ediyorum." Suratını buruşturarak Tygue'a baktı.

"Ben de öyle." Tygue ayısını kucağına alarak gülümsedi.

Gözlerinde tuhaf bir ifade olmakla birlikte Tom, onu gülümseyerek izliyordu.

"Sana bir önerim var."

— 321 —

Tutku Yılları / F: 21 ,

"Nedir?"

"Willie'ler. Ben sana benim Willie'mi vereceğim, sen de bana seninkini vereceksin. Ne dersin? Benim Willie'm burada kalmaktan çok bıktı." Sanki babası ona dünyadaki en kutsal armağanı vermiş gibi, Tygue'ın yüzü bir anda aydınlandı.

"Elbette." Hayranlık ve korku karışımı bir bakışla ayısını babasına uzattı. Tom da tekerlekli sandalyesini hareket ettirdi ve kendi ayısını alarak Tygue'a verdi.

"Willie'ye iyi bak."

"Bakacağım." Tygue babasını öpmek için duraksadı. Tom yalnızca gülümsedi.

"Hoşçakal." Tygue babasına uzun uzun baktı. Sanki ne diyeceğini, nasıl vedalaşacağını bilemiyor gibiydi. Sonunda gülümseyerek kapıya doğru yürüdü.

"Hoşçakal."

Kate, Tom'un yanına giderek omzunu tuttu. Birlikte kapı ağzında, kucağında ayısıyla gülümseyen oğullarına baktılar. Tygue kazanmıştı.

Babasını görmüştü.

Tom başını kaldırarak Kate'e yorgun bir gülümsemeyle baktı. Bu ziyaret onun için çok yorucu olduysa da, sanki o da bir şeyler kazanmış gibiydi.

"Hoşçakal, Katie." Tom'un bu sözleri söyleyiş şekli Kate'in yüreğini parçalamıştı ve bir türlü hoşçakal diyemiyordu. Tygue hâlâ kapı ağzında durmuş onları seyrediyordu.

"Yakında görüşürüz."

Tom başını sallayarak, sakin ve mutlu bir ifadeyle gülümsedi. Hâlâ küçük oğlana bakıyordu. Ilık sonbahar güneşine çıktıktan sonra bile Kate, hâlâ Tom'un bakışlarını üzerlerinde hissediyordu.

Tygue'a bakarak gözlerini kuruladı. "Geldiğin için çok mutluyum."

"Ben de öyle." Bu sözlerden sonra gülümseyerek Nick'i bıraktıkları banka doğru yürüdüler. Kate onu tamamen unutmuştu. Tom'la birlikte geçirmiş olduğu bir saatin etkisinden kurtulmaya çalışarak, yavaş adımlarla Tygue'ı izledi. "Selam," Tygue yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Nick'in karşısına dikildi. "Yeni bir Willie'm oldu."

— 322 —

"Bence tıpkı eski Willie'ne benziyor." Nick gülümseyerek çocuğun gözlerinin içine baktı, ancak burada huzur, sevgi ve sıcaklık bir ışıktan başka bir şey göremedi. Bu ziyaretin ona hiçbir zararı dokunmamıştı.

"Bu onun Willie'si. Onu bana verdi."

"Yani onun da mı bir Willie'si var?" Nick başını ,evet, der gibi sallayan çocuğa sıcak bir ifadeyle baktı. "Bu müthiş bir şey." Sonra başını kaldırarak yanlarında duran Kate'e baktı. Elinde hâlâ Tom'un yürüyüşten sonra kendilerine verdiği iki çiçeği tutuyordu. "Sen nasılsın?"

"İyiyim. Senin burada olduğunu neredeyse unutmuştum." Gülümsedi. Yorgun ve hüzünlü görünmekle birlikte, rahatlamış gibiydi.

"Biliyorum, ama burada olduğum için memnunum."

"Ben de öyle, Nick..." Bir an için gözlerini yere indirdi, sonra tekrar Nick'e baktı. "Birkaç günlüğüne benim evime gidebilir miyiz? Yani üçümüz birlikte. İstiyorum ki..." Bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu, ama sanki bunu da görmek zorundaymış gibi hissediyordu kendini. Kentten, kitaptan ve bütün olanlardan uzaklaşmak zorundaydı sanki. "İzin alabilir misin?"

"Evet, alabilirim, ama galiba birkaç kot pantolon ve tişört almamız gerekecek, sanırım bunu yapmak hepimize iyi gelecek."

"Bence de öyle."

"Köyü mü özledin, sevgilim?" Arabaya doğru yürürlerken merakla Kate'i süzdü. Bu aklına hiç gelmemiştir.

"Hayır. Bilmiyorum. Yalnızca orada olmaya ihtiyacım var. Yalnızca birkaç günlüğüne."

Tamam." Bir kolunu Kate'in, diğerini de Tygue'ın omzuna sardı.

Üçü birlikte yavaş adımlarla arabaya döndüler. Kate, Mead'den uzaklaştıkları için memnundu. Tom'u terketmek istemiyordu, ama bunu yapmasının zamanı gelmişti.

35

Birkaç günlüğüne Kate'in tepelerdeki evine gitmek iyi bir fikirdi.

Bu üçüne de, son hafta içinde olanları sindirmek için gerökltaamanı vere-

— 323 —

çekti. Kate'le Nick'in birbirleriyle ve Tygue'la birlikte vakit geçirmeye ihtiyaçları vardı. Tygue ilk günü, kucağında Tom'un

verdiği oyuncak ayıyla sessiz sedasız dışarda oturarak geçirmişti. Mutsuz değildi, yalnızca düşünceliydi.

İkinci gün sıcak güneşin altında otururlarken Kate oğluna baktı. Nick evde bir şeylerle uğraşıyordu.

"Belki de ona atımdan söz etmeliydim," dedi Tygue. "Atları pek sevmezdi." Kate gözlerini uzak tepelere dikerek, geçmişini düşündü. Bir an için kendisine inanamayan bakışlarla bakan çocuğu tamamen unutmuştu.

"Atları sevmez miydi?" Tygue çok şaşırılmış görünüyordu. Kate gülümseyerek o pırıl pırıl küçük yüze baktı. Çok daha iyi görünüyordu. Huzurlu ve mutluydu. Carmel yolunda ağaçların altında bulmuş oldukları o zavallı çocuk gitmiş, yerine eski Tygue gelmişti. "Atları nasıl sevmeyebilir?"

"O, futbolu severdi. Bu onun bütün yaşamıydı. Bunun nedeni büyük bir yıldız olmasıydı." Kate oğlanın yüzünde 1 beliren gurur dolu ifadeye bakarak gülümsedi. "Evet, öyleydi."

"Sen de büyük bir yıldız mısın, anne?"

Kate sırtarak oğluna baktı. "Hayır. Birçok kişinin satın aldığı bir kitap yazdım, ama bu beni yıldız yapmıyor. Hiç kimse benim kim olduğumu bilmiyor." Arkasına yaslanarak, uzun süre modellik yapmış olan uzun bacaklarını ileriye doğru uzattı. "Ama babanın kim olduğunu herkes bilirdi. Nereye gitsek insanlar ondan imzalı resim ister, kadınlar ona dokunmak, onu öpmek için yarışır." "

Kate sırtırken, Tygue gülmeye başladı.

"Onlara izin verir miydi?"

"Benimle olduğu zaman, hayır."

"Yine de herkesin seni böyle sevmesi müthiş olmalı."

"Bazen. Ama bazen de çok zordur. İnsanlar senden çok fazla şey beklerler. Seni yalnız bırakmak istemezler. Senin kendin olmana izin vermezler."

. — 324 —

"Bunun hoşuma gideceğini sanmıyorum." Yerden bir yaprak alıp incelemeye koyuldu.

"O da hoşlanmazdı. Onu hasta eden de buydu. Herkes onu bir yana çekmeye çalışıyordu. Oysa onun tek istediği hayatının sonuna kadar futbol oynamaktı."

"Bunu yapamaz mıydı?"

Kate başını olumsuz bir ifadeyle iki yana salladı. "Hayır, hayatım, yalnızca birkaç yıl profesyonel futbol oynayabilirsin. Sonra jübileni yaparlar."

"O ne demek?"

"Ondan sonra bir daha oynayamazsın."

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar."

"Bu çok korkunç!" Yaprığı elinden atarak annesine baktı.

"Baban da aynı böyle düşünüyordu. O, futbol oynamaktan başka bir iş yapmak istemiyordu. Ama onu takımdan çıkardılar. Sonra gazeteler, takımdakiler ve daha pek çok kişi bu yüzden ona saldırdı." Bu, Kate'in ona yapabileceği en iyi açıklamaydı ve söyledikleri tamamen gerçeği yansıtıyordu.

"Ve çıldırdı, doğru mu?"

"Doğru sayılır."

"Futbol oynadığını anımsıyor mu?"

"Hayır, onun, şimdi bulunduğu yer, Bay Erhard ve benden başka bir şey anımsadığını sanmıyorum. Bundan böyle bir de seni anımsayacak." Buğulu gözlerle oğluna gülümsedi. O sırada Nick'in evden çıktığını duydu. Elinde bir örtü ve iki elma vardı. Gözlerinde sıcacık-bir ifadeyle Kate'le Tygue'a birer elma uzattı. "Sağol, aşkım." Kate gülümseyerek ona bir öpücük yolladı.

"Buna oturmak istemez misiniz?"

"Yoo." İlgisiz gözlerle örtüye bakarken, birden aklına babasının sözleri geldi... "Sen ister misin, anne?"

"Olur." Kate de aynı sözleri hatırlamıştı... Katie'ye iyi bak...

Üçü birlikte, parlak kareli örtüyü yere yayıp üzerine oturdular ve

— 325 —

ağızlarını şapırdatarak elmalarını yemeye koyuldular. Kate'le Nick bir elmayı paylaşırken, Tygue kendisinininkini iştahla mideye

indiriyordu. Bu taze köy elmalarını önceki gün marketten almışlardı.

"Daha sonra Adams çiftliğine gidip yeni atlara bakmak ister misin?" Nick, elma çöpünü kemirmekte olan çocuğu süzdü. Tygue başını iki yana salladı.

"Hayır, parktaki atlar daha güzel."

"San Francisco'da mı?" Nick şaşırılmış görünüyordu, ancak Tygue hiç duraksamadan başını salladı. Kate, onun sözlerini gülümseyerek dinlemişti. Her ikisi de artık bu yaşam biçimini aşmıştı. Dört ay öncesine kadar Tygue'ın köyden hiç ayrılmadığını hatırlayarak gülümsedi. Onun hazirandaki, ilk San Francisco gezisini düşündü...

"Ne düşünüyorsun, Külkedisi?" Kate, Nick'in uzattığı elmadan bir ısırık alıp, geri uzattı.

"Geçen baharı düşünüyordum. O zamana kadar ikimiz de hiçbir yere gitmiyorduk. Sonra birden her şey değişti." "Gerçekten de öyle." "Geçen bahar siz ne yapıyordunuz, Bay Waterman?" Onu merak

dolu bir bakışla süzüp sırttı.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." O da sırtarak elmasını bitirdi. "Bu kadar kötü mü?"

"Eh işte." Hafifçe Kate'in ensesini okşadı. Artık Tygue'ın onları görmesinden eskisi kadar çekinmiyorlardı. Tygue onlara alışmıştı. Birden Nick'in aklına başka bir fikir geldi. "Joey'i görmeye gitmek ister misin?" Ancak Tygue yine başını iki yana salladı. O geçmişle vedalaşmıştı bile. Artık yeni arkadaşları ve yeni bir hayatı vardı. Önceki gün gibi yine üçü baş başa huzurlu bir öğleden sonra geçirdiler. Köyden et aldılar ve Nick de akşamüstü güneşinin altında onları ızgarada kızarttı. Akşam birlikte televizyon seyredip, tıpkı Nick'in Los Angeles'tan geldiği o ilk günlerde olduğu gibi, şöminede mısır patlattılar. Ve yine eski günlerde olduğu gibi, Tygue'ın yatağa gitmesini bekleyip, gülerek yatak odalarına koştular. İkisi de birbirlerine açtılar ve aşk yapmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Nick, baldırlarının içini öpüp şortuyla oynayan Kate'e şakacı bir ifadeyle, "Aman, aman, bu gece de pek hızlıyız," dedi.

"Sizin de buraya gelmek için acele etmediğiniz söylenemez, Bay Waterman." Yere Nick'in yanına oturup gülmeye başladı. Tom'u gördüklerinden beri daha genç ve daha özgür görünüyordu.

"Kate? Onu görmeye gittiğimiz için memnunsun, değil mi?"

Kate başını salladı. "Evet, üstümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Artık ne senden, ne de Tygue'dan gizlemek zorunda olduğum hiçbir şey kalmadı. Her şey ortaya çıktı. Kendimi özgürlüğüme kavuşmuş gibi hissediyorum."

"Peki ya o ne olacak?" Şimdiye kadar onun hakkında konuşmamışlardı, ama Nick kendini hâlâ bazı soruları sormak zorunda hissediyordu.

"Ne demek istiyorsun, Nick?" Yüzünde son derece huzurlu bir ifade vardı. Nick yavaşça onun yanına diz çöktü.

"Yani bundan sonra Tom'a ne olacak? Bunca yıldan sonra onu görmeye gitmekten vazgeçemeyeceğini anlıyorum, ama... şey, bu senden çok şey alıp götürüyor, Kate."

"Sanırım bundan böyle her şey farklı olacak. Artık bu yükü tek başıma taşımıyorum. Seninle ve Tygue'la paylaşıyorum. Her gittiğimde ne hissettiğimi, neler olduğunu, nasıl göründüğünü sana anlatabileceğim." Kısa bir sessizlik oldu. Kate başını eğip parmağındaki evlilik yüzüğüne baktı. Sonra yüzüğü yavaşça parmağından çıkararak avucuna koydu. "Her şey bitti, Nick. Artık eskisi kadar sık gitmeyeceğim. Bunu farkedip etmeyeceğinden bile pek emin değilim. Belki başlangıçta anlayacaktır, ama onun farklı bir zaman anlayışı var. Sanırım birkaç haftada bir gitmem herkes için en iyi çözüm olacaktır. Sen ne dersin?" Gözlerini Nick'e çevirdi. Gözleri parlak ve buğuluydu, ama mutsuz görünmüyordu.

"Bence sen müthiş bir kadınsın ve seni hiç bu kadar çok sevmemiş-tim. Ne yapmak istersen, bu işi nasıl halletmek istersen kabulümdür."

"Bilmek istediğim de buydu. Ama yine de, o hayatta olduğu sürece asla evlenemeyeceğiz. Ben... ben bunu ona yapamam. Biliyorum,

ondan boşandığımı anlamayacaktır bile, ama bunu yaparsam kendimi çok kötü hissederim."

"Kâğıtlara ihtiyacımız yok, Kate. Biz birbirimize sahibiz. Ve zamanı geldiğinde de evleniriz. Bu arada..." Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Kate az önce ona, ondan istediği tek armağanı sunmuş, evlilik sözü vermişti. "Bu arada, genç bayan, sizin evliliğe önem verdiğinizden hiç haberim yoktu. Doksan yaşına kadar bağımsız yaşantını sürdürme niyetinde olduğunu sanıyordum."

"Şey, neden olmasın?" Bir an saf saf baktıktan sonra savunmaya geçti. "Bir gün evlensek bile, benim adıma bütün kararları vermene izin veremem, Nick. Tom'a izin vermiştim ve bu hiç de doğru değildi."

"Bunu anlıyorum. Bu konuya son derece adil bir çözüm bulacağımızdan eminim."

"Ben de öyle." Kate tekrar yumuşamıştı. "Ve iyi çözümlediğin tek şey de bu değil."

"Ya?" Nick'in gözlerinde yine hınzır bir ifade belirmişti. Kate güldü.

"Hayır çapkın, Tygue'ı kastediyordum. Bütün bu zor anlarda hep onun yanında oldun. Sana biraz olsun içerlediğini sanmıyorum."

"Bence babasını görmüş olmasının da yararı olacak." "Herhalde. Ama sen harika bir iş basardın, sevgilim. Korkarım başlangıçta ikimizle de uğraşmak pek kolay değildi." "Aman Tanrım, bir itiraf. Çabuk teybi getirin..." "Aman, kes sesini." Öne doğru eğilip şakayla göğüs kıllarını çekti. "Ha bu arada, evi kapıyorum."

"Hangi evi?" Kate'le hayat sürprizlerle doluydu. Tanrı bilir, San Francisco'daki evi kapayıp başka bir yere taşınmalarını isteyecekti.

"Bu evi, aptal. Artık buraya ihtiyacım yok." "Yani kozandan, benden kaçıp sığınabileceğin bu evden vazgeçtiğini mi söylüyorsun?"

"Burayı bu şekilde görmüyordum." Sesinin ciddi çıkmasına çalışsa da, kıkırdamaya başlamıştı bile. "Nereden biliyordun?" "Çünkü sandığın kadar sersem değilim de ondan." "Senin için asla böyle bir şey düşünmem."

"İyi. Öyleyse bana evi kapamanın gerçek nedenini söyle ve 'kapatmak'la ne kastettiğini söyle. Yani tamamen mi vazgeçiyorsun?"

"Tamamen. Artık buraya ihtiyacımız yok. Buraya hiç gelmiyoruz, gelmeyeceğiz de, ayrıca bunu istemiyorum da. Hayatımın bu bölümü geride kaldı." Birden yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve yavaşça avucu-nu açarak, daha birkaç dakika öncesine kadar parmağını süsleyen evlilik yüzüğüne baktı. "Bitti. Tıpkı bunun gibi."

Sonra, başka hiçbir şey söylemeden yüzüğü masanın üzerine bırakıp, Nick'in kollarına sığındı. Daha önce onunla birlikteyken, hiç o geceki kadar özgür olmamıştı. Sanki içindeki bir şey kafesinden kurtulmuştu. Kate, kendini ona daha öncekinden çok farklı bir şekilde vermişti. Bedeni onun elleri ve dili altında bir volkan gibi patlamıştı.

Ertesi sabah Tygue'ı uyandırıp ona Nick'le birlikte gideceğini söylemeden önce, mutfakta baş başa sakin bir kahvaltı ettiler.

"Sensiz mi gideceğiz, anne?" Kate bir itirazla karşılaşmayı beklerken, oğlunun yüzünün sevinçle aydınlandığını hayretle gördü.

"Ne kadar da üzülmüş görünüyorsun, seni hain." Ama aslında rahatlamıştı. Sanki son birkaç gün içinde küçük aileleri iyice perçinlenmiş gibiydi.

"Ne kadar zaman yalnız olacağız?" Gözleri adete dans ediyordu. Nick güldü.

"Bu evi toplamam ne kadar zaman alırsa o kadar. Konu açılmışken, genç adam, bu sabah senin oyuncaklarını elden geçirip, neleri vermek, neleri de San Francisco'ya götürmek istediğine karar vermeni istiyorum." Aslında dolap ve çekmecelerde pek bir şey kalmamıştı, ama olanlar da onu sonraki birkaç saat boyunca oyalamaya yetti.

O sabah hepsi birden kolları sıvayıp eşyalarını toplamaya giriştiler. Ama öğleden sonra Kate işe yalnız başına devam etti. Öğle yemeğinden sonra Nick'le Tygue arabaya binip San Francisco'ya doğru yola koyulmuşlardı. Kate evde tek başına olmanın ne kadar rahat olduğunu görüp şaşırdı. Öğle yemeğinden önce Nick'le

birlikte marketten getirmiş oldukları kutuları yerleştirirken, düşünmek için epey zaman buldu.

Nick haklıydı, evi bırakarak gerçekten de bir şeyden vazgeçmiş

— 329 —

oluyordu. Ama artık acil durumlarda gelinecek bir sığınak, bir gizlenme yeri, Nick'ten saklanacağı bir yer istemiyordu. Eğer Nick'ten uzaklaşma ya da bağımsızlığını ifade etme ihtiyacı duyacak olursa, geçmişin yasını tutarak yedi yıl yaşamış olduğu bu eye gelmek yerine, bunu sözleriyle dile getirebilir, bir yürüyüş yapar ya da hafta sonu için tek başına bir yolculuğa çıkardı. Artık yası tutulacak bir şey kalmamıştı. Ve gelecekte de korkacak, sıkılacak ya da kendini baskı altında hissedecek olursa; kaçmadan da bunu halledebilirdi. İnsanın kendini tanıması çok hoştu.

Evi toplamak tam üç gününü aldı. Birçok şeyi çevresindekilere dağıttı, Tillie için de birkaç kutu hazırlayarak bunları garaja bıraktı. Geriye kalan ıvır zıvır için de bir kamyonet tutup bunları kente yolladı. Böylece geriye hiçbir işi kalmamıştı. Evsahibine ayrıldığına dair bir not göndermişti. Aslında adamın da emeklilik yaşı gelmişti. Belki de adam bugünlerde gelip evine kendi yerleşirdi. Bu evin ona çok yararı dokunmuştu. Bütün o yıllar boyunca onu saklamış ve korumuştur. Buraya ilk geldiğinde ne kadar mutlu olduğunu hatırlayabiliyordu. Yaşadığı cehennemden uzaklaşmak onu mutlu etmeye yetmişti. Baharda, Tygue içinde büyürken, çimenlere uzanmış ve kendini mutlu hissetmişti. Tygue'ı doğurup eve getirdiğinde de mutluluk duymuştu. Son sabah Kate yatak odasından dışarı, aynı tepelere bakarken, yıllar önce orada kucağında Tygue'la durduğu anı anımsadı. Sonra yavaşça arkasını dönerek evden dışarı çıktı.

36

"Eve döndüm!" Kate öğleden sonra eve vardığında saat dört olmuştu. Ve herkes oradaydı, Bert bile, Kate'in kiraladığı çirkin küçük arabadan inişini kuyruğunu sallayarak izliyordu. Tygue yeni bir çift patenle çevrede gezinirken, Nick de arabasından bazı kâğıtları çıkarıyordu. Sonra onunla konuşmak, onu öpmek ve

kucaklamak için ikisi birden gülerек üzerine atıldılar. Nick, ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, güçlükle nefes alabiliyordu.

— 330 —

"Bak, kadın, eğer önümüzdeki altı ay içinde bir yere gidecek olursan çıldırır ve..." Sırıttı, "...yeni kitabını ateşe atarım."

"Sakın buna cesaret edeyim deme!" Nick'e dehşet dolu bir ifadeyle baktı. Bir an önce işine dönmek için de yanıp tutuşuyordu. Kitabını eline almayalı haftalar olmuştu.

"Eğer böyle bir şey yapacak olursan, koruyucularını yakar..."

"Ne koruyucusu?" Tygue bu soruyu avazı çıktığı kadar bağırarak sormuştu. Kate'le Nick gülmeye başladılar ve bütün öğleden sonra gülmeye devam ettiler. Nick, Kate'i 'uyumaya' gönderdi. Tillie de yeni patenleriyle sokağı turlayan Tygue'a bekçilik yapmaya gitti. Geri döndüklerinde Nick'le Kate bornozlarını giymiş, çay hazırlıyorlardı.

"Bu gece programa gelmek ister misin, Kate?"

Kate başını hayretle kaldırdı. "Bu halde mi?"

"Hayır, önce giyineceğini düşünmüştüm." Kate yüzünü buruşturdu.

"Sormak istediğim, programa saçımı filan yaptırmadan mı katılmamı istiyorsun?" Dehşete kapılmıştı. Nick gülerек arkasına yaslandı.

"Dinle, Bayan Kendini Beğenmiş, sen bu programın yapımcısıyla yaşıyorsun. Benim sorduğum benimle birlikte stüdyoya gelip, çekim sırasında bana arkadaşlık edip etmeyeceğindi."

"Yani programa konuk olmayacak mıyım?" Çok şaşırmış gibi görünüyorsa da, gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

"Sen kendini ne sanıyorsun, bir yıldız filan mı?"

"Kahretsin, evet, Bay Waterman. Ben kitabı bestseller'lar listesinde başa yerleşmiş bir yazarım!"

"Ya, öyle mi?" Elini Kate'in elbisesinin içine kaydırđı ve onu öpmek için masaya dayanarak öne doğru eğildi.

"Çok korkunçsun. Ama beni davet ettiğine göre..." Gülümseyerek başını kaldırdı, "...çekim sırasında sana arkadaşlık etmeye seve seve gelirim. Oradakiler rahatsız olmaz mı?"

"Bu onların sorunu. Orayı ben yönetiyorum, unuttun mu?"

"Ya haklısın, sen yönetiyorsun."

"Bana öyle geliyor ki, artık eve dönüp yerleşmenin tam zamanıymış. Buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü tamamen unutmuşsun."

— 331 —

Kate elini Nick'in kolunun iç kısmında gezdirmeye başladı. Nick ürpererek ıslıl ıslıl gözlerle Kate'e baktı.

"Eğer bunu biraz daha sürdürürsen, umduğundan çok daha ciddi olacağım."

"Mutfakta mı?" Kate yeniden sırtıttı. En başında da ilişkileri böyleydi.

Balayları devam ediyordu.

"Evet, mutfakta, Külkedisi. Hayatının sonuna kadar seninle her zaman, her yerde, her şekilde sevişirim. Seni seviyorum."

Kate onun dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu ve Tygue eve dönmeden çabucak mutfak masasının üstünde seviştier.

Elbiselerini tekrar üzerilerine geçirip çay içiyorlarmış gibi görünmeye çalışırlarken, iki yaramaz çocuk gibi gülüşüyorlardı.

Gülüşmelerinin arasında, Kate, "Gömleğini ters giymişsin," diye fısıldadı. Nick, Kate'e bakınca kahkahaları iyice şiddetlendi. Kemer elbisesinin kolundan dışarı sarkıyordu. "Korkunçsun."

Haftalarca bu ilişki aynı şekilde sürdü gitti. Yukardaki çalışma odasında seviştiler, mutfakta saatlerce tembel tembel kahvaltı ettiler, Tygue'ı hayvanat bahçesine götürdüler. Kate, Nick'in program çekimlerini izlemeye gidip, Nick de o, kitabı üzerinde çalışırken huzurla en sevdiği deri koltukta oturup arkadaşlık etti. Tıpkı Siyam ikizleri gibiydiler, ama bu hoşlarına gidiyordu. Her şeyin bu haliyle sürüp gidemeyeceğinin her ikisi de biiincindeydiler. Kate yeni kitabı için bazı şeyler yapmak zorunda kalacaktı ve Nick'in de Jasper'in programı için yapmak zorunda olduğu bir sürü fazladan işi vardı. Ama o anda her ikisinin de yaşadıkları hayata ve birbirlerine ihtiyacı vardı.

"Ben bu aptal kitapla uğraşırken burada oturup durmaktan hiç sıkılmıyor musun?"

"Sevgilim, senin kadar çok para kazanan bir kadın, asla aptal kitaplar yazamaz."

"Yeteneğime gösterdiğin bu yeni saygıyı neye borçluyum?" "Son telif ücreti çekine. Bu sabah masanın üzerinde gördüm. Tanrım, bu kadar parayla ne yapacaksın?" Kate'in işlerinin bu kadar iyi git-

— 332 —

meşine seviniyordu. Bunun, onun için anlamının büyük olduğunu biliyordu. Bu parayla Tygue'ın geleceğini garantileyebilecek, kendine ve Nick'e istediği şeyleri alabilecekti. Ama aynı zamanda bu para Kate'in kendisini bağımsız hissetmesini sağlıyordu ve Nick, onun buna ihtiyaç duyduğunu da çok iyi biliyordu.

Kate sandalyesinin arkasına yaslanarak Nick'i süzmeye koyuldu.

Acaba Noel'de ona ne armağan edebilirdi? Yalnızca bir ay kalmıştı. "Bu arada, Noel'de ne istersin?" Kate bir sigara yakıp, soğumuş çayından bir yudum aldı. O çalışırken Nick gazete okuyarak zaman geçirmişti.

"Noel'de en çok istediğim şey ne biliyor musun?"

"Ne?" Kate, onun ne söyleyeceğini bildiğini düşünerek sırtıttı.

"Pis pis bakıp sırtıtma, kadın. Gerçekten istediğim, senin o küçük solgun yüzüne biraz renk geldiğini görmek. Tatilde Acapulco ya da başka bir yere gitmek ister misin?" Bu fikir Kate için sürpriz olmuştu.

"Oraya hiç gitmedim. Eğlenceli olabilir." Kate bu düşünceyi aklında ölçüp biçerken, Nick ona baktı, ama Kate'in gülümsemesini karşılıksız bıraktı.

"Kate?"

"Hım?"

"Kendini iyi hissediyor musun?" Ne kadar kaygılı olduğu yüzünden açıkça okunuyordu.

"Elbette. Neden?" Ama her ikisi de onun bunu neden sorduğunu biliyordu. Kate sürekli yorgundu, hiç iştahı yoktu ve yüzü çok solgundu. Gözlerinin altındaki mor halkalar onun sürekli birer parçası halini almışlardı. Ama Kate bunu, kitabının üzerinde çok düşmesine yormuştu.

"Bir doktora görünmeye ne dersin?" Nick bunu ilk kez soruyordu ve onun bu kadar kaygılandığını görmek Kate'i ürkütmüştü.

"Ciddi misin?"

"Evet, çok ciddiylim."

"Tamam, kitap bitince bir bakarım." Ayrıca doktor ona zaten bilmediği ne söyleyebilirdi ki? Çok baskı altında olduğunu mu? Hayatının baştan başa değiştiğini ve oğlunun iki kez evden kaçtığını mı? Beş yüz say-

— 333 —

falık bir kitabı bitirmeye uğraştığını mı? Hiçbiri onun için yeni haber değildi. Bu nedenle doktora gitmenin ne faydası olabilirdi?

"Bana yeni bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum. Yalnızca çok fazla çalıştığımı ya da hayatımda birçok değişiklik yaptığımı veya bunun gibi bir saçmalık söyleyecektir. Neden bunları duymak için paramı harcayayım ki?"

"Bana bir iyilik yap ve başka bir alanda tutumlu davranmaya çalış." Ciddi bir ifadeyle Kate'i süzüp ayağa kalktı. "Ciddiyim, Kate, bana altı ay sonra değil, şimdi gideceğine dair söz vermelisin."

"Peki, aşkım." Kate bu sözleri oldukça tatlı bir ses tonuyla söylemişti. Nick kaşlarını çattı. "Söz mü?"

"Söz, ama sen de daha fazla kaygılanmayacağına söz vermelisin."

Tamam." Her iki söz de aynı derecede boştu. Kate hiç de doktor hayranı sayılmazdı, Nick'se Kate sözkonusu olduğunda sadık bir kaygı duyucuydu. Ama bütün bunlar Kate'in görünüşünü değiştirmiyordu. Felicia da bunun farkına varmış, ancak Kate onu hemen susturmuştu. "Bu arada, bugün ne yapıyorsun?"

"Öğle yemeğinde Felicia'yla buluşacağım, gelmek ister misin?"

"Hayır. Öğle yemeğinde Press Club'te bazı adamlarla konuşmam gerekiyor. Sonra da stüdyoda bir toplantımız var." Saatine baktıktan sonra, Kate'in yanına gidip onu öptü. "Aslına bakarsan öğle yemeğine geç bile kaldım. Saat üç gibi evde olurum."

"Ben de o saate kadar dönmeye çalışırım." Denedi. Ama saat beşe kadar dönmeyi başaramadı.

Trader Vic'te Licia'yla birlikte yediği öğle yemeğinden sonra bir saat alışveriş yapmaya karar verip Saks'a gitmişti. Tek istediği

oraya şöyle bir uğrayıp, ne var, ne yok görmektir. Ama mağaza çok kalabalıktır. Kate çok yorgundu ve asansörün gelmesi sanki saatler sürmüştü, asansör nihayet geldiğinde de kalabalık onu arkaya doğru itmişti. Üçüncü kata vardıklarında Kate yere yıkılmıştı. Bayılmıştı. İnsanlar evini aramak istediyseler de, Kate onlara izin vermemişti. Bunun üzerine bir saat kadar Saks'ta oturmuş, tuz koklarken kendini aptal gibi hissetmişti. Araba kullanmak istemediğinden eve dönmek için bir taksi çağırması-

— 334 —

ti. Nick'e arabanın arızalandığını söyleyecekti. Kahretsin... Eve vardığında başı dönüyor ve kendini sersem gibi hissediyordu. Kendini neşeli davranmaya, sonra da elinden geldiğince çabuk üst kata çıkıp yatağa atmaya iyice hazırlamıştı. Nick, onun kendisiyle birlikte program çekimine gelmesini istemişti, ama Kate onu atlatacaktı.

Anahtarı kilide sokup döndürdü. Kapı kolayca açıldı. Bir an için Nick'in evde olmamasını umdu. Ama evdeydi. Ve yüzü hiddetten kaskatı kesilmiş bir halde oturma odasında oturmuş onu bekliyordu.

"Öğle yemeğin iyi geçti mi?"

"Çok. Seninki nasıldı..." Ama onun yüzünü görünce durdu. "Ne oldu sana?"

"Philip kim?"

"Ne?"

"Beni duydun." Ona dik dik bakıyordu. Kate başının yeniden dönmeye başladığını hissetti. Yavaşça koltuklardan birine oturdu.

"Kahretsin, kim şu, Philip?"

"Nereden bileyim? Bu bir tür oyun mu?" Kendini güçsüz hissetse de, sesi öfkeli çıkmıştı. Korkmuştu. Philip? New York'taki Philip mi?

"Aslına bakarsan ben de bunun bir oyun olup olmadığını merak etmeye başladım. Her birkaç ayda bir hakkında yeni bir şey öğreniyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu." Odanın öbür ucuna doğru yürüyüp Kate'in önüne bir kâğıt parçası fırlattı. "Bu pulsuz bir zarfın içinde ön kapıya iştirilmişti. Bana bir not bıraktığını sandım. Yanılmışım." Yazı, kum rengi kâğıdın üzerine kahverengi mürekkeple son derece seçkin bir elyazısıyla yazılmıştı. O sırada Kate'in gözleri kâğıdın üst kısmındaki PAW harflerine ilişti. Philip Anthony Wells. Bir anda yüreği durur gibi oldu. Tanrım... Ve kâğıtta yazılanların da kendisine bir faydası dokunmayacağı açıktı. "Bu kadar ani ayrılmak zorunda kalmana çok üzüldüm. Birlikte geçirdiğimiz akşam ve sonraki gün yediğimiz öğle yemeği çok güzeldi. Sen ayrıldıktan sonra müzik eskisi gibi olmadı. İki sözün yerine getirilmesi için. sonunda Batı'ya geldim. Seninki ve Vanessis'teki zabaglione'ninki. Bu

— 335 —

gece benimle çıkar mısın? Beni ara. Stanford Court'ta kalıyorum. Sevgiler, P." Kate derin bir soluk aldı.

"Aman Tanrım." Aniden yaşlarla dolmuş kocaman gözlerle Nick'e baktı.

"Benim de söylemek istediğim buydu. Ne mektup ama. Ve sakın onunla akşam yemeği yemene engel olmama izin verme." Sesi acı ve öfke doluydu. Mektubu okuduktan sonra kendini yumruk yemiş gibi hissetmişti. "New York'ta tam olarak neler oldu?"

"Hiçbir şey. Kazara onunla Gino's'ta akşam yemeği yedim."

"Kazara mı?" Nick kötü kötü bakarken Kate ayağa fırlayarak paltosunu çıkardı.

"Tanrı aşkına, havaalanında kahrolası bir taksi bulamadım, bu yüzden biriyle ortak bir taksi tutmak zorunda kaldım. Bu arada aynı otelde kaldığımızı öğrendik. Ve o gece akşam yemeği için tek başıma Gino's'a gittiğimde o da oradaydı. Barda biraz sohbet ettikten sonra..." Anlatırken yaptıkları kulağa çok korkunç geliyordu ve Nick'in yüzünde hiç de rahatlamış gibi bir ifade yoktu. Ama Kate sözlerini tamamlamaya karar verdi, "...ve aynı masaya oturmaya karar verdik. Aman ne büyük şey! Ne olmuş yani?"

"Peki sonra ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hangimizin odasına gittin?"

"Kendi odama tabii, o da kendininkine gitti. Benim ne olduğumu sanıyorsun, kahrolası? Bir fahişe mi?"

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam, o hafta birbirimizle pek konuşmuyorduk."

"Öyle mi? Yani seninle her kavga ettiğimizde koşup bir yabancıyla yattığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama görülüyor ki akşam yemeği yiyorsun."

"Tanrı cezanı versin!" Paltosunu kapıp dik dik Nick'e baktı. Alev gibi yanıyordu. Canı cehennemde. Ona bütün hikâyeyi anlatmıştı ve eğer bu hoşuna gitmediyse bütün hayatını alıp başına çalabilirdi.

"Evet,

onunla akşam yemeği yedim. Ve yemekten sonra da birlikte içki içtik.

— 336 —

İki gün sonra da onunla öğle yemeği yedim. Ve eğer Tygue o gün kaç-masaydı büyük bir olasılıkla akşam yemeği de yiyecektim.

Ama hepsi bu kadar. Yo, aklıma gelmişken, bir de onu öptüm.

Tanrım, yirmi dokuz yaşındayım ve onu öptüm. Ama tek yaptığım bu ve bir bekçi köpeğine de ihtiyacım yok. Kendimi başka erkeklerin yataklarından ben kendim de koruyabilirim. Ve doğrusunu istersen serseri, Tygue kaçtığı için günlerce dua ettim. Çünkü o noktada o kadar mutsuzdum ki, belki de onunla yataardım. Ama bunu yapmadım ve yapmadığım için de çok mutluydum. Çünkü böyle bir şey olmasını istemiyordum. Çünkü başka birini değil, seni seviyorum, sersem alçak."

Ağlıyor ve titriyordu. Hıçkırıklar sesinin de titremesine neden oluyordu, ama ayağa kalktı ve mektubu sallayarak Nick'e doğru yürümeye başladı. Nick, onun üzerinde yaratmış olduğu etkiden dolayı iyice sinmişti. Onun hiç bu hale geldiğini görmemişti. Asla. Her an bir kriz geçirecek ve ayaklarının dibine yığılacakmış gibi görünüyordu. Birden bu kadar olay yarattığı için kendini aptal gibi hissetti. Onun doğruyu söylediğini biliyor, ama eve gelip o mektubu bulunca çok üzülmüştü. Kate'in sadık kaldığını biliyor,

ama o öpücüğe üzölmekten de kendini alamıyordu. Ne var ki, bir öpücükle yaşayabilirdi ve o da, Kate daha fazla ileriye gitmediğı için mutluydu. Ancak mutlu olmak için çok geçti. Kate elinde mektubu sallayarak tepesine dikilmişti. "Bunu ne yap biliyor musun? Git Philip Wells'in boğazına tık. Sonra da birlikte Vanessis'e gidin ve her şeye neden olan o zabaglione'yi zıkkımlanın. Ve hayatımdan uzak durun!" Sözlerini tamamladıktan sonra hızla arkasını döndü, mektubu yere fırlattı, çantasını ve paltosunu kaptığı gibi dışarı çıktı. Yeniden bayılmaktan korkarak bir saniye kapı eşiğinde duraksadı. Onda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğı açıkça görölüyordu.

"İyi misin?"

"Sen kendi kahrolası işine bak." Bu sözlerden sonra evden çıkıp gitti. Tygue arkadaşını ziyarete gittiğı için Kate orada olmak zorunda olmadığını biliyordu ve o anda da Nick'in yanında kalmak istemiyordu. Kahrolası Philip Wells. Her ikisinden de nefret ediyordu. Sonra birden arabasını kent merkezinde bırakmış olduğunu anımsadı. Bir çocuk gibi

— 337 —

Tutku Yılları / F: 22

ağlayarak, Körfez'e doğru yürümeye başladı. Philip bunu ona neden yapmıştı? Ya Nick mektubu neden okumuştı? Peki kendisi o gün New York'ta Philip'i neden öpmüştü? Birkaç sokak ötede, gözlerden uzak bir bahçe duvarına oturdu ve ölmeyi isteyerek, birkaç dakika yüzü elleri arasında hıçkırdı durdu.

Nick, evde hâlâ oturma odasında oturuyordu. Gözlerini Kate'in yere fırlattığı mektuba dikmişti. Olaya farklı bir şekilde yaklaşmış olmayı isterdi. Onu daha önce hiç bu kadar duygusal görmemişti. Kapının eşiğinde duraksadığında da yüzünün rengi yemyeşildi. Onu mutlaka bir doktora götürmeliydi. Belki de sinirseldi.

Telefonun sesi düşüncelerini böldü. Eğilip yerden mektubu aldı. Kâğıdı buruşturarak telefonun yanındaki çöp sepetine attı.

"Bayan Harper mı? Hayır, üzgünüm dışarı çıktı. Nasıl mı? Nasıl olduğunu neden soruyorsunuz? Ne yaptı dediniz?... Aman Tanrım... Hayır, hayır, tamam. Bu konuyla ilgileneceğim." Bir an

için kıpırdamadan oturduktan sonra Felicia'yı aradı. Onu yakalayabildiği için anslıydı; saat neredeyse altı olmuştı. Felicia hemen gelmeyi kabul etti. Nick'in sesinden bir sorun olduğunu anlamıştı.

"Tygue nerede?" İçeri girerek çevresine bakındı. Ev alışılmışın dışında sessiz ve karanlık görünüyordu.

"Bu gece arkadaşının yanında kalacak. Sorun Tygue değil, Licia, Kate. Sanırım onun çok büyük bir sorunu var." Yeniden oturma odasındaki koltuklardan birine oturup başını ellerinin arasına aldı. Felicia karşısına oturup onu sessizce süzdü.

"Sen de pek iyi görünmüyorsun. Ne oldu?"

"Tam bir aptal gibi davrandım." öp sepetinin yanına gidip mektubu çıkardı ve Felicia'ya uzattı. "Bunu eve döndüğümde pulsuz bir zarfın içinde buldum. Benim için olduğunu sandım."

"Vay, vay." Yüzünde arpık bir gülümseme belirdi, ama Nick ona karşılık vermedi.

"Eve döndüğünde tam bir aptal gibi, onu bu mektupla yüzleştirdim. O da bana bütün hikâneyi anlattı. Hiçbir şey olmamış. Ama beni asıl çileden çıkaran şey, ona olanlardı. Tanrım, Licia, onu hiç bu halde

görmedim. Kendini tamamen kaybetti. Ağladı, bağırdı. Her an bayıla-cakmış gibiydi. Son zamanlarda çok korkunç görünüyor ve bir doktora gitmeyi reddediyor. Çok fazla çalışıp yeterince uyumuyor ve her zaman yorgun, bilmediğimi sandığı zamanlarda ağlıyor. Sanırım hasta ya da bunun gibi bir şey. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum." Kaygılı bir ifadeyle Felicia'ya baktı.

"Saks'taki müşteri ilişkileri servisinden aradılar. Kate bu öğleden sonra asansörde bayılmış. Meraktan hasta olacağım."

"Sanırım şu anda evde yok, değil mi?" Felicia da kaygılı görünüyordu.

Nick başını iki yana saldı. "Hayır. şunu yere fırlatarak öfkeyle dışarı fırladı." Mektubu elinde sallamaktan vazgeçerek yeniden buruşturdu.

Felicia sormaktan nefret ediyordu, ama Kate pek dalavere çevirecek biri değildi. Bu mektup bile hiçbir şey ifade etmiyordu. Sonra

birden ona Gino's'u sorduğunda Kate'in gözlerinde belirmiş olan parıltıyı anımsadı. Ama bu da onun bayılmasını ve kendini kötü hissetmesini açıklamıyordu. "Acaba... o adamla birlikte olması mümkün mü?"

Nick yeniden başını iki yana salladı. "Buradan ayrılırkenki haliyle sanmıyorum. Ayrıca... onunla olmadığını biliyorum."

"Ben de onunla olduğunu sanmıyorum. Ayrıca o yetişkin bir kadın. Mantıklı olmak ve bir doktora görünmek zorunda. Öğle yemeğinde tek bir lokma yemedi, ama kilo kaybettiğini sanmıyorum." Sonra arkasına yaslanarak gözlerini kıstı.

"Ne oldu?" Nick az önce olduğundan da sinirli görünüyordu. Bilmediği bir şey mi vardı?

"Beynimde bir ışık yandı." Doğruca Nick'in gözlerinin içine baktı.

"Korkarım benim bu konuda hiç kişisel deneyimim yok, ama Kate'te bu semptomları bir kez daha görmüştüm. O zaman bunun nedeninin Tom'a olanlar olduğunu sanmıştım." Felicia kaşlarını çattı. Eğer sorun buysa gerçekten rahatlayacaklardı.

"Sinirleri mi?"

"Hayır, tam olarak değil." Hafifçe gülümsedi. "Özel yaşamınıza karışmak istediğimi sanma, ama hamile olabilir mi?"

— 338 —

— 339 —

"Kate mi?" Hayretten donakalmıştı. "Umarım Tillie değildir." Bu düşünce her ikisini de güldürdü. "Bilmiyorum. Bu hiç aklıma gelmedi. Hep böyle bir şey olursa onun bileceğini düşündüm ve..."

"Buna güvenme. Tanıdığım kadınların çoğu hamileliklerinin üçüncü ayına kadar hiçbir şeyin farkına varmadılar. New York yolculuğu, yiyecekler, seks yaşamınız, Tanrı bilir başka ne sebeplerden dolayı günlerine dikkat etmemiş olabilir." Tanrım... 'Dikkat etmeme' düşüncesi bile terden sıırılsıklam kesilmesine yetmişti. Ama Kate böyleydi. "Böyle bir olasılık var mı? Tygue'a hamileyken ruh hali inanılmaz değişimler gösterirdi. Çoğu zaman onu çileden çıkaran etken basındı. Ama daha sonra bunun asıl nedeninin hamilelik olduğunu anladık. Birkaç kez de bayılmıştı. Ayrıca hamileliğinin ilk birkaç ayında korkunç görünüyordu.

Ama..." Nick'e ciddi bir ifadeyle baktı, "...o zaman çok zor günler geçiriyordu."

"Son birkaç ay içinde de çok zor anlar yaşadım." Arkasına yaslanarak düşünmeye çalıştı. Hâlâ bir sinir krizinin eşiğinde ya da kanserden ölmek üzere olduğu fikirlerini aklından kovmaya çalışıyordu.

Hamile ha? Bu aklına hiç gelmemiştir. Birden hatırladı.

"Tanrım, unutmuşum. Tygue'ın ilk kaçtığı gece... diyaframını unutmuştu... bu konuda şaka bile yapmıştık." Bu kadar ayrıntılı konuştuğu için Felicia'ya özür dileyen gözlerle baktı. "Her neyse hamile olması gerçekten olası. O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki, sanırım ikimiz de unuttuk. Ya da en azından ben unuttum. Eğer hamileyse bunu gerçekten bilmediğini düşünüyorsun, değil mi?" Birden yüzünde çok mutlu bir ifade belirmişti.

"Bilmiyor olabilir. Ama heyecanlanma. Yanılıyor olabilirim. Bu arada içecek bir şeyin var mı?" Yeni bir sigara yakarak ayağa kalktı. "Çok zor bir gündü."

"Evet." Bara doğru yürüdü. Martini karıştırmak için gerekli şeyleri, -Felicia beklenmedik bir anda uğrayabilir diye- her zaman el altında bulunduruyorlardı. "Şimdi ben ne yapacağım?" "Eve gelmesini bekle ve geldiğinde de sor."

— 340 —

"Peki ya eve dönmezse? Ya o adamla çıkmışsa?" Bu düşünceyle bembeyaz kesilmişti. Öfkeyle martiniyi karıştırırken de kıpkırmızı kesildi.

"Öfkeni içkimden çıkarma, Nick. Geri dönecek. Arabayı aldı mı?" Bu saçma bir soruydu. Tabii ki almıştı. Ama Nick ona yine tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı.

"Doğru! Eve taksiyle döndü. Arabasını kent merkezinde bırakmış olmalı." Felicia bundan hiç hoşlanmamıştı. Bunu yaptığına göre, Kate kendini gerçekten berbat hissediyor olmalıydı.

"Sanırım yapabileceğin tek şey bekleyip ona sormak. Bana bir iyilik yapar mısın?" İçkisini bitirip, kadehi elinden bıraktı. "Bana haber verir misin? Hastaysa da bunu bilmek isterim." Nick berbat bir halde başını sallarken Felicia ayağa kalktı. "Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama gitmeliyim. Beni sekizde almaya gelecekler

ve daha önce yapmam gereken pek çok şey var." Senfoniye gidecekti. Hem de yeni biriyle.

"Evet, seni ararım." Sonra o da saatine baktı. "Kahretsin! Ben de bir dakika içinde çıkmak zorundayım. Çekime gitmeliyim."

"Belki eve döndüğünde gelmiş olur." Felicia arabasına doğru yürümeden önce Nick'in omzuna vurarak, onun yatakta nasıl olduğunu düşündü. Yakışıklı ve güçlüydü. Kate şanslı bir kızdı. Felicia, Nick'e bakarak gülümsedi. "İyi olacağından eminim. Bakarsın gerçekten baba olursun."

"Tanrım, Licia, buna bayılırım."

"Bana bir iyilik yap ve sakın ortalıktan kaybolayım deme. Yeni bir doğum sahnesine dayanamam." Ama ses tonundan aslında bunu hiç düşünmeden yapacağı anlaşılıyordu. Kate için bunu yapardı.

"Endişelenme, Licia, bu kez buna mecbur kalmayacaksın. Umarım gerçekten de sorunu budur." Eve doğru yürürken geçmişi düşünmeye başladı ve birden bundan kesinlikle emin oldu. Eğer Kate'in iyi olduğunu bilseydi, işe giderken bir kutlama bile yapacaktı. Evden ayrılırkenki haline bakılacak olursa her şeyi yapmış olabilirdi. Her şeyi...

Ama Kate'in tek yaptığı, bulmuş olduğu duvara oturup ağlamaktı. Sonunda ağlaması kesilmiş, bunun yerini bir titreme almıştı. Eve gitmek

— 341 —

istiyordu, ama önce Nick'in çıkması gerekiyordu. Saat yediyi yirmi geçe eve geri dönüp üst kata çıktı, giysilerini çıkardı ve yatağına yattı. Bitkin düşmüştü. Nick'in hafifçe omzunu sarstığını farkedene dek deliksiz uyudu.

37

"Kate?" Kate, Nick'in kendisini hafifçe sarstığını hissetti. Başını kaldırdığında dışarısı hâlâ karanlıktı. Odanın içi de karanlık sayılırdı. Odaya yalnızca uzak köşedeki abajurdan hafif bir ışık yayılıyordu. "Selam, bebeğim." Nick yavaşça Kate'in sırtını ovuştururken, Kate tekrar gözlerini yumdu. Ellerinin dokunuşu iyi gelmişti. Ama yavaş yavaş ayılmaya başlarken, ona hâlâ kızgın olduğunu anımsadı. "Ne istiyorsun?" "Seninle konuşmak."

"Ne hakkında?" Gözlerini açmayı reddediyordu. "Gözlerini aç."

"Git buradan." Ama gülümsemeye başlamıştı. Bu Nick'in de gözünden kaçmadı. Eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu.

"Yapma."

"Sana bir şey sormak istiyorum." Tek gözünü açtı. "Yine başlama."

Kaşları çatılmıştı. "Hayır, yine başlamıyorum." "Öyleyse ne var?"

"Bugün Saks'ta ne oldu?" Gülümseyerek ve son derece yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu, ama gözleri hâlâ kaygı doluydu.

Program çekimi sırasında düşünmeye hiç fırsat bulamamıştı. Ve Kate'in orada olup olmadığını görmek için eve koşarak dönmüştü.

Kate'in örtüsünün altında kıvrılmış yattığını görünce neredeyse sevinçten ağlamıştı. Artık Kâte'in ondan nefret edip etmemesi önemli değildi.

En azından başka bir yerde ölüp kalmamış, hastalanmamış, bayılmamış ya da isteri krizi geçirmemiş; eve dönmüştü. Ancak sorusunu karşılıksız bırakmıştı. "Saks'ta olanları anlat."

— 342 —

"Hakkımda bilmediğin herhangi bir şey var mı acaba?" Doğrularak Nick'i hayretle süzdü. "Beni izletiyor musun?" Nick hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hayır, oradan aradılar. Eve varıp varamadığından emin olmak istemişler. Pekâlâ, ne oldu bakalım?"

"Hiçbir şey."

"Onların söylediği bu değildi."

"Pekâlâ, bayıldım. Öğle yemeğini fazla kaçırmıştım." Oysa Felicia bunun tam aksini söylemişti, ama Kate'in kendini kapana kısılmış gibi hissetmemesi için Nick bu konuda bir şey söylemedi.

"Sorunun bu olduğundan emin misin?" Yavaşça uzanarak Kate'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir anda Kate'in gözleri yaşlarla doldu ve onun kollarında rahatlamaya başladığını hissetti.

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun, Nick?"

"Benim düşündüğüm... umduğum..." Nick'in sevgi dolu gülümseyişi karşısında Kate'in gözyaşları daha da çoğaldı. Nick gülümsedi. "Hamile olman mümkün mü, Külkedisi?" Sevdigi kadını dikkatle süzdü. Kate yavaşça ellerinden sıyrıldı.

"Neden hamile olayım?" Ama tıpkı Felicia gibi o da kafasında eski dosyaları karıştırmaya, hatırlamaya, olayları karşılaştırmaya başladı. Birden yüzünde saf bir gülümseme belirdi. "Belki. Bu aklıma bile gelmemiştir."

"Galiba belkiden de ileri." Kate'e umut dolu bir bakışla baktı.

"Belki de belkiden çok ileri. Tanrım, bu nasıl hiç aklıma gelmedi anlamıyorum." Bilinmeyen bir hastalığa yakalanıp yakalanmadığını bile düşünmüştü. Nick'e bakıp sırtıttı. Nick onu önce yavaşça, sonra da arzuyla öpmeye başladı. Yavaşça elini geceliğinden içeri kaydırıp göğüslerine dokundu. 'Yedi haftalık hamile olabilirim. Tygue'ın kaçtığı geceydi... değil mi?"

"Bilmiyorum. Hamile olup olmadığını öğrenmek için henüz çok mu erken?"

"Hayır, şu anda zaman çok uygun."

"Bir daha denemek ister misin?" Kate yanına uzanan Nick'e bakarak gülümsedi.

-343-

'Yeniden denemek ha?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Ama buna hiç gerek yoktu. Kate hamileydi. Ertesi gün yaptırdığı test olumlu çıktı.

"Emin misin?" Kate telefonda test sonuçlarını öğrenirken, Nick hemen yanında duruyordu. Hemşirenin sesinde en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. "Harper mı? Ha evet. Buldum. Pozitif."

"Hamile misin?"

"Evet, hamileyim ve evet eminim. En azından telefondaki bayan öyle olduğumu söyledi." Kollarını, gözleri ışıltı ışıltı parlayan Nick'in boynuna doladı.

"Ah, Kate, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bu sözleri son derece yumuşak bir ifadeyle söylemiş, sesi Nick'in kollarının arasında bir mırıltıya dönüşmüştü. "New York'ta olanlar için üzgünüm." Çok istediği halde bunu ona önceki gece söylememiştir.

'Tamam geçti. Hiçbir şey olmadı. Ama bir daha oraya gidecek olursan, arkandan bir koruma yollarım." Sonra onu yavaşça

kollarının arasına aldı ve yüzüne ciddi bir ifadeyle baktı.

"Hamileyken yolculuklara çıkmayı istemiyorum. Hem de hiç. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Yeni kitabın ne olacak? Bir yere gitmeden işler yürüyecek mi? Seni birkaç ay bekleterek kariyerine zarar vermek istemem."

"Nasıl olsa kitap bir yıldan önce çıkmayacak." Sırtarak Nick'in saçlarını karıştırdı. Her şeyi çok fazla ciddiye alıyordu. Bu hamileliğinde, Tygue'a hamileyken olduğu gibi sinirli değildi. Zaten ilk hamileliği çok gerilerde kalmıştı. Ve Nick'i yanında görmek çok hoş olacaktı. Birkaç dakika ona sıkı sıkı sarıldı. Her ikisi de gülümseyerek kendi düşüncelerine dalmıştı. Sonra Nick başını eğerek yeniden Kate'i süzdü.

"Hamileliğin boyunca yapmayacağına söz veriyor musun?"

"Neyi yapmayacağıma?" Bu işi aydınlığa kavuşturmak istiyordu.

"Kate... lütfen..." Bu çocuğu her şeyden çok istiyordu. Kate anlamıştı.

— 344 —

"Rahatla, sevgilim, söz veriyorum." Kate, Nick'in kollarının arasında rahatladığını hissedebiliyordu. O sırada yanlarındaki telefon çalmaya başladı. Kate ona sırtarak baktı. "Belki de fikirlerini değiştirmişlerdir."

"Onlara artık çok geç olduğunu, kabul ettiğimizi söyle." Kate gülümseyerek telefonu açtı. Ama bir anda yüzü bulutlandı.

"Selam, Stu." Nick'in gerildiğini hissedebiliyordu.

"Bu sürpriz oldu. Ne zaman?... Bilmiyorum." Paniğe kapılmaya başlamış olan Nick'e bakarak gülümsedi. Nick düşkırıklığına uğramış bir ifadeyle odanın içinde gezinmeye başladı. İşte her şey yine başlıyordu. Weinberg ve kahrolası yolculukları.

"Söz verdin!"

Kate eliyle telefonu kapayarak "Rahatla!" diye fısıldadıktan sonra, Weinberg'le sohbetini sürdürmeye çalıştı. Sonra kararsız bir tonla, "Bir bakarız," dedi. Bir anda Nick daha fazla dayanamayacağını anladı. Telefonu Kate'in elinden kaptı ve eliyle alıcıyı kapadı.

"Ona sömürmeye çalıştığı kişinin hamile olduğunu, kahrolası turuna kendisinin çıkmasını ya da her ne istiyorsa onu yapmasını ve kendi kışına bir tekme atmasını söyle." Kate'i umutsuz bir bakışla süzdü, ama Kate sırtarak telefonu geri aldı.

"Üzgünüm, Stu." Yeniden sırtarak Nick'e baktı. Nick, Kate'in bundan sonra söylediklerini dinlerken hafifçe kızardı. "Seninle tura çıkmayacakmış. Senin onu sömürmeye çalıştığını sanıyor. Ve Nick hamile. Hayır, öfkesi burnunda." Nick gözlerini devirerek oturdu ve sırtmaya başladı. "Hayır kendi kışına bir tekme atmanı söyledi. Gerçekten böyle dedi... İyi. Ona söylerim." Telefonu kapayarak Nick'e baktı. "Çok fazla kaygılanıyorsunuz, Bay Waterman." Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı.

"Sen çok şımarık bir çocuksun, Külkedisi. Sana son zamanlarda bunu hiç söyleyen oldu mu?"

"Bu sabahtan beri olmadı. Ha bu arada, cam ayakkabının eşini ne zaman alacağım?" Gülümseyerek Nick'in kucasına oturdu.

"Tura çıkmayacağına ve hamileyken kendini yormayacağına söz verdiğin zaman. Eğer bana bu sözü verirsen, sana her istediğini veririm."

"Sana bunu hatırlatırım." "Sorumu yanıtlamadın."

"Bu bir soru muydu? Bana daha çok bir emir gibi göründü." Tek kaşını kaldırarak, parmağını Nick'in kulağının çevresinde dolaştırmaya koyuldu.

"Ben ciddiym, Kate. Bu benim için çok önemli." "Benim için de öyle. Ama dikkat etmem için beni zorlamak ya da sıkıştırmak zorunda değilsin. Birazcık güven bana."

"İşin... ve çocuğumuz söz konusu olduğunda bunu yapamıyorum." Kaşlarını endişeyle hafifçe çatarak Kate'i süzdü. "Bu sana çok zor gelecek mi, Kate? Yani her ikisiyle birden uğraşmak?"

Kate başını iki yana salladı, ama bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Hayır." En azından böyle olmasını umuyordu. Ama her durumda bir çözüm yolu bulacaklarından emindi. "Hiç şeyi düşündün mü... şeyi..."

Nick konuşmaya devam edemedi, Kate onun sözünü kesti.

"Hayır, bunu yapamam." Ona iyice sarıldı. "Bebeğini istiyorum, Nick. Sanırım bunu hep istedim. Tygue özel, o hep benim oldu. Onu hiç paylaşmak durumunda kalmadım. Onu beklerken, doğururken, sonraki bütün o özel anlarda... Bütün bunları paylaşabileceğim hiç kimsem yoktu. Bizim ve bu bebek için her şey farklı olacak."

"Evli olmadığımız gerçeği de buna dahil." Bu sözleri söylerken sesi biraz sıkıntılı çıkmıştı. Kate'in yüzüne araştıran bakışlarla baktı.

"Bu durum, sen ve Tygue için çok zor olacak mı?"

"Elbette hayır. Tygue buna aldırış etmeyecek kadar küçük ve sen gerçekten benim insanların neler düşüneceklerine aldırabileceğime inanıyor musun? Ayrıca nasıl olsa bir gün evleneceğiz." Başını eğip sol elinde bir zamanlar nikâh yüzüğünün olduğu soluk renkli çizgiye baktı. "Bu arada da ne olduğu pek önemli değil. Tabii... sen de böyle düşünüyorsan. Bu işinde sorun yaratır mı?" Bunu da düşünmek zorundaydı. Burada sözkonusu olan yalnızca kendi adı değildi. Ancak Nick sırtımaya başlamıştı bile.

"Çalıştığım o çılgın dünyada mı? Şaka mı yapıyorsun? Onlar asıl,
-346-

evlenip çocuk sahibi olursak tuhaf olduğumuzu düşünürler. Ama biliyor musun, dün gece aklıma bir şey geldi." Bir an için sıkıntıyla sustu. Sonra sözlerini sürdürüp ona fikrini anlatmaya karar verdi.

"Eğer sen ya da Tygue, rahatsız olursanız, insanlara evli olduğumuzu söyleyebiliriz. Olmadığımızı kim bilecek? Ve daha sonra da... bunu gerçekleştiririz. Gerçekten evli olup olmadığımızı kimsenin bilmesi gerekmez." Kate bu sözleri başını iki yana sallayarak dinlemişti. Gözlerinde negatif bir kararlılık vardı.

"Olmaz, Bay Waterman, böyle bir şeyi asla yapmam."

"Neden?"

"Çünkü sonunda evlendiğimizde bunu herhangi bir yere gidip gizlice yapmaya hiç niyetim yok. Hayatında görmediğin kadar tantanalı, gürültülü ve gösterişli bir tören olacak. Bütün dünyanın öğrenmesini istiyorum. Buna ne dersin?"

"Biliyor musun, Külkedisi?"

"Neyi?" Her ikisinin de yüzü mutluluktan ısııl ısıldı.

"Bununla cam ayakkabının eşini hakkeğiyorsun."

Kate gülümseyerek dudaklarını Nick'inkilere* "bastırdı ve onu uzun' uzun öptü. "Sizi ne kadar çok sendiğim hakkında bir fikriniz var mı, Bay Waterman?"

'Yukarı çıkıp göstermek ister misin?"

"Ne zaman isterseniz, Bay Waterman, ne zaman isterseniz..."

SON